

САША БЛЕЙК ОТМЪЩЕНИЕ

Превод от английски: Мариана Христова, 2010

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Поднасям огромните си благодарности на мнозина щедри хора, много от които ми позволиха да надникна в дълбините на професията им с ясното съзнание, че безскрупулните ми герои ще компрометират тези професии по най-лошия възможен начин. Благодарна съм на Мат Улгар, Виктория Айткен, Франческа Ливърсидж, Чарлз Корман, Емили Причард-Гордън, Рори Еърд, Грег Шевърол, Рут Брейнин, Вивиан Суон, Клер и Лора от „Импириъл Нанис“, бившия командир Рой Там от Специални операции в Скотланд Ярд, Кристофър Еди от „Чарджкрест Секюрити“, Шарлът Буш, Клариса Андрийн, Дебора Докура-Чапман, Рандхирай Билан, Саманта Ханзард, Луиз Потър, Джейми Ниска, Дъглас Кийн, Джони Гелър, старши офицер Ралф Санчес от полицията в Лос Анджелис, Кевин Бун, Ник Уолдък, Джени Листър и Том от „Ол Експъртс“. Фил, благодаря ти, както винаги. Обичам те.

КНИГА ПЪРВА

ЕМИЛИ

Лос Анджелис, 1996

Беше десет и половина сутринта. Емили лежеше на надуваемия дюшек, използваше любимото велурено палто на майка си като кърпа и усещаше как лекият ветреца се носи над огромния басейн. В едната си ръка държеше половинлитрова чаша изстуден бейлис. Първата ѝ задача след пристигането ѝ в имението бе да нареди на Куинтин да замрази три купички ледени кубчета за любимата ѝ напитка, защото на света нямаше нищо по-лошо от топъл или разреден бейлис. Дръпна дълбоко от петата си цигара „Силк Кат Лайт“ за деня и се загледа във винаги синьото небе над Ел Ей.

Всичко беше идеално.

Обичаше да гледа света обърнат наопаки, особено когато бе толкова красиво обсаден от розови и червени цветя, които задушаваша всяка следа от грозота — стена, колове, ограда и може би човек — в Хълмовете на Холивуд. Харесваше ѝ, че невидими работници се потят денем и нощем, за да запазят прекрасно всичко, което виждаше. Харесваше ѝ тишината; единственият шум бе бръмченето на хеликоптери — или папараци, преследващи някоя звезда, или собственост на самите звезди. Радваше се, че е лято и че майка ѝ бе приела ежегодната лъжа, че Емили „работи“ като стажантка в „Бевърли Гранд“.

За щастие майка ѝ я обожаваше повече на теория, отколкото на практика, и с готовност се възползваше от всяка възможност да се отдели от нея на цял океан разстояние. Тя не се интересуваше от никого, който бе по-млад от осемнайсет години. Когато Емили пораснеше достатъчно, за да привлече вниманието ѝ, щеше да е прекалено късно.

За майка ѝ това бе просто поредната екскурзия на Емили до Ел Ей, където можеше да пие, да пуши, да смърка кокаин и да скита из простиращото се на две хиляди квадратни метра имение на „Мълхоланд“, докато се преструва, че работи в хотела на баща си. Стига да не я хванеше на местопрестъплението и да не бъдеше

принудена да се покаже като отговорен родител, стига да плащаше на някого да заличи всички следи от прегрешенията ѝ, майка ѝ беше доволна, че четиринайсетгодишната ѝ дъщеря е достатъчно умна да се забавлява сама.

Беше досадно да я подценяват постоянно, но нямаше да е задълго. А дотогава липсата на интерес от страна на родителите ѝ напълно я устройваше. Днес щеше да постигне апогея на жизнените си планове — да прелъсти най-добрия си приятел Тими, — без някой да ѝ се пречка.

Тимъти Рупърт Перигрин Джайлс, наследник на петнайсетия граф на Фортлин, беше на седемнайсет и аристократичното училище „Гордънстоун“ го оформяше приятно за доживотен престой в топлата прегръдка на върхушката. Беше чаровен, духовит, способен да се нагоди към всяка ситуация в обществото; беше добър плувец, играеше ръгби и — тъй като го бяха отделили от майка му на седем години и двамата се бяха събрали само за кратко след пубертета му — не знаеше нищо за жените.

Тим нямаше представа, че ако някое момиче препоръча плажа Ланикаи на Хаваите като най-добро място за сърф — така умело, че накрая той бе убеден, че идеята е негова, — може да има скрит мотив за това. Беше от онези приятни, но дразнещи момчета, които не можеха да различат светица от кучка, защото си въобразяваше, че ако едно момиче е вещица, това задължително е изписано на лицето му.

Наивността и добротата му обаче бяха от голяма полза за Емили. Тя го изчака да си резервира стая в хотел на Хаваите и после подметна:

— По това време ще съм в Ел Ей. Ела за уикенда. Ще изпратя самолета.

Знаеше, че едно седемнайсетгодишно момче може (колкото и да е странно) да устои на нея, но не и на самолета.

Семейството на Тим притежаваше купища пари, но, за отвращение на Емили, нямаше представа как да ги харчи. Онзи стар ленд роувър, в който се наблъскваха! Онези отвратителни размъкнати панталони от зелен рипс, с които майка му Пат — истинска графиня — се мотаеше постоянно. Ако се качаха на самолет, пътуваха с бизнес класа. Ами онези кошмарни мебели отпреди векове. И партитата им. Не бяха щастливи, ако не опънеха някоя от онези големи палатки, в които ставаше ужасно течение. Оставаха доволни само ако гостите им

затънат до кръста в кал, и бяха странно пренебрежителни към количеството и качеството на храната.

И така, частният самолет пореше въздуха към Хаваите, а мазератито щеше да вземе Тими от летището. Самият той мислеше, че ще остане за „уикенда“ — концепция, която му бе позната, тъй като повечето от изисканите познати на Емили всеки уикенд пълнеха замъците си с шумни гости, от които се очакваше да убиват птици и зайчета, да ходят на безкрайни разходки, да играят на думи и да участват във всевъзможни изсмукващи силите дейности от зори до здрач. За нищо на света не можеха да прекарат два спокойни дни, като се полюшват под ритъма на музика или гледат телевизия.

Този уикенд — нейният уикенд с домашно парти в Ел Ей — щеше да е различен. За разлика от Англия, Лос Анджелис бе създаден за партита. В Англия да организираш парти беше същинско бреме: срещу теб стояха времето, задръстванията и предпочитанията на гостите да си останат у дома и да критикуват останалите.

Емили се усмихна на себе си. Бе открила хора, които да планират събитието, хора, които го бяха превърнали в настояще. Те бяха наели хора, които да паркират колите, и бяха получили разрешение да използват улицата. Бяха уведомили съседите с огромни букети — Емили не искаше в имението да нахлуят хора от полицията и отдела за закрила на младежта. Бяха организирали сервитьорите, охраната, фирмата за кетъринг, декораторите, застраховката, бяха наели склад за произведенията на изкуството и антиките — нея не я беше грижа за тези предмети, но тях — да — и дори бяха предложили да осигурят манекенки, които да се съблекат в басейна в полунощ.

Как не, със същия успех можеха да ѝ предложат сбъдването на най-големия ѝ кошмар! Но службата за лимузини беше добра идея, тъй като повечето от гостите ѝ не можеха да шофират. Партито щеше да струва на майка ѝ деветдесет хиляди лири и отгоре, когато Емили платеше самолетните билети на всичките си приятели от Лондон. Неудобно ѝ беше, че ги кара да се тъпчат в първа класа на „Върджин“ (мразеше да изглежда стисната), но просто беше невъзможно всички да се поберат в семейния самолет. А и той беше запазен за Тими.

Бе съставила списъка на гостите много грижливо. Нейната тайфа беше яка. Бе поканила Леонардо и Джони — молеше се Джони да не довлече гаджето си. Голяма досада бе, че питиетата официално

трябваше да са безалкохолни, но не искаше да закопчат Куинтин за сервиране на алкохол на малолетни. А и имаше тайно помещение с алкохол за малцината избрани. Освен това в знак на уважение към Джони бе поръчала да напълнят джакузито с най-доброто шампанско. Трябваше да покани поне някои от първокласните момичета, затова бе избрала Алиша и момичето на Ричи — и двете не бяха твърде разсейващи.

Диджеите — Саша и Джон Дигуид — господи, концертите им бяха страхотни! Емили обичаше начина, по който трансът те оставя просто да бъдеш. Страхотно я възбуждаше. Саша и Джон щяха да взривят всички. А тя щеше да взриви Тими.

— Куинтин!

— Единайсет часът е, Емили, и цяла колекция от страхотни облекла очаква инспекцията ти.

Тя ги бе избрала преди седмица — набързо прелисти „Вог“ и нареди: „Донеси ми това, това и това.“

— Благодаря, Куинтин!

Емили обичаше Куинтин. Чудеше се дали майка му е разбрала, че е гей, още в мига, в който го е зърнала. Беше суперяко да имаш приятели гейове. Е, да познаваш някого, който наистина е гей. Официално партито се водеше негово и той бе направил всичко по силите си да осигури успеха му. Познаваше най-добрите козметички; веждите и линията на бикините на Емили бяха безупречни. Масажът с горещи камъни беше страхотен — „Ще се почувстваш така, сякаш току-що си правила секс, скъпа“ — каза Куинтин и се плесна с ръка през устата. Тя се усмихна — приятно ѝ беше, че гледа на нея като на възрастна.

Направиха ѝ пилинг на тялото, увиха я във водорасли и я караха да прави упражнения пилатес до припадък. Ненавиждаше подземната фитнес зала — струваше ѝ се, че с нея къщата прилича на хотел „Хаят“, — но бе пробягала петнайсет километра на пътеката. Зъбите ѝ бяха девственобели, кожата — с оттенък на капучино (горката ѝ майка си мислеше, че „секси“ означава да се изпържиш като хотдог). Всяка сутрин ходеше на излет на Ръниън и сега можеше да преплува цялата дължина на басейна под водата.

Бе готова да се обзаложи, че никой в цялата история не се е подготвял толкова цялостно за свирка.

Пресуши последните капки бейлис, доплува до ръба и се изкачи тичешком по стълбите. Мексиканският градинар трябваше да се пребори с природата, за да отклони погледа си.

— Оплакни око — извика тя, докато минаваше покрай него.

Куинтин бе прострял дрехите на леглото ѝ. Сред убийствените късчета плат, които минаваха за рокли, Емили видя черно мини кимоно от „Галиано“. Дали да не го облече заедно с „Уондърбра“, черни мрежести чорапи, жартиери и червено-черни дантелени гащички от „Топ Шоп“? А черните обувки на високи токчета, патент на „Прада“, нямаха равни. По дяволите шика на наркоманката — предпочиташе шика на проститутката. Седемнайсетгодишните момчета бяха просто устроени, така че защо да ги обърква?

Ето какъв беше планът: щеше да накара шофьора да вземе мерцедеса и да ѝ донесе фетбургер с пържени картопки с чили. Щеше да яде, да дреме и да гледа „Ем Ти Ви“, докато те подреждат къщата. Куинтин можеше да се справи с всички проблеми, а Тими щеше да пристигне чак след осем. В четири тя щеше да се изкъпе и да направи прическата и грима си. Температурата трябваше да бъде полярна — за щастие майка ѝ не беше тук, за да изкрещи: „Затвори проклетите врати!“ Майка ѝ предпочиташе професионалните гримьори, макар че неизменно я правеха да прилича на безпризорна скитница. Нямаше начин Емили да остави някой от тези клоуни да се приближи до лицето ѝ!

Тя се нахрани, спа, събуди се, погледна се в огледалото и... МАМКА МУ! Клепачите ѝ бяха ПОДПУХНАЛИ! Адски подпухнали.

— Куинтин! Куинтин, боже мой, ела веднага, помощ!

Куинтин влетя в стаята ѝ, стиснал в ръка статуетка на Буда от седемнайсети век, което му правеше чест.

Една спешна процедура с кубчета лед и резенчета краставица ограничи щетата, „но е наложително от този момент нататък да останеш във вертикално положение. И каквото и да правиш, не плачи.“ Към шест часа Емили се успокои достатъчно, за да облече нещо от „Безупречната колекция“. Почисти си зъбите с конец, изми ги и примигна от паренето на водата за уста с мента. После изпуши една цигара. Майната му, нали затова бяха дъвките?

— Много хубава жена — промърмори Куинтин, когато тя се завъртя.

Колкото и глупаво да беше, се почувства нервна. Тим не се бе обадил — дали имаше телефона на къщата? Имаше мобилния ѝ, но сигналът в Бевърли Хилс беше ужасен. О, тези момчета! Защо никога не се обаждаха? Просто пристигаха. Забърза обратно към спалнята си и смръкна малко кокаин. Сега вече се почувства добре. Наля си още един бейлис, след което се качи на горната тераса, стовари се в един шезлонг и се загледа през тъмните очила от „Шанел“ към изумителната извивка на долината Сан Фернандо и планината Сан Габриел, почти морави на потъмняващия хоризонт. Океанът представляваше тънка синя линия. Трудно ѝ бе да стои спокойно, затова скочи, запали цигара и отиде да поздрави Саша и Джон.

— Много ми харесва работата ви — каза хладно и отметна косата си назад.

Джон ѝ намигна.

— Благодаря, малката.

Беше сладък по един грубоват начин, като зидар. Емили не можа да реши дали трябва да се почувства обидена, или поласкана, затова измърка:

— Ще се видим по-късно. — И се отдалечи с елегантна походка.

Къщата изглеждаше диво. На портите на имението имаше безвкусни, но страхотни лампички, окачени на палмовите дървета, а на дъното на басейна бе прожектирана думата „ВЯРВАЙ“, изписана с огромни украсени бели букви. По-късно басейнът щеше да се превърне в огромна вана с мехурчета (мехурчетата, чийто цвят човек можеше да избере сам, до сутринта щяха да изчезнат, без да оставят никаква следа). Бяха успели да пречупят светлината в многобройни цветове и сега цялата къща представляваше платно от дъги. Бяха извадили от пагодата всички мебели и я бяха превърнали в дансинг на открито. По клонките на лимоновите, смокинови, прасковени и грейпфрутови дървета висяха кристали. Всичко бе обсипано с бели цветя.

Освен това бяха превърнали тенис корта в пързалка за зимни кьнки.

Тя отиде до откритото джакузи, коленичи като котка пред купичка сметана и близна от течността. Мамка му, наистина беше първокласно! Който не е пил „Круг“ от джакузи, не е живял истински. Емили се отпусна на пети, вдигна глава и се засмя на глас. Макар че...

— Куинтин!

— Милейди?

— Моля те, донеси десет бутилки „Крем де касис“.

Изпразни ги в джакузито, кикотейки се, и загледа как цветът на течността се променя в розово. Точно това ѝ трябваше, да, боже мой! И да, като нищо щеше да изхвърли Джони, за да се сближи с Тим. Макар че всъщност беше гадно. Нямаше нищо против да се потопи в телесните течности на Деп, но не и в тези на гаджето му. За нищо на света!

Трябваше да отделят джакузито с жълта лента, каквато полицията използваше, за да ограда местопрестъплението. Помоли Куинтин да го организира и отиде да провери бара. Всичко беше абсолютно благопристойно. Американците изпитваха такъв ужас от алкохола, че беше незаконно да пиеш, преди да си навършил двадесет и една, но ако искаш да си извадиш разрешително за носене на оръжие, моля, заповядай! Вместо това гостите ѝ щяха да се надрусат здраво.

Храната беше в изобилие: суши от „Кацуя“ — тяхната темпура със скариди можеше да накара човек да умре от удоволствие; риба и чипс от „Форд“ — обожаваше соса им „Оо-ее“, но — тук въздъхна — тази вечер без чесън; фонтани от шоколад; палатки със захарен памук; млечен шейк от „Фоселман“ — бяха ненадминати, особено с бисквитките и сметаната; и, разбира се, тарталетките от „Дейнтис“. Трябваше да им устои, имаше по-важна задача, а и... о, Господи, лимузините бяха започнали да пристигат! Изкрещя от радост, щом видя момичетата си, и те също изкрещяха. Нейните партита винаги си заслужаваха висок крясък. Момчетата от Великобритания се разхождаха с ръце в джобовете и се мъчеха да не показват колко са впечатлени. Американските момчета повтаряха: „Супер е!“ Имаше множество въздушни целувки, а музиката гърмеше с пълна сила. Очакваше ги много... лоша... нощ.

Но къде беше Тим?

Леонардо се появи с антураж от петнайсет души. Беше наистина сладък, не толкова тантурест, колкото на екрана, но прекара прекалено много време в един ъгъл или като си играеше с мобилния си. Емили сви рамене с красив жест и каза:

— Предполагам, че ще е по-добре да си намериш някое парти в центъра.

Вагонетките подобриха настроението ѝ, а после трябваше да опита чашка от алкохола в джакузито, за да се увери, че става за пиене. Ами тази темпура със скариди, какво изкушение! Ха, ето го и любимото ѝ момче, Барни — средно бляскав, бодро занемарен, предан като сетер, винаги похотлив (беше се пробвал с майка ѝ и Емили наистина, наистина не искаше да знае докъде е стигнал). Барни настоя тя да опита от шоколадовия фонтан. Вместо да потопи в него розов бонбон маршмелоуз, потопи оная си работа.

Емили издаде нещо средно между писък и смях.

— Разкарай се, Барни! Нямам представа къде си го пъхал... всъщност имам!

Но внезапно почувства, че повече от всичко ѝ се иска да го засмуче. Момичетата като нея не изпращаха частни самолети за кого да е. Как смееше Тим да я отблъсне! Бе прекарала месеци наред — да не говорим за деветдесетте хиляди лири, — подготвяйки се да му направи свирка.

Добре. Много добре. Щеше да го направи с някой друг, някой, който го заслужаваше. Обърна се към Барни с най-красивото си нацупване и...

— Здравсти, Ем. Страхотно парти.

Тя се завъртя с блеснали очи, а Барни тактично се отдръпна в сенките.

— Тим. — Просто трябваше да се разсмее. — Тим, сигурно си заврял!

Той носеше избелели черни дънки, каубойски ботуши, розова риза под жилетка от бяла вълна и огромен шал от червена пашмина^[1] със златиста нишка.

— Тук е Ел Ей, Тим, не Единбург. — Ухили се и го обиколи, развивайки шала. — Трябва да ми покажеш малко кожа.

— Не знам — каза той. — Май видях ледена пързалка.

— Ами тук е Холивуд. Все някой трябва да чупи стойки. — Мамка му! Сигурно се беше изнервила. Тази шега беше тъпа.

Тя махна на Куинтин, който отговаряше за алкохола, и пъхна в ръката на Тим нелегална „Джак енд Коук“.

— Между другото — каза той, — много ти благодаря за самолета. Беше потресаващо.

— Искаш да кажеш, че е имало турбуленция? — подразни го тя. — Защото такива неща аз просто не позволявам.

Той се изчерви и тръсна глава, при което косата му падна в очите.

— Само в сърцето ми.

Тя почувства как собственото ѝ сърце се нагъва като кърпичка. Горкото момче, толкова неопитен беше.

— О, Тим — възкликна тя и погали косата му, — ти си просто... красив. — Хвана го за ръката. — Ела с мен. Искам да ти покажа нещо.

Двамата се промъкнаха на долната тераса, при отцепеното джакузи. В краката им като вълшебно килимче се простираше целият център на Лос Анджелис.

— Хубава гледка, нали? — попита тя.

— Предпочитам тази — отвърна той, загледан в очите ѝ.

О, Господи! За нищо на света не биваше да се засмее.

Куинтин бе намерил отнякъде надпис „СМЪРТНА ОПАСНОСТ“ и го бе сложил над изображението на просната неподвижна фигура с насочена към врата ѝ светкавица. Ем го бутна настрана. После внимателно седна на земята и каза:

— Не искам да си намокря обувките.

Тим бавно коленичи като рицар пред кралицата си и събу обувките ѝ. Всичко беше наред — беше сложила на краката си безумно количество дезодорант. Тим дишаше тежко. Тя гаврътна своя „Кир Роял“, наклони глава назад прекалено бързо и всичко се разми пред очите ѝ. Почувства се особено, напрегната, но не по приятен начин. Пържените скариди и белият пращец не бяха добра комбинация — трябваше да го запомни за следващия път. Тъкмо се канеше да свали обувките на Тим, когато видя, че е смъкнал всичките си дрехи, освен боксерките.

Той ѝ се ухили.

— Да влезем в джакузито.

Тя се изправи и той мълчаливо дръпна колана ѝ. Черното мини кимоно се отвори и тя го изхлузи от раменете си. Челюстта на Тим буквално увисна, когато тя застана пред него по белите си гащички,

жартиерите и сутиена „Уондърбра“. Той я придърпа в скута си и устните им се срещнаха. За нейно учудване той пое водачеството.

— Целуваш се много добре — задъхано изрече тя, а той отвърна:

— Чукам се още по-добре.

Членът му се притисна силно в корема ѝ и Емили почувства прилив на желание.

— О, скъпи — въздъхна тя и склучи крака около него. — Аз съм още момиче.

Този път наистина трябваше да му се нахвърли... времето беше идеално, но преди това трябваше да даде на стомаха си време да се успокои. Тя се облегна назад, а Тим се наведе напред и се опита да я целуне; и двамата изкрещяха, когато се прекатуриха в джакузито.

— Косата ми! — изпищя Емили и устата ѝ се напълни с „Кир Роял“.

— Жестоко! — изграчи Тим, когато се подаде на повърхността, а после я придърпа отдолу.

Тя обаче не можеше да го целуне, защото се заливаше от смях, а в носа ѝ влезе шампанско. Изплува на повърхността, като плюеше и се давеше, и той я последва. Очите ѝ пареха, но беше толкова пияна, че не можеше да спре да се смее. Той също.

— Престани да се смееш! — задъхано рече тя, докато той плъзгаше устни към зърната ѝ. Усещанията ѝ бяха много усилены и не бяха изцяло приятни. — Ще... — Трудно ѝ бе да се съсредоточи. Не беше сигурна, че ще успее да задържи дъха си толкова дълго, но все пак каза провлечено: — Ще ти направя най-страхотната свирка в живота ти.

Той се разсмя гръмогласно и промърмори:

— Емили, Емили. — И устата му намери нейната. — Мръсно момиче такава.

Изправи се и тя свали боксерките му. О, Господи! Обикновено в студената светлина на деня онова под боксерките не беше точно хубаво. Всъщност мъжкият пенис изглеждаше отблъскващо. Но точно сега тя беше в настроение и този ѝ се струваше достатъчно добър. Близа и смука, а той потръпваше, стенеше и тласкаше. Всичко беше добре, с изключение на тласъците. Когато стигна до задната част на гърлото ѝ, стомахът ѝ се надигна. Тя обаче продължи да се гърчи цяла вечност, да въздиша и да му отправя престорено свенливи погледи. Той

завъртя очи, почти в безсъзнание от блаженство, но не показва никакъв знак, че приближава финалната права. „Мамка му, побързай, на мен не ми е забавно!“ — помисли си тя. Сега наистина трябваше да направи онова всмукване дълбоко в гърлото — големия финал — и той никога нямаше да погледне друго момиче. За нула време щеше да започне да мечтае за брак — беше старомодно момче, — щеше да прерови кутията с бижута на майка си и да измъкне оттам годежния пръстен на прапрабаба си. Тази мисъл я накара да побърза и тя усети — слава Богу, устните ѝ бяха съвсем безчувствени, — че приближава края.

— Да, сега ще свърша!

Тя стисна очи, докато той се тресеше яростно. „Хайде, Ем, продължавай, мисли си за замъците.“ О, боже, чувстваше се разранена. Главата я болеше, а той я тласкаше силно и — „О, да!“ О, не! Тя се отдръпна ужасено назад и повърна отгоре му огромен вонящ фонтан от розово шампанско и полусмлени пържени скариди.

[1] Най-скъпата кашмирена вълна. — Б.р. ↑

КЛАУДИЯ

Лондон, една година по-рано, 1995

— Един голям чай, моля. Може ли да е с две пакетчета? И студено мляко — трябва да е студено, не горещо. Да стане точно с цвета на карамел. Моля ви, не слагайте прекалено много мляко, не трябва да има вкус на мляко. И едно капучино, средно. Може ли да сложите канела отгоре? Не много пяна — не повече от една трета от чашата. И махнете част от каймака. О, извинете, забравих да ви кажа, че млякото за чая трябва да е пълномаслено. Да. И тройно еспресо с допълнителни пет сантиметра вода. И препечена филийка с парченце масло — черен хляб, не прекалено препечен, и никакво краве масло. Само фъстъчено. И да не хрупа. Съжалявам. Един сандвич с рохко изпържено яйце и масло, не маргарин, върху бял хляб — хляб, не тост. Може ли — много се извинявам — да махнете коричките? Благодаря! И най-накрая, ще се зарадвате да чуете, едно нискомаслено кексче с боровинка. О, Господи! Има ли още нещо, знаете ли? О, наистина ли? Сигурна ли сте? Тя няма откъде да разбере? Ще рискувам! Добре, благодаря ви, благодаря ви.

Трудна работа беше да си журналист.

Клаудия натисна бутона за двайсет и седмия етаж и се опита да не изпусне трите горещи напитки на червения килим. Освен това се опитваше да не мисли, че Джей Ар може да е отмъстил на апартамента ѝ по свой кучешки начин.

Според съседа отгоре — който ѝ бе предал информацията с учудващо благ укор — Джей Ар надавал вой, който карал хората да стискат зъби по седем часа всеки ден тази седмица. За старо куче той бе забележително енергичен. Освен това Клаудия подозираше, че се е изпикал в черната ѝ чантичка от „Прада“. По погрешка я бе оставила на пода и всеки път щом минеше край нея, долавяше специфичен аромат. Трябваше да наеме гледачка за кучето — гледачка, която може да се пази от ухапване. Джей Ар знаеше кой е водачът на глутницата и това не бе Клаудия. Той спеше в леглото ѝ, а дългата му високомерна

муцуна почиваше на кремата ѝ възглавница. Имаше бълхи и лош дъх и хъркаше.

Клаудия подозираше, че баба ѝ я гледа от небето и се смее.

Все пак се чувстваше щастлива. Беше двайсетгодишна и свободна.

Имаше свой собствен дом — малък едностаен апартамент, който се водеше в „Хайгейт“, но на практика бе по-близо до А1. Всъщност по-голямата част от него принадлежеше на банката. Рут не ѝ бе оставила никакви пари — всичко бе отишло при Кралското общество за защита на животните, — а Клаудия не би взела и едно пени от баща си.

Докато си миеше зъбите, чуваше как ключът на лампата в банята на горния етаж щрака. Нощем, в леглото, чуваше как съседът кашля (или нещо още по-лошо). Той имаше евтина спортна кола и втора съпруга и постоянно се усмихваше. Обитателите на приземния етаж имаха три малки момчета, едното, от които в инвалидна количка — вероятно мускулна дистрофия, — и майката също винаги се усмихваше.

Това бе една щастлива къща, не точно за хора от хайлайфа.

Хората очакваха Клаудия да е голяма паралийка покрай баща си, дори и след падението му — не защото сривят на „Лойдс“ го съсипа, а точно защото не го съсипа. Бе загубил милиони, но опази достатъчно. На процеса така и не успяха да докажат, че Джак съзнателно е прехвърлял средства и имоти. Бе спечелил делото, но изгуби репутацията си. Финансовият редактор на „Таймс“ пишеше: „Всички са банкрутирали, но някои повече от другите“, а на следващия ден отпечатаха писмо, подписано от четирийсет членове на изтъкнати и потънали в мизерия семейства. В него пишеше: „Някои са покорумпирани от другите.“ Прилоша ѝ, докато го четеше, но се съгласи с написаното.

Джак невинаги е бил такъв. Някога беше добър човек.

Колегите на Клаудия бяха разбрали коя е, въпреки че бе приела фамилното име на Рут — Мейър, — и изпитваха неприязън към нея. Тя прекарваше дните си в прибиране на дрехи от химическото чистене и разнасяне на предварително поръчани закуски. Неизменно я възприемаха като глуповатото момиченце в сребристите асансьори на „Канари Уорф Тауър“, докато се опитваше да уреди интервюта със

саможиви, ненавиждащи пресата звезди. Знаеше, че Линда, секретарката повлекана, имитира походката ѝ.

Но не ѝ пукаше. Имаше работа, несвързана със семейството, и трябваше да благодари на Люси, приятелката, с която си пишеше, за това.

Люси бе тази, която ѝ предложи да се обади на заместник-редактора на „Ю Кей Сънди“, Мартин Фрешуотър. „Вторият ми баща работи в издателския отдел — бе написала тя, — но не споменавай името му. Знам, че Мартин си търси хора.“

Дори ѝ написа номера на пряката телефонна линия на Мартин, което бе невероятно мило от нейна страна. Странно, но когато Клаудия му се обади, Мартин каза, че не търси служители. Добави обаче, че гласът ѝ му харесва и е добре дошла да поработи пробно за една седмица.

Тя толкова се развълнува, че искаше да се обади на Люси и да чуе гласа ѝ — никога не бяха разговаряли по телефона. Но отговорът на Люси я разочарова: вторият ѝ баща решил да премести семейството в чужбина, открила му се възможност за бизнес в Южна Африка. Люси щеше да се присъедини към семейната фирма и да стажува като счетоводител. Обеща да ѝ изпрати новия си адрес в Кейптаун, но така и не го направи. Клаудия предполагаше, че е заради втория ѝ баща. Опитва се да не страда.

Успя.

Това нямаше нищо общо с вътрешната сила и имаше много общо с Мартин Фрешуотър.

Мартин Фрешуотър бе убийствено привлекателен. Имаше синьо-зелени очи и леко набола брада. Скулите му бяха високи, разрошената му коса — руса, с няколко сиви кичура. Печаташе като дявол, като използваше само два пръста. Обикновено между безименния му пръст (без пръстен) и средния димеше цигара. Беше блестящ редактор, толкова... вещ, а ризите му бяха леко измачкани, което подсказваше, че има нужда от жена, за да... о, господи, стига толкова!

Мартин Фрешуотър бе причината тя отново да започне да се храни.

Според психиатъра ѝ — той бе много мил, но я караше да се чувства луда — хранителните разстройства представляваха форма на

депресия. Тя изпитваше огромен гняв, но не смееше да го покаже, затова той се бе натрупвал и загноявал вътре в нея.

Предполагаше, че психиатърът е прав. Отначало това представляваше начин да си върне поне част от контрола, заграбен от родителите ѝ. Но булимията бе толкова грозен начин да се опитваш да си красива. Караше те да се мразиш още повече. След четири години булимията Клаудия искаше да бъде нормална.

Наистина се опита. Както другите хора се опитваха да спрат пушенето: устояваш хиляди пъти, но после преживяваш един лош ден, не, два лоши дни, и започваш да копнееш за прекрасната утеха на една хубава, отровна, задръстваща дробовете цигара. И тогава си мислиш: „По дяволите всичко“, купуваш си един пакет и го изпушваш.

Искаше да се обича, но ѝ трябваше потвърждение от надежден източник. Имаше няколко момчета, които я „харесваха“. Тя обаче не ги харесваше, и то не само заради двойствената им личност или плановете им за парите на баща ѝ. Трябваше ѝ само една минута, за да осъзнае, че тези момчета не я разбират. За тях тя бе само машина за пари: автомат, в който можеш да пхнеш нещо или от който да изтеглиш пари.

Мартин Фрешуотър харесваше Клаудия заради нея самата. Бе ѝ вдъхнал силата да се пребори с порока си. В близко бъдеще Клаудия нямаше да яде сладкиши, но се справяше добре. Мартин не беше момче, а мъж. Беше трийсет и седем годишен. Мартин Фрешуотър правеше Клаудия щастлива. Помежду им съществуваха връзка: когато го погледнеше в очите, виждаше, че я разбира. Бяха сродни души. Привличането ѝ към него беше първично, нещо, което не бе изпитвала преди, и бе сигурна, че и с него е същото.

Дори не се бяха целунали.

Но щяха да го направят.

Тя остави тройното еспreso на бюрото му. Той вдигна поглед. Всички се бяха струпали около бюрото със снимки и гледаха светещата кутия, несъмнено за да се превиват от смях над снимките на млади знаменитости от женски пол, все още негримирани, с неприкрити ободряващи човешки недостатъци, като косми по лицето.

— Клаудия, довечера заета ли си?

Тя си пое дъх.

— Ами, тъъ, трябва да изведе кучето си... за бърза разходка... трябва да отиде до тоалетна... — Да, действително бе споменала думата „тоалетна“. — Но иначе...

— Имам среща с пиара на Мег Райън в „Коно“. Ела и ти. Ще видиш как стават тези работи. Може да се наложи да напишем похвална статия за някой световно неизвестен, преди да получим нещо за Мег.

— О, да. Наистина ще е страхотно.

— Добре. Ще се видим там. В осем и половина.

Клаудия бе безумно, глупашки щастлива. Излезе от офиса в пет и половина, втурна се към къщи и прекара следващите два часа в разкрасяване. Джей Ар (който бе разкъсал три възглавници) получи най-кратката разходка в живота си. Когато му поднесе току-що приготвените макарони с пиле — Джей Ар бе прочут със слабия си стомах, с който тя трябваше да се съобразява, — той студено се извърна от купичката.

— Джей Ар, умолявам те!

Той тупна на килима и отпусна глава на лапите си. Скърбеше за Рут. Тя клекна до него и погали копринената му глава.

— Съжалявам, господине.

Тайно хвърли поглед към часовника. Време беше да тръгва. Погледна с надежда към опашката на Джей Ар, но тя не помръдна. Проклятие!

— Съжалявам, госпожо. Не пускаме кучета в хотела, освен ако...

— Той е куче-водач! — „Клаудия, ти си идиотка!“ — помисли си тя и се втренчи в нищото. — Аз съм частично сляпа.

— Разбирам. Но не знаех, че колитата са...

Тя си помисли да отговори: „Коли? Казаха ми, че е немска овчарка!“, но вместо това каза:

— Имам среща на бара. Бихте ли...?

Жената я хвана здраво за ръката. Това наистина придаваше ново значение на израза „среща на сляпо“.

Щом приближиха, видя Мартин. Той се изправи.

— Мартин? — каза тя и почувства, че пламва от притеснение.

— Клаудия!

Жената я гледаше подозрително. Клаудия нещастно потупа облегалката на дивана и се престори, че се ориентира с пипане къде да седне. Междувременно проклетият Джей Ар не се държеше като куче-водач: диво размахал опашка, той се хвърли към Мартин и облиза китката му.

— О, боже! — възкликна Мартин. — Това куче няма да издържи изпита за водач. — Усмихна се на жената. — Благодаря.

Тя забързано се отдалечи.

Клаудия не можеше да срещне погледа му.

— Пиарът отмени срещата — каза той.

— Хубаво. Искам да кажа... че...

— Спокойно. Фактът, че „Ю Кей Сънди“ предоставя на всекиго възможности за работа, щеше да я впечатли дълбоко — отговори той.

— Присмиваш ли ми се?

— Да.

Тя се изкикоти.

— Е, заслужавам си го.

— Какво ще пиеш? — попита той.

Тя се опита да измисли нещо впечатляващо.

— Кампари и лимонада.

Мартин поръча.

— Имаш ли домашен любимец? — изтърси тя. Струваше й се, че мозъкът ѝ е завладян от някой истински глупак.

— Да. Кийт. Сиамец. Той ме избра.

— Кийт?

— Кийт Мун. Същият е по характер.

— Обичам котките, но наследих Джей Ар, а той никога няма да търпи съперници. Едва търпи мен. Подозирам, че не ме одобрява.

— Значи е куче без вкус.

Тя вдигна поглед. Искаше да го целуне. Не се боеше. Една целувка не означаваше задължително секс. Можеше да го държи настрана за... година? Все едно, не трябваше да се тревожи за това. Трябваше да си помисли само колко правилно нещо е целувката. В сърцето си знаеше, че когато целуне този мъж, няма да има паника, а гърлото ѝ няма да се свие. Знаеше, че ще потъне в тази целувка като в пухена възглавница. Всичко у него бе привлекателно: ароматът му;

начинът, по който говореше. Струваше ѝ се, че неведома сила я тегли към него.

Това бе съдба.

От всички хора, преминали през света, Мартин Фрешуотър и Клаудия Мейър бяха, по една случайност, на тази планета по едно и също време, в една и съща страна, в един и същ град и споделяха същите два квадратни метра офис. Гледай ти! Той можеше да се роди преди петстотин години и тя да прекара живота си в самота и нещастие, защото сродната ѝ душа е мъртва и погребана, преди самата тя изобщо да се е родила! Или можеше да израсне в някоя ферма за овце в Нова Зеландия, без да подозира, че любовта на живота ѝ е от другата страна на света! Но имаше Господ и Мартин беше тук и ѝ се усмихваше. Коленете им почти се докосваха, но не съвсем. Освен това ѝ беше шеф. Е, ако нещата станеха сериозни, Клаудия винаги можеше да се откаже от работата. На това му се казваше „да скочиш с главата надолу“. Дори не беше...

О! О! Ооо!

След много дълго време тя се отдръпна и прехапа устна. Нямахше да използва инхалатора си!

— Искам да го направя още откакто те видях за първи път — прошепна той и поклати глава. — Знам, звучи много изтъркано, но обикновено не го правя. Не се увъртам около колежки. Нито пък около момичета на твоята възраст. Когато бях по-млад... — Той се намръщи. — Няма значение. Аз съм асоциален стар негодник. Но... — сви рамене — ... у теб има нещо, Клаудия, нещо, което ми се струва... — отново се наведе към нея — ... магнетично.

Тя сведе поглед и каза:

— И ти ми се струваш... такъв.

— И така — повдигна вежда той, — Клаудия Мейър, какво би искала да направиш по въпроса?

ДЖАК

Париж, късното лято на 1996

Мястото се намираще на адрес, който не си заслужаваше да се споменава. Той се чувстваше толкова напрегнат, че чак кипеше. Не можеше да поеме повече хапчета. А петата чаша кафе се оказа грешка.

Беше толкова унизително. Какво правеше тук? Това щеше да се превърне в същинско бедствие. Във Великобритания беше ненавиждан от пресата, а също така и от аристокрацията — хора, които преди му бяха приятели.

Само Хари му остана верен, но сега Джак бе толкова циничен, такъв параноик, че не можеше да повярва, че Хари го харесва заради самия него. Сигурен беше, че изпитва някаква тръпка от приятелството си с този нов, по-беден Джак, че си казва самодоволно: „О, аз съм умен и богат, но ти оплеска всичко, затова за теб вече няма самолети и хеликоптери, приятелю. И така ти се пада!“

Най-лошото бе, че целият свят знаеше, че Иносънс е шефът. Светът трябваше да знае — и да види с очите си, — че съпругата му наистина притежава и управлява империята, в противен случай „Лойдс“ щеше да заграби всяка тухла и всяка монета от бизнеса, който бе изградил с такива усилия.

Все още не можеше да повярва, че безскрупулната кучка е откраднала голяма част от богатството му малко преди краха на „Лойдс“, полагайки фалшиви подписи за милиони лири от имотите и активите му. Но не можеше да я издаде на полицията, защото ако тя загубеше всичко, и той щеше да загуби всичко, а това щеше да е много по-лошо, отколкото да загуби почти всичко.

Затова се бе озовал в унизителното положение да я моли за джобни пари, за да купи тази грозна малка съборетина, която се водеше хотел.

От „Венити Феър“^[1] бяха поискали да направят интервю с него за Нова година — проснат на заснежената земя по къса тога и с корона от тръни, а тя, пристъпваща по гърба му със златни сандали, бикини

със златна верижка, корона и скиптър. По-скоро дряновица, него ако питаха.

— Само през трупа ми — бе отвърнал той, а тя изръмжа:

— Може да се уреди.

Накрая го направи, за да я накара да млъкне. В замяна тя му даде пари, за да купи това място.

Беше същинска дупка.

Цяла седмица се криеше от обажданията на управителя. Знаеше, че сградата е прокълната и всяко съобщение ще донесе вест за нещастие.

Изпълваха го мрачни предчувствия, но човек винаги може да намери място за още малко отчаяние. Хотелът — *неговият* хотел — бе сменил собствениците си поне седем пъти за последните седем години, а в жълтите колонки се бе появила статия, че последният от тях е провеждал в избата сеанси по екзорсизъм, за да очисти мястото от лошия късмет. Джак не вярваше в мъртвото зло — според него хората предпочитаха да разпръскват злината си, докато са още живи, — но другите вярваха и това му беше от полза. Откъсна страницата и я запази.

„На харизан кон зъбите не се гледат“ — помисли си той. Докато късаше вестника, си спомни за майка си — как някога, много отдавна, късаше купони от „Дейли Експрес“, за да спести за бурканче нес кафе. Почувства се така, сякаш е обикалял в голям, безсмислен кръг. Струваше му се, че се е радвал на успехи. Някога. Сепна се и осъзна, че успехът може да те изостави, също като любовница. Цял живот се бе стремил към успеха и тогава му се струваше съвсем естествено, че след като веднъж е постигнал някакъв успех, той е негов и ще остане в ръцете му.

Да се провали, при това пред очите на целия свят, беше съкрушително.

Но — стисна ръце в юмруци — той щеше да се върне. Щеше да им покаже на всички, да ги накара да се спукат от завист; всички, които бяха изпитали наслада от нещастieto и срама му, щяха да се задавят с шибания си корнфлейкс, докато четат за завръщането му. Щеше да се надигне като призрак от земята и отново да властва.

Иносънс щеше да изпадне в шок. Беше го стиснала за топките, но това щеше да се промени.

Точно сега обаче той се бореше с постоянната си нужда да падне на земята и да заплаче. Не смееше да погледне към фоайето на наскоро обновения си хотел. Прекалено много се страхуваше. Този проект нямаше да прилича на никой друг.

Преди осемнайсет месеца, когато видя първата инвестиция за останалата част от живота си, му прилоша. Огромните усилия на предишния собственик да я направи толкова грозна бяха впечатляващи. Всяка от дървените врати бе изнесена, всички оригинални мебели — извадени и заменени с евтини. Хотелът беше малък, само с дванайсет стаи, но точно там беше работата. Имаше потенциал — високи тавани, огромни прозорци, подземен басейн. Брокерът бе вдигнал голям шум около „подземния“ басейн, но когато Джак го видя, той миришеше на канал, а водата беше потъмняла от зелени и черни водорасли.

Тъй като нямаше по-добра възможност, Джак купи хотела с ясното съзнание, че му вземат повече пари, отколкото струва. Банките нямаше да инвестират в това начинание, а той предпочиташе да умре, отколкото да помоли Хари за помощ. Не бяха правили бизнес заедно, откакто излязоха от Ситито, и той знаеше, че това е една от причините приятелството им да оцелее.

Иносънс го накара да я умолява.

Правиха бърз, изпълнен с ненавист секс — тя го ухапа като черна вдовица по рамото. Той й го вкара, груб и твърд, изливайки гнева си във всеки тласък. И макар че посланието гласеше: „Презирам те“, тя го разчете погрешно като: „Желая те“. Получи се дразнещо добре.

А после Иносънс повика адвоката си, за да изготви обвързващ договор.

И така, хотел „Бел Епок“ бе довършен с цената на скромни бюджет и многобройни унижения. Джак работеше директно със строителите, архитекта и вътрешния дизайнер. Лично интервюираше кандидатите за персонал. Преди щеше да назначава безразборно, без да се замисля за цената, но сега бе заприличал на свидлива стара мома, която грижливо брои пенитата в портмонето си. Пръскането на пари вече не беше в стила му.

Остана изненадан от удоволствието, което му носеше тази дейност. Освен това стъписан установи колко много пари е спестил, като е присъствал на място, за да сложи вето на всякакви

екстравагантности: нямаше нужда да купува нови столове, тъй като старите бяха красиви и уникални, просто се нуждаеха от претапициране. Това го накара да осъзнае, че другите хора никога няма да са така пестеливи с парите ти като теб самия — още един урок, научен прекалено късно.

Изпита истинска тръпка да види как тъжният пренебрегван хотел преживява своето прекрасно прераждане и да знае, че е такава важна част от него. Знаеше, че хотелът ще се различава от всички други в обора на „Елит Ритрийтс“, сега оглавяван от Кравата. Останалите бяха модерни и свежи, но хотел „Бел Епок“ щеше да изразява блясъка на старата школа. Той бе завръщане към по-щастливи времена, макар че носеше нещо и от двайсет и първи век: „Претапицирахме тези столове в бонбоненорозово!“ От хотела щеше да се излъчва старомодно очарование и ексцентричност: лампи от шейсетте, бляскави полилеи; невероятен комфорт — диваните с накъдрени странични облегалки щяха да бъдат меки, създадени за отпускане. Нямаше да има твърди мебели. Хотелът щеше да носи духа на селската къща на леля му с редица сини и зелени стъклени бутилки, небрежно разпръснати по лавицата на всяка бяла баня с вана на крачетата. В този хотел можеше да прибере най-хубавите си спомени: в сложно украсения таван на ресторанта (в който се сервираше хубава провинциална френска храна, не онези претенциозни парижки блюда); в портите от ковано желязо. Посланието на този хотел щеше да е следното: майната им на всичките ти минималистични претенции, ще се погрижим за теб по старомодния начин, ще те глезим до безобразие, ще задоволяваме и презадоволяваме и себе си, и теб. „Ние знаем най-добре!“

Империята „Елит Ритрийтс“ бе плод на студена пресметливост; „Отел Бел Епок“ дойде от сърцето.

Клиентите знаеха какво да очакват от хотел на „Елит Ритрийтс“, какво искат и какво ще получат. В този смисъл регистрирането в „Елит Ритрийтс“ беше като да си купиш „Кит-Кат“. Макар че стилът и особеностите варираха според местоположението, имаше списък на подсъзнателни желания, които винаги биваха изпълнени: всички стени бяха бели; плотовете в баните бяха от мрамор от Карера, както и масивните квадратни вани; осветлението можеше да се намалява по желание; прозорците бяха огромни; козметиката идваше от „Шисейдо“; в стаите имаше свеж люляк, който им придаваше цвят

(питаха гостите за алергии при регистрирането им); имаше овална маса от тъмно дърво вместо бюро; минибарът бе зареден с натурален шоколад и шампанско „Кристал“.

Но „Отел Бел Епок“ представляваше една голяма причудливост сам по себе си. Обикновено съставяха опис на съдържанието на всяка стая. Иносънс изпитваше наслада да докосва кашмирения шал, който ѝ бяха подарили една януарска вечер в Малибу, затова за проекта в Ел Ей хората му бяха проверили цената на осемстотин и двайсет шала, по два за всяка стая. Това бе обременило бюджета им с двеста осемдесет и седем хиляди долара, но пък беше толкова — както би казала Иносънс — луксозно. Всяка стая в „Бел Епок“ обаче бе уникална и със свое собствено излъчване. Тук нямаше кашмирени шалове на всяка крачка, нямаше автопилот; всяка стая имаше деликатен основен мотив и име. Джак се надяваше, че гостите ще си изберат любима стая и ще молят за нея.

През тези бързи, изпълнени с трескава работа месеци беше оптимистично настроен, въодушевен, уверен, че създава нещо велико с помощта на малка група вдъхновени и предани хора. Но сега, когато вечерта на откриването приближаваше, увереността му изчезна. Всяка нощ му носеше ужасен кошмар, измъчваше го мисълта, че успехът му е бил чист късмет, че голямата му тайна е истинската му същност: слаб, несериозен човек. На няколко пъти наистина се събуди, отмалял от ужас.

Нямаше към кого да се обърне. Бе се откъснал от онези, които обичаше, защото не знаеше друг начин да бъде силен. Не го беше грижа за никого, не и след смъртта на Фелиша, първата му съпруга. Загрижеността правеше човек уязвим. Беше си казал, че единственото, което трябва да прави, е да работи и след като отново преуспее, ще се сближи със семейството си и тогава всички ще бъдат щастливи. Но понякога, днес например, не можеше да си представи, че отново би могъл да бъде щастлив.

След като цял живот бе приемал майка си за даденост, сега осъзна, че му липсва. „Колко съм жалък!“ След като погребеше някого, човек бе свободен да го идеализира, да го обича до лудост. След смъртта можеш да го обсипеш с въображаема привързаност, без да получаваш такава. Това бе безопасният начин да обичаш някого —

нещо, което Джак вече не можеше да си представи да почувства към живите.

Сега трябваше да гледа напред. Наистина трябваше да погледне напред, да напусне налудничавия затвор на собствената си глава и да се моли поне веднъж действителността да е малко по-благоклонна.

Бавно, със свит от напрежение стомах, той вдигна глава и огледа фоайето. Сърцето му биеше лудо, а ръцете му бяха хлъзгави от пот. Краката му се подкосяваха. Пое си дъх внимателно, та стомахът му да не избълва съдържанието си. За един кратък миг ослепя от страх. После примигна и се изправи, за да посрещне окончателната си присъда. Да, това наистина бе окончателната му присъда, защото, ако този проект се провалеше, това щеше да го убие.

Зрението му се проясни, той прикова поглед в новата си фикс идея и докато се взираше с удивление и недоверие, очите му запариха от емоция, а в гърдите му се раздвижи нещо. Представи си го като двата големи сиви камъка на сърцето му, които бавно се приближаваха един към друг. Все още бяха разделени, но се приближаваха.

Фоайето на „Последния“ му шанс бе точно такава, каквото си бе представял, само че сто пъти по-хубаво. Деликатните аплици блещукаха, а топлите червени стени го обгръщаха като утроба. Атмосферата не беше интимна, а приятелска, непосредствена, не заплашителна. Не беше страхотна и не беше грандиозна; беше съвършена. Подът от тъмно дърво блестеше на трепкащата светлина на огъня; пъновете пращяха и му напомняха за Коледа. В девет часа сутринта през август това усещане беше странно, но го накара да се отпусне. Почувства как дългите сковани мускули на раменете и врата му се опитват — безуспешно — да се отърсят от напрежението и да се отпуснат.

Жената пристъпи като енергичен ангел иззад деликатните сенки на бюрото на рецепцията. Имаше великолепно извивки, падаща на вълни руса коса и дяволита усмивка (винаги забелязваше, когато някоя жена е лишена от прави линии).

— Bonjour, monsieur, er bienvenu^[2].

Огледа го от горе до долу, без да се смуцава.

— Радвам се, че сте тук — добави тя. Лондонският ѝ акцент бе слаб, но ясно различим. — Аз съм Мария, началник на обслужващия персонал. Предложих аз да ви разведа наоколо, защото съм

единственият член на персонала, когото не познавате. Казахте, че искате да се запознаете с всички, затова си помислих, че това е добра възможност, и управителят се съгласи.

Тя му се усмихна и брадичката ѝ се вирна леко предизвикателно. Той обаче забеляза потрепването на гласа ѝ, начина, по който приглади безупречно гладката си пола и прибра зад ухото си въображаем кичур. Е, беше съвсем естествено да си нервен пред шефа, дори и да си придаваш уверен вид.

Джак обаче не можа да не си помисли, че това е още едно решение, повлияно от понижения му статус. Преди краха на „Лойдс“, когато бе господар на всичко, никой не би посмял да му предложи да бъде разведен из новия си проект от прислужница. Вярно, по онова време всички бяха прислужници... Винаги правеше сравнения: преди щеше да бъде така, но сега, в жалкия му живот на безценица, беше иначе. Изпитваше необходимост да се измъчва със странната празнота на сърцето си.

Инстинктът го подтикваше да бъде кисел и раздражителен, но това също бе признак на слабост. Това щеше да я накара да го презре, да реши, че е заслужил падението си. Все едно, ако прикрепянето на прислужница към него бе проява на неуважение от страна на управителя, Джак по изключение нямаше нищо против. В усмивката на жената имаше нещо, което му беше познато — или в очите ѝ? Искаше да бъде близо до нея.

— Ще се радвам да ме разведете, Мария — каза той и чу как гласът му приема тона, който най-изкусните шефове на индустрията използват към сътрудниците си тези дни. — Среца ли сме се някъде? Струват ми се познати.

Веднага съжали, че я е попитал. Светът бе пълен с хора, които бе вбесил.

— О — засмя се тя, — не точно.

По-късно вечерта той седна в едно улично кафене и изпи една студена бира. Чувстваше се почти отпуснат. „Странно — разсъждаваше той — как северна Франция толкова прилича на Корнуол, но Париж е типичен средиземноморски град. И само погледни тези еднотипни мадмоазели, които минават наоколо.“ Бяха толкова елегантни на високите си токчета, за разлика от англичанките. И най-ниското токче караше сънародничките му да вървят наклонени,

сякаш срещу вятър. Но не и Мария. Тя носеше практични ниски тънки токчета. Помисли си за отговора ѝ.

Предполагаше, че хората са прави: че наистина е лош слушател. Бе развил арогантния навик да чува само онова, което иска да чуе. Точно това го накара да затъне в голямата мръсотия. Сега, в по-лошите времена, обръщаше повече внимание. Анализираше всяка дума, която му казваха, готов да засече и най-лекия намек за отвращение.

Но не отвращение търсеше в думите на Мария. Тя го бе заинтригувала, а не знаеше с какво. Беше я попитал дали са се срещали преди. Когато си повтори думите ѝ — „О (смях), — не точно“, — се зачуди. „О, не точно“ не означаваше „Не, не мисля“, което бе просто по-учтив начин да кажеш „Не“.

Но дори от това да зависеше животът му, не можеше да си представи какво наистина означават думите ѝ.

[1] „Панаир на суетата“ — Б.пр. ↑

[2] Добре дошли, господине (фр.) — Б.пр. ↑

КЛАУДИЯ

Лондон, 1997

Извиненията ѝ да не прави секс с годеника си бързо се изчерпваха.

Кой би помислил, че един мъж може да е толкова настоятелен? Напомняше ѝ за Джей Ар, когато скимтеше и си искаше разходката. Цялата ѝ вечер бе съсипана, защото още в началото тя изпадна в паника при мисълта за това, което щеше да се случи после.

Балетът бе невероятен. Силви Гилем бе любимата ѝ балерина — толкова силна и високомерна, че не трябваше да се тревожи за нея. Дори когато гледаше Дарси Бусел, Клаудия си тръгваше скована от напрежението, с което ѝ пожелаваше да не се олюее. Но докато седеше в разкошната „Опера Хаус“, гледаше как Силви танцува Одет/Одил и държеше ръката на Мартин, тя се чувстваше като в рая. В безопасност. Освен това класическият балет бе усъвършенствал изкуството да бъде изцяло лишен от намек за секс. Само ако можеше „Лебедово езеро“ — дълго едва три часа и малко — да продължи още!

Сега седяха в уютно попътно заведение, „Кристофърс“, и тя отказваше да изпие втора чаша вино. Мартин нямаше да я вкара в леглото по този начин. Почувства как раменете ѝ се стягат и това я подразни. Той трябваше да уважава желанията ѝ. Вместо това ѝ се ядоса.

Трябваше да му обясни какво ѝ се бе случило като дете, но прекалено се срамуваше. Обичаше Мартин и възнамеряваше да се омъжи за него и да заживеят щастливо до края на живота си. Нямаше да рискува бъдещето им, като му каже истината.

Той бе поръчал пилешки гърди — гърди! Дори менюто ѝ се подиграваше с намек за секса, който не правеха. Тя бе поръчала кюфте от кълцана съомга със спанак и масло, картофен крем — крем, като отвратителния рефрен от онази песен, „Мазна светкавица“: „момичетата ще се намажат с крем“. Беше толкова обсебена от мисълта да не прави секс, че бе обсебена от секса.

Хранеше се бавно и щеше да поръча десерт, ако се наложеше — по-добре дебела, отколкото изчукана. В очите ѝ запариха сълзи.

— Хей, мишле. Какво става?

— Добре съм. Просто имам... — Знаеше, че ако каже „главоболие“, настроението му ще се развали. — Влезе ми нещо в окото.

Той доближи лице към нейното и се престори, че я оглежда.

— Боже мой, да, наистина... казва се очна ябълка.

Тя се усмихна въпреки волята си.

— Това е най-тъжната усмивка, която съм виждал. Човек би си помислил, че не си щастлива, сгодена за дъртак като мен.

Харесваше го такъв — красив, забавен, на обществено място, което изключваше интимности. Усмихна се, този път наистина, хвана ръката му и я целуна.

— Мартин, в целия свят няма друг дъртак, за когото бих предпочела да съм сгодена.

— Ще те изпробвам — каза закачливо той. Спокойно, нежно, така че тя не осъзна какво се случва, той взе ръката ѝ и я спусна в прикрития си от елегантната бяла покривка скут. Тя почувства как пръстите ѝ попадат върху нещо твърдо, топло, а сега и хлъзгаво. Заприлича ѝ на топка за бiliarд, но...

Преди да успее да се спре, тя изкрещя, скочи и преобърна стола си.

Всички сервитьори в помещението се втурнаха към масата им, като лекари и медицински сестри, когато мониторът покаже равна линия.

— Мадам! Какво има? Какъв е проблемът?

Дишането ѝ излизаше на кратки тласъци, не можеше да си поеме дъх и трескаво затърси инхалатора в чантата си. Беше толкова бясна, че ако беше в състояние да говори, навярно щеше да каже: „Храната е великолепна, но се стреснах, когато гаджето ми ме подмами да докосна еректиралия му пенис.“

С бързо, гневно движение Мартин извади инхалатора от чантата ѝ и го тикна под носа ѝ. После с нисък, спокоен глас се обърна към притеснените сервитьори:

— Всичко е наред. Съжалявам, че ви притеснихме. Годеницата ми изпитва ирационален — почти изръмжа последната дума — страх

от... — Направи пауза. — ... от яйчен крем.

Яйчен крем ли? Клаудия виждаше, че и сервитьорите не могат да повярват.

— Помислих си, че може да ѝ хареса да опита тортичка с яйчен крем и летни плодове, но, разбира се, бях забравил за абсолютното ѝ отвращение към крема. Колко глупаво от моя страна! Нали разбирате... — в гласа му имаше горчива и все пак разговорлива нотка — ... тя не може да понася самото усещане на крема, камо ли вкуса му, и самата мисъл за това я хвърля в паника.

Клаудия ридаеше, без да може да се спре. Знаеше, че лицето ѝ е грозно, сгърчено, червено.

Изражението на главния сервитьор беше непроницаемо.

— Струва ми се, сър — заяви той с леден глас, — че придружителката ви е извънредно разстроена и някой трябва да се погрижи за нея. Моля ви, мадам — обърна се към нея с деликатно разбиране, което я накара да изпита желание да се вкопчи в него с всички сили, — ястието е за сметка на заведението. Извинявам се, ако неволно сме ви разстроили. Моля ви, опитайте да се насладите на останалата част от вечерта си.

Той хвърли последен непроницаем поглед към Мартин, кимна рязко и се оттегли, следван от подчинените си.

— Много ви благодаря — прошепна Клаудия и се стегна, за да излезе със спокойна крачка от помещението.

Когато персоналът вече не можеше да я види, тя побягна по спираловидното каменно стълбище, излезе в мразовитата английската нощ и продължи да тича.

— Чакай, чакай!

Не му обърна внимание, но той сграбчи рамото ѝ и я задържа. Тогава го удари през лицето.

— Как смееш! Кажи „извинявай“, кажи „извинявай“!

Знаеше, че звучи като разглезено дете, но не можеше да се спре. Той щеше да се извини, задето бе проявил такава... вулгарност, щяха да се целунат и да се приберат у дома в отделните си легла.

Винаги ставаше така.

— Не — заяви той с тиха, студена ярост. — Не, Клаудия, няма да кажа „извинявай“. И повече не ме удряй, защото и аз ще те ударя, и то по-силно от теб. Срещаме се от две години, от цяла шибана година сме

сгодени, а ти все още не ме допускаш до себе си! Мамка му, писна ми да ме караш да се чувствам като похотлив дъртак. Нямам какво да губя, ако се държа като такъв. Писна ми да ме лъжеш — ти и вечните ти главоболия, мигрени, болки в стомаха. Всичко това са пълни глупости. Не е в стила ми да подмамвам жена да ми хваща оная работа под масата, но казах, че ще те изпробвам. Изпробвах те и знаеш ли какво? Мамка му, провали се! И се питам защо, по дяволите, сме сгодени, защо ще се женим, щом очевидно те отблъсквам!

Той се обърна и се отдалечи.

Тя се загледа след него.

Тази вечер бе абсолютна катастрофа и за всичко бе виновна тя.

Искаше да хукне след него, да го помоли за прошка, но имаше ли смисъл? Само истината за поведението ѝ щеше да свърши работа, а истината щеше да разбие връзката им на пух и прах.

Всички гадости от миналото ѝ им пречеха.

С тази връзка беше свършено още преди някой да разбере, че са сгодени. „Само почакай Джим да разбере!“ Джим, помощник-редакторът, непосредственият заместник на Мартин, арогантен и бездарен женомразец, ненавиждаше Клаудия. Едва се сдържаше да не свие устни, щом я зърнеше: навярно предполагаше, че чука Мартин до забрава всяка нощ и се питаше защо не чука него?

Ако Джим разбереше, реката от злоба щеше да прелее извън бреговете си. Той щеше да снесе информацията на „Прайвит Ай“ и да я представи като уличница. Вестниците, включително нейният, щяха да подхванат клюката, защото когато предполагаема наследница се омъжва за простосмъртен, особено седемнайсет години по-възрастен от нея, това винаги е новина.

И тогава баща ѝ и Иносънс щяха да побеснеят от гняв — баща ѝ, защото нямаше да му хареса мисълта, че Клаудия има... това, което нямаше. Освен това му харесваше той да е мъжът с по-младата съпруга.

Иносънс щеше да намери нещо, за което да я критикува. Веднъж, когато Клаудия беше петнайсетгодишна, Иносънс се върна пияна от рехабилитационния център. Олюлявайки се през балната зала, смучейки бира от кутията и следвана от цигарен дим и лисичи кожи, тя предупреди Клаудия да не „разводнява кръвната линия“. Сега Иносънс бе боядисала косата си розова и не говореше толкова много за кръвта,

но Клаудия знаеше, че няма да одобри Мартин. Той беше страхотен и Иносънс щеше да го пожелае за себе си. Но, разбира се, сега всичко това нямаше значение — мечтите ѝ за раздразнени родители и вбесени колеги бяха само фантазии, защото сега връзката ѝ с Мартин Фрешуотър бе обречена.

Тя хвана такси и се прибра у дома. Облече си най-меката, стара и безвкусна пижама. Преди няколко месеца в изблик на лудешки оптимизъм Мартин ѝ бе купил розова нощница от „Ла Перла“, която мълчаливо я укоряваше от кутията си на един висок рафт. Клаудия въздъхна и се облегна на нещо рошаво.

— Джей Ар. Време за пиш-пиш. Да тръгваме.

Тогава забеляза белия плик без марка, пъхнат под входната врата. „Не и още едно парти в сградата!“ Тези хора бяха невъзможно весели. Тя разкъса плика, прочете бележката и по гръбнака ѝ пропълзя тръпка.

„Клаудия,

Пиша ти като приятел. Трябва да сложиш край на връзката си с Мартин Фрешуотър. От нея няма да излезе нищо добро, само агония и нещастие.

Съжалявам.“

ДЖАК

Париж, зимата на 1997

— Да се срещнем под Айфеловата кула — бе му казала тя на шега.

Само че шегата бе опасна. Това не влизаше в плана. Мария трябваше да постигне определена цел с Джак Кент и не можеше да се остави похотта да я разсее. Остана изненадана и ужасена, когато установи колко сексапилен ѝ се струва. Това я караше да се чувства като хищник. Беше лудост да се обвързва емоционално. Трябваше да свърши работата и да остане дистанцирана. Не ставаше въпрос за нея, а за нещо по-важно. Всички тези години на следене, маневрите и усилията, за да се обучава в хотелиерския бизнес, имаха само една цел и часът най-после бе настъпил.

Трябваше да отиде.

Често се бе питала доколко е морално това, което възнамерява да направи. В повечето случаи се оправдаваше пред себе си. Поредицата от ужасни, невероятни и може би неизбежни събития, които бе наблюдавала тайно през последната година, доказаха, че е права.

А ето че рискуваше всичко само заради малко секс.

За малко секс можеше да се намери обяснение, но знаеше, че ще има още. Между нея и Джак Кент съществуваше яростно и неоспоримо привличане. Когато бяха заедно, им беше трудно да не се докосват. Тя не искаше да го докосва и с пръст, но той постоянно си намираще извинение да сложи ръка на рамото ѝ. А тогава тя чувстваше прилив на желание и знаеше, че е взаимно. Неведнъж го бе отблъснала като благопристойна малка госпожица. Но беше само въпрос на време. Тя бе от онези дръзки кокетки, които казваха „не“, когато имаха предвид „да“. Предизвикваше го и когато с плитко и учестено дишане отблъскваше опитите му да я целуне в килера за бельо, отказът ѝ бе само част от дълго бавно съблазняване. Той го знаеше и тя го знаеше и това изпълваше и двамата с огнена страст, която трябваше да избухне... скоро.

Имаше обаче нещо по-лошо от това. Тя харесваше Джак. Той бе обгърнат от корава черупка, но тя виждаше, че се е скрил в нея, защото се бои от способността си да обича.

Това можеше да застане на пътя ѝ към целта. Не беше задължително, но бе възможно. Беше луда да рискува.

Въздъхна, запали цигара и погледна нагоре към огромната арка в железната решетъчна конструкция. Самата кула излъчваше златисто сияние на фона на нощното небе. Беше наистина романтична и притежаваше някаква причудлива красота.

Мария знаеше, че тази вечер ще е началото, и може би краят.

— Затвори очи и ела с мен — каза гласът, който я завладяваше, и тя почувства как Джак я бутна през тълпите. — Повярвай ми.

Бузата му се отърка в нейната, докато я натискаше да се качи в едно такси. Вдъхна опияняващия аромат на афтършейва му — лимонен, мускусен, изпълнен с мъжка мощ; с наслада почувства ръцете му върху раменете си. Позволи си да си представи как би се чувствала, когато усети силните му загорели пръсти в себе си... Той носеше бейзболна шапка, защото вестниците обичаха да слагат снимката му на първа страница. Беше лесно да го мразиш и имаше много врагове, затова медиите плащаха луди пари да го хванат неподготвен, а всеки читател знаеше какво означава снимка на женен мъж с „близка приятелка на семейството“.

Не знаеха дори половината.

Зачуди се дали някога ще разберат.

Беше невероятно възбуждащо, да се остави да я води.

— Мерси — чу го да казва на шофьора.

Известно време вървяха по чакъл, после той я вдигна на една седалка.

— Не отваряй очи — прошепна и тя се подчини. Знаеше къде са, но това нямаше значение. Тази вечер си имаше свой собствен прилив и Мария щеше да се остави той да я понесе. Почувства как в лицето ѝ задуха студен вятър, докато се издигаха все по-високо.

— А сега ме целуни — прошепна Джак и се наведе над нея, висок и силен. Само за няколко часа на греховно удоволствие щеше да се остави да я контролира. Добре, че беше седнала, защото коленете ѝ омекнаха. Целувката му беше музика; беше поезия. Мария бе практично момиче, което правеше необходимото, за да оцелее и да

продължи напред, но сега главата ѝ бе замаяна от екстаз. Внезапно си спомни, съвсем смътно, един стих от ученическите си години — на Шекспир или на онзи другия, — нещо за целувка, която може да изсмуче душата ти. О, Господи, бе готова да се раздели с душата си на драго сърце! Може би вече го бе сторила.

Когато най-после се разделиха неохотно, тя отвори очи. Издигаха се над великолепно гледка — над „Шанз-Елизе“ и Триумфалната арка, над самия Град на светлината. Стори ѝ се, че ако се приведе напред, ще докосне Луксорския обелиск — омагьосващия, огромен и безсрамен фалически символ, гордо дарен на една страна от друга. Тази вечер в ума ѝ имаше само една мисъл — погрешната.

Той галеше лицето ѝ. Не можеше да срещне погледа му и той нежно повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Сигурно ще кажеш — подметна закачливо тя, — че за пръв път от много време се качваш на въртележка? — Сега шегите бяха единственият начин да запази прикритието си.

— Странно е — каза той. — Гледам те и искам да те заведа на всяка въртележка във всеки град в света.

Тя опита да отвърне, но думите задавиха гърлото ѝ. Потръпна, той я привлече по-близо и тя се сгуши до гърдите му.

Качеството на ризата, луксозният мек памук бяха това, което я върна към действителността. Почувства пробуждане на омраза, толкова мимолетно, че изчезна, преди самата тя да го пропъди. О, знаеше, че е страдал, но това нямаше значение: той можеше да купи всичко, което поискаше, бе купил всичко, което искаше — всичко и всекиго. Джак дори не подозираше за борбата и страха, които бяха неразделна част от ежедневието на толкова много хора.

Повечето от злощастията си бе предизвикал сам. Мария бе експерт по Джак Кент. Той бе работил за парите, за властта и успеха си, но монетата имаше и обратна страна. Джак бе лъгал, мамил и — което я засягаше най-пряко — бе крал. И се чувстваше прецакан!

Сега държеше ръката ѝ. Тя усещаше как пръстите му гаят долната страна на китката ѝ и това я подлудяваше.

— Моля те — прошепна му. — Отведи ме в леглото.

Едва успяха да стигнат до апартамента. Сексът бе отчаян, шумен и животински; тя ридаеше от удоволствие и болка, докато той проникваше в нея отново и отново.

— Още! — задъхано изрече тя. — Още!

Той бе изпаднал почти в делириум от страст и не спираше да стене името ѝ; о, господи, той бе същинско произведение на изкуството и беше толкова умел, да го вземат дяволите! Сякаш я боготвореше с оная си работа. Трябваше да го поеме в устата си, а после и той нея — искаше го едновременно навсякъде, искаше да му го каже, но бе прекалено опиянена, прекалено жадна за устните му, за ръцете и езика му, за усещането на силното му стегнато тяло под нея, върху нея, зад нея, в нея. „О, Господи, дано никога не свършва!“

В сърцето си Мария бе скромна и целомъдрена жена.

Проблемът бе, че на други места...

Петия път, точно преди зазоряване, го направиха на балкона.

— Искам да те изучукам пред цял Париж — изръмжа Джек в ухото ѝ, а тя измърка от удоволствие, потърка задника си в него и почувства как той се втвърдява. Остави го да я изучука отзад, а после внимателно се откъсна от него, обърна се, обвини крака около неговите и макар че той лесно можеше да понесе тежестта ѝ, го тласна навътре и на пода. Завъртя се отгоре му. Той я гледаше и на красивото му лице бе изписана онази ленива усмивка, която задоволеното сексуално желание поражда.

— Какво ще направиш, ако влезе жена ми? — промърмори той.

Тя повдигна вежда и отвърна:

— Имаш предвид какво ще направиш ти?

Беше изтощена до крайност. Само че не ѝ стигаше. А и това нямаше да продължи завинаги. Кой знае дали щеше да продължи и до края на деня?

В девет часа сутринта се строполиха на високото легло. Цялото ѝ тяло пулсираше, чувстваше се омекнала, наранена и гумена, сякаш някой бе извадил костите ѝ.

Пиха червено вино, загледани в очите си, и се храниха взаимно с печено пиле. Тя умираше от глад. Чувстваше се като абсолютна дивачка. Искаше само да се чука, да яде, да спи и отново да се чука.

Джек пусна една пилешка кост в сребърната чиния и тя се приземи с леко тупване. Той се завъртя и отново притисна Мария към леглото.

— Мария — каза той и очите му се изпълниха със смях. — Боже мой! Роди ми деца!

Тя се надигна с върховно усилие и се завъртя така, че той се озова по гръб. Отпусна се отгоре му и го притисна.

— Джак — каза тя. — Мой скъпи Джак. Вече ти родих.

Замълча. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че го чуваше като ехо на барабан.

— Тоест, родих едно от децата ти.

Отпусна се на пети и обърна лице насам-натам.

— Никаква прилика ли не виждаш?

ЕМИЛИ

Ню Йорк, февруари 1998

Много от тийнейджърите, които бягаха от къщи, нямаха и представа как се прави това. Отмъкнаха ключа за роувъра на баща си, вземаха резервен чифт бельо и неизменно вкарваха колата в канавката. Емили накара прислужницата да опакова шест куфара на „Луи Вютон“, нареди на шофьора да я закара с бентлитото на летището и взе назаем пилота на майка си, който я закара до едно частно летище в Манхатън. Човек винаги трябваше да запази блясъка. Нямаше смисъл да бяга на по-лошо място от дома.

Регистрира се в „Парамаунт“. Беше й забавно да не отсяда в някой от хотелите на майка си. Харесваше й онзи от червеникавокафяв камък в Горен Уест Сайд, но не и огромното бяло пиано и точното копие на фреските на Микеланджело от Сикстинската капела на тавана на балната зала. Майка й толкова се гордееше с този таван, че сърце не й даваше да й каже, че версията от 1993 година на „Страшния съд“ с Иносънс като Дева Мария е всепризната за най-вулгарния интериор в целия град. А и ако избягаше в този хотел, щяха да я намерят, а не това бе целта й.

Искаше да се позабавлява. Пък и Тими беше в Ню Йорк. Работеше на Уолстрийт, в „Джей Пи Морган Чейс“. Струваше й се сладко, че иска сам да си изкарва прехраната, въпреки че един ден щеше да наследи Шотландия. Е, поне част от нея.

Не го беше виждала от онази нощ с духането преди почти година и половина. О господи, това бе най-смуцаващият миг в живота й. Тогава избяга в спалнята си, припадна на пода и се събуди петнайсет часа по-късно. Куинтин се бе погрижил за бъркотията. По-късно Емили разбра, че „Елит Ритрийтс“ са поели сметката за две счупени ръце и една фрактура на крака и са се справили с пет повдигнати обвинения. Кънки на лед и алкохол не бяха добра комбинация.

Тими й бе писал. Очевидно се държеше хладно — беше права, че му отказа секс. Свирката, до онзи последен миг, навярно е била изключителна. Емили не отговори на писмата му, за разлика от всички

други момичета, на които той несъмнено пишеше. Хората от висшата класа не обичаха нищо друго така, както хубаво писмо — не можеше да се разминеш с някого на улицата, без да получиш благодарствена бележка. Емили бе ужасена и унижена от последната им среща — повръщането бе толкова детинско! — но сега си бе възвърнала спокойствието, беше една година по-възрастна, една година по-съблазнителна. Време бе да хвърли кукичката.

И този път нямаше да му се отвори късметът за секс. Почти, но не съвсем. Нямаше да му се обажда, щяха да се срещнат съвсем случайно, докато той излиза от офиса си. „Сенчъри 21“ се намираше наблизо. С изключение на „Топ Шоп“, Емили не пазаруваше в магазини, които не разполагат с поне по две продавачки на клиент, и самата мисъл за магазин за разпродажба я караше да копнее за горещ душ. Тими обаче не биваше да го разбира — пазаруването беше удобно извинение да се срещнат съвсем случайно.

Тя затаи дъх, влетя в „Сенчъри 21“, грабна първия предмет най-близо до вратата, плати, взе торба и излезе с поруменяло лице. Дезинфектира ръцете си със спрей и докато изтръскваше невидимата мръсотия от косата си, повика шофьора. Беше заледено и черните й ботуши с червени подметки от „Кристиан Лубутен“ с шестсантиметрови токчета не бяха подходящи за вървене.

Уолстрийт шейсет, главният офис на „Джей Пи Морган Чейс“, бе огромна показна сграда. Извисяваше се в ясното синьо небе, висока, дебела и самодоволна. Господи, обичаше Ню Йорк! Обичаше Ню Йорк и нюйоркчаните. Груби ли? Това бяха градски хора! Забързани, умни градски хора, които говореха сами за себе си. Не като лондончаните, Бог да ги благослови. Емили изпитваше абсурдна привързаност към Лондон, но в сравнение с по-широкия, по-дързък и по-бляскав силует на Ню Йорк, той приличаше на мила дребна старица. А колкото до грубостта, лондончаните биеха нюйоркчаните с огромно предимство. Не крещяха, а мърмореха, което бе по-лошо. Емили никога не бе влизала в лондонското метро, но според Куинтин — който редовно посещаваше майка си в Актън — хората не отстъпвали място на бременни жени. Престрували се, че са погълнати от вестника си. Лондонското метро било пълно с прави, облени в сълзи бременни жени. Това беше просто гадно! Емили не се беше возила и на нюйоркското метро, но бе сигурна, че ако някой пътник реши да свие

подобен номер тук, никоя бременна нюйоркчанка няма да го търпи. Щеше да изтръгне вестника с рев: „Ехо! Тук съм!“

Ню Йорк бе като инжекция адреналин, караше те да се чувстваш така, сякаш можеш да постигнеш всичко. Повдигаше духа, желанието за живот, това бе градът, който казваше: „Ще спиш, когато умреш.“ Емили потръпна от болка и отчупи токчето от ботуша си. „Всичко е наред“ — успокои се тя сама; имаше още седем чифта у дома. После докуцука до една от огромните черни колони на площада и се престори, че оглежда щетата. Момчета като Тими оставаха хипнотизирани, щом видеха девойка в беда. Обичаха да виждат силните жени безпомощни; така доминираха с по-малко борба.

Макар че имаше и по-лоши начини да прекара времето си от това да се вглежда в безкраен поток от мъже с костюми, изобщо не ѝ хареса да стои цял час на един крак в студа. Прокле Тими, задето не се появи. Каза си, че ще си поръча горещ шоколад и ще се върне утре. Погледна в малкото си огледалце. Носът ѝ бе порозовял и вкочанен от студ. „И представа нямаш, Тим — помисли си тя, — докъде съм готова да стигна, за да те хвана.“

На третия ден търпението ѝ бе възнаградено.

— Ем? Здравсти! Каква прекрасна изненада! Какво те води насам?

Тя размахна леко смачканата торба от „Сенчъри 21“ и навря под носа му отчупеното токче.

— Толкова се радвам да те видя! Емили, това е Джеймс Клодъро. А това е Тоби Макинтош Форбс. А това е... — И така нататък.

— Здравсти! — показва тя зъбите си и прецени колегите му. Само за секунди отхвърли всички като потенциални кандидати за връзка: преждевременно оплешивяване... твърде сближени очи... къс като дънер... сигурно се шегуваш... край на съобщението.

— Какво правиш? Искаш ли да се присъединиш към нас за вечеря у Илейн? Тя е абсолютна звезда.

Емили обичаше бързата храна, но също така и здравословната; не обичаше да си губи времето в ресторанти, нито пък се интересуваше от някаква си дърта дебелана. О, боже, възможно ли бе банкерството да е превърнало Тим в абсолютен скапаняк?

— Скъпи, би ми било много приятно, но имам уговорка. Освен това трябва да се погрижа за тази обувка. Макар че... около осем и половина ще съм в „Гранд Сентръл Ойстър Бар“. — Усмихна се

очарователно на всички. — Ако ви се ядат миди, непременно трябва да дойдете.

Емили твърдо вярваше в подсъзнателните (или не толкова подсъзнателни) внушения.

Сега щеше да види дали Тим ще разкара дъртата дебела Илейн и грозните си приятелчета, за да се завлече на другия край на града заради това неясно необещание за действия в хоризонтално положение.

Лицето на младежа доби замислено изражение.

— Да, това ще е чудесно. Тоби, нали казваше, че искаш да гледаш онзи филм... — Лицето на Тоби бе учудващо безизразно. — Тъъ, нали знаеш, онзи, дето аз вече го гледах? — Все още нищо. — Всъщност това за Илейн беше само предложение... все още нямахме планове...

На тъповатото лице със смазан от ръग्би нос бавно се появи разбиране.

— О, абсолютно!

Емили намигна.

— Добре, супер. Довиждане, господа. Тим, до по-късно!

Пригответи се внимателно — съвършеното изкушение в копринено горнище на леопардови петна без ръкави от „Долче и Габана“, с тънка връзка около врата, къси панталонки, разкроено палто на „Кристиан Лакроа“ и черни, високи до коляното ботуши от чортова кожа от „Воаяж“ — в стаята си „за лукс“ в „Парамаунт“. Нямаше да се върне тук. Тази стая, колкото и да бе елегантна, стилна, модерна и така нататък, бе колкото кибритена кутийка. В нея я обхващаше клаустрофобия. Дори по-лошо от това, струваше й се, че е бедна. Боже мой, навярно така живееха хората в общински апартаменти. Просто ужасно! Как се справяха? Нямаше въздух, тя почти се задушаваше. Постоянно се блъскаше в мебелите и това я караше да се чувства дебела. Хотел, който кара клиентите си да се чувстват бедни и дебели — какъв търговски провал! В сравнение с този хотелите на майка й и баща й приличаха на дворци, бяха просто зашеметяващи. Навярно хората идваха в „Парамаунт“ само защото портиерите бяха бонбончета. Не можеше да има друга причина. Следващия път щеше

да отседне във „Четири сезона“: големи стаи, тавани от оникс. Там знаеха как да посрещат гости.

Пристигна в „Ойстър Бар“ по-рано, за да се разположи така, както искаше да я видят. Тим щеше да зърне бъдещата си съпруга в класическата поза на филмова звезда от петдесетте години: наслаждава се на цигара и отпива млечен шейк през сламка. Млечен шейк, не алкохол, макар че ѝ се пиеше чаша червено вино. Когато си наумеше нещо особено непочтено, Емили предпочиташе да прикрива поведението си зад поза на невинност.

Тим пристигна точно в осем и трийсет и пет — тя забеляза, че се е прибрал, за да се изкъпе и преоблече. Много мило.

Той седна до нея и се усмихна.

— Как си?

— Добре — отговори тя.

— Никога не си добра — ухили се той.

Емили го погледна изпод миглите си.

— Днес съм добра — каза тя със сдържан и благопристоен тон. — Прекалено е студено за пакости. Ще хапна миди, ще побъбря със стария си приятел Тим и до десет и половина ще съм в леглото. — Усмихна се. — Да поръчваме ли?

Неприятното бе, че тя ненавиждаше миди, но искаше да предизвика у Тим водовъртеж от желание, което после да не удовлетвори. Само една целувка за лека ноц, след което щеше да го отблъсне. Погледна раздела „сурови продукти“ в менюто. „Сурови“ бе по-сексапилно от „готвени“. А „неузрели куахоги“ — да, това щеше да свърши работа. Сурови незрели куахоги. И това ако не звучи като да ядеш женска... О, със същия успех можеше просто да се откаже и да си тръгне. Но... пуканки скариди... ммм.

— Тази текила със скариди и лимон направо вика името ми — каза Тим.

Силата на волята бе просто положителната страна на самоотрицанието, а Емили не му беше почитател.

— Предполагам, че ще е грубо да не ти правя компания — каза тя.

— Много — потвърди Тим.

Един коктейл с текила и скариди доведе до друг.

— Знаеш ли? — каза Емили с глуповата усмивка, облегна се на бара и вдигна поглед към Тим. Беше супер сладък с тази разрошена коса, а и сега беше стегнат, не мършав. — Харесва ми името на тези сурови неузрели куахоги и някой ден непременно ще си поръчам, но точно сега мисля, че имам нужда от огромна порция кекс с рульца от раци, за да неутрализирам алкохола. Защото...

— Наистина — съгласи се Тим.

Тя се изчерви. Той си мислеше, че щастието му се усмихва.

Тя изяде половината от кексчето; той изяде другата половина. В един момент малко от кексчето падна на брадичката ѝ и той посегна, избърса го и изсмука парченцето от пръста си. Тя едва не падна от стола. О, Господи, колко беше възбуждащо! Добре де, преди две години щеше да ѝ се стори отвратително, но сега, когато беше на петнайсет, ѝ се стори абсолютно възбуждащо.

Наистина беше дразнещо. На теория Тим не беше толкова секси. На практика обаче беше, затова ѝ бе трудно да му устои.

— Тези десерти са супер — каза тя и чукна бутилката си с бира „Гууз Айлънд Хонкър Ейл“ (Тим каза, че трябва да си я поръча просто заради името) в неговата. — Слушай само: тиквен пай с мед и пекани... тортичка с крем от бадеми и черни сливи... лимонов пай от Флорида... нюйоркски чийзкейк... шоколад и мус... имам предвид шоколадов мус... шоколадова торта с мока... — Вдигна ръце. — Как, по дяволите, да реша?

— Поръчай ги всичките.

На теория тази вечер бе типичната първа среща, но на практика бе непривлекателно свинско пиршество.

— Ще си поръчам само едно.

Тим въздъхна.

— Днес се държиш като калугерка. Но добре, аз казвам шоколадов мус.

Тя не му позволи да пъхне в устата ѝ дори една лъжица.

— Обичам аз да контролирам положението — обясни му. Той я гледаше по онзи особен начин. — Какво?

Той поклати глава.

— Имам нужда от цигара.

Тя го гледаше как отмята глава назад, за да издуха дима към сводестия таван с бели плочки. Искеше ѝ се да оближе шията му. Да,

определено го разсейваше. Той остави на масата дебела пачка банкноти.

— Скъпа, може ли да се махаме от тук?

— Ако искаш, можеш да ме изпратиш до къщи.

Очите му казваха: „Ще направя нещо повече от това“. От устните му се изтръгна приглушен стон и той се наведе към нея. Тя позволи на устните му да докоснат нейните.

— Не, няма, палаво момче такова — прошепна тя.

Точно дванайсет минути по-късно, въпреки температурата от минус три градуса, Емили позволи на Тим да я изчука до една стена. Беше ѝ за първи път и беше великолепно. Знаеше, че сексът ще е нещо удивително, но чувствата, които изпита, не можеха да се сравняват с нищо друго. Това беше раят. Чу се как стене и пищи от удоволствие. После се вкопчи в него, цялата разтреперана. Той я изправи и прошепна:

— Хайде, момиченце, да го направим както трябва. — Замълча.

— Всички тези приказки за мидите просто ме подлудиха.

Тя се изкикоти и увисна на ръката му.

И така, оказа се, че без да знае, Емили бе казала истината. В десет и половина наистина си беше в леглото. С Тим се чукаха като разгонени зайци чак до четири, когато заспаха. А когато се събуди на сутринта, тя се превъртя върху него и започнаха отново.

— Много си лош — сгълча го. — Отклони ме от правия път.

Ако сексът не беше толкова потресаващо сладък, а Тим не беше толкова божествен, щеше да го намрази. Ненавиждаше се, задето бе толкова слаба, и дори докато Тим я възбуждаше с език, а тя крещеше от блаженство, вътрешно бушуваше: „Ем, идиотко такава, това не влизаше в плана.“

Не го знаеше, но преди да стане обяд, беше бременна... и това също не влизаше в плана.

ДЖАК

Париж, зимата на 1997

Мария гледаше как по лицето на Джак преминава объркване, неверие, страх, удивление, шок и най-накрая — разбиране. После, за нейна изненада — о, този мъж винаги я изненадваше, — той нежно взе ръката ѝ и я целуна. Тя изпита чувството, че това не му е достатъчно, че иска да се плъзне от леглото и да коленичи пред нея.

— Истинската майка на Клаудия — прошепна той, а после зарови лице в гърдите ѝ и заплака.

Не бе очаквала такава реакция — не знаеше какво е очаквала — и понеже той трябваше да ѝ помогне, се притесни, че ще си помисли, че сексът е бил само средство за постигане на целта ѝ. Не беше. Бог да ѝ е на помощ, беше влюбена в него.

Като дете Мария бе видяла как трите ѝ по-възрастни братовчедки се сгодяват една след друга и си представяше, че всяко предложение е било голяма изненада. По онова време, както често става с малките деца, тя беше ужасна сексистка и мислеше, че решението е изцяло на мъжа, че единствената дума на жената по въпроса е „да“ на предложението. Нещо повече, предполагаше, че решението да обича, е изцяло на мъжа и само ако той каже, че всичко е наред, жената може да отвори ума и сърцето си за роклите и букетите, бонбоните и тортите.

Когато срещна мъжа на мечтите си, с потрес установи, че любовта, която изпита към него, е незабавна. Нямахше съмнение, че е взаимна, и бе съвсем естествено да ѝ направят предложение. Женитбата беше нещо сигурно, а не изненада!

Е, не стана точно така.

Но макар че едно романтично сърце може да бъде съкрушено, почти невъзможно е да бъде убито и сега, повече от две десетилетия по-късно, Мария усети как я обсебва онова отдавна забравено чувство, странно близко до лудост. Нямахше съмнение, това бе любов.

Първия път тя бе провалила всичко и причината беше сексът. Боеше се, че историята ще се повтори и фактът, че е спала с него,

преди да му разкрие истината, както и онова, което искаше от него, отново ще разрушат всичко.

Изчерви се.

— Обичам те, знаеш ли. Не исках да става така, но не мога да го спра.

Той ѝ се усмихна. Очите му още бяха зачервени.

— Знам. Всичко е наред. И аз те обичам.

— Не исках да става така — каза тя. Той запали цигара и ѝ я подаде. — Не това бяха намеренията ми, когато започнах.

— А какви бяха намеренията ти? — В гласа му се появи посурова нотка, сякаш бе изпитал някакво съмнение. Или може би това бе просто параноята ѝ. — И откъде разбра, че Клаудия е твоя?

Тя се изчерви и придърпа бялата копринена нощница около себе си. Изведнъж, също като Ева, изпита нужда да прикрие голотата си.

— Когато оставиш бебе за осиновяване — подхвана тихо тя, — винаги търсиш. Никога не спираш да търсиш загубеното си дете. Не исках да я оставям, но няхах друг избор. Беше през седемдесетте. Извънбрачното дете беше най-лошото нещо, което можеше да се случи на едно момиче. Произхождам от гордо семейство. Те биха се нарекли „добро семейство“... За пръв път бях влюбена и не знаех нищо. Бях само на шестнайсет. Правех, каквото ми кажеха, и направих... това. Дори не знаех, че може да се забременее от първия път. Мислех, че трябва да си го правила известно време, за да... прихванеш. Позволих да се случи, защото знаех, бях готова да се закълна в живота на майка си, че това е моят мъж, че ще се оженим, ще живеем заедно и ще се обичаме до края на живота си. Бях съвсем обикновено момиче. Но тийнейджърите мислят в абсолютен мащаб. Всичко е или абсолютно прекрасно, или непоносимо ужасно. Стана ужасно. Той се уплаши. Мисля, че от баща ми. Отрече, че бебето е негово. И той беше на шестнайсет. Имаше планове, искаше да е свободен, а това беше толкова, толкова позорно. Просто изчезна от живота ми и останах сама — бременна тийнейджърка, абсолютен позор. Родната ми майка спря да ми говори. Изпратиха ме при роднини и когато родих бебето, веднага го взеха. Дори не ми дадоха да го подържа. Докторите бяха студени, осъдителни, но жените бяха още по-лоши. Имаше само една добродушна медицинска сестра — една. Исках да дам на бебето си нещо свое и единственото, което имах, беше златната верижка със

златно сърчице, която получих от родителите си за шестнайсетия ми рожден ден. Много е оригинална: чичо ми беше бижутер и я изработи специално за мен. Задържах верижката, но сестрата прикрепил сърчицето към дрешката на бебето. Когато оставяш детето си за осиновяване, а самата ти си почти дете, не разбираш какво си направила, как тази огромна грешка ще съсипе целия ти живот. След това го проумяваш, но, разбира се, вече е прекалено късно. Не ми позволиха да разбере къде е отишло бебето ми, кой го е взел. Не съществуваше официален начин да го открия. Но цели десет години търсих момиченцето си. На улицата, в автобуса — където и да отидех.

— Но... — проговори Джак и тя подскочи. Вече не говореше на него, бе потънала в собствения си свят. — Но, Мария, откъде щеше да разбереш, дори да я видиш?

— Щях — заяви тя. — Една майка винаги... усеща. — Направи пауза. — Ден след ден виждах бебета и момичета, навсякъде, но не и моето. И тогава... — Поклати глава, сякаш още не можеше да повярва. — Десет години след раждането ѝ, точно в същия ден, прелиствах „Дейли Мейл“ и в клюкарската рубрика на Найджъл Демпстър видях една снимка. На нея бяхте ти и... съпругата ти. И Клаудия. Текстът беше: „Почитаемата Иносънс Ашфорд и нейният съпруг мултимиллионер Джак Кент водят Клаудия, осиновената му дъщеря от първия му брак, на «Лешникотрошачката» в «Роял Албърт Хол», за да отпразнуват десетия ѝ рожден ден.“

Мария погледна към него и се усмихна.

— Възможно бе да е съвпадение — каза тя. — Но Клаудия носеше огърлица. И на нея висеше моето сърчице.

Джак поклати глава.

— Това е удивителна история — каза той. — И така, какво... направи? Опита ли се да се свържеш с нея? — Намръщи се. — Не си спомням, но...

— Не — отвърна тя и отново се усмихна. — Можеш ли да си представиш какво щеше да направиш, ако се бях опитала?

Той се взря в очите ѝ.

— Щях да си помисля, че си майка, която иска да вземе моето бебе.

— И?

— Щях да реша, че си златотърсачка. — Направи пауза. — Такава ли си? За това... за това ли е всичко?

— О, моля те! — отвърна тя пренебрежително. — Събрах цялата информация за теб и Клаудия, до която успях да се добера. И от този ден нататък я наблюдавах. — Сведе поглед и подръпна златистата бродерия на завивката. — Никога не изглеждаше щастлива. — Вдигна очи. — Никой от вас не изглеждаше щастлив. — Поклати глава. — Това беше голям урок — да видя как едно семейство, качено в най-новия модел ролс-ройс, облечено толкова красиво, потеглило към летището, за да замине за Ню Йорк, Бермудите или Фиджи... изглежда толкова нещастно. Искях да я спася, но бях ужасена, че може да ме отблъсне. Беше по-добре, по-сигурно да я наблюдавам, да ѝ се възхищавам и да я обичам от разстояние. Казах си, че е прекалено късно да ѝ бъда майка, но мога да ѝ стана ангел хранител. Имам предвид... — Мария се разсмя горчиво.

— Казвах си го просто за да се почувствам по-добре. Знаех, че не мога да направя нищо за нея, нито тогава, нито никога. Нямах нищо. Живеех в свят от болка, който сама бях създала. Беше същинско мъчение. Все още е.

Джак стисна ръката ѝ.

Тя прочисти гърлото си.

— Джак — каза тя. — Мислех си, че не мога да направя нищо за момичето си. Но, о, боже, оказа се, че мога. Преди няколко години тя си намери работа, нали така? В един вестник. А после... — Мария преглътна. — Когато разбрах, аз просто... Но предполагам, че по някакъв ужасен начин... е естествено. Чувала съм за такива неща. Просто си привлечен... без дори да знаеш защо. Не можех да се спра — написах ѝ бележката. Никога не бях го правила, но това беше грешка. Имам нужда от теб, Джак. Трябва да спреш това. Не ѝ казвай истината. Ще бъде прекалено тежко. Просто намери начин.

Той се взираше в нея, не вярваше на ушите си.

— Мария, не разбирам. Какво да спра?

Гадеше ѝ се и тя осъзна, че цялата история ѝ е толкова противна, че е кръжала около сърцевината като уплашено животно. Каза му. А после видя как той се втурва към банята и повръща.

КЛАУДИЯ

Лондон, зимата на 1997

Клаудия влезе в офиса и поздрави Мартин с кратко кимване. Щеше да запази професионализма си. Щеше да запази достойнството си. Нелесна задача, когато мислите те разяждат отвътре. През последните дванайсет часа думите от бележката пълзяха в мислите ѝ като змия.

Възможно ли бе бележката да е от Иносънс? Мащехата ѝ изпитваше огромна ненавист към хората, които имаха щастливи връзки. Само гледката на целуваща се двойка бе достатъчна да съсипе целия ѝ ден. Клаудия не ѝ бе казала за Мартин, но пък мащехата ѝ редовно следеше хората. Навярно знаеше за Мартин повече от самата нея.

От когото и да беше, бележката беше лъжа, противен опит за саботаж. Но ако наистина имаше нещо, което не знаеше за Мартин? Той не говореше за миналото си, но бе намекнал, че някога е направил нещо, с което не се гордее. Операция за смяна на пола? Смяна на пола! Не. Бе виждала интимните му части и нямаше начин да са създадени от ножа на хирург.

Сложи ръка на челото си. Стори ѝ се необикновено горещо. Трябваше да си почине, да си поеме дъх. Ставаше истерична.

Изпи на две глътки двойното еспreso и включи компютъра. Беше журналистка, не някоя жалка ревла. Нямаше да осъди Мартин без категорични доказателства. Щеше да прецени фактите. Тя бе тази, която се държеше лошо: отказваше да спи с него без очевидна причина, заставяше го да ѝ вярва, да смята, че един вълшебен ден в неопределеното бъдеще двамата ще започнат да се чукат като за световно и никога няма да спрат. Ако искаше да се омъжи за него — а тя искаше, и то отчаяно, — не трябваше да обръща внимание на писмото. Трябваше да е търпелива, мила и любяща във всяко друго отношение, за да му покаже, че го обожава и го иска, че му е простила за последната нощ, че съжалява за поведението си и го умолява да не

къса с нея. Не можа да се застави да отиде до бюрото му, но му написа имейл:

„Прости ми, скъпи, държах се ужасно. За всичко съм виновна аз — ти нямаш вина. Реагирах пресилено и напълно разбирам раздразнението ти. Истината е, че всяка част от теб е божествена, желая те отчаяно, никога не съм обичала така, но просто искам да изчакаме още малко... докато се оженим. Не искам да те натъзвавам и не ми е приятно да си мислиш, че не копнея за теб... така че какво ще кажеш да се срещнем довечера у нас? Можем да пийнем по нещо и да видим какво ще се случи...“

После изтри всичко и вместо това написа само „Здрасти.“

Никакъв отговор. А после, три часа по-късно, той се приближи към бюрото, където тя правеше копие на документ.

— Здрасти — каза той. — Имам задача за теб. Може да се окаже забавно.

Тя го погледна. Той срещна погледа ѝ прямо и тя се опита да се усмихне.

— Каква? — попита тя.

— Ами... Ето. Искаме интервю с Мег Райън. На наша страна е огромното ни разпространение и точната демографска група читатели: три милиона безделници, които обичат да ядат боклуци и да гледат такива.

Тя си позволи да се усмихне, макар и леко. Гласът му се стопли едва доловимо:

— Както и да е, преди две години публикувахме материал за нея, който не им хареса. Нали разбираш, събрахме „интервю“ от предишни интервюта. Райън казва: „С Денис имаме невероятна връзка, ще сме заедно до края на вечността“ — такива неща. Неща, които може да е казала преди известно време пред „Сънди Таймс“ или „Дейли Мейл“, но със сигурност не ги е казвала пред нас. Но така или иначе ги е казвала, така че на теория все пак е истина.

Ухили се и зачака ответна усмивка. Клаудия обаче продължаваше да го гледа неодобрително. Той твърдеше, че куп цитати, извадени от

контекста и сглобени един до друг, са истината. Този човек не знаеше разликата между истина и лъжа!

Думите на писмото още вибрираха в главата ѝ и това ново откритие не я изпълни с увереност.

Мартин сви рамене.

— Но ако искаме интервю с нея, трябва да се проверим през сумати обръчи. Нейната фирма за пиар представлява един-двама новаци, които...

— Двама какви?

— Млади актьори, за които никой не е чувал, и те искат да им направим реклама. Ако искаме половин час с Мег, трябва да направим интервюта с трима новаци. На всеки по половин страница. — Въздъхна. — Става дума за някакво момиче, Моли Томкинсън. Изпълнява главната роля в някаква съзливлива драма на Майк Лий. Прилича на жаба, а и това е Майк Лий — мисля, че се опитват да се отърват от нея. Ще я оставим за накрая. Винаги съществува шансът да се доберем до Мег, ако вдигнем достатъчно шум около другите двама. И така, ето го първият запис. Той поне е от Холивуд, казва се „Отмъщение“. Момчето на снимката е Итън Самърс. Да, и аз не съм го чувал. Като магнит за жените е и това е единствената причина, поради която ще пробие. Е, поне след пет години, когато за него ще са чували повече от шест души, ще можем да кажем: „Ние бяхме първите, които го интервюираха.“ Обади се на фюрера, имам предвид пиарката, и ѝ кажи да приготви биографията му — сигурно вече са го направили. Довечера изгледай филма и насрочи интервюто за следващата седмица. Младежът живее в Ел Ей, но ще е тук за рекламата на филма.

— Добре. Хубаво. Благодаря.

Мартин вдигна вежда.

— Мислех, че ще си доволна. Първото ти интервю с голяма звезда.

Клаудия го изгледа навъсено.

— Я се уточни! От десет минути ми разправяш, че това момче е никой. Защо не решиш коя версия на истината предпочиташ и не се придържаш към нея?

Той се втренчи в нея.

— Ако обичаш, запомни — започна той, — че в този кабинет аз съм шефът, а на теб ти се плаща, за да работиш тук. Затова предлагам

да се държиш, както подобава. — Грабна касетата от бюрото ѝ. — Продължавай да печаташ. Тук има достатъчно хора, които ще оценят шанса да видят името си отпечатано под интервю — завърши той и се отдалечи.

Клаудия се обърна към монитора си с каменно лице. Обичаше го, но не беше лигла. Искаше и той да я обича, но не можеше да се усмихва и да се прави на мила, когато кипеше от гняв.

Щеше да се радва да направи интервюто с Итън Самърс. Сега тази работа щеше да се падне на дебелата секретарка.

Беше глупачка да остави чувствата да попречат на кариерата ѝ. Скоро тази кариера щеше да е единственото, което има. Но това нямаше да се случи. Нямаше да позволи на Мартин да си тръгне толкова лесно. Ако имаше някаква тъмна тайна, тя щеше да я разбере. Щеше да го шпионира, да влезе в ролята на разследващ журналист. Той нямаше да забележи — не беше наблюдателен по отношение на хората, само на колите. Можеше да забележи хубава кола от двайсет метра.

Трябваше да го убеди, че е напуснала града, за да се почувства свободен да се заеме с измамата си... каква ли беше тя? Да не се преобличаше в женски дрехи? Щеше да го проследи с такси. Щеше да си сложи шал и тъмни очила като Джакки Онасис. Щеше да вземе фотоапарат — черно-бял? А после щеше да се изправи пред Мартин с доказателствата, в някое кафене. Щеше да хвърли снимките на масата — може би щеше да се наложи да упражни тази част — и той щеше да остане ужасен, но щеше да има съвсем очевидно обяснение! Беше участвал в пиеса! Двамата щяха да се засмеят и...

— Клаудия, слез да ми донесеш едно кафе. И прибери дрехите ми от химическото. Дявол знае къде съм забутал бележката. Честито!

Тя подскочи и се изчерви.

— Да, Джим.

Романите на „Арлекин“ ѝ създаваха леко нереалистични очаквания. Трябваше да намали четенето. Въздъхна и се усмихна на Джим. Той отвърна на погледа ѝ, без да се усмихва. Тя сведе очи. Не мислеше, че той е изпратил писмото: инстинктът ѝ подсказваше, че не е. Ако беше той, нямаше да се сдържи да не ѝ се ухили многозначително. Господи, наистина я караше да се чувства неудобно!

Изпълни поръчките на Джим и бе възнаградена с потупване по долната част на гърба. Мартин не беше в стаята, иначе Джим не би посмял. Тя се отдръпна и забърза към бюрото си, като го остави да се подхилква зад гърба ѝ. Опита се да работи, но не можеше. Искаше веднага да разбере истината за Мартин, но се налагаше да почака. Той щеше да отсъства за празниците — щеше да гостува на сестра си в Канада. О, боже, това лъжа ли беше? Бе толкова сериозно депресирана, че не успя да се ободри дори като си се представи като Джаки О. Това не беше игра. Ако Мартин наистина я лъжеше, това щеше да разбие сърцето ѝ.

Телефонът иззвъня и тя го вдигна.

— Клаудия Кент?

— Не, госпожице Грийн. Клаудия Мейър, ако нямате нищо против — отвърна тя през зъби. Само секретарката на баща ѝ упорито продължаваше да я нарича с неговото име.

— Баща ви е на телефона. Иска незабавно да разговаря с вас.

Клаудия внезапно се почувства като малка кукла, подмятана от безкрайна процесия мъже — Мартин, Джим, Джак, — и разбра, че ѝ е писнало.

— Ако баща ми иска да разговаря с мен, може да вдигне телефона и да ми се обади сам — тросна се тя.

— Мисля, че става въпрос за годежа ви с Мартин Фрешуотър.

В стомаха на Клаудия се сви огромна топка огнена ярост.

— Кажете му да си гледа проклета рабо...

— Клаудия! Млъкни и слушай!

Тя подскочи от ужас — баща ѝ звучеше по-изнервен от обикновено.

— Не — прошепна тя с отмалял от страх глас. Не понасяше конфронтациите — те я ужасяваха, ненавиждаше престрелките. — Няма да те слушам. Не съм на десет! Престани да ми говориш така, сякаш съм дете. Ще се омъжа за него! Определили сме дата!

— Клаудия, забранявам ти! Аз...

— За какво говориш? Не можеш да ми забраниш! Не ти искам позволение, само ти съобщавам!

— Клаудия, почакай! Моля те! Имам си основания. Пр... предпочитам да не ти ги съобщавам по телефона. Предлагам ти да...

Беше невероятен. Наистина очакваше от нея да прекрати годеежа си без никаква друга причина, освен че той иска така. Сам знаеше, че това е страхотна наглост — никога през живота си не го бе чувала да заеква.

— По телефона е добре — отсече тя. — Затова ми кажи — добави тя разтреперана. — Какво точно имаш срещу него?

Възможно ли бе баща ѝ да знае, че Мартин е женен? Не. Ставаше въпрос за бизнес, готова бе да се обзаложи. Джак се поколеба и Клаудия разбра, че е права.

— Нямам нищо срещу самия човек — каза баща ѝ и устните на Клаудия се свиха от отвращение.

— Тогава ме остави да се радвам — студено отвърна тя и затвори телефона.

ДЖАК

Париж, зимата на 1997

Проклето шише с валиум — отвори се, за Бога! Тези хора не знаят ли, че във времена на истинско отчаяние човек трепери и просто... Най-после, най-после. Джак обърна шишенцето над устата си и преглътна няколко хапчета с доза водка. Запали цигара и легна под завивките. Бе увил черна риза около главата си, за да блокира светлината и шума. Всичките му сетива пулсираха, сякаш някой бе смъкнал кожата му и бе оголил нервите му на студения зимен вятър.

Освен това замръзваше. Температурата в стаята бе двайсет и два градуса, но му беше толкова студено, че зъбите му тракаха. Отчаяно копнееше да види Мария — струваше му се, че тялото му се разпада и само ръцете ѝ, обвити около него, могат да го задържат цяло. Но в същото време отчаяно искаше да не я вижда, защото знаеше, че тя ще връхлети в стаята, задъхана от вълнение, и ще попита: „Каза ли ѝ?“

Потръпвайки от болка, той отви черната риза от главата си и се уплаши, че пронизителната светлина на лампите и бръмченето на плазмения телевизор и дивиди плеъра ще разцепят черепа му. Видя, че Мария го гледа тревожно. Тя се приближи забързано към леглото и попипа челото му. Някоя жена не бе пипала челото му от двайсет години.

— Скъпи! О, боже мой, какво има? Тя... тежко ли го прие?

Гласът ѝ трепереше. Той нямаше да понесе, ако тя се разплачеше. Нямаше емоционален запас, нямаше какво да ѝ даде, едва се държеше да не рухне.

— Не — каза той. — Разказах ѝ всичко. Всичко е наред.

— О, слава Богу! Не мога да повярвам, че ти отне цяла седмица, Джак. Знаем, че беше шок, но... Няма значение, щом не е станало нищо лошо. Всъщност тя добре ли е?

— Ами... — поправи се припряно той. Умът му бе замъглен и му бе трудно да намери точните думи. — Очевидно не е добре, но се справя. Обмисля го.

— Значи е сложила край?

— Да. — „Моля те, просто ме остави на мира.“

— А те... те дали... имам предвид... тя нали не е...?

— Не.

— Слава Богу!

Тя притисна ръка към сърцето си и се хвърли по гръб на леглото. Гласът ѝ отекваше като високоговорител в ухото му. Тя избърса сълзите си и отново седна.

— А как го прие?

„Боже господи!“ Всичко беше свършено — е, добре, не беше свършено, но тя смяташе, че е. Тогава защо не ѝ стигаше? Защо успехът на мъжа никога не беше достатъчен, защо жените трябваше да знаят всяка подробност, довела до успеха ти? Ако свалиш луната на някоя жена, тя ще я подържи в ръка, на лицето ѝ ще се изпише замислен израз и ще започне разпитът: „И така, ти сам ли свали тази луна? Как точно? Или накара някой друг да го направи? Мислеше ли за мен, докато я сваляше? Лесно ли беше — по-лесно, отколкото звучи? Защото, ако е било, може би трябва да те помоля да ми свалиш някоя малко по-тежка планета...“

Той бавно си пое дъх. Лошите мисли се прогонват с добри мисли. Беше съвсем просто.

— Скъпа — поде той с изненадващо ободрителен глас, — ще го преживее.

Ръцете на Мария обхванаха гърлото ѝ и затрепериха.

— А... мислиш ли да... Ще ѝ кажеш ли за мен? Знам, че току-що е преживяла невероятен шок, но толкова много искам да се запознаем. Толкова дълго чаках... Толкова е трудно да не мога да... да осъществя контакт. Това може да отклони вниманието ѝ от мисълта за преживяното...

Слабостта ѝ му вдъхна сила.

— Мария — заговори той със спокоен вид, — идеята не е добра. Не точно сега. Ще ѝ дойде прекалено много, твърде скоро е. Дай ѝ време да го преодолее и когато настъпи мигът, ще ви запозная. Мислех си да организирам тържество, за да отбележа откриването на хотела. Може да се запознаете тогава.

Тя кимна сковано, със стиснати устни, неспособна да прикрие разочарованието си. Две сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

— Слушай, скъпа — каза той. — Не се натъжавай. Имам изненада за теб. Ще отидем на екскурзия.

— Нещо делово ли? — попита тя.

— О, не — отвърна той. — Само за удоволствие.

ЕМИЛИ

Съри, ранното лято на 1998

Емили погледна с отвращение телената закачалка.

— Сигурно се майтапиш.

Обвиняваше Тим. Той я беше прецакал, абсолютно. Трябваше да се придържа към свирките, но не. Беше му се дала лесно и ето ти сега. Същински кошмар беше да имаш проблем, чието разрешаване не можеш да възложиш на друг.

Бомбата щеше да избухне всеки момент и тя просто отлагаше мига на експлозията. Беше се върнала в училище, а Тим — на работа, откъдето ѝ бе писал: „Чудесно беше да те видя.“ Може би това бе някакво бодряшко съкращение на „Чудесно беше да те видя как ми се нахвърляш.“

Или Тим искаше да се преструва, че нищо не се е случило?

Проблемът бе в това колко лесна бе преструвката. Взимаш си горещ душ, обличаш училищната униформа, вече не воняш на страст, завързваш косата си на скромна конска опашка, прекарваш момичешки нощи със съквартирантката си и ето ти я типичната тийнейджърка, която спи с розовото си зайче и е влюбена във всички членове на „Тейк Дет“. И през цялото време ти се гади, слабееш и изтриваш спомена за онази нощ.

При тези обстоятелства бе невъзможно да е бременна, нали?

Оттогава не ѝ беше идвало, но с изключение на това други признаци нямаше, така че не направи нищо.

Винаги си бе представяла, че абортът може да се уреди с едно щракване на пръстите. И през всички тези дълги месеци си повтаряше, че ще направи аборт: все още имаше време. Само че не можеше да се насили да позвъни на бавачката или на Куинтин и да каже: „Скъпи, запиши ми час за аборт!“ Истината бе, че не искаше бебе, но не искаше и аборт. В идеалния случай бебето щеше да си отиде само. Само че не беше идеалният случай. Всъщност тя бе странно удивена от него — трогната, че толкова много иска да остане. Искаше да се роди. Това

беше нейното бебе... О, боже! Погали корема си. „Ти си умна, Емили. Глупачка си, но си умна.“

Натика убийствената закачалка в дъното на гардероба и отиде до еркера. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, бе прекрасна: ефирни тисови дървета обграждаха огромната морава, която водеше надолу към езерото. Лебедите имаха две малки — грозни сиви същества, но родителите бяха удивително горди. Суетяха се около потомството си и съскаха и размахваха криле към всяка друга птица, която се осмелеше да се приближи.

Щом дори лебедите се справяха, не можеше да е чак толкова трудно, нали?

Все пак тя бе шестнайсетгодишна... едва.

Утре щеше да се срещне с директорката, госпожа Приди, и спокойно да си признае. Госпожа Приди щеше да остане поразена от зрелостта ѝ и ще ѝ позволи да остане в училище и да си вземе изпитите. Директорката бе майчински настроена жена, имаше малки деца и беше страхотна.

Госпожа Приди щеше да съобщи новината на майка ѝ и баща ѝ. Щеше да одобри решението ѝ да задържи бебето. А щом едно свръх елитно частно училище заемеше такава позиция, родителите ѝ щяха да застанат зад нея и графът и графинята щяха да бъдат притиснати да дадат благословията си. Детето щеше да е момче и те щяха да се подадат на желанието да видят наследника на наследника си. А ако не беше — е, кой би могъл да обърне гръб на сладката си новородена внучка с розова рокля и дантелени гащички? Тим може би нямаше да поиска да се ожени веднага, но беше благопристоен. Щеше да държи детето му да е законно.

Да. Изпълваше я тих оптимизъм.

На бавачката ѝ беше омръзнало да е почетна секретарка и копнееше за мръсни пелени и безсънни нощи. С удоволствие щеше да се грижи за новороденото, докато Емили продължава образованието си. Едно бебе нямаше да внесе кой знае колко промени — все пак щеше да бъде съвсем малко. Щеше да е забавно. Като много скъпа плюшена играчка.

Ранното раждане представляваше проблем само ако човек копнее за свобода и не може да си позволи персонал. Емили обаче имаше

пари, а дестинацията ѝ беше Тим — винаги е бил той. Въздъхна с облекчение. Всичко щеше да се оправи.

Южното крайбрежие на Англия, три дни по-късно

„Ю Кей Сънди“ — най-доброто четиво за вас, най-добрият ви приятел, всяка събота!

„МАЛКАТА ЕМИЛИ БРЕМЕННА НА ШЕСТНАЙСЕТ — КОЙ Е БАЩАТА?

Очаква бебе

Емили Кент, на 16, по-малката дъщеря на опозорения хотелски магнат, миналата нощ бе изключена от елитното си частно училище, след като призна, че очаква дете.

53 000 000 лири състояние

Емили твърди, че бащата е виконт Чатстън, на 18, най-големият син на графа и графинята на Фортейн и наследник на титлата и на състояние от 53 000 000 лири в земя, недвижимо имущество, произведения на изкуството и облигации.

Много влюбени

Източник, близък до Емили, каза пред «Ю Кей Сънди»: «Емили и Тим са много влюбени и той не е на себе си от радост, че ще става баща. Млади са, но обичат децата и нямат търпение да имат свое.»

Позлатена люлка

«Да, детето ще бъде богато и привилегировано, но това няма никакво значение за тях — те са много развълнувани, че ще създадат свое семейство. Емили вече е избрала позлатена люлка от „Хародс“!»

Графът отрича предположенията

Но бащата на виконт Чатстън снощи побесня от гняв и отрече предположенията. «Страстта на Емили към партитата е добре известна» — каза Негова светлост графът на Фортейн за «Ю Кей Сънди» от оценения си на 20 милиона лири замък в Шотландия.

Много популярни

«Тя е много популярна млада дама с впечатляващ кръг приятели от мъжки пол. Може да е направила предположението, което ѝ се струва най-изгодно, във връзка с бащинството на детето ѝ. Може би след писмото на адвокатата ще пожелае да размисли.»

Отказва коментар

Виконт Чатстън, който работи на Уолстрийт за една година, преди да постъпи в университета в Кеймбридж — снощи отказа да отговаря на репортерските въпроси от апартамента си за 550 000 лири в Горен Уест Сайд.

Суперкола за 200 000 лири

Госпожица Кент, за която се смята, че е бременна в четвъртия месец, бе отведена от училището миналата нощ в жълто ламборгини «Мурсиелаго» от майка си лейди Иносънс Ашфорд.

«Нечиста» сделка за милиарди

Самозваната госпожица Ашфорд — родена Шарън Маршал и израснала в жилищен комплекс на градския съвет — притежава имущество на стойност милиарди долари, след като съпругът ѝ, ѝ приписа хотелската си империя в «нечиста» според финансовите експерти сделка малко преди краха на «Лойдс», който иначе щеше да го съсипе.

Семеен вестник

Отговорът ѝ на репортерските въпроси снощи не е подходящ за публикуване в семеен вестник.

Близка приятелка

Баща ѝ, който тук е сниман заедно с близка приятелка, не беше открит за коментари.“

Клаудия бе поръчала вестника от чиста злоба — надяваше се, че секретарката е оплескала интервюто с Итън Самърс и то е било сведено до два реда с големината на визитна картичка. Домакинката ѝ го донесе заедно със закуска — „Благодаря ви, много мило“ (все още се чувстваше неудобно да ѝ сервираат) и тя го остави настрана, без дори

да го погледне. Насили се да изяде овесената каша и да изпие прясно изстискания портокалов сок. Усмихна се против волята си. Това бе кошмарът на баща ѝ: хотели, които сервират портокалов сок с металически вкус. Е, макар и малък, този пансион в Корнуол щеше да му хареса.

Бе помолила за няколко дни отпуск и в четвъртък двамата с Джей Ар потеглиха към Олд Викъридж — селце, разположено в някакво поле по средата на нищото. В края на полето земята свършваше и човек се озоваваше на ръба на скала, надвиснала над каменист бряг ѝ километри синьо море. Овцете приличаха на разпръснати наоколо кълбета памук, а собствениците на пансиона имаха английска котка с широка муцуна, която обичаше да скача в колите на гостите и да се вози с тях — бе преценила, че Джей Ар не представлява заплаха.

Клаудия прекара половината от петъчния ден в разходки по брега, а другата половина — в гробището. Никога не се уморяваше да чете имената на надгробните плочи и да си представя как са живели тези хора, как са изглеждали, кой ги е обичал. Беше толкова спокойно. Божествена тишина. Тук мобилният ѝ телефон нямаше обхват, но тя го бе изключила за по-сигурно.

След караницата — и загадъчното писмо — с Мартин се бяха сдобрили. Без да разменят и дума по въпроса, се съгласиха да загладят пукнатините във връзката си. Тя не бе открила нищо, не бе и преспала с него. Почти нищо не се бе променило. Изглеждаше, че въпреки подозренията и огорченията и двамата искат да се обичат. И все пак от време на време мълчаливите подводни течения изплуваха на повърхността и изкарваха Клаудия от равновесие. Трябваше да се махне.

В събота вечерта Мартин вече ѝ липсваше ужасно и тя не можа да устои на изкушението да провери мобилния. О, Господи! Двайсет и седем съобщения. Сигурно наистина я обичаше, но обещанието си беше обещание. Корнуол бе почивка от Мартин, затова нямаше да слуша тъжните му обяснения в любов, преди да се е върнала в Лондон.

Но на следващата сутрин тя закуси, изкъпа се, влезе обратно в стаята и разгърна вестника. И докато по „Ю Кей Сънди“ от косата ѝ се стичаше вода и се просмукваше в думите „бременна на шестнайсет“, всичко ѝ се изясни. О, Емили! Горкото, горкото момиче. Сигурно се чувстваше ужасно уплашена, безпомощна и изгубена. Беше ужасно.

Трябваше да ѝ се обади и да ѝ предложи подкрепата си. Горката Емили.

ЕМИЛИ

Лондон, лятото на 1998

— Разкарайте се, задници такива, и ме оставете на мира! Имам слушалки на ушите и не мога дори да ви чуя!

Де да можеше човек да се роди без родители! Какви копелета бяха само! Как смееха? Значи те можеха да си развяват оная работа по цял свят и да се чукат като зайци, но когато тя прави секс веднъж — три пъти — с един и същи човек, за когото поне възнамеряваше да се омъжи, откачиха!

Когато се случи, бе на повече от шестнайсет — ако възрастта ѝ се броеше от датата на зачеването ѝ. И освен това бе отказала да се раздърдори за Тим пред пресата — нямаше да намали шансовете си с него по този начин.

Той не заслужаваше предаността ѝ. Какъв жалък боклук беше само!

Сега не ѝ пишеше! Несъмнено бе изразходвал всичките си запаси от глупавата си хартия с монограм.

Не се обаждаше по телефона.

Емили нямаше да му се обади за нищо на света, а ако позвънеше той — не че ѝ пукаше, нито вдигаше слушалката през пет минути, за да се увери, че линията работи, — тя щеше да бъде навън.

А баща му, графът, бе абсолютен задник. Беше толкова притеснително. Навярно цялата страна ѝ се смееше. Да каже пред онзи отвратителен вестник на Клаудия — не, да намекне, което бе още по-лошо, — че Емили е никаквица, преспала с милион мъже! Как смееше! Но добре, щом искаше да я въввлече във война на очерняне, майка ѝ притежаваше много повече от някакви си жалки петдесет и три милиона. Да започва, щом иска!

Емили влезе в гардероба си. Беше хубав гардероб, с кожено дъно и термостат, но нито една от дрехите не ѝ ставаше. Това не беше кой знае какъв проблем, защото тя рядко обличаше една и съща дреха два пъти. Щеше да се наслади на усещането да е голяма. Не дебела — хората, които наричаха бременните жени „дебели“, бяха малоумници

и, както бе забелязала Емили, бяха вседебели мъже на средна възраст. Щеше да се забавлява страхотно, като разкарва наедриялата си фигура насам-натам и да заема място в пространството. Чувстваше се специална, повече от другите и всички, които не бяха бременни (включително оная двулична кучка директорката Приди) можеха да я целунат отзад. Колкото до баща ѝ... Боже! Бе се върнал побеснял от Париж, където прекарваше времето си, обсебен от онзи тъп хотел, „Бел Епок“ — възнамеряваше да устрои тържество за откриването му, само дето вече беше открит. Показно разточителство, планирано за тази есен, за да провъзгласи с фанфари факта, че старият феникс е възкръснал от пепелта. Бяха разпратени покани до богатите и известните: Том Круз, Мел Гибсън, Брус Уилис, Джулия Робъртс, Принс, Пъф Деди, Елтън Джон, Линда Еванджелиста, Синди Крофърд, Синди Лопър, Наоми Кембъл, Хелена Кристенсен, Боно. Можеше ли една сграда да побере толкова много его?

„Впечатляващ списък от старци“ — помисли си Емили и се зачуди дали някой от тях наистина ще дойде. Не можеше да си представи, че тези хора ще искат имената им да се свържат с баща ѝ. Но пък безплатно парти с чанти от „Булгари“ като подаръци...

Баща ѝ побесня, че трябва да се откъсне от обичния си проект заради нещо толкова тривиално като забременяването на дъщеря му, която още трябваше да си играе с кукли. Разкреця ѝ се, псува. Беше ужасно, защото досега почти не го бе чувала да прави нито едното, нито другото. Иносънс стоеше неподвижно, отмяташе розовите си буфан ръкави, проверяваше лака си за пукнатини и пушеше цигара. От нея щеше да излезе страхотна баба, няма що. Смисълът зад всички тези крясъци и псувни беше, че Емили е глупаво момиченце, което е трябвало да си държи краката затворени или да вземе „предпазни мерки“. Хареса ѝ онази част, в която я обвиниха, че е завлякла „семеиното име“ в калта.

Баща ѝ наистина я разстрои. Накара я да се почувства жалка. Заради него изведнъж я обхвана ужас. Щеше да му го върне.

Емили седеше в гардероба си и подреждаше петстотинте си чифта обувки. Това я успокояваше; караше я да чувства, че контролира нещата.

Баща ѝ беше извън контрол. Тя се зачуди дали не е намислил нещо — толкова напрегнат беше. В един момент — малко преди да

изфучи по пътя с новото си ферари „Тестароса“ (признак за криза на средната възраст!), той изкрещя:

— Ти и проклетата ти сестра! Вие двете ще ме уморите, ще си прережа гърлото заради вас!

— Не му обръщай внимание — промърмори Иносънс, докато изтръскваше пепелта от цигарата си.

Джак се обърна към нея и изръмжа:

— Не знаеш дори и половината!

— Знам всичко! — сопна се майка й. — Някакъв дъртак е помолил Клаудия да се омъжи за него и тя се е съгласила, а ти си се вкиснал, защото не те е помолил за ръката й! — Иносънс избухна в смях.

— Сигурно се шегуваш! — възкликна Емили, забравила за собственото си нещастие. — Клаудия е сгодена?

— Да — отговори майка й. — Но това нас не ни интересува, защото той е никой. Каква загуба за нея — можеше да ни спечели съюзник.

— Майко, ние не сме Тюдорите — напомни й Емили. Иносънс погледна към корема на дъщеря си и се усмихна.

КЛАУДИЯ

Лондон, лятото на 1998

— Емили? Здравей, Клаудия е. Надявам се, нямаш нищо против, че ти се обаждам. Знам, че от известно време не сме се чували, но... Видях вестника и се питах дали си добре.

— Видяла си своя вестник. Ако искаш, ще ти дам интервю.

Клаудия ненавиждаше сарказма, който Емили проявяваше понякога. Отношенията им бяха напрегнати още от деца. Емили сякаш изпитваше неприязън към нея по много причини.

— Ще напусна, Емили.

— Не се ядосвай. Имам нужда от теб. Сериозно, искам да напишеш статия за мен! Нали разбираш, да разкажеш историята от моя гледна точка. Ще поискам от „Ю Кей Сънди“ двеста бона.

— Емили! Да не би да са ти пъхали под вратата пликкове с предложения за плащане в брой?

— Да.

— Забрави ги. Парите не ти трябва — а за толкова те ще напишат каквото си искат. Ще искат да кажеш как е Тим в леглото и ще искат да чуят неща като „Той гледаше крикет през рамото ми, докато тласкаше, и изкара шест ининга, преди да излезе. Може да играе за Англия — има огромна бухалка и големи червени топки!“ А ти няма да можеш да кажеш нищо. Не ти дават да прочетеш текста предварително за одобрение. Освен това ще те накарат да позираш по прашки. Дори и аз да напиша материала, те ще го пренапишат. Ще те накарат да изглеждаш ужасно.

— О! Добре.

Клаудия знаеше, че не е хубаво, но се радваше, че се намира в положение, в което може да даде съвет на Емили. Сестра ѝ си беше винаги толкова самодостатъчна, показваше такова пренебрежение към нея.

— Ем, искаш ли да дойдеш при мен? В „Сейнт Мартинс Лейн“ съм. Накарай Чарли да изведе бавачката през портата в твоята любима кола — по-добре прозорците да са затъмнени. Кажи ѝ да си сложи руса

перука и тъмни очила. Репортерите ще тръгнат след нея и тогава ще можеш да се измъкнеш и да дойдеш тук.

Почувства, че Емили се колебае.

— Не се страхувам, Клаудия.

— Знам. Но... ще се радвам да поговорим. И аз имам проблем. Между другото, регистрирана съм под името Фрешуотър.

— Ще съм там след час.

— И, Ем?

— Да?

— Едно... едно бебе винаги е специално.

Клаудия затвори телефона и повя с ръка пред лицето си. Отиде до прозореца и погледна към Лестър Скуеър. Гледката беше прекрасна. Струваше й се, че колоната на Нелсън се намира на една ръка разстояние. Сякаш Лондон и забележителностите му бяха смачкани и свити, за да се поберат в нейната собствена галерия. Ню Йорк бе нов, дързък и модерен, но Клаудия предпочиташе Лондон. Лондон бе наистина красив, величествен, имаше дълга и славна история. Може би защото самата тя не знаеше откъде идва, кои са истинските й родители, миналото — всяко минало — бе безценно за нея, а това на Лондон определено събуждаше страхопочитание. Беше страхотна тръпка да си турист в собствения си град — турист, който си плаща, а не гост в някой от хотелите на баща й. Много приятно бе да си анонимен.

Някой похлопа на вратата.

— Да?

— Аз съм.

Емили влетя в стаята и се запъти право към минибара.

— Ооо, бонбони дражета. Вкусно. — Разкъса пликчето. — И така — продължи тя, докато отваряше кутия кока-кола, — значи съжителстваш с някакъв дъртак, който мирише на пръст.

Емили определено имаше уникален начин на изразяване.

— Ами... — отвърна Клаудия. — Не е толкова стар. Само че... — И млъкна.

— Какво?

О, по дяволите! За малко да се разплаче.

— Мисля... не съм сигурна... преди няколко месеца получих писмо. А после, миналата седмица, дойде още едно... пишеше същото. Че трябва да прекратя връзката си с Мартин, защото тя ще доведе само

до „агония и нещастие“. Не знам кой ги изпраща. Може да е татко — мисля, че е възможно Мартин да се е изпречил на пътя му в бизнеса. Опитва се да забрани сватбата, но... Не искам да говоря с татко, държи се толкова обидно. Или пък може да е някой друг! Или си имам приятел, или... враг. Аз... знам, че Мартин ме обича, но мисля, че ме лъже.

Емили избухна в смях.

— О, моля те! По-скоро ти сама се заблуждаваш.

Сълзите пресъхнаха.

— Благодаря за подкрепата — каза сковано Клаудия.

— Клаудия, какъв е проблемът? Покажи ми писмата и го попитай дали крие нещо. Тогава ще разбереш. Боже, ако си мислиш, че имаш проблеми, погледни мен!

Клаудия наистина я погледна. Емили изглеждаше безумно уплашена.

— Съжалявам. Как... как се чувстваш?

— Бясна съм. Нали видя какво е казал за мен оня мръсник в боклучавия вестник?

— О, Ем! Ще ми се да беше изчакала. О, боже!

— Трябва да го докажа. Пред целия свят. И пред Тим. Този никаквец! Ще направя тест за бащинство.

— Сигурна ли си? Не трябва ли да изчакаш бебето да се роди?

— Не. Може да се направи по всяко време. Трябва ми само проба от Тим.

— И как ще го направиш?

— Ще намеря начин. Куинтин казва, че има хиляди компании, които са готови да го направят. Дори ще съберат проби от дома ти. Работата е там, че — и съществува съвсем, съвсем минимален риск за бебето, около един процент — трябва да вкарам игла в...

— Да, добре, разбрах. Струва ми се доста драстично.

— Кое в положението, в което съм изпаднала, не е драстично?

— Вярно. О, сетих се! Можеш да дадеш интервю за „Хелоу!“
Безплатно.

— Да не си полудяла?

— Емили, „Хелоу!“ ще отпечата точно това, което искаш, и ако ги помолиш да дарят хонорара ти за благотворителност, ще го споменат в статията. Тогава ще изглеждаш абсолютно невинна. Ако го

направиш за пари, хората ще започнат да говорят гадни неща, дори и да се докаже, че Тим е бащата.

— Мамка му, наистина е той! Страхотно, дори и ти не ми вярваш.

— Вярвам ти, вярвам ти. Слушай, Емили, мисля, че идеята е страхотна — тестът за бащинство, имам предвид. Но как ще накараш Тим да ти съдейства?

Емили се усмихна.

— Току-що ми се обади. Ще дойде от Ню Йорк. Искан да поговорим. Довечера ще се срещнем в клуба на баща му. — Ухили се. — Всеки четвърти вторник там допускат жени и кучета. Ще се скараме в стаята за пури и ще отскубна малко от косата му.

Въпреки всичко на Клаудия ѝ стана смешно.

— Няма ли някакъв по-нежен начин?

Емили вдигна вежда.

— Няма да му направя свирка, ако това имаш предвид.

— Не, не. — Клаудия прочисти гърлото си. — Ако искаш, ще поговоря с „Хелю!“ за теб. Сигурна съм, че Иносънс ще ти позволи да използваш нейния пиар, но по-добре откажи. Изненадана съм, че Макс Клифърд още не се е обадил. Но мисля, че трябва много да внимаваш. Най-вероятно Макс не е човекът за теб. Страхотен е, но ако имаш Макс, ще изглеждаш прекалено... светната за медиите. Ем, слушаш ли ме?

Емили вадеше ядките кашу от едно бурканче и бършеше ръцете си в бялата кувертюра на леглото.

— Ммм.

— Емили — продължи Клаудия, — ще направиш ли нещо за мен?

Сестра ѝ я погледна остро.

— Какво?

— Ще имаш ли нещо против Мартин да дойде тук, за да... пийнем нещо?

— Той е от вестника, нали? О, боже мой! Нагласила си всичко!

— Разбира се, че не съм! — Тя направи пауза. — Аз... просто искам да се запознаеш с него. Мислех си, че може би... може би ще усетиш, ако е...

— ... обратен сериен убиец?

Клаудия въздъхна.

— Беше само идея. Трябва да тръгваш. Той всеки момент ще дойде.

— Боже, Клаудия! Каква мъченица си само! Добре, ще се запозная с него! Но ако посмее да напише и дума за мен, кълна се, ще...

— Няма. Обещавам. О, Господи! Сигурно е той!

Тя забърза към вратата, като по пътя провери отражението си. Емили вече се бе проснала на леглото и превключваше каналите на телевизора.

— Здравсти — каза свенливо Клаудия и си позволи да го остави да я целуне. — Ела да се запознаеш със сестра ми. Тя... си почива.

Улови Мартин за ръката и го въведе в стаята.

— Емили, това е Мартин. Мартин... Емили? Боже, задави се с ядка! Мартин!

Й двамата се втурнаха напред. Емили вдигна ръка.

— Спокойно — изохка тя. — Добре съм.

— Не изглеждаш добре, Емили. Ужасно си бледа. Нека ти донеса чаша вода. Ето. Не ни стряскай! Всички трябва да пийнем нещо. Мартин? Какво искаш? — Усмихна му се неловко. Той отвърна на усмивката ѝ.

— Каквото има.

— Можем да си поръчаме кафе? — Тя погледна Емили, която се бе втренчила — толкова грубо — в Мартин.

Мартин се усмихна.

— Какво? Не съм чак толкова стар!

— Не — промълви Емили и се отдръпна назад. — На колко години си точно?

— Емили!

— Няма нищо, Клаудия. Тя просто се грижи за теб, а аз наистина съм стар негодник. На четирийсет съм.

— Съответства. Мамка му! Гади ми се. Клаудия... може да имам нужда от теб.

— Аз ще поръчам кафето, скъпа. Ти се погрижи за сестра си.

Клаудия забърза след Емили към банята и затвори вратата.

— Боже Господи, Емили! — изсъска тя. — Беше толкова груба!

Освен това продължаваше да зяпа Мартин! О, боже! Значи беше истина. Емили бе разбрала, че годеникът ѝ я лъже. Или още по-лошо — може би го беше виждала в клуб за стриптийз или нещо подобно.

— Значи... значи го позна?

За нейна изненада Емили взе ръката ѝ много нежно.

— Клаудия — каза тя, — познах го. И мисля, че и ти трябва да го познаеш.

Потресена, Клаудия видя, че очите на сестра ѝ са пълни със сълзи.

— И знам защо татко иска да прекратиш тази връзка. Не става въпрос за бизнес. Той знае. О, Клаудия! Това е извратено. Аз просто... чудя се какъв ли зъл дух те е отвел при този мъж. Мисля, че си права. Мисля, че наистина имаш враг...

Емили млъкна.

— Какво? — прошепна Клаудия, сграбчи сестра си за раменете и я разтърси. — Не те разбирам. Зъл дух? Плашиш ме, Емили, плашиш ме до смърт! За какво говориш? — Страхът ѝ бе толкова силен, че почти я обзе истерия.

Емили преглътна с усилие.

— Клаудия — каза тя. — Мисля, че вие с Мартин също трябва да си направите тест за бащинство.

За един кратък блажен миг Клаудия не разбра.

— Защо? — попита тя. — Не съм бременна!

Тогава най-после проумя и светът се срути отгоре ѝ.

ЕМИЛИ

Шотландия, късното лято на 1998

На Емили не ѝ харесваше по този начин, но на него му харесваше, а на нея не ѝ се искаше да бутат и разместват бебето, затова му позволи.

— Когато свършиш, ми свали полата обратно — измърмори тя, но той сякаш се бе пренесъл другаде. Лицето ѝ бе забито в кремавата кожена тапицерия на ленд роувъра. Купето миришеше на животно — или може би те бяха животните. Когато колата на майка ѝ спреше да мирише на ново, Иносънс си купуваше друга. Несъмнено този ленд роувър принадлежеше на семейството на Тим от поколения насам, може би още от времето на Кромуел. Един Господ знае колко хора бяха седели на тази седалка. Технически погледнато, сега лицето ѝ бе завряно в нечий задник. „Тъх, Емили! Мисли си за приятни неща.“ Можеше ли шофьорът да ги види през паравана? Изпита тръпка на възбуда при мисълта, че е възможно. Обичаше да събужда желание — беше кокетка и се гордееше с това.

— О, боже мой! — изстена задъхано съпругът ѝ, докато се разтрисаше вътре в нея. Тя въздъхна и му подаде кърпичка. Сексът по този начин не ѝ носеше никакво удовлетворение. Беше неудобно — акт на благотворителност и нищо друго. Освен това маслинозелената ѝ рокля за бременна беше от „Клоуи“ — една жена трябваше да се облича елегантно за пред свекъра и свекърва си — и всяка видима следа от телесна течност щеше да развали ефекта.

— Готово — обяви тя, претърколи се и седна, но той поклати глава и нежно я натисна надолу, докато тя се озова по гръб.

— Тим-Тим иска да даде на Ем-Ем специална целувка.

Главата му изчезна между краката ѝ и тя въздъхна.

Тези бебешки приказки изобщо не ѝ допадаха. Бебешките приказки и сексът не си подхождаха, поне според нея. Комбинацията беше гадна или... какво? Следващия път можеше да установи, че съпругът ѝ още спи с плюшеното си мече. Предпочиташе мръсните приказки.

Въпреки това Тим беше много добро момче и заслужаваше малките си награди. Емили се ухили сама на себе си.

В началото на срещата им в клуба той беше твърд и сериозен.

— Това капан ли беше, Емили? Цялата тази ужасна гюрултия за пари ли беше? — попита той, изтегнат в огромния мек фотьойл, отпиваше бренди и пушеше дебела кубинска пура. Краката му не стигаха до полирания дървен под. Приличаше на десетгодишен, който пуши захарна цигара.

Тя изпита желание да излее чашата си с джинджифилова бира в глупавото му привилегировано лице.

— Да, точно така. Точно това беше великият ми план — да се вържа с дете, когато съм прекалено млада, за да мога да отида с кола до парка. Какво е станало с теб, Тим? — попита бавно и поклати глава. — Ти ми беше първият. Оттогава не съм била с друг. Обичах те, някога. Нося детето ти. И нито то, нито аз заслужаваме да ни обиждаш. Благодаря, сама ще си спечеля пари. Нямам нужда от подаянията ти.

Изправи се.

— А сега си тръгвам. Не очаквай да видиш повече нито мен, нито сина си.

После сведе лице към неговото и нежно погали косата му, след което рязко я дръпна и го накара да изкрещи от болка. Пусна шепата косми в малко найлоново пликче за сандвичи.

— Резултатът от теста за бащинство ще бъде публикуван в „Хелю!“ . Сбогом.

Излезе с горда крачка. След като се озова на улицата, сълзите потекоха по лицето ѝ и тя сърдито ги избърса с ръка. Не беше ревла. Плачът беше нещо жалко, караше те да се чувстваш като нищожество, а освен това съсипваше грима. Добре, в това, което бе казала на Тим, имаше няколко дребни лъжи, но като цяло думите ѝ отговаряха на истината. Наистина бе поискала да го впримчи и наистина ставаше въпрос за пари — не, за сигурност. Желанието за сигурност можеше да бъде извинено. Но не бебето беше капанът! Капанът беше свирката. Бебето развали капана. И... е, добре... тя усещаше, че бебето е момче.

— О, момче е — бе обявила бавачката, след като докосна с пръст корема ѝ. — Момичетата отнемат красотата ти.

Бавачката знаеше най-добре!

Тим излезе със залитане от клуба. Миришеше също като баща си. Завъртя я към себе си и миризмата на пура я накара да се задави.

— Омъжи се за мен! — извика той и падна на колене на тротоара, после сграбчи ръката ѝ и я целуна. — Съжалявам, скъпа — продължи той. — Обичам те. Винаги съм те обичал. Боях се, че... баща ми... но аз съм самостоятелен човек. Ще имам син! Искам да станеш моя съпруга. Ти... — поде той и се усмихна. — Ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга?

Сред нежната утринна мъгла изплува видение: замък с остри кули, млада принцеса с рокля със златни нишки тича по подвижния мост и бижутата в русата ѝ коса блестят на слънцето. Казваше се Красивата Емили... А освен това Тими наистина беше първокласен ебач. Може би беше малко слаб характер, но бе само на деветнайсет, а момчетата съзряваха по-бързо от момчетата. Освен това тя не можеше да се подчинява и не възнамеряваше тепърва да започва. По-добре слаб мъж, отколкото доминиращ.

— Имам две думи за теб, виконте — каза тя.

Усмивката му се стопи. Емили се изкикоти и поклати глава. После се наведе и двамата се озоваха седнали на тротоара. Тя измърка в ухото му: — Лас Вегас!

Четирийсет и осем часа по-късно двамата бяха съпруг и съпруга.

В интерес на истината в нито една от приказките, които знаеше, принцесата не се бе омъжила в елвиска, дори и да се казваше „Малък параклисов тунел на любовта“, но пък беше страхотно в първата си брачна нощ да крещи пронизително от един харлей. Времето бе невъзможно горещо, а движението на „Стрийп“ беше ужасно — булевардът приличаше на паркинг, — затова мотоциклетът бе разумният избор. Освен това ѝ даде възможност да опипа младоженеца по пътя. Роклята ѝ бе от „Вера Уонг“ (от тук и забавянето), а Куинтин бе долетял от Ел Ей, за да им стане свидетел.

После Емили и Тими се чукаха до премаляване в едно от огромните отвратителни легла в простиращата се на хиляда и четиристотин квадратни метра Небесна вила в „Медичи“.

— Знаеш ли колко много трябваше да загубя на карти, за да си позволя този апартамент? — изохка Тими, докато проникваше в нея.

— Колкото и да е било, заслужавам го — простена тя в отговор. — А и все едно, нали спестихме от сватбата!

Престанаха да се чукат за достатъчно дълго време, за да огледат шоуърлите без блузи в „Ем Джи Ем Гранд“. После се запрепъваха обратно към апартамента си и той я изчука отзад в открития басейн, за да могат и двамата да се насладят на почти невероятния изглед. Стената на басейна беше стъклена и с всеки тласък на Емили ѝ се струваше, че ще излети от водата и ще се озове на просналия се отдолу „Стрийп“. Беше свикнала с разточителството, но това беше лудост: бронзовите статуи, вътрешният водопад, мраморните подове, икономите... донякъде ѝ приличаше на вкъщи. А сексът беше наистина забавен! Накара Тим да го направят и в стъкления асансьор, а после и на масата за покер.

Тим седна, избърса брадичката си и оправи вратовръзката си.

Тя се усмихна.

— Вониш на секс и тази вратовръзка няма да заблуди никого.

Преструваше се на спокойна, но беше настръхнала като котка. Графът нямаше да остане очарован, когато разбере, че синът му е завързал възела. Но фактът, че Емили щеше да даде на Тим мъжки наследник, трябваше да смекчи удара. Графът щеше да го преодолее. Нямаше друг избор. В чантата ѝ от зелена змийска кожа на „Ермес“ се намираше брачното свидетелство, както и копие от резултата от ДНК теста. Щеше да ги използва само ако графът прибегнеше до грубост. Прецени, че бележката от лабораторията е за предпочитане пред последния брой на „Хелю!“.

— Пристигнахме — каза Тим.

Преди Емили се беше питала дали е възможно някой да позеленеет. Сега знаеше, че е възможно.

— Запомни — продължи Тим. — Той ще иска да разбере дали съм свободен да продължа образованието си и да градя кариера. Освен това ще иска да се увери, че ще си подкрепящ и покорен брачен партньор.

Брачен партньор?!

— Майтапиш се, нали? — Думите излетяха от устата ѝ, преди да успее да ги спре, а сърцето ѝ се сви от ледена тръпка.

Тим изглеждаше смутен.

— Той е от старата школа. Прилича на баща си. Ще иска да знае, че ще възпиташ детето като истински Фортлин. Бавачката Маргарет с

радост ще се върне при нас и по всяка вероятност ще живееш в замъка, за да могат да те държат под око.

Невъзможно беше да говори сериозно.

— Значи — попита тя — родителите ти няма да... освободят замъка?

Той се разсмя.

— А ти на тяхно място щеше ли? Хей, сладкишче, горе главата. Няма да ти се налага изобщо да виждаш детето, ако не искаш. Това ще е голям бонус. Ако искаш, можеш да яздиш по цял ден, за да си възвърнеш фигурата.

— Майната ѝ на ездата — изръмжа Емили. — И на фигурата ми също. Ще се върне в предишното си идеално състояние за не повече от седмица. По-добре помисли за собствената си фигура, шишко. Аз съм бременна, но какво е твоето оправдание? Искам да си играя на майка.

Каза го откровено. За Емили „майка“ беше нещо действено. Може би защото родителите ѝ си имаха по-важни занимания от родителстването. Емили беше изтъкана от бунт, но дълбоко в себе си беше традиционалистка — е, поне донякъде. Копнееше да бъде част от щастливо семейство — голямо весело семейство, което си устройва неделни обеда, играе на топка на обширните си морави, сгушва се заедно пред бумтящия огън. Готвачката щеше да готви. Градинарят щеше да поддържа моравите, а икономката щеше да стъква огъня. Но Емили щеше да чете на детето си приказка за лека нощ, щеше да си играе на войници или на кукли, щеше да целува ударени коленца, за да мине болката, щеше да познава детето си, щеше да го обича и да бъде обичана, защото в сърцето ѝ имаше любов, но до този момент не бе имало на кого да я даде.

Когато си малък, за теб родителите ти са всичко на този свят и само те могат да оплескат нещата. Тя нямаше да го направи.

Почти очакваше Тим да я удари, но той само разроши косата ѝ.

— Спокойно, тигърче — каза той. — Старецът ще ти стъжни живота, но накрая ще се успокои. Подозирам, че ако направиш сцена, ще ти позволи да живееш в Лондон заедно с родителите си поне първите няколко години.

Главата ѝ се въртеше. Това момче сякаш бе две различни личности. В Щатите Тим бе секси, любезен, можеше да убеди всекиго

във всичко. Във Великобритания бе уплашено малко момче. Изобщо не беше привлекателен.

— Хайде да приключваме — каза тя и пое ръката му.

Колата бе паркирана в двора и двамата пресякоха заедно подвижния мост.

— Може би баща ти се е свил под него като трол — прошепна тя. Устата на Тим се бе превърнала в тясна права линия.

Подвижната решетка на крепостната врата беше вдигната. Емили си представи как графът нарежда на прислужника си да я спусне, докато тя минава под нея, и огромните железни зъбци я срязват на две, от главата до краката, като парче салам.

Прекошиха вътрешния двор и Тим почука с тежкото желязно чукче на входната врата. Един мъж в черна униформа ги пусна да влязат, без да се усмихва. Емили не го разпозна.

— Графът и графинята са в стаята в кулата, милорд.

— Благодаря — отвърна Тим.

Токчетата на Емили закънтяха по плочите. Господи, тук наистина имаше нужда от килим. Бавно и мълчаливо, двамата се изкачиха по витото стълбище. По стените като предупреждение висяха антични гоблени с бойни сцени, а очите на хиляди високомерни предци на графа се взираха с отвращение в нея от пищното великолепие на портретите си. Когато си на девет години, всичко в един замък ти изглежда прекрасно, но на зрялата възраст от шестнайсет Емили видя, че интериорът е сведен до абсолютния минимум. Една завеса от червено кадифе нямаше ли да стои добре? Искаше да види канделабри, от които капе восък, но имаше само електрически крушки в грозни зелени поставки. Тези завеси от „Лора Ашли“ ли бяха? Освен това въпреки топлото време тук беше студено. Тим почука на една врата.

— Влез! — изръмжа един глас.

Двамата пристъпиха на пръсти в стая, където хилядите книги, покрили стените, сякаш заплашваха да се стоварят отгоре им. Емили преви рамене: най-лекото движение, и щеше да бъде погребана под лавина от първи издания. Графът седеше зад голямо бюро, а съпругата му бе кацнала на ръба на един стар диван. На нивото на коленете й тапицерията бе протрита от поколения минаващи лабрадори. Прозорците бяха тесни и стреловидни и помещението бе слабо

осветено. Старинният килим бе толкова протъркан, че токчето на Емили се закачи и се чу ясен звук от скъсване, когато тя го дръпна.

— Добро утро, татко — каза Тим. — Здравей, майко, изглеждаш... добре. Предполагам, че сте чули новините. Постъпих почтено...

— Постъпил си ужасяващо, проклет глупако! Майка ти съвсем не е добре. Не е на себе си. Адвокатите щяха да се погрижат за всичко, но ти направи всички ни за посмешище. На нищо ли не те е научило цялото ти образование? Никакво чувство за дълг ли нямаш?

Емили предположи, че графът би искал да я види свела поглед към краката си, затова не откъсна очи от студеното му разярено лице. Той носеше най-противните развлечени, зелени като курешки панталони, които бе виждала някога, и сако с кръпки на ръкавите като стария ѝ учител по география.

— Имам чувство за дълг, татко, и детето е момче. Точно затова...

— Не към малката госпожица Кент от Хампстед и към нейното копеле, тъпак такъв! Говоря за верността ти към семейното ти име, към наследството ти. Гербът на Фортлин нищо ли не означава за теб? Не си ли помисли, че глупостта ти ще ни компрометира за поколения напред? Ти произхождаш от виден род, от цяла поредица мъже, ценили и пазили името Фортлин цели шестстотин години, които са жертвали живота си, за да защитят и увеличат уникалното му наследство и неопетнената му репутация. А ти ги опозори, от първия до последния!

Графинята, забеляза Емили, не плачеше. Взираше се безизразно в някаква точка зад главата на сина си. „Кажми нещо — помисли си момичето. — Той ти е син!“

Нищо.

— Ти обаче имаш късмет. Тази женитба не е законна. Ще ѝ платим и ще се разкара. Но можеш да забравиш за Кити Фотринго. Само преди една седмица дъщерята на високопоставен пер щеше да даде зеницата на окото си, за да напише „Фортлин“ след името си. Ти захвърли всичко това. Както и най-добрата част от бъдещето си. Ще спасим каквото можем.

— Законно е! — избухна Емили. Не можеше да повярва колко жесток и безчувствен е този човек.

— Както ме осведоми надежден източник, законната възраст, изисквана да сключиш брак в... — костеливият нос на графа потръпна

— ... Невада, е осемнайсет години.

— Да, знаем — грейна Емили. — Ако си на шестнайсет, ти трябва съгласие. Ето защо мама ни даде позволенията си с писмена клетвена декларация пред нотариус. — Тя сви лявата си ръка в юмрук и показа на графа средния си пръст, на който блестеше дебела златна халка. — Това е същото, както ако се бяхме оженили в Уестминстърското абатство и ни беше венчал самият архиепископ на Кентърбъри. Не мислите ли, че пръстенът е сладък?

Почувства как застаналият до нея Тим се смаява в обувките си. Тя изпъчи корема си напред.

— В такъв случай — въздъхна дълбоко графът — боя се, че не ми оставяте друг избор.

Погледът му се прикова в сина му.

— Ще дам инструкции на адвокатите си. Няма да наследиш нищо. Нито титлата, нито замъка, нито земята, нито един от мебелите, нито едно пени, нито една лира.

— Но...

Стори й се, че е замръзнала във времето и пространството, сякаш прикована в кошмар. Нима тя бе толкова лоша, та графът бе готов да направи подобно нещо? Дори не бе помисляла за подобно развитие — не бе осъзнавала, че е възможно. През 1998. Както изглежда, и Тим не си бе давал сметка. Лицето му беше пепеляво. Сякаш тази новина бе изтръгнала душата му и бе оставила от него само празна черупка. По лицето му потекоха сълзи и Емили потръпна.

— Ти избра сам да си проправиш път в живота и с този избор обърна гръб на семейството си.

— Моля те, татко...

— Семейството е най-важно — прекъсна го графът и махна презрително с ръка. — Утешавай се с неговия девиз: *Semper fortis existo*^[1]. А сега можеш да си вървиш. Дерек ще ви откара.

— Мога ли... мога ли да целуна майка за сбогом? — прошепна задавено Тим.

Емили ги проследи с поглед. Жената остана неподвижна като статуя. Емили се обърна и последва Тим във от стаята. Той ридаеше, раменете му се тресяха. Знаеше, че трябва да го утеши, но не можеше да промълви и дума.

Толкова мечти. Толкова години планиране, точно, свършено бъдеще — кой можеше да знае, че ще стане така? Сега беше обвързана със слаб, безпаричен принц без замък... и имаше да отглежда бебе. Защо винаги проклетата принцеса беше тази, която трябваше да събира парчетата?

[1] Бъди винаги силен (лат.) — Б.пр. ↑

КЛАУДИЯ

Лондон, пролетта на 1998

Клаудия не можеше да заплаче. Не можеше да яде и не можеше да заплаче. Не знаеше дали ще може да живее. Всеки миг бе мъчение. Когато погледнеше към отражението си, отсреща я гледаше бледен призрак. Тя пусна душа и остави горещата вода да се стича върху нея. Стоя под струята и търка кожата си с груба кърпа, докато краката ѝ най-после отказаха да я държат. После се сви на пода с отворена в безмълвен вой уста. Стоя така, докато топлата вода свърши и от душа потече студена.

Не беше виждала Мартин от идването му в хотела. По някакъв начин бе успяла, бог знае как, да му каже, че Емили има нужда от „уединение“. Той предположи, че странното ѝ поведение се дължи на тревогата за сестра ѝ; тя се сдържа да не повърне, докато той я целуваше по устните. В мига, в който чу потеглянето на асансьора, се свлече на пода.

— О, господи, о, господи... не... не...

Емили излезе от банята и пъкна бутилката с бира на Мартин в найлонова торбичка.

— Може пък да греша. Изчакай резултатите от ДНК теста.

А Клаудия изкрещя:

— Майната му на ДНК теста! Той е истинският ми баща. Истинският ми баща! Знам го, виждам го... и ти също! Щях да се омъжа за него! О, боже, щях да спя с него! Щях да спя с истинския си баща!

Надигна се и започна да крещи. Не спря, докато Емили не я удари през лицето.

Оттогава измина цяла седмица, а тя все още не бе излизала от хотелската стая. Резултатите от теста потвърдиха това, което вече знаеше. Когато Мартин ѝ се обади, му каза, че е болна от грип и да не идва. Чувстваше се толкова слаба, че едва издържа до края на обаждането. Помисли си за целувките му, за усещането на ръцете му по тялото си, и ѝ се догади.

Ненавиждаше го — ненавиждаше го, задето не бе видял, не бе осъзнал, не знаеше. Тя бе една забравена грешка от младостта му — най-голямата грешка, която бе правил някога, и сега щеше да пожъне това, което бе посял. Тя потръпна. Поне не го бяха направили. Това, което бяха направили, беше достатъчно лошо, но ако бяха направили и онова... Щеше да намери пистолет и да се гръмне в главата.

Не можеше да се изправи пред него и да му каже истината. Просто не можеше да го направи. Не искаше да говори с него, не искаше да го вижда никога повече.

Искаше да го нарани. Всичко беше по негова вина. Той я бе предал. Бе я предал преди почти двайсет и три години, когато се бе измъкнал от леглото и бе обещал на рождената ѝ майка, без да срещне погледа ѝ: „Ще ти се обадя.“ Оттогава досега не бе спирал да я предава. Всеки миг на нещастие, който бе изстрадала, беше по негова вина.

Тя обаче не искаше да го нарани чак толкова много — не дотам, че да му каже как едва не е изучкал собствената си дъщеря. Това знание разкъсваше човек отвътре. Караше го да се чувства омърсен, това беше петно, което не се изпира. То висеше над човек, прилепчиво и мръсно като покров, и го караше да се чувства така, сякаш за него няма място на този свят, че е зло извращение и не заслужава да живее.

Щеше да го пощади от тази участ.

Щеше да прояви жестокост, за да е добра. Щеше да го нарани точно толкова, че с радост да се измъкне от обвързването си с нея. Щеше да я намрази и презре и най-важното — щеше да избяга от нея. Но после щеше да се възстанови и накрая щеше да си спомня за връзката им със сбърчен нос и леко облекчение. Никога вече нямаше да я потърси, един ден щеше да срещне друга жена и неприятният спомен за Клаудия Мейър щеше да изчезне.

Клаудия стисна зъби. Така да бъде.

Бавно, замаяно тя се надигна от леглото и вдигна слушалката на телефона.

— Здравсти. — Гласът ѝ бе дрезгав от неупотреба. — Обажда се Клаудия, Клаудия Мейър. Върнах се. В хотела „Сейнт Мартинс Лейн“ съм. Съжалявам. Да, да. Щом искаш, ще ти разкажа всичко. Но, моля те, не казвай на никого. След час и половина? Добре. Чао.

През целия път до елегантния душ ѝ се гадеше. Изми косата си и всеки сантиметър от тялото си. Опита се да не се поглежда. Изсуши косата си, сложи си червило яркочервено — и спирала. Сложи си бял дантелен сутиен и подходящи гащички — малки бели гащички. Имаше червена рокля от „Стела Макартни“, която си бе купила за годишнината от първата си среща с Мартин — какъв прокълнат ден! Червено кадифе, което прилепваше по тялото, с изрязано деколте, къси ръкави и бухнала пола. След възстановяването ѝ от хранителното разстройство бюстът ѝ бе наедрял и сега издуваше горната част на роклята. Почувства се ужасно изложена на показ. Освен това — каква глупачка беше! — си беше купила червени сандали с висок ток на „Джими Чу“, повече за да ги гледа, отколкото за да ги носи. Бяха курвенски, но толкова хубави! Е, определено бе облечена подобаващо за повода.

Сега трябваше да се обади на още едно, последно място.

След това отпусна глава в ръцете си. Но не заплака.

Седна на голямото бяло легло и зачака. Раздвижи се само веднъж, за да смени цветното осветление над горния край на леглото и да го превърне в червено сияние. Накрая скочи и дръпна щорите, та Лондон да не стане свидетел на позора ѝ. И накрая се обади на рум сервиса и направи поръчка.

Телефонът до леглото иззвъня и тя подскочи.

— Да. Да. Моля, изпратете го — отвърна тя и преглътна болезнено. Гърлото ѝ беше сухо.

Той беше сексапилен — ако жената ненавиждаше себе си, какъвто бе случаят с Клаудия. Беше сексапилен — ако човек смяташе, че сексът е мръсно долнопробно нещо, какъвто беше. Все пак тя почувства, че ѝ прилошава от страх и презрение към самата нея. Гледаше го как преценява ситуацията. Студената подигравка на лицето му бе заменена от лукаво извиване на устните.

— Клаудия — каза той и прокара ръка през косата си. — Колко мило от твоя страна да ми дадеш аудиенция насаме. Липсваше ни. — Направи пауза и запали цигара. — Липсваше ми.

Щеше да го направи. Клаудия го знаеше още от началото. Не защото я харесваше — ставаше въпрос за сила и за съперничество.

— И ти ми липсваше — каза тя. — Искаш ли да... поседнеш? — потупа по леглото.

Той седна до нея и кракът му се отърка в нейния. Тя се опита да се съсредоточи върху настоящето. Той беше мъж — сексапилен, зъл, неподходящ мъж, но не ѝ беше роднина. Тя беше жена, която имаше нужда от секс; двамата щяха да направят това, което правеха всички възрастни — да се позабавляват. Щяха да се забавляват! Не беше осемгодишно момиченце, изгубено на самотен остров заедно с братат мъж, който притиска лицето ѝ в скута си.

Все пак инхалаторът ѝ беше до нея. Навярно тя все пак изпитваше някакво въодушевление, заровено под страха? Открай време бе такова добро момиче; превръщането ѝ в лошо трябваше да я очарова. Само че все пак беше грешно и ѝ се прииска да избяга; бе готова да се хвърли през стъклата на огромния прозорец, толкова силно искаше да се махне. Трябваше да се съсредоточи върху омразата си към Мартин, върху това, че го обичаше, но и го мразеше, и че трябва да измъкне и двама им от отчаяна ситуация с възможно най-малки поражения.

Той ѝ предложи цигарата. Тя я пое с разтреперана ръка, вдъхна и се закашля.

Той се разсмя и издърпа цигарата от пръстите ѝ.

— Днес нарушаваш всички правила.

Тя погледна към пода. Мъжът грубо вдигна брадичката ѝ в ръката си и я принуди да срещне погледа му. Дъхът му вонеше на дим, а в тъмните му очи се отразяваше червената светлина над леглото.

— Да — прошепна тя.

О, господи! Устата му бе на сантиметри от нейната. Тя не помръдна. Почувства как ръката му сграбчва голия ѝ крак. „Огнена следа“ — помисли си тя — цитат от една от книгите ѝ, който внезапно възкръсна в паметта ѝ. Не искаше, но го направи — не можа да се спре. Потръпна и се опита да притисне краката си един до друг, но той провря коляно между тях.

— О, не, Клаудия — прошепна той, докато пръстите му посягаха към ластичните ѝ гащички. — Не ме измъчвай.

Коляното му раздели краката ѝ още по-широко, а дебелите му пръсти се провряха по-навътре. Тя ахна и сграбчи рамото му.

— Искаш го, кучко. Влажна си като праскова.

— Не спирай... — прошепна тя.

И когато от устата ѝ излязоха погрешните думи, тя разбра защо. Беше по-лесно хладнокръвно да изчука този мъж, вместо да прави любов с „годеника“ си, защото единственото ѝ сексуално преживяване бе чудовищно премеждие, за което винеше себе си. Идеята за секс, придружен от лигава глуповата любов, бе отблъскваща за нея — прекалено много се ненавиждаше. Сексът трябваше да вони на вина и срам, защото беше нещо перверзно и това бе единственият начин, по който някога щеше да му се наслади. Точно това заслужаваше.

Затвори очи. „Дишай.“

Някой почука на вратата.

— Това е... рум сервисът — прошепна тя. — Почакай.

Само след секунди вратата бе затворена, а Клаудия се върна с бутилка превъзходно шампанско. От вътрешната страна бедрата ѝ бяха горещи и пулсираха. Тя внимателно остави кофичката на бюрото.

— Божествено — каза той. — Значи ме прелъстяват.

Тя видя голямата издутинна в джинсите му. Той забеляза погледа ѝ и се засмя.

— Всичко е за теб, скъпа, всичките петнайсет корави сантиметра. Пазех се за теб.

Клаудия се уплаши, че ще припадне. Той беше толкова груб. Искаше ѝ се да го помоли да прояви нежност, но знаеше, че страхът ѝ ще му достави удоволствие. Погледна си часовника. Почти беше станало време. Прехапа устни, за да потисне изскимтяването си.

— Имам нужда да... Хайде да пийнем — каза тя.

Той кимна към бутилката и Клаудия бавно отиде до бюрото, като се олюляваше на високите токчета. Наля две чаши шампанско. Отпи голяма глътка от своята, обърна се и възкликна ужасено. Той стоеше точно зад нея. Пресуши своята чаша, после пъкна ръка под горнището на роклята ѝ и грубо стисна гърдите ѝ. Горещият му дъх опари ухото ѝ и той изсъска:

— Ще ти дам нещо голямо и хубаво.

Завъртя я, притисна главата ѝ надолу, за да я наведе над бюрото, и вдигна роклята ѝ. Тя чу отварянето на ципа му, после той дръпна гащичките ѝ и ѝ го вкара с грухтене. Прониза я остра, нажежена до бяло болка и тя ухапа юмука си. Сълзи потекоха по бузите ѝ и се размазаха по стъкления плот на бюрото. Трепереше. „Не се паникьосвай. Отпусни се, отпусни се!“ Затвори очи и се опита да не се

съпротивлява. Почувства се малко по-добре. Ръцете му бяха върху хълбоците ѝ и вече бяха странно нежни. Да не би да бе разбрал, че тя никога не...? Показваше ѝ как. Тя се опита да се движи в ритъм с него.

Той се надвеси над нея.

— Клаудия, сексапилна кучка такава — прошепна той, а тя се притисна към него. Това... то... той... беше ужасно, но беше приятно. Тя беше отвратително момиче.

— Каж ми колко много го искаш — каза той, докато се движеше в нея с мощни тласъци. — Каж го!

— Искам го, Джим — каза тя и гласът ѝ бе стон на желание — защото беше свършило; нищо на света вече нямаше да има значение за нея. Тя бе загубена, така че защо да не се предаде.

— Ти, улици — обади се тих глас. — Лукава, лъжлива улици.

И двамата рязко се завъртяха. Джим — усмихнат и неразкайкаващ се, Клаудия — заета припряно да придърпва роклята си надолу. Очите ѝ бяха изпълнени със странна смесица от желание и отчаяние. Мартин бе влязъл в стаята, както тя знаеше, че ще направи, и услужливо бе станал свидетел на акта, който щеше да ги раздели завинаги. Тя отвори уста да заговори, но той вдигна ръка.

— Недей.

Лицето му беше преbledняло. Очите му бяха присвити, а в центъра на челото му се виждаше една-единствена бръчка — точно както когато Клаудия присвиеше своите очи. Изражението бе съвсем същото. Какъв глупак! Не, за всичко бе виновен той. Как бе възможно да не е разбрал?

— Надявам се, че ще си получиш заслуженото, Клаудия, и мисля, че така ще стане. А ако се срещнем в ада, пак ще е прекалено скоро!

Тя го погледна предизвикателно, а той и отпрати поглед, изпълнен с такава болка, че прониза сърцето ѝ като стрела. „Мислиш, че си в агония, а? И представа си нямаш, татенце. Току-що те спасих от лудостта.“

Той се обърна и си тръгна.

Тя се свлече на пода. Притисна ръце към лицето си. Дъхът ѝ започна да излиза с хриптене, а после изобщо спря да излиза — затърси пипнешком инхалатора.

Джим ѝ го метна и завъртя очи. После запали цигара.

— Използва ме — каза той. — Нали?

Тя размаха ръка, за да разсее дима, избърса сълзите си и се погледна в огледалото. Не се бяха целунали и яркочервеното червило бе неразмазано.

— Какво ти пука — каза тя. — Нали ти хареса.

Той се ухили и плъзна палец по устната ѝ.

— Ти си природен талант. И така... докъде бяхме стигнали?

Тя отблъсна ръката му.

— Тъкмо си тръгваше, шефе. Нека кажем, че това беше оставката ми.

Той я погледна изненадан и ноздрите му потръпнаха. Бавно се облече и си взе бележника.

— Ти наистина си уличница.

Тя се усмихна уморено.

— Джим, кой от нас не е?

Сега Клаудия бе съвсем различен човек. Бе отърсила кротката си девствена кожа като змия. Животът я бе изстискал, бе ѝ причинил зло, бе я вкоравил. Да, човекът, който бе написал онова предупредително писмо за Мартин, наистина беше приятел. Но там някъде Клаудия имаше враг, сигурна беше в това. Някой преднамерено и старателно я бе довел до това — до най-ниската, най-гадната и най-отчаяната точка на съществуването ѝ. Защо?

Италия, януари 1998

— Благодаря — каза жената, докато Изабела слагаше равиолите от глиган на дървената маса.

Изабела се усмихна.

— Prego^[1].

Жената и мъжът изглеждаха толкова щастливи. Радваше се, че вижда щастливи хора. Държаха си ръцете през масата. Такава приятна промяна. Болеше я да вижда всички онези двойки, които седяха и ядяха мълчаливо. Не беше хубаво да гледа как хората ядат без радост. Храната и любовта бяха две от най-основните неща в живота. Всеки ден благодареше на Бога, задето ѝ изпрати Лука, нейния божествен

Лука, зает в кухнята, с тъмна къдрава коса, паднала над красивото му лице. Предполагаше, че за тези двамата това е втори път — или може би първи? Сега много хора изчакваха по-дълго. Венчалната халка на жената блестеше на светлината на свещите. Със сигурност беше нова. Мъжът нямаше халка, но Изабела познаваше любовта, когато я видеше, а в очите на този мъж гореше светлината на любовта.

— Тук ли се оженихте? — Спокойно можеше да ги попита. Защо не? Щастливите хора обичаха да разказват за щастието си.

— Sì — отвърна жената. — Миналата неделя. В църквата „Ла Мадона дел Сокорсо.“

Очите на Изабела се разшириха.

— Molti congratulazioni^[2]! — промълви тя, за да прикрие изненадата си. — Желая ви много радост.

Само хората от селото се женеха в тази църква. Тези двамата навярно бяха влиятелни хора. Може би филмови звезди? Сега прочути актьори идваха тук с бейзболни шапки и лица, скрити зад слънчеви очила, прекалено слаби, ужасни, като гладуващи деца — дори и мъжете, — гризваха от вкусната местна храна така, сякаш не става за нищо, и я гледаха, като че искаха да кажат: „Да, наистина съм аз.“ Изабела нямаше време за филмови звезди. Те идваха в красивия ѝ роден край не за да се възхищават, а за да им се възхищават, и не бяха щастливи. Виждаше само жаждата в очите им, очи, които търсеха нещо, което никога нямаше да намерят.

Тези хора — Americani? Inglesi?^[3] — тези младоженци изглеждаха добре; мъжът беше привлекателен, но не и филмова звезда. „Богаташ“ — реши тя. Обувките, гладката кожа, ноктите, свободните маниери: о, да, зад всичко това стояха много пари. Но днес не парите го караха да се усмихва, а жената. Както и трябваше да бъде.

— Благодаря — каза жената и отново се усмихна.

— Благодаря — повтори мъжът и тя долови в гласа му трепета на дълбоко чувство. — Усещаме, че радостта е дошла при нас.

Изабела наклони глава, за да чуе следващите думи. Може би не бяха предназначени за нейните уши, но тя беше много добра в разчитането на движението на устните — ако не си, би било разхищение на време и сили е да управляваш ресторант! Сигурна беше, че той добави:

— Най-последно.

-
- [1] Моля (ит.) — Б.пр. ↑
 - [2] Поздравления (ит.) — Б.пр. ↑
 - [3] Американци? Англичани? (ит.) — Б.пр. ↑

ЕМИЛИ

Ел Ей, октомври 1998

Емили не можеше да се оправя с парите и, честно казано, винаги се бе гордяла с това. Никога не ѝ се бе налагало. Бе родена с милиарди и нямаше представа как да живее по друг начин. Всеки, който можеше „да се оправя“ с парите, всъщност си съставяше бюджет — колко обикновено! Тези, които съставяха бюджет, бяха домакините във филми като „Ливърпул“. Ако си достатъчно богат, не ти се налага да го правиш. Няма нужда да мислиш за пари — те просто са там, с купища, като въздуха.

Тим ѝ липсваше. Бе постъпил в Кеймбридж по-рано и я бе оставил сама в апартамента. Веднъж го посети; беше невероятно да го види след цели две седмици и дори му направи свирка в стаята му. Той сграбчи една възглавница, така че коленете ѝ не се натъртиха, но в действителност не бяха разговаряли. Не искаше да му казва за техните... за своите... проблеми, защото ако споделяш със съпруга си за проблемите си, той обикновено решава, че ти си проблемът.

В момента се случваха ужасни неща — бяха започнали един месец преди заминаването му. Неща, срещу които не искаше да се изправи и за които не желаше да мисли. Неща, с които не искаше да се налага да се справя. След първото заплашително писмо бе наредила на икономката да отваря пощата. През целия си живот не бе отваряла нищо, освен картички за свети Валентин. Беше ужасяващо. Нещата, които пишеше вътре, бяха толкова жестоки, толкова нечовешки, когато тя очакваше бебе само след месец!

Писмата продължаваха да идват; тя се научи да ги разпознава от пръв поглед. Обратният адрес беше неопределен, изобщо не изглеждаха подозрителни, но когато ги отвореше, пред очите ѝ се появяваше онази омразна червена хартия, а най-отгоре с дебели черни букви бе написано: „УВЕДОМЛЕНИЕ ОТ КРЕДИТОРА“. Досега Емили дори не подозираше, че има хора, които живеят по този начин. Как се справяха? Как заспиваха с непоносимия задушаваш стрес от всичко това?

„Обърнете внимание, че ако не погасите този дълг в рамките на седем дни, срещу вас може да бъде възбудено съдебно преследване... юридически отдел... Дебт Рикавъри Лимитид...“

Но да заплашваш хората по този начин бе незаконно, нали?

„Възможно е да издадем съдебно решение срещу вас, а после да оставим случая в ръцете на съдия–изпълнител, който ще добави цената на собствените си услуги към тази на глобата...“

Неплащането може да предизвика съдебно преследване... моля, платете незабавно, за да избегнете понататъшни действия...“

Освен това ѝ се обаждаха — на мобилния ѝ телефон, у дома. Емили бе потресена и побесняла от ярост. Дори не поздравяваха, толкова бяха груби. Никога досега не ѝ бяха говорили така. Никога не ѝ бяха говорили като на беднячка.

Тим имаше банкова сметка за разноските около дома, но поради някаква причина тя беше празна. Емили нямаше достъп до нея, но от ипотечната компания имаха — дори не знаеше, че Тим има ипотека. Какво беше ипотека? Бяха заявили, че средствата в сметката са „недостатъчни“ и заплашваха да „си възвърнат собствеността върху имота“.

— Какво? — попита глупаво тя по телефона. — Да го вземете?

Обади се на Тим в „Магдалийн“ цели седем пъти, но той така и не ѝ позвъни. Все още не го биваше с телефонирането. Обхваната от паника, тя се обади на графа, но той отказа да приеме обаждането ѝ. Писа му, но не получи отговор, а накрая писмото ѝ бе върнато неотворено.

Майка ѝ... можеше да помоли майка си да ѝ заеме малко пари, но когато чуеше за заем, на лицето на Иносънс винаги се изписваше онова затворено изражение, сякаш я молеха за литър кръв. Иносънс

беше странна по отношение на парите: самата тя харчеше без мяра, но ненавиждаше да дава. Освен това беше и въпрос на гордост. Ако помолеше за пари, Емили щеше да изглежда така, сякаш отново се е провалила.

Единственият друг възможен източник на пари беше баща ѝ. Готова бе по-скоро да гладува, отколкото да го помоли!

Положи толкова усилия. Даде на „Хелю!“ седем интервюта в рамките на три месеца — прекалено много. Оказа се, че се е „обезценила“, „изложила се е прекалено много на показ“. Освен това не бе останало почти нищо за споделяне. Сега таблоидите я ненавиждаха, защото бе отказала да им бъде „приятелка“. За кратко бе наела пиар. Тъпата крава я съветваше да се „усмихва“ и да „бъде дружелюбна“, но драскачите бяха толкова груби и вбесяващи, че не разбираше защо да не им покаже среден пръст.

Разбира се, снимката с вдигнатия ѝ среден пръст бе отпечатана във всяко евтино списание и донесе на плужека, който я бе заснел, половин милион лири. Тя направи върховна саможертва — носи същите дрехи ден след ден, цели две седмици, за да ги подразни. По този начин, ако поддържаше прическата си една и съща, а лицето — безизразно, не можеха да направят нови снимки. Репортерчетата обаче бяха прекалено силни и не можеше да се пребори с тях. Сега въпросът бе станал личен: искаха да я смачкат. И успяваха. Единственият път — откакто разбра, че е бременна, — когато изпи чаша бейлис и изпуши една цигара, имаше папарак, който се криеше в клоните на едно дърво с дългия си обектив.

Емили бе на ръба да подпише договор за сто хиляди долара годишно, за да представлява един бижутериен магазин на Бонд Стрийт. Стотинки, но все щяха да помогнат. Предполагаше, че бижутерите са се подвели от брака ѝ със сина на графа, както и от завръщането на баща ѝ в света на бизнеса, а освен това тя все още притежаваше достатъчно страхотни дрехи, обувки, чанти и обеци, за да поддържа илюзията, че няма проблеми. Магазинът се целеше в младите хора; Емили щеше да добави онзи оттенък на „опасност“ и блясък.

Само ако знаеха!

Когато по първите страници на вестниците излезе онази снимка, на която приличаше на перачка, с цигара, бутилка бейлис и огромен,

издут от бременността корем, тя получи писмо, в което се изразяваше учтиво съжаление, придружено от обяснението, че „погрешната ѝ преценка“ и произтичащото от това обществено заклеймяване, както и отговорността им да изберат модел, който да е положителен пример за впечатлителните млади жени, които били все по-нарастващ процент от клиентската им база... най-искрените ни извинения... желаем ви късмет с бъдещите ви проекти... и отрочето... а сега, ако обичате, вървете по дяволите.

Имаше още територии, които си заслужаваше да бъдат изследвани: автобиография. Но ако го направеше, и баща ѝ, и майка ѝ щяха да я дадат под съд. Бяха ѝ го казали.

Работа като модел? Имаше няколко предложения, но, за Бога, тя имаше мозък в главата. Баща ѝ неохотно бе платил за домашен учител. О, боже, в училище очакваха да получи десет отлични оценки на изпитите, но тази година бе изпълнена с толкова сътресения, че не можеше да се съсредоточи: осем слаби оценки и две средни. Наистина ли бе стигнала дотам да продава тялото си? А сега, когато бе отчаяна, бе прекалено късно. Бе готова да представя гащички за „Би Ейч Ес“, ако я бяха помолили.

Но те не я помолиха. Сега, в осмия месец, бе прекалено едра, а снимката, на която приличаше на перачка, бе отпечатвана толкова пъти, че не можеше да ги преброи. Всеобщото мнение беше, че си е позволила да затъне.

Тя бе на шестнайсет години, за Бога!

Можеше да спести приходите от интервютата, но как? Не бе за вярване колко бързо могат да се изхарчат един милион лири. Когато си самотен, отегчен и беден, единствената ти утеха е пръскането на пари. Точно както когато си богат. Измъчваше се със спомени за старите дни, когато двете с майка ѝ влизаха във „Версаче“, а персоналът заключваше вратите и изваждаше подноса с шампанското. Харчеха стотици хиляди за секунди и никога не се замисляха.

„Версаче“ вече не бе опция, затова Емили се бе регистрирала в „Прайъри“ за две седмици, най-вече за да види за какво е целият този шум, а отчасти и за да има компания. Пресата обаче изрови една от най-най-старите ѝ снимки — на нея бе само на четиринайсет! — как я изхвърлят от някакъв клуб, очевидно надрусана с кокаин. Обявиха я за „наркоманка“. Тя ги даде под съд и спечели, но писменото им

извинение бе толкова кратко и скрито на шестнайсета страница, че ѝ се струваше, че е изхвърлила в тоалетната сто хилядарки. Освен това в „Прайъри“ беше отвратително. Изобщо не приличаше на спа.

Точно такива преживявания караха човек да изпита ненавист и презрение към големия град — а също и фактът, че сега никой от така наречените ѝ „приятели“ не ѝ говореше, — затова избяга в един изключително елитен курорт за истинско спа на крайбрежието на Съсекс. Имаше „готически прозорци... двор, потънал в рози... огнища с пънове... ровове и потоци... открит горещ басейн в калифорнийски стил...“ Беше страхотно, луксозно и подобно на замък място, но Емили осъзна, че не иска „калифорнийски стил“ — искаше Калифорния.

Затова си запази място за полет до Ел Ей — бизнес класа, но човек трябва да бъде благоразумен във финансово отношение! Емили се гордееше със себе си! А след като почувства как напрежението се оттича, си запази място в едно бунгало в Шато Мармон. Прекалено много се срамуваше, за да посети Куинтин в Хълмовете на Холивуд. Можеше да види в очите му съжаление и тогава просто щеше да умре. Освен това беше много скарана с майка си, а щеше да е трудно да продължи да се кара с нея, ако Иносънс я зърнеше да отмъква храна от хладилника.

Шатото бе великолепно разточителна смесица от стар и нов блясък, с несекващ списък от големи звезди, които се мотаеха край басейна и рядко влизаха в него. Никой не дойде да ѝ каже „здрости“, затова и тя не им обърна внимание, но бе страхотна реклама да я видят да се кисне в това привилегировано обкръжение. Веднъж баща ѝ бе казал, че колкото и да си преуспял, Ел Ей те кара да се чувстваш като боклук. О, не! За Емили Ел Ей бе топъл и гостоприемен, дори ако приветстваше най-вече парите ѝ. Е, добре де, не точно нейните.

Точно преди да напусне Великобритания, бе изтеглила пет заема от името на баща си на обща стойност триста хиляди лири. Е, добре, няма имаше друг избор? Джак ѝ беше длъжник. Това можеше да се възприеме като репарация. А когато госпожица Грийн разбереше и побеснееше от гняв — тъпа проститутка, която се месеше навсякъде, — помежду им щяха да се простират хиляди километри разстояние. Ха!

Заемите бяха сложили край на ужасния, безкраен порой от сметки и последни искания. Емили заслужаваше ваканция в шатото след целия труд, който бе положила, за да разреши финансовите си проблеми. Понякога вечеряше в малкия двор, но предпочиташе да се храни в стаята си. Храната беше вкусна, а пържените картофи — дълги и тънки като червеи. Шатото представляваше приятен удобен пашкул и Емили беше щастлива — по един изкуствен начин, подобно на човек в защитен мехур.

Бе готова да се усмихва на невръстните звезди — на начина, по който възприемаха самите себе си като сладки, когато в действителност бяха ужасяващо мършави и прегърбени от остеопороза като старици. Бе готова да се развесели дори от мисълта колко самодоволни са управителите заради изкуственото си псевдоготическо фоайе. Тук всяко нещо на повече от десет години се считаше за антика! Човек не можеше да не обича Ел Ей. Спомни си, че Куинтин ѝ разказа как веднъж, когато някакво ченге го спряло във Вентура, имал само изтекла шофьорска книжка от Великобритания без снимка. „Издадена е в Англия — обяснил той с най-надменния си глас. — Там всички се познаваме.“ А ченгето кимнало и го оставило да продължи.

Емил и съзнателно бе изтласкала от мислите си всичко неприятно.

Бебето ритна и тя го погали по главичката (или може би по дупето), но не си помисли за предстоящото му излизане след три седмици. Представи си Тим, който посещава лекции, кара колелото си из града, кара лодка покрай брега на река Кам и усеща липсата ѝ. Разбира се, че я усещаше — тя му бе съпруга и, което бе още по-важно, никоя друга не се чукаше като нея. Вярно, не го бяха правили кой знае колко често, но мъжете държаха на качеството, а не на количеството, нали така? Тим никога нямаше да забрави Вегас. Мисълта за Вегас и онази маса за покер щеше да го накара да си държи оная работа в гащите. Емили не се бе замисляла за червените писма: всички сметки бяха изплатени, а всяка заемодателна компания бе получила парите си. Не бе прочела нито една от дребно изписаните думички на гърба на договорите: предполагаше, че щом не е удебелено, не може да е важно.

Но, господи, шатото не беше евтино! И днес я бяха издърпали внимателно, но категорично от пашкула ѝ.

Беше толкова смущаващо! Тя лежеше на бялото си легло, гледаше белия таван и си мислеше за сняг. Изведнъж ѝ се прииска да направи снежен човек и да се спусне по някой хълм с шейна. Тогава почука управителят. Държа се внимателно, дискретно, чаровно, но тя познаваше онова непреклонно изражение, което означаваше „Дотук беше“. Последният ѝ чек се бе оказал без покритие. Емили просто не можеше да повярва на ушите си. Всички тези пари бяха изчезнали толкова бързо!

Тя се изчерви и помоли управителя да се обади на госпожица Грийн, секретарката на баща си. Този път, само веднъж, госпожица Грийн щеше да уреди въпроса. Не заради нея, а заради баща ѝ. Госпожица Грийн приличаше на онзи крал, който заповядал на отлива да спре: тя водеше битка след битка, за да поддържа кристалночистата репутация на шефа си, макар че тази репутация се бе сринала на пух и прах много отдавна. Емили изпита желание да каже на управителя: „И ѝ намекнете, че ако не кихне колкото трябва, ще се обадите на вестниците“. Той обаче не приличаше на човек, който би го направил.

Но нямаше нужда да се тревожи. Имаше план. Е, поне щеше да измисли.

Купи си един брой на „Пийпъл“, за да има дребни за таксито. И докато стигна до седма страница, планът беше готов. Според „Пийпъл“ „Великденското парти“ на баща ѝ щеше да се състои следващата вечер. През октомври! Охо! Огромното его на Джак му бе дало възможност да пренасрочи Възкресението за друга дата. Лудост! Без съмнение нейната покана се бе загубила сред море от червени писма.

Имението на майка ѝ на Холивудските хълмове бе заключено. „Мамка му!“ Куинтин сигурно бе на гости на майка си. Иносънс бе толкова себична. Само защото в момента не използваше имението, и през ум не ѝ бе минало, че Емили може да има нужда от убежище. Емили въведе кода, който отваряше портите. Иносънс не ѝ го беше казала, но тя се досети: 6969, какво друго? После влезе с взлом. Без никакъв финес: проби комарника с градинарски ножици, после разби един прозорец. Отправи се директно към втория фризер, където намери платинена кредитна карта и четирийсет хиляди долара в брой във вакуумирана найлонова торбичка. Това бе достатъчно за два самолетни билета: един за нея и един за Тими.

Щеше да отлети право за Париж, да отиде на партито и да поиска от баща си пари. Той не би позволил Том Круз да го помисли за стиснат.

ИНОСЪНС

Частният самолет, на път, октомври 1998

Искаше ѝ се Джак да е мъртъв. Страхотно ѝ лазеше по нервите. Беше си хванал любовница — някаква евтина курва, която работеше в хотела и беше от грешната страна на трийсетте. Беше проява на неуважение. А колко нагъл бе само! Иносънс знаеше, че това е неговият начин да я унижи публично. Такъв евтин трик! Предполагаше, че евтинията е единственото, което може да си позволи напоследък... Никога нямаше да ѝ прости, задето си присвои състоянието му — въпреки че това бе единственият начин да задържи парите в семейството. Тя бе отговорна за Второто пришествие на Джак; тя го бе принудила да започне отначало. А ето как ѝ се отблагодаряваше!

Иносънс не обичаше да я правят на глупачка, особено пък някой идиот. Тя живееше според определени схващания. Убедена бе, че нито един глупак не трябва да е богат. Затова фактът, че съпругът ѝ бе успял да я направи на глупачка и да спечели милиони само за една година, я объркваше и обсебваше мислите ѝ. Нощем лежеше будна и си пожелаваше да му се случи нещо наистина отвратително, просто за да се изравнят везните. Неочакваната му смърт, не задължително насилствена (все пак Иносънс не беше чудовище) щеше да оправи нещата.

Ако Джак умреше, животът ѝ щеше да стане идеален. И сега беше почти такъв, но не съвсем. Светът бе нейният празничен огън, а той пикаеше отгоре му. На трета страница на днешния вестник се мъдреше огромна снимка на съпруга ѝ, който целуваше курвата над сребристия капак на едно бугати. Иносънс присви очи и потърси следи от тежък труд или от целулит. Почувства как гърдите ѝ се присвиват, а ръцете ѝ се разтреперват от ярост. Постиженията ѝ в бизнеса бяха забележителни: авоарите ѝ възлизаха на около един милиард и не можеше дори да изброи наградите, които бе прекалено заета, за да получи. В областта на благотворителната дейност я считаха за светица покровителка. Бе говорила като посланик на добра воля от името на

Обединените нации. Като майка си оставаше икона на стила и задникът ѝ не беше дебел.

А сега всичките ѝ удивителни постижения се бяха свели до голяма кръгла нула, защото този негодник ѝ беше изневерил. Той бе изневерил, а тя бе изкарана лоша, защото когато един мъж кривне от пътя, светът се преструва на ужасен, но със затаен дъх реди злостни предположения: какво мислите, че ѝ има на съпругата?

Не можеше да го понесе. Според вестника Джак бе карал колата по пистата със скорост двеста петдесет и два километра в час. Трябваше да катастрофират и да изгорят. Джак обаче изглеждаше неуязвим и това неимоверно я дразнеше. Поболяваше се от мисълта, че този глупав хотел в Париж се оказа успешен още от самото начало, най-подходящото място, където да отседнеш, а резервациите се правят за три години напред. Бе изпратила фризьорката си да го огледа. Патрис бе докладвала, че изглежда като построен от „фасове на Либерачи^[1]“.

Как смееше Джак да организира парти, за да отпразнува възкресението си? Не можеше да повярва, че Том Круз наистина ще се унижи дотам, че да присъства. Джак бе престъпник. Тя бе прегледала всички прочути имена, поместени със затаен дъх от предполагаемо сериозни вестници. Новото златно момче на Холивуд, Итън Самърс — изключителен актьор и приятен за окото; и изгряващата Моли Томкинсън, невероятно красиво създание, огромен талант, който озарява екрана — кучка! Защо тези ярки нови звезди биха пожелали да свържат имената си с това на Джак? Иносънс стисна долната си челюст — гладката си и стегната (но не очевидно) челюст. Не се бе оставила да я понесе лудостта на Ел Ей по запазените марки хирургия, когато хората могат да огледат циците ти и да възкликнат: „О, ходила си при доктор Октопъс. Обожавам стила му!“

Тя захвърли вестника и грубо смъкна белите си ръкавици от ярешка кожа.

Разбра, че Джейми, нейният личен помощник, е сменил първата страница на вестника с първата страница на вчерашния вестник заради днешното водещо заглавие: „ИЗМАМИ «ЛОЙДС» И ЗАРЯЗА СЪПРУГАТА: сега опозорената финансова акула Джак Кент и съпругата му живеят разделени“.

Съпруга! Съпруга! Само това ли беше тя? Как смееха!

Джейми си свали ръкавиците и ѝ предложи чиния обелени грейпфрути.

— Захар — изръмжа тя и ги отхвърли с махване на ръката. Нямаше да надебелее с възрастта.

Как смееше Джак да не покани собствената си съпруга на партито на хилядолетието? Все едно, тя щеше да отиде като отмъстителната фея кръстница, да прокълне събитието и да превърне празненството му в пепел. Ако той умреше (тази мисъл не спираше да се прокрадва отново и отново в главата ѝ), тя щеше да наследи всичко. Той може и да имаше любовница, но тя му беше съпруга. Сега Джак имаше пет хотела „Бел Епок“ и трупаше луди пари от печалбите им. Според едно клюкарско издание двамата с курвата се изучукали на легло, застлано с хиляди банкноти от петдесет лири.

С какво удоволствие би превзела тези негови чудновати хотели и би ги продала на „Травъллодж“!

Патрис се суетеше около розовата ѝ буфан прическа. Според Иносънс минимализмът на деветдесетте години бе мрачен и тя се придържаше към любимото си десетилетие: осмото. За нея бухналата розова коса винаги щеше да е актуална. Един бог знае какво щеше да прави, ако нещо се случи на Патрис. Не беше мила или сушила собствената си коса от шест години. Ако трябваше да избира кой да умре — съпругът или фризьорката ѝ, — изобщо нямаше да се замисли. Щеше да е убийство в името на честта. Не би убила Джак заради парите. Да, те щяха да бъдат успокоително допълнение, но всъщност не ѝ трябваха.

Ако убиеше Джак, щеше да го направи само заради удоволствието.

[1] Прочут пианист, известен и с вкуса си към кича. — Б.р. ↑

ДЖАК

Париж, 13 октомври 1998

Той беше във великолепно настроение. Печелеше. Отново беше на върха.

Бракът му с Иносънс беше голяма грешка и тя го бе накарала да си плати за това. Но може би и бездруго щеше да плати. Лошият късмет се бе вкопчил в него като рак, докато накрая почувства, че е част от него и никога няма да се измъкне. Имаше един период, в който не можа да се отърси от чувството, че някъде навън има тъмна сила, която му желае злото. Дори и сега имаше четирима бодигардове, бивши членове на специалните части; Мария го поднасяше заради това, но параноята бе част от състоянието му.

Заплахата му се струваше истинска. И не беше толкова тривиална като опит за убийство. Той беше добре защитен. Ставаше въпрос по-скоро за зложелателно присъствие, едва забележимо в периферията на живота му, което от време на време оголваше зъби и предизвикваше бедствие. Разбира се, това бе само плод на въображението му. Дори на съзнателното му мислене. Защото можеше да определи точно само едно събитие, което би могло да е предизвикано от враг, и това бе влюбването на Клаудия в непознат, който се оказа родният ѝ баща. Някакво болно копеле бе тласнало тези двамата един към друг — можеше да се закълне в това.

Благодари на Бога за Мария, която бдеше над дъщеря си отдалеч. Бедствието бе избегнато: Клаудия прекрати връзката. Джак нямаше представа защо и дали е разбрала истината. Важното бе, че го направи. Сега можеше да започне отначало. Ах, тези момичета, как само се люшкаха напред-назад! Не можеше да мисли за болката ѝ — по-лесно беше да не ѝ обръща внимание. Всъщност не можеше да понесе мисълта, че негово дете се намира в такава отчаяна агония, затова я блокира. Нито пък можеше да понесе вината, че бе предал първата си съпруга Фелиша, като не успя да защити обожаваната ѝ осиновена дъщеря. Като родител човек винаги се проваляше, защото каквото и да правеше, животът на децата му никога не можеше да бъде идеален.

Разбира се, че не можеше, но у всеки родител имаше нещо налудничаво, което не можеше да се примири с това.

Междувременно Емили — красивата талантива Емили — си бе объркала живота без никаква помощ. Това бе едно от най-големите разочарования в живота му. Като дете тя бе толкова поразително обещаваща. Спомняше си как ѝ четеше „Пепеляшка“, когато беше четиригодишна, и тя сърдито го поправи, когато пропусна няколко думи. Бе пропуснал „стегната в златна плитка“, просто за да ускори нещата, и бе установил, че малкото му момиченце може да запомни приказка, която е чуло само веднъж. Беше толкова умна. И бе пропиляла всичко това. Тази мисъл бе прекалено болезнена, за да разсъждава над нея. Но Емили поне имаше Иносънс за майка. Бе генетично приспособена да преживее всичко.

Предполагаше, че е добър знак това, че вече дава пространни интервюта пред „Хелоу!“ и преобзавежда луксозния апартамент на Тим на Екълстон Скуеър. Една картина на Деймиън Хърст (ако можеше да се нарече картина) бе окачена на боядисаната на жълти ивици стена на детската, между портрет с въглен на майката на Тим, нарисуван от баба му, и пейзаж от Съфолк — дело на баща му. „Не знаем дали е момче или момиче — усмихнала се бе глуповато Емили. — Но не ни интересува, стига да е здраво.“ Бяха си устроили пищно сватбено тържество, заплатено от списанието и посетено от неколцина размъкнати членове на благородническото съсловие, куп звезди от сапунените сериали и неколцина от другарчетата на Емили по смъркане. Джак бе отклонил поканата — чувстваше се прекалено наранен, — а и така или иначе тържеството съвпаднаше с един мач по поло.

Той въздъхна. Емили бе истинска дъщеря на майка си. Несъмнено след раждането на бебето щеше да има десето интервю. Това бе единствената му възможност да види внучето си. Разривът бе дълбок, горчив и постоянен: от онези, които могат да бъдат излекувани само от пари в брой. След обезнаследяването си Тим очевидно бе рухнал. Изглеждаше стегнато и елегантно на снимките с едноцветното си сако, но лицето му приличаше на глазирана поничка. „Прозак или литий?“ — зачуди се Джак. Според „Хелоу!“ този месец Тим бе заел мястото си в колежа „Магдалийн“ в Кеймбридж, както бе предвидено.

Емили щеше да си вземе „почивка“ от бездействието, за да бъде „майка“. Изглеждаше напрегната. Джак щеше да изчака да изпадне в отчаяние, след което да ѝ се притече на помощ като Ричард Гиър в онзи прекрасен филм за проститутката: дъщеря му щеше да му бъде благодарна и отново да го заобича. Щом съпругът ѝ не работеше, щяха да ѝ трябват пари. Джак потръпна при мисълта, че Емили все още копнее да се издигне в обществото — желанието, което бе станало причина и за неговото падение. Дъщеря му отказваше да приеме, че тези противни хора винаги ще я смятат за неподходяща да носи името Фортлин, дори да си бе държала краката здраво стиснати, докато пръстенът не се озове на ръката ѝ. Тя не беше и никога нямаше да бъде една от тях. Този замък никога нямаше да стане неин: графът щеше по-скоро да се самоубие, отколкото да го допусне.

Джак прокара ръка през косата си и дръпна от пурата. Обичаше децата си повече, отколкото му се искаше, но, за Бога, те наистина усложняваха нещата! Суровата любов бе най-добрият вариант — нямаше да промени мнението си. Това, което не ни убива, ни прави по-силни... може би.

Зачуди се дали децата ще се появят довечера. Молеше се да дойдат, дори и Емили да го направеше само заради плика с лакомства, а Клаудия — за да покаже лошото си настроение. Това не го интересуваше, просто искаше да види момичетата си. Освен това бе обещал на Мария, че днес ще се срещне с родната си дъщеря. Бе удвоил дозата лекарства, за да потисне безпокойството си. Ами ако Клаудия избухнеше и загубеше контрол? Ако Мария не успееше да се справи? Всеки път щом станеше дума за Клаудия, Мария се превръщаше в развалина от нерви. Поне бе успял да я убеди — всъщност я бе умолявал — да изчака със запознаването. Извинението му бе, че така Клаудия ще е по-отпусната, но простата истина бе, че се боеше и искаше да отложи срещата им възможно най-дълго.

Междувременно нямаше съмнение, че Иносънс ще се появи и ще направи сцена. Публичността обаче си беше публичност. А една снимка как охраната я извежда — по възможност с кадър на едно от зърната ѝ или на червени гащички — щеше да се превърне в страхотна сензация за всяко евтино списание в западния свят.

Иносънс го бе използвала като лична банка. Бе се издигнала към върховете на славата на платформата на неговия провал. Ако не я

ненавиждаше толкова, щеше да се възхити на дързостта ѝ. Единственото, което правеше ситуацията поносима, бе, че той държи коза и един ден тя ще разбере това и ще осъзнае, че той, Джак, се е изсмял последен. От време на време двамата още се чукаха. И когато го правеха, той винаги си мислеше: „Получи това чукане благодарение на ясното съзнание, че ти си губещият.“ С други думи, начукваше ѝ го. За повечето хора сексът бе проява на любов, харесване или поне привличане; за Джак и Иносънс той бе израз на взаимна омраза.

Той нагласи вратовръзката си и си погледна часовника. Тротоарът от двете страни на червения килим пред хотела бе задръстен от орди папараци, а филмовите репортери вече правеха първите снимки. Над главите им бръмчаха хеликоптери. Имаше поне шестстотин представители на телевизията и пресата. Началникът му за връзки с обществеността бе запазил някои участъци от тротоара за най-гледаните канали и програми: „Ей Пи“, „Ем Ти Ви“, „Ентъртейнмънт Тунайт“ и „Ъксес Холивуд“ заемаха предния ред, точно срещу загражденията. Полицията бе отцепила пътя, но реда поддържаха хората от неговата охрана — на жандармерията не ѝ пукаше.

Джак щеше да поздрави гостите си от вътрешната страна на входната врата: беше егоист, но не и идиот. Пресата искаше златните стари звезди: Том Круз, Брад Пит; искаше и новите хлапета: Итън Самърс, Моли Томкинсън; искаше суперзвездите: Уил Смит, Сандра Бълок, Мат Деймън. Сега Джак знаеше кое как се прави. Щеше да се прояви като съвършен домакин и да позволи на гостите си да блеснат; щеше да остави великолепието просто да се случи.

Принс щеше да пее на живо; това само по себе си бе гаранция за успешно парти. Елтън Джон му беше стара дружка — и не можеше да устои на свястно пиано. Храната беше смесица от безброй неща; не бе за вярване колко много ядат тези знаменитости. Постоянно дърдореха за „Аткинс“ или за „зоновата диета“, но човек не можеше да икономисва от храната или от списъка на поканените звезди; на следващия ден поне един от тях щеше да се появи в „Сън“ — как нагъва хамбургер от „Макдоналдс“.

Пиячката бе подарък от „Круг“, а Мария, ослепителна в тюркоазносинята си копринена рокля от „Мисони“ и ухаеща на „Живанши“, бе покрита с жълти диаманти на „Де Беерс“ на стойност

три милиона лири. Освен това от „Де Беерс“ им бяха дали бодигард, заради което Джак я поднасяше; не знаеше дали да е доволен, че от „Де Беерс“ са го одобрили, или обиден, че Мария не носи диамантите, които ѝ бе подарил. Като се замислеше, да, беше ядосан. Нямаше нужда да го спонсорира магазин, макар че предложението едва ли бе замислено като обида. Затова не задълба. Носеше костюм от Джърмин Стрийт и обувки от „Ермес“. Чувстваше се силен, могъщ и изглеждаше дори още по-добре. Солиден, това беше думата. Беше по-стегнат от всякога благодарение на личния си треньор, на диетолога и на готвача си.

Възнамеряваше да живее още дълго, ако не и завинаги.

— Скъпи, слизаш ли? — прекъсна мислите му нежният глас на Мария. — Стана страхотно задръстване от безумно скъпи коли на известни хора. Трябва да слезеш, за да ги посрещнеш и поздравиш. Вечерта ще е страхотна. Сградата изглежда великолепно и излъчва нещо положително. Шоколадовите скулптури на Мерилин Монро са наистина невероятни. А момичетата с цигарите изглеждат толкова сладки в тези дрехи. Чудя се дали накрая всички ще влязат в басейна, или ще си пазят прическите. Знаем, че досега би трябвало да съм им свикнала, но все още малко се впечатлявам от звезди. Не от новите рожби на Холивуд, но от Кърк Дъглас и Тони Къртис. Звездите от стария Холивуд са идеалните гости за парти, имат толкова добри маниери и никога не се появяват по джинси на събитие, което изисква вратовръзка. О, боже, наистина съм много обърквана, нали?

Той я погали по лицето.

— Ангел мой, изнервена си, но не заради актьорите, певците, моделите и рок звездите. Всеки ден си бърбиш с тях за проблемите им, даваш им съвест и пазиш тайните им. Те ти се възхищават. Ти си една от причините да отседат тук, сигурен съм. Ти, скъпа моя, си нервна, защото по-късно тази вечер ще те запозная с някого. Сигурен съм, че ще се влюби в теб също като мен и ще стане много специална част от живота ти. — Точно това трябваше да каже, нали така? Нали жените обичаха да чуват такива неща?

Очите ѝ се наляха със сълзи.

Грешно, грешно, абсолютно грешно!

— Ти си най-милият мъж, когото съм срещала. Благодаря ти.

Абсолютно объркване.

Тя направи пауза и избърса ъгълчето на окото си.

— Нямам търпение. Но ще изчакам. Мисля, че си прав. Към полунощ гостите вече ще се забавляват сами и аз няма да съм толкова необходима. Никой няма да забележи, ако ти, аз и Клаудия се измъкнем от стаята. — Вдигна очи към него и му се усмихна. — Боже мой, погледни ме само! Цялата треперя!

Той ѝ се усмихна в отговор и преплете ръка с нейната.

— Да тръгваме ли? — попита.

В балната зала бе претърпкано, но помещението изглеждаше по-различно, отколкото при други партита. На Джак му трябваше един миг, за да разбере каква е разликата. После осъзна: всеобщата красота. Тук се бяха събрали човешки същества, които се наслаждаваха на най-големия успех и богатство, предлагани от живота. Мнозина от тях бяха благословени с известен талант, малцина — с огромен, но всички, почти без изключение, изглеждаха страхотно: красиви лица, стегнати задници; и в чест на неговото парти бяха накарали хората си да скубят, да щавят, да труфят и усъвършенстват, докато добият абсолютно прелестен вид. Чудесно! Джак се гордееше със себе си. Не го интересуваше какво пише или говори пресата. Беше се върнал. Триумфираше. Отново се бе събрал с тайфата, с каймака.

Пое си дълбоко дъх и се гмурна в тълпата. Навсякъде кънтеше смях, както и дълбокият звън на италиански кристал. Вече се разменяха визитки — всички бяха превключили на вълна кой кого познава и „Какво правиш?“. Докато се разделяха, Джак стисна ръката на Мария — освен ако не я затвореше в апартамента им, тя никога не оставаше без работа в „Бел Епок“. Сега щеше да провери сервитьорите, да държи под око по-капризните гости (тоест всички гости) и да се увери, че нуждите им са удовлетворени. Щеше да наглежда онези, които бяха заклет врагове (кой кого уволнил, кой с чия жена е спал) — вечерта представляваше истински урок по дипломация.

— Том — усмихна се Джак. — Как си? Много съжалявам, че Никол не успя... А децата? Много ти благодаря за... Все още не съм имал възможност, да... Изглежда много интересно.

— Мадона, сензационно — бял кристал...? И аз трябва да си намеря! Не съм те виждал, откакто...? Поздравления, сигурно е...?

Чудесна възраст! Ами... много мило. Сигурен съм, че идеята много ще допадне на Емили, след като се роди детето.

— Моли, поздравления за толкова заслужения ти успех... Възхищавам се на избора ти... и си толкова смела. Някой по-незначителен човек можеше да си облече костюм, с който да създаде илюзията за надебеляване... А сега си така фина. Разбира се, метаболизмът ти... Но моля те, яж, яж!

Беше лъскав, вежлив и не прекалено самодоволен — поне не позволяваше да му проличи. Беше също толкова добър актьор, колкото всички тях, особено Мадона. А, ето я Емили. Изглеждаше сякаш ще се пръсне всеки момент и опипваше бицепса на Брус Уилис. Брус не изглеждаше особено притеснен. При това малката го правеше пред очите на съпруга си — но и той не изглеждаше особено обезпокоен. Ах, чудесата на медицината! И Клаудия, която изглеждаше така, сякаш бе минала през седемте кръга на ада. Очевидно разкритията я бяха разтърсили. Той преглътна и се извърна. Мария бе далеч, чак в другия край на балната зала, и несъмнено не спираше да оглежда тълпата за отдавна изгубената си дъщеря. Но това окаяно създание едва можеше да бъде разпознато като представител на човешкия род. И все пак, колкото и малко да разбираше чувствата на хората, Джак знаеше, че когато погледът на Мария падне върху момичето ѝ, тя ще види най-красивата жена в целия свят.

Надяваше се запознанството с Мария да е щастлив шок за Клаудия. Джак не беше най-страхотният баща, но можеше да ѝ предложи добра майка. Това бе най-доброто, което можеше да направи. Не можеше да си позволи да тъгува заедно с нея. Щеше да ѝ даде инструмента, с който да отреже самосъжалението си и да продължи напред.

В залата се разнесе шепот и той се обърна. На прага стоеше Иносънс, омагьосваща в яркочервената си рокля в стил фламенко, която по някакъв начин допълваше розовата ѝ коса. Рубини блещукаха на шията ѝ и изчезваха в издутото деколте. Както обикновено, пушеше цигара с дълго черно цигаре — за част от секундата Джак си помисли, че е вълшебна пръчица, — а щедро очертаните ѝ очи се бяха превърнали в тесни процепи. Отровният ѝ поглед падна върху Мария. А после, вирнала предизвикателно брадичка, тя се обърна към него.

В гърдите му се надигна безпокойство. Очите на Иносънс се разшириха, веждите ѝ се извиха и той бе възнаграден с предизвикателно свиване на устни. Тя отметна косата си назад и бързо се отправи през дансинга към него. Той забеляза — при други обстоятелства това може би щеше да го накара да се усмихне, — че Робърт де Ниро припряно се отдръпва от пътя ѝ. В залата се възцари тишина. За един изпълнен с лудост миг Джак си помисли, че Иносънс носи пистолет.

Те се озоваха до нея за секунди. Толкова дискретно, че ако гостите успеяха да отклонят вниманието си от самите себе си, можеше да си помислят, че това зашеметяващо създание просто върви ръка за ръка с двама загрижени приятели, които внимават да му е топло, докато излиза, да вземе мобилния си телефон от лимузината и може би да предостави списъка на обувките, дрехите и чантите си на списание „Пийпъл“. Наистина ли тя имаше пистолет? Или той бе забравил да си изпие лекарството? Разбира се, че нямаше, а и нямаше значение. Макар Иносънс още да се считаше за негова съпруга, връзката им бе умряла отдавна и той не искаше отровата и злобата ѝ да съсипят тази великолепна вечер.

Видя как Мария приятелски докосва ръката на Робърт Дауни-младши. Тя почувства погледа му, обърна се и се усмихна. И тогава усмивката ѝ замръзна, защото се чу оглушителен трясък и залата се изпълни с ослепителен огън. Джак почувства как някаква могъща сила го вдига във въздуха. Изпъшка, защото някакъв летящ предмет го удари силно по лицето — кървава ръка с нежна диамантена гривна около все още топлата китка. Препъна се на счупено стъкло, ноздрите му се изпълниха с дим, а отворената му уста — с прах. Залата потъна в мрак; отнякъде се надигна дълбоко боботене, последвано от ужасен трясък и в смъртоносна буря заваляха късове цимент. А после, в пращящата жега, Джак загуби съзнание и виковете на ужас и болка на великите, добрите и красивите заглъхнаха.

КНИГА ВТОРА

ДЖАК

1969, Съфолк, Англия

— Канадайн, шикозно копеле такова — каза Джак. — Тази къща е голяма колкото цяла Швеция.

Хари се разсмя. Боже, ама че бели зъби имаше! Джак реши от тук нататък да се усмихва само ако сте са слабо осветени. Това място бе построено така, че да те накара да се почувстваш незначителен. Всичко — портите от черно и златисто желязо, грижливо поддържаните градини, сините кулички и жълтите каменни стени — подсказваше за векове самодоволство и снобарство.

В подножието на каменните стълби, които водеха към широката входна врата с арка стоеше старец с черен костюм. Той кимна смирено, когато спирачките на белия астън мартин изсвистяха само на сантиметър от излъсканите му обувки. Джак се смути. Възрастен човек, който се покланяше на него и Хари. Изпита желание да донесе на стареца чехлите и да го постави пред телевизора с вестник и лула.

— Това старо момиче си пада малко змей — обяви Хари с висок бодър глас. Намигна на Джак. — Ще трябва сам да прецениш плюсовете и минусите. Но мацките ще компенсират неудобството. Ще видиш.

Той хвърли поглед към куфара на Джак и каза:

— На твоето място бих го оставил на иконома, старче.

Джак захвърли куфара като горещ въглен. Беше плувнал в пот в костюма си. Вратовръзката му бе прекалено тънка, прекалено модерна. Хари носеше сакото си от туид с цвят на бълвоч. На единия му ръкав имаше дупки, а ръкавелите бяха орфани — как бе възможно това да не предизвиква вълна от обществено порицаване?

— Леличко! — прогърмя гласът на Хари, когато към тях се запъти една възрастна жена. Боже господи, това сигурно беше лейди Темпълтън. Снежната царица с шантава прическа, безумен грим и плетен костюм. Жената изглеждаше така, сякаш живееше в шейсетте години на деветнайсети век. Джак за кратко оглуша от страх, докато Хари ги представяше един на друг. Тя го поздрави изискано: всички

подходящи думи, нито следа от емоция. Той се възхищаваше на хората, които го умееха.

Старецът ги заведе до стаите им — в ергенското крило. Дааа, само че не задълго!

Джак залепи на лицето си непроницаема маска. Огромната картина на стената му се струваше позната. Мамка му, това беше Гейнсбъро!

— Вечерята се поднася точно в осем, в червената трапезария. Аперитивите ще бъдат сервирани в синята стая в седем и петнайсет. Моля, използвайте звънеца, ако имате нужда от помощ.

Джак почувства, че му прилошава. Не трябваше да се държи като глупак. Това бе големият му шанс — единственият му шанс. Нямахше да оплеска работата.

Седяха в приемната по време на работа. Джак се взираше в огромно отвратително платно с маслени бои, изобразяващо флотилия кораби, всички сиви с леки жълти пръски. Това бе представата на някой помпозен стар глупак за оптимизъм.

Да, на нея можеше да се побере цял Лихтенщайн. Но онази с бойния самолет, който избухва, бе съвременна, динамична, страхотна.

— Това е края на сезона — обади се Хари и прекъсна мислите му.

Джак се спря, преди да се е пошегувал: „Какво, края на есента ли?“

Лелята на Хари, лейди Темпълтън, устройваше обедно парти в чест на по-малката си дъщеря и й трябваша още няколко момчета. Несъмнено щеше да е отвратително. „Но поне ще е някаква промяна за теб. Няма да се мотаеш по Карнаби Стрийт с малките си куклички, а после да се отправиш към концерта на «Уич».“

— На „Ху“^[1], говедо такава — отвърна Джак и се разсмя. Веднъж бе ходил на концерт на „Ху“ и Пийт Таунсенд бе разбил китарата си в края на шоуто. Джак нямаше нищо против това, но се почувства някак странно. Може би просто не одобряваше... разхищението.

— Става — отвърна на Хари. Дъщерята имаше лице на гаргойл, но другите можеше да са сладурани. — Сигурен ли си, че няма да има нищо против, ако се появиш под ръка с чифут?

— Нашето семейство има много приятели евреи — отговори сковано Хари.

Джак сви рамене.

— Защо не?

Не харесваше нито едно от момичетата, с които го запознаваше майка му — бяха толкова скучни, толкова познати, все едно да се натискаш със собствената си сестра. Джак си имаше планове. Засега работата му при онзи брокер не бе нищо особено, но все пак се намираше в Ситито. И като се има предвид, че за разлика от колегите си, бе завършил само средно образование, изпитваше ужас от ръгбито и нямаше списък с клиенти, задръстен от бивши съученици, се бе справил дяволски добре. Благодарни на Бога за своя ключ към висшето общество: почитаемият Харолд Канадайн, едрият, подобен на лабрадор мъж на съседното бюро.

Харолд беше прав: лицето на братовчедка му не бе най-голямото ѝ достойнство; най-голямото ѝ достойнство бе състоянието ѝ. Тя изглеждаше изпълнена с достойнство: бели ръкавици; рокля като на кукла, от блестящ бял плат, който контрастираше със златистата дантела. Носеше диаманти навсякъде, където бе възможно да затъкнеш скъпоценен камък — ако се съдеше по стойката ѝ, имаше един и в задника. Говореше тихо, но отчетливо, седнала на благоприлично разстояние от него на огромния мек диван и любезно го разпитваше за всички гадости в живота му. Но, разбира се, дъртата прилепка не искаше дъщеря ѝ да си губи времето със социална нула като него, затова я отведе нанякъде само след осем минути.

Двама от мъжете пристъпиха напред и се представиха. И двамата бяха по-едри от него — по-висша порода, отгледана на режим от добре сготвени ястия и изтощителни упражнения. Говореха без прекъсване за светините в техния свят: пазарите, пистите, транспорта, който бе най-модерен в момента. Джак се усмихна на себе си, защото сцената пред него не беше по-различна от това, на което бе свикнал у чичо си Тед от Ист Енд. Чичо му водеше безцелни разговори в кръчмата и питаше поредния тип над бутилка водка: „Каква кола караш?“

Джак почти се бе убедил, че макар и изтупани от главата до петите, в сърцето си хората са едни и същи, когато един от мъжете — Чарлс, Том или Дик — се обади:

— Дойдох пеша от гарата, вместо да платя за такси. Такъв съм евреин!

Джак се задави с водката си. Лицето му почервения, сякаш той трябваше да се срамува. Сякаш като истински евреин той бе този, който бе постъпил нетактично!

Етикетът навярно изискваше да не обръща внимание на забележката, да не кара онзи жалък тип да се чувства зле, защото е жалък. Нямахше да каже нищо. Нямахше да падне на неговото ниво.

— Аз съм евреин — каза той.

— Това беше само метафора, старче — отговори един от привилегированите, заставайки като стена зад гърба на приятеля си. — Спокойно.

Те се засмяха, а Джак се почувства дребен, второкласен, тъжният малък аутсайдер, отпратен на вратата. „Само почакайте — помисли си той. — Аз съм също толкова добър, колкото и вие. И повече.“

А после се чу гонг и Джак установи, че върви към трапезарията редом с момиче с конско лице и шал. Все още бе прекалено наранен, твърде сърдит, за да проговори, но успя да се усмихне, макар и сковано. Стаята бе огромна и пищно украсена. Масата бе отрупана със сребърни прибори, кристални чаши, розови рози и един порцеланов чаровник, който държеше мидичка за... какво? Угарки ли?

Останалата част от провинцията седеше пред „Отмъстителите“ с чиния телешки бургери „Бърдс Флай“ в скута.

Тогава Джак я зърна и гневът му се стопи.

Тя бе същинска богиня. Имаше огромни тъмни очи с дълги черни мигли, бузките ѝ бяха по бебешки закръглени, устата ѝ — червена и нацупена — мили боже! — а дългата ѝ руса коса падаше на необуздани спираловидни къдрици.

Бяха я сложили да седне до него. Той ѝ дръпна стола. Не можеше да спре да я гледа.

На шията ѝ висеше голяма огърлица, носеше рокля, която... Цици. Джак ненавиждаше сегашната мода жените да са мършави. Все едно да се възбуди от дъска за гладене. „Мамка му! Не тук!“ Той седна, грабна салфетката и покри скута си.

— Благодаря, сър — каза богинята. — Толкова сте мил! Аз съм госпожица Фелиша Лав. Радвам се да се запознаем.

Американка! Разбира се. Изглеждаше толкова открита. Англичанките до една бяха потайни.

— Джак Кент. Приятно ми е да се запознаем...

— Господин Кент, доколкото виждам. — Тя хвърли бърз поглед към салфетката му и засмука долната си устна.

Знаеше какво прави. А той смяташе, че младите дами са различни! Тази тук направо го шокира.

Не можеше да преглътне и хапка, което беше срамота, тъй като храната бе най-вкусната, която бе опитвал: бистър бульон и раци, телешко и говеждо. Бе възнамерявал да подражава на всяко движение на Канадайн, за да не изпадне в неловко положение, но не можеше да откъсне очи от лицето ѝ.

— А вие... вие дали сте... — Боже, какво му ставаше? Не можеше да говори!

— Дали съм някой? — попита тя. Дразнеше го. Всичко, което изричаше с този свой бавен протегнат глас, звучеше съблазнително и предизвикателно.

— Не! Не, разбира се. Имам предвид, дали сте приятелка на семейството?

Оказа се, че е от Минесота. Баща ѝ работеше в железните мини. Изглеждаше доста излъскана за миньорска дъщеря и Джак трябваше да се разсмее. Бе дошъл тук с надеждата да си намери някоя изискана дама, по възможност с титла, която да е ценна социална придобивка в живота и бизнеса му и да го вкара във висшето общество през задната врата.

А сега, след три блюда, беше влюбен — случи се светкавично — в дъщерята на един миньор от Хиксвил, Съединените щати.

Икономът (тясно лице с остри черти, никога невиждало слънце) спря пред него с поднос. Джак предположи, че трябва да вземе чинията, украсена с някаква глупава дантелена подложка, стъклената купичка и малкия нож и вилица, за да изяде една-единствена проклета ябълка!

Взе ги и отново се обърна към Фелиша. Тя никога не бе чувала за „Ролинг Стоунс“! Внезапно осъзнал, че в стаята се е възцарило напрежение, той се огледа и видя, че всички го наблюдават, докато се преструват, че отпиват от превъзходните си питиета. Дъртият прилеп изглеждаше бесен, сякаш искаше да прелети над масата и да му

прегризе врата. Нали си режеше ябълката? Какво тогава? Погледна Хари.

Той шепнеше някакви лъжи на момиче с цици като баражни балони. Освен това си режеше ябълката, но проклетият педи бе махнал дантелената подложка от чинията и я бе поставил спретнато под стъклената купичка.

Джак режеше ябълката си върху подложката!

Почувства как лицето му пламва. Искаше му се да потъне в земята.

Фелиша Лав срещна погледа на Дъртия прилеп, сграбчи ябълката си и енергично я срязва на две върху дантелената подложка.

Настана пауза. А после, бавно, мъжът отляво на Фелиша взе своята ябълка и с демонстративен жест я срязва върху подложката. И така действието продължи около тази скована официална маса: блестящият вълнообразен ефект на бунта, сладката демонстрация на рязане на ябълка като израз на солидарност. Най-после Джак трябваше да потисне усмивката си, когато видя как лейди Темпълтън срязва своята ябълка направо — макар и яростно — върху дантелената подложка.

Не се ласкаеше. Тази изненадваща проява на солидарност нямаше нищо общо с него: беше в чест на нежната богиня от Минесота. Презрението му към привилегированите не намаля. Но любовта му към Фелиша нарасна.

— Фелиша е истинска кукличка — каза Канадайн, докато се прибираха с колата на следващия ден.

Хари беше в прекрасно настроение, защото бе изучава момичето с огромните цици (дъщеря на някакъв граф, който притежаваше половин Уелс). Но той знаеше как да яде ябълка, така че когато Дъртият прилеп намереше петна от семенна течност по персийските чаршафи от седемнайсети век в Академичната стая, очевидният виновник по всяка вероятност щеше да се измъкне безнаказано.

— Аз на твоето място бих се отказал. Нейният старец има петдесет милиона — наследил е цял куп железни мини от своя старец. Проклети янки, никога не правят нещата наполовина. Освен това са лутерани. Предполагам, че след вчерашното изпълнение леля се е обадила

спешно на баща ѝ и са запазили на скъпата Фелиша място за следващия полет. Прецака работата, Кент — добави той и се ухили. — Просто трябваше да го направиш бързо, нали така — бам, бам, благодаря!

Джак запали цигара. Наследница.

Е, нямаше нищо лошо.

Всъщност имаше. Не искаше състоянието ѝ. Беше напълно способен да спечели свое собствено. Нейните родители обаче нямаше да мислят така.

— Няма да се откажа — каза тихо той.

Канъдайн поклати глава.

— Тя е от друг свят — каза той. — Никога няма да се получи.

[1] „Which“ и „Who“ на английски означават „кой“, но с различна граматическа употреба. — Б.р. ↑

ФЕЛИША

Минесота, САЩ

— Мамо, татко, това е съпругът ми, Джак Кент.

Гласът ѝ приличаше на дрезгав писък. Но в него имаше и гордост. Джак бе като сбъдната мечта — и беше неин. Обожаваше всичко у него: акцента му, смеха му, ъгловатите му скули, красивото му тяло; дори — о, особено! — обожаваше да го прави с него; само мисълта за това я накара да се почувства мека и влажна.

Опита се да потисне кикота си. Ужасът винаги я караше да изпитва желание да се разсмее. Не можеше дори да си представи какво щеше да стане, ако родителите ѝ я бяха зърнали само преди един час. Караха през същински рай от гладки езера, борови горички и прерия; над тях всичко бе ясно синьо небе. Джак отби взетата под наем кола от пътя и Фелиша изписка от изненада. Той я издърпа навън, на ливадата, и я хвърли сред жълтите и морави диви цветя. После притисна лицето си към... о, боже! Тя се опита да се извърти, ахна, покри очите си с ръка, възрази, но той не спря! И тя не искаше да спира... Топлината на слънцето по голата ѝ кожа, сладкият аромат на тучна трева, вълшебната агония от езика му, докато почувства, че не може да издържи повече... А после цял един свят от невероятни усещания. Тя изкрещя от удоволствие, отметна глава назад, стисна ръцете му, а после, докато тръпките отминаваха, видя в една ружа едра мъхната пчела и избухна в сълзи на радост. А после той целуна устните ѝ и тя усети собствения си вкус и вместо да се отврати, почувства как в корема ѝ се надига вълна на желание. Уви дългите си крака около него и почувства... почувства как членът му (все още не можеше да изрече тази дума на глас, не можеше дори да я помисли!) нараства и се втвърдява и... ами, измина доста време, преди да се върнат на пътя.

Не можеше да погледне майка си в очите. Бе изчистила всяка пращинка от косата си, бе я сресала, бе нанесла отново бледорозовото си червило и се бе напръскала с „Шанел №5“, но чувстваше как сексът блика от всяка пора на тялото ѝ.

О, двамата с Джак щяха да се оправят, знаеше го. Вярно, да пристане на един евреин бе малко по-предизвикателно от това да поиска за рождения си ден розов дамски телефон, а не онази глупава брошка от „Тифани“ с американския флаг, но след като опознаеше Джак, баща ѝ щеше да е готов да ги подкрепи. Родителите ѝ не вярваха на това, което не познаваха, а никога досега не бяха срещали някого от (както се изразяваше баща ѝ) „неговото вероизповедание“.

Това, че беше беден, не беше плюс. Но в сравнение с родителите ѝ всички бяха бедни! Кой друг бе израснал в мрачно готическо имение, заобиколен от градини с цветя и храсти във формата на скулптури, прозрачни езера и езерца с лилийки, игрище за голф, хиподром за коне и цели акри обработваема земя? Освен това знаеше какво мислят родителите ѝ за евреите и за парите. Но баща ѝ нямаше да каже нещо прекалено обидно. Ако можеха да седнат и поне веднъж да хапнат заедно — навярно Джак щеше да е принуден да каже молитвата преди хранене, — щяха да видят какъв прекрасен, мил и великодушен човек е той.

Майка ѝ отпи от водата си с лед и обърна лице към стената. Но беше облякла най-хубавата си рокля, синя, дело на Ан Фогърти, така че имаше надежда. Горката ѝ майка! Бе водила такъв строг живот: само пари и никакво забавление. По цял ден потупваше накъдрената си коса, караше се на прислужничките и отпиваше от чашата с вода. И постоянно изразяваше неодобрение към — о, към всичко!

Майката на Фелиша не готвеше, не поддържаше къщата, не участваше в собствения си живот, а просто го наблюдаваше. Когато се бе запознала с баща ѝ, беше член на „Лейдис Ейд“; бе му поднесла домашен черешов пай след погребението на дядо му. Тогава беше най-обикновено провинциално момиче с пола с кринолин и когато се озова заобиколена от безценни и безсмислени притежания, се обърка. Вече не можеше да види красотата в изгрева на слънцето в мъглата иззад планините. Фелиша не се интересуваеше, че Джак не е богат — за нея парите не бяха нещо непознато, нито пък представляваха цел. Баща ѝ щеше да види нещата по същия начин. Беше страхотен, особено когато се откачеше от каишката — майка ѝ все още не знаеше; че е позволявал на дъщеря им да язди в галоп коня му и да стреля с пистолета му. Фелиша можеше да улучи елен право в сърцето, толкова

добра беше. Баща ѝ я наричаше „малката ми мъжкарана“. О, но вече ме беше такава. Сега беше „котенце“.

Сега имаше нов едноцветен гардероб: късо бяло сако от „Куреж“ и бели ботуши до коляното, сребристо шлиферче от „Фенуик“ (поръчано от Париж), бяла плетена на една кука рокля от „Биба“, бледо червило в студен цвят, черни велурени ботуши до коляното от „Ив Сен Лоран“, петнайсет костюма от „Шанел“, и множество дрехи от черно кадифе с жълти шевове от „Мистър Фрийдъм“. Всички те бяха божествени и прибрани на сигурно място на лондонския ѝ адрес — о, нямаше търпение да се върне и да започне да пазарува! Майка ѝ смяташе, че модата на шейсетте години е правена като за уличници. Смяташе, че е вулгарно да си показваш коленете.

— Добро утро, сър, мадам, как сте? — попита Джак.

Фелиша преглътна. Гласът му звучеше толкова британски, което беше хубаво, но... чуждо. Джак беше едър мъж и макар че салонът бе огромен, той създаваше впечатлението, че всеки момент ще се блъсне в огромното пиано. Фелиша почувства, че самоувереността му изнервя баща ѝ. Той щеше да се разкрещи всеки момент. Бе предложила Джак да облече сватбения им костюм, който в Шотландия бе изглеждал страхотно, но тук, под ярката светлина на Минесота, изглеждаше просто глупаво. Самата тя носеше костюм на „Живанши“, като Елизабет Тейлър в „Много важни персони“. Искаше да изглежда достолепно.

— Как смееш! — отвърна баща ѝ. — Как смееш да дойдеш тук, в къщата ми, и да ми зададеш този въпрос? Как мислиш, че съм?

Говореше тихо и на Фелиша ѝ се прииска наистина да се беше разкрещял.

— Скърбя за загубата на най-малката си дъщеря, която ми бе отнета от теб — един крадец. Нямах никакво уважение. Ти не обичаш Фелиша, иначе нямаше да я подложиш на подобно публично опозоряване.

— Всичко е заради онази музика, онзи рокендрол! — изтърси майка ѝ. — Елвис! Това е отвратително, отвратително! Отвратително — отново промърмори тя в чашата си. Ръката ѝ трепереше.

Фелиша се размърда неспокойно. „Елвис беше през петдесетте, мамо!“ Освен това знаеше защо Джак е „отвратителен“ — защото миришеше на секс. Майка ѝ не можеше да понесе мисълта, че хората

правят секс. Но Фелиша трябваше да остави и нея, и баща си да излят гнева и разочарованието си. Беше като да отвориш ръждясало кранче — трябва да изчакаш да потече чиста вода. Родителите ѝ щяха да се радват да ѝ организират пищна сватба, както бяха направили за по-големите ѝ сестри Камилия и Грейс. Тя също щеше да се радва. Беше си представяла всичко: бяла кадифена рокля и копринено ветрило; слънчевата светлина, която се процежда през балдахин в ябълковата градина; бижутата на майка ѝ, розовия диамант и тиарата със смарагди колкото яйца на врабче, която бе принадлежала на една руска царица. Майка ѝ я държеше в сейф и никога не я бе поглеждала.

— Няма нищо позорно, сър, в това една жена да се омъжи за човек, който я обича. Възнамерявам да се грижа за Фелиша до края на живота си. — Джак стоеше с гордо вирната брадичка. Фелиша обожаваше куража му, но ѝ се искаше да изглежда малко по-разкаян.

— По-вероятно е, сър, да възнамерявате Фелиша да се грижи за вас до края на живота ви.

„О, боже!“

— Татко, аз...

— Млъквай! — изрева баща ѝ и тя подскочи. Той се огледа сърдито из стаята и погледът му се прикова в майка ѝ. — Мисля, че пи достатъчно вода, Илейн.

Майка ѝ остави чашата на масичката малко по-рязко от необходимото. Тряс!

Баща ѝ направи крачка към Джак.

— Ще ти кажа нещо, млади човече, и искам да ме слушаш внимателно. Моето момиче бе отгледано в благоприлично и богобоязливо семейство. Винаги сме приемали смирено това, което господ ни праща. Но ти си дързък и алчен. Нямах обноски. А „обноски“ означава действия, които имат жизненоважна роля за изграждане на характера на едно свястно човешко същество.

Фелиша не смееше да погледне към Джак. Баща ѝ бе изпуснал достатъчно пара, нали? Сега щеше да започне да се успокоява. Дали да не предложи мъжете да обиколят имението? Баща ѝ можеше да се изперчи със земята си, а двете с майка ѝ можеха да поседят в салона и да си побъбрят за... нещо. Може би някоя от приятелките ѝ бе починала?

Баща ѝ угаси пурата си в сребърен пепелник.

— Утре ще се срещна с адвоката си. Възнамерявам да лиша Фелиша от наследство. Ако следващата седмица умра, дъщеря ми няма да получи дори пени. Какво ще кажеш за това?

Джак се усмихна и запали цигара... без да поиска разрешение от майка ѝ. Фелиша просто не можеше да повярва на очите си. Той беше толкова спокоен. Но може би щеше да е мъдро да прояви малко уважение и така да поизглади пътеката към разбирателството.

— Радвам се, господин Лав — отговори Джак. — Това означава, че няма да има слухове, че живея от парите на жена си. По този начин всички ще разберат, че съм се оженил по любов и само по любов. Сбогом. Това ще е последният път, когато се срещаме. Да вървим, Фелиша. Трябва да хванем полета си.

Майка ѝ се втренчи в него и отпи огромна глътка вода — крайно невъзпитано. Баща ѝ примигна, сякаш мислеше, че не е чул правилно.

Фелиша се изправи несигурно. Парите не я интересуваха, но беше толкова болезнено. Чувстваше се предадена. Искаше да попита: „И какво, никога повече ли няма да ви видя?“ Изпита неистово желание да избяга в стаята си, да се хвърли на мекото си розово легло и да избухне в плач.

— Довиждане, мамо. Довиждане, татко.

Не се обърна назад. Изведе съпруга си от стаята и от къщата.

ШАРЪН

Източен Лондон, 1969

Петнайсетгодишната Шарън Маршал влезе в училищната сграда и се заключи в тоалетната. Беше ѝ лошо от страх, а от вонята на тоалетните ѝ прилоша още повече. Вратата на кабинката не можеше да се затвори; тя дръпна жилетката на ръкава си над китката, за да намести езичето на ключалката, но тя беше счупена. Чинията беше пълна с воднисти лайна. Догади ѝ се. Ритна капака, откъсна парче чиста тоалетна хартия и хвана внимателно с нея веригата. Дръпна я.

После застана в малката кабинка, опитвайки се да не вдишва гъстия вонящ въздух и да не стъпва на нито едно влажно място. Без да иска, започна да чете графитите: „Пол, искам да ти засмуча пишката“. Да, много образователно. И сега какво следваше? Нямахше избор. Трябваше да стои в кабинката и да се остави по тялото ѝ да пълзят отвратителни микроби целия проклет ден. Дори не бе помислила за утре. Боже, само ако не бе похарчила двумесечната си надница от пазара за прическа! О, но тази прическа бе толкова черна, толкова страхотна! Заслужаваше си.

Тя внимателно извади огледалцето си от гащичките. То представляваше късче стъкло, което бе намерила на улицата. От вълшебните гащички излезе също и малка кутийка руж — приятно топла, ха-ха! Успя да придаде на лицето си здрава руменина, защото Бог знаеше, че руменината не може да дойде по естествен начин.

Навън внезапно избухна шум.

— Маршал? Маррр-шал! Знаем, че си вътре!

Бам! Бам! Бам! Сали отваряше вратите на всички кабинки с ритници.

Шарън бавно излезе навън и застана с отпуснати ръце, сякаш не ѝ пукаше. Скръстените на гърдите ръце бяха по-впечатляващи, но не бяха от полза, когато искаш да повалиш някого.

— Да, тук съм. Правя си шибаната коса. И какво от това?

Бледото луничаво лице на Сали — имаше плосък нос с издути ноздри като животно — грейна от насмешка и триумф. Дори не сведе

поглед, направо изкрещя:

— Обожавам обувките ти!

Приятелките ѝ — Патси Гейпър с дългата отпусната оранжева коса и острите зъби и Кери Нелсън, която вървеше като горила и имаше гаден ляв удар — закудкудякаха от смях.

Шарън усети прилив на омраза — не към Патси, Кери или дори към Сали. Не, омразата бе към родителите ѝ — към жалкото покорство на майка ѝ, към отвратителния ѝ баща, който вечно губеше една или друга работа. Образът на майка ѝ, която отмиваше желето от буца консервирана шунка, се стрелна през ума ѝ. Шарън потръпна. Това бе животът ѝ. Мразеше ги, задето мислеха, че тези грозни безформени черни обувки с дупки, вече носени от мъртва жена, ще свършат работа. Знаеше, че Патси я е видяла как се измъква от жалкото магазинче с позорната табела на вратата: „Разпродажба на стари вещи“.

Родителите ѝ не се интересуваха, че за бедността си има наказание, помисли си тя, докато се отпускате и задържаше дъха си, а те завираха главата ѝ дълбоко в тоалетната чиния така грубо, че тя се удари в порцелана, ахна от болка и глътна солидно количество от урината на Сали.

Майката на Шарън си знаеше мястото и бе възпитала децата си и те да знаят своето. Сестрата на Шарън излежаваше присъда за опит за изнудване; брат ѝ Джери бе взел под наем един ван, за да открадне мебели от изложбата „Съвършеният дом“. Нито за секунда не им беше хрумвало, че могат да спечелят пари, защото майка им им бе предала комплекса си за малоценност като някое циганско проклетие и децата ѝ не знаеха, че са способни. Само другите можеха да забогатеят.

Шарън не беше съгласна.

Тя изми косата си в малката мивка, като използва сивия сапун вместо шампоан; преди това изстърга мръсотията от нея. Подреди я внимателно, спокойно, като се оглеждаше в счупеното си огледалце. После влезе с маршова стъпка в класната стая, блъсна силно вратата, метна се на един стол и качи крака, затворени в противните обувки втора ръка, на чина. Госпожица Елиът избухна като фойерверк, но Шарън беше глуха за виковете ѝ.

Един ден щеше да забогатее и щеше да си купи по един чифт наистина скъпи дизайнерски обувки за всеки шибан ден от годината —

и нямаше да рискува да отиде в затвора заради това. Тя беше привлекателно момиче. Пред нея имаше и други възможности.

ФЕЛИША

Лондон, 1974

— За твое удоволствие...

Докато редеше думите на песента, Брайън Фери сякаш гледаше право към нея. Фелиша се изкикоти и се понацупи. Боже, наистина беше страхотен, дори със сребристите сенки и прилепналия, обсипан с пайети съблазнителен костюм, а тя наистина беше в настроение. Прокара ръце по вечерната си многоцветна рокля от „Ив Сен Лоран“, която прилепваше точно където трябва — единственото предимство на положението, в което беше изпаднала. Не беше сигурна за косата — блясъкът ѝ прилягаше повече от прическата в стил афро, но просто искаше да изкрещи от удоволствие колко е забавно всичко и да танцува. Искеше да танцува до безкрай, докато изгряващото слънце целуне суровия силует на Лондон и го обагри в топъл оттенък на оранжево.

Жалко за клетия дъртак с прошарена коса, кацнал сковано на тапицираната с червена кожа пейка като сърдит папагал. Кокетният розов коктейл, който му бе купила, си оставаше недокоснат. Изглеждаше обаче толкова сладък с ужасно благоприличния си английски костюм от „Дъглас Хейуърд“, какво шантаво британско име — и черните излъскани обувки. Цупеше се и това бе толкова нечестно. Щеше да му се отрази добре да глътне едно от онези малки хапченца. Фелиша ги пиеше само заради фигурата си. Това наистина щеше да го накара да живне. Тя отпи от шампанското си внимателно, за да не размаже яркочервеното червило, погледна деколтето си (излагането на циците на показ отново бе излязло на мода), огледа се и видя, че и Брайън Фери я зяпа. Той наклони глава едва забележимо и сякаш от нищото се появиха двама набити мъже и я вдигнаха като кукла на сцената.

Тя се изчерви, когато погледна в тъмните му очи. По дяволите, изглеждаше изхабен и все пак от него се излъчваше някаква груба сексуалност. Той държеше ръката ѝ и пееше за нея и тя знаеше, че всички жени в клуба — прилепчивите малки актриси, хладните

блондинки, курвите на дипломатите — всички до една я ненавиждат и искат да я смачкат с обувките си на платформи!

Тя се засмя и затанцува. От задните редове някой ѝ подвижна одобрително. Брайън Фери вдигна ръката ѝ във въздуха и я привлече към себе си. Гърдите ѝ се удариха в неговите и той се наведе да прошепне нещо в ухото ѝ...

— Пуснете ме! — изрева глас, който се извиси над музиката. — Това там е жена ми!

Ревове и смях; Фелиша отново бе вдигната във въздуха и оставена на земята. Джак — о, боже, лицето му бе кораво като камък — я сграбчи за китката и се изкачи по стъпалата на мазето, като я влачеше след себе си. Неколцина от зрителите изръкопляскаха и се засмяха. Тя погледна обратно към сцената. Брайън Фери си позволи да се усмихне за миг, да свие леко рамене и продължи да пее.

— Никога повече не ме унижавай, Фелиша. Вече си извън контрол и аз няма да го търпя.

„Прилича на татко“ — осъзна тя със свито сърце. Никога не крещеше, но яростта в гласа му те смразяваше. Тръпката се оттече от тялото ѝ като призрак и тя потрепери от студения нощен въздух.

— О, скъпи, стига, защо не се отпуснеш малко? Просто се забавлявах.

Уви шала от кожа на сребърна лисица на раменете си и плъзна ръце около кръста му.

Той се отдръпна.

— Господи, Фелиша, защо не искаш да ме чуеш? Ставаш за смях в тази... отвратителна дупка. Ако искаш да отидеш в клуб, дай да идем на някое прилично място, като „Анабелс“.

— „Анабелс“! — повтори Фелиша и почувства как в гърлото ѝ се надига ярост. — Все едно да отидем в някоя църква! Искам да се забавлявам!

Джак я сграбчи за китките и я завъртя към себе си.

— Да, скъпа моя, и малко прекаляваш със забавленията, по дяволите!

Тя се опита да се отърси от хватката му, но той бе прекалено силен. Потисна кикота си — ако съпругът ѝ не беше толкова ядосан, тази сцена можеше да се окаже перверзно приятна. Той се намръщи и настроението ѝ се развали.

— О, какво ти пука! — троснато рече тя. Внезапно ѝ се прииска да се скарат. — Ти никога не си у дома, постоянно си в офиса, а ако не си в офиса, си в тъпия клуб за джентълмени на Хари Канадайн, пиеш джин с тоник и говориш за... за коне! Конне! — изкрещя тя с най-ледения британски акцент. — Защо, обясни ми, когато не сме говорили за коне цяла година?

— Нека ти кажа — изсъска той и отново разтърси китките ѝ — защо работя толкова много, по дяволите! Правя го заради нас. Защото ти не правиш нищо! Жената на Хари изкара курс за домакини на Гросвенър Скуеър. Научи се да готви и да му оправя ръкавелите! Има си роля и я приема сериозно! Посвещава всеки свой миг на напредването на кариерата му. Устройва вечерни партита; ненадмината е като домакиня; поставя го на първо място, винаги!

— Жената на Хари е тъпа дебела свиня, която никога не вижда собствените си деца. Тяхна майка е онази севернячка, а тя просто влиза и излиза от време на време. Онзи път, когато бяхме на чай у тях, Алфи ѝ нарисува влакче, а тя дори не я погледна. Детето беше съкрушено! Ненавиждам жената на Хари. Тъпа кучка, повдига ми се от нея! — Цялата трепереше.

— Фелиша — каза Джак, вече по-нежно и това я накара да избухне в сълзи. — Скъпа, не плачи. Всичко ще се оправя.

— Няма! — нададе вой тя и се свлече на студения тротоар. Джак я вдигна и я прегърна. — Не мога да имам бееееебе! Никога! Единственото, което искам, е бебе, а не мога да родя!

— За какво говориш?

Тя се отдръпна от него и се изсмя през сълзи.

— Джак — каза тя. — Чукаме се от пет години без предпазни мерки. А бебе няма. Мислиш ли, че е нормално?

Той прехапа долната си устна, поклати глава.

— Не знам — въздъхна. — Чудех се... Не исках да те разстройвам.

— Аз съм виновна — каза тя. — Не исках да те тревожа. Знам, че е лудост. Знам, че е стресиращо, целият този петролен бизнес и как всички губят пари. Съжалявам, че не проявих повече интерес. Но аз не съм... плодовита. Ходих при доктор Айзъкс. Трябваше да ти кажа. Сигурно прекалено много съм се срамувала. И все още се срамувам. Чувствам се, сякаш съм се провалила. Всичко е заради тази глупава

сърдечна болест — в моето семейство е наследствена. Не те убива — е, освен чичо Уолъс, а той и без това не беше женен, — но те спира да не повториш грешката.

Много внимателно, сякаш бе направена от стъкло, той я изправи на тротоара и я погали по косата.

— О, господи, Фелиша! Ти си безценна за мен. Съжалявам. Толкова много те обичам. Аз съм виновен, задето не си ми казала. Бях голямо копеле, типичният скучен човек от Ситито, обсебен от работата си. Последното, за което трябва да се тревожиш сега, е проклетата цена на петрола. Ще получиш своето бебе. Каквото и да ми струва, ти — ние — ще имаме бебе.

После я целуна, а тя почувства как цялото ѝ тяло се наелектризира и искри от любов и надежда.

КЛАУДИЯ

Лондон, 1978

— Разкажи ми отново, мамо!

Клаудия внимателно махна парченцата касис от киселото си мляко и ги подреди в редичка на масата за по-късно.

— Добре — усмихна се майка ѝ. Постоянно се усмихваше. Майката на Клаудия беше най-красивата жена в целия свят. Приличаше на принцеса. — Едно време, преди три години и половина, вървах по пътя...

— Татко на работа ли беше?

— О! Не, не беше на работа. Татко също вървеше по пътя.

— Значи не е трябвало да остава до късно в офиса?

— Не, скъпа. Беше през уикенда. Както и да е. Една много мила госпожа се приближи към мен и каза: „Имам едно хубаво бебе, момиченце, но не мога да се грижа за него. Искате ли вие да се грижите за него и да станете новите му мама и татко?“ Ние отвърнахме: „О, да, благодаря!“ А после те заведохме у дома, дадохме ти вкусно мляко, защото бебетата обичат мляко, и те настанихме удобно в креватчето...

— И повикахте строителя Найджъл да боядиса стаята ми в розово.

— Да, защото те обичаме толкова много. Радваме се, че сме твоите мама и татко.

— Когато татко се върне от работа, мога да си взема един бонбон от кутията.

Бонбоните с кока-кола бяха ужасни, но ако забравеше и си вземеше от тях, баща ѝ не ѝ позволяваше да си вземе друг. Беше по-строг от майка ѝ. Сърдеше се, защото беше уморен от работа. Трябваше да работи, за да печели пари за бонбони.

— Мамо, госпожата бедна ли беше?

— Коя госпожа, скъпа?

— Онази, която ви е дала бебето. Мен.

Усмивката на майка ѝ изчезна.

— О, не мисля, че беше бедна, но нямаше татко за теб. Освен това мисля, че искаше да живееш в хубава голяма къща и да имаш много играчки.

Любимата ѝ играчка беше Бас. Той беше ловджийска хрътка и имаше големи уши.

— Ние сме богати, нали, мамо?

Усмивката на майка ѝ се върна, макар и само за миг.

— Имаме достатъчно, Клаудия. По-важно е да имаш мама и татко, които те прегръщат, отколкото да имаш много пари.

— Алфи каза, че сме богати. Каза, че неговият татко и моят са забогатели заради мишока.

— Моля? Какво е казал Алфи?

— Каза, че татковците ни са забогатели заради перата с мишока.

Алфи беше голямо момче. Наричаше майка си „бавачке“ и тя носеше кафява ученическа униформа. Клаудия се дразнеше, когато майка ѝ не разбираше. Тогава ѝ се искаше да хвърли киселото си мляко на другия край на стаята.

— Петролният шок! — възкликна майка ѝ и се разсмя. Клаудия обичаше майка ѝ да се смее. Чувстваше се щастлива. А после майка ѝ навлажни с език една кърпичка и избърса устата на Клаудия. Момиченцето усети, че устните му стават студени и гадни.

— Ауу, не плюй отгоре ми, гадно е!

— Извинявай, скъпа.

— Мамо, госпожата защо не е имала татко за мен?

— Ами... някои госпожи нямат.

— Аз в нейното коремче ли съм пораснала?

— Да, скъпа.

— А как съм влязла там?

— Ооо, Клаудия, познай какво! Мама и татко имат подарък за теб!

— Подарък ли?

— Да, най-хубавият подарък.

— Къщичка на Уенди ли е?

— Не, скъпа. Много по-хубаво. Сега слушай. — Майка ѝ подръпваше къдриците си — понякога го правеше. Обикновено когато баща ѝ се сърдеше. — Помислихме си, че ще е хубаво да си имаш малко братче.

— Искам сестра!

Майка ѝ изгледаше разтревожена.

— Ами, скъпа, помислихме си, че ще е добре да е момче, защото няма да иска да си играе с твоите играчки.

— Не обичам момчетата.

— О! Но нали обичаш бебетата? А от Агенцията по осиновяванията...

— Какво е „агенция“?

— О! Имам предвид госпожата, която ще ни даде момченцето, казва, че той е най-красивото бебе на света. Няма момиченца.

— Всички ли са продадени?

— О! Не, скъпа. Никой не си плаща, за да получи бебе. — Лицето на майка ѝ порозовя. — Човек може да направи... дарение.

— Какво е това?

— Това са пари, които даваш, за да си добър.

— И така сигурно ли е, че ще получиш добричко бебе, а не ужасно?

— Никое бебе не е ужасно, Клаудия. Всички бебета са добрички.

— Ти ще бъдеш ли мама и на него?

— Да, скъпа.

Внезапно Клаудия закопня за прегръдка. Покатери се в скута на майка си и ѝ позволи да я целуне по косата. Майка ѝ винаги ухаеше хубаво, на парфюм. Майка ѝ беше най-добрата ѝ приятелка в целия свят. Тя обичаше майка си. Не обичаше новото бебе. Бебетата миришеха. На ако. В млякото ѝ имаше девет зрънца касис.

— Не искам бебето. Искам да се върне при госпожата.

— Скъпа, сега то е нашето бебе. Вярно, че отначало бебетата са малко скучни. Но когато порасне малко, ще ти бъде приятел. Казва се Нейтън. Бебето Нейтън.

— Смешно име.

— Така ли мислиш? Да, наистина е необичайно, но аз мисля, че е много хубаво.

— Бебето Нейтън завинаги ли ще живее с нас?

— Да, Клаудия. Ще пристигне утре, а после всички ще заживеем щастливо до края на живота си.

ДЖАК

Италия, 1978

Джак присви очи на слънцето и се усмихна. Сервитьорката с очи на кошута се приведе ниско, докато оставяше коктейла му „Росини“ до шезлонга, за да демонстрира деколтето си. Това, което се намираще под него, не го интересуваше, но оценяваше гостоприемството.

Той отпи от изстудената смес от пасирани ягоди и газирано вино и захвърли „Файненшъл Таймс“ настрана. Слънцето танцуваше по сапфиреносините води на езерото, а отвъд него към безоблачното небе се издигаха увенчаните със сняг планини. Някакъв тъпанар с вкус към показността си бе построил зашеметяваща вила на височина хиляда и двеста метра. Сградата приличаше на наличник на шлем: имаше широка фасада от тъмно стъкло над долината, сякаш искаше да каже: „Аз съм над всичко това.“

Това наистина бе мечтата на всеки мъж — място, където Джеймс Бонд с радост би се оттеглил в компанията на цяло ято блондинки. Дори и сега Джак понякога забравяше, че самият той може да поръча да му построят подобно кътче. Извади огромен късмет с петрола и производните му, докато в Ситито се суетяха като подплашени кокошки какво ще направят от ОПЕК. Но той бе само умерено богат. Искаше да бъде пищно, разточително богат, толкова богат, че да може да си купи частен остров.

Трябваше да постигне още много.

Това бе част от причината да са тук сега. Не беше казал на Фелиша; все още нямаше нужда да знае. Доколкото ѝ бе известно, бяха дошли да изкарат една великолепно ваканция в елегантен нашумял хотел, за да отпразнуват годишнината си, както и други неща. Джак бе наел апартамента на най-горния етаж. Всяка сутрин двамата седяха на терасата в пухкавите бели халати, отпиваха еспreso и се взираха в златистите слънчеви лъчи, които си пробиваха път през утринната мъгла. Портокаловият сок обаче не бе прясно изцеден. Само подробност, но Джак държеше на съвършенството.

Широката ливада около хотела беше тучна и обширна, може би малко дива. Цветята, които се виеха край грижливо поддържаните пътеки, бяха червени, розови и лилави. Джак би предпочел поизчистена цветова схема. Може би всичко трябваше да е в бяло? Червеното и розовото се сблъскваха. Фелиша никога не би носила тези два цвята заедно; защо да изглеждат по-добре, ако се борят в лехата, а не на дрехите? А тревата беше груба. Предпочиташе меката трева на английските морави. Зачуди се дали е възможно такава трева да вирее тук.

Стаите бяха големи и проветриви, а огромното легло от тиково дърво с балдахин бе снабдено с прекрасна пружина. Твърдяха, че твърдото легло е по-добро за гърба. Майната му на твърдото легло. Джак обичаше да потъва в матрак, мек като желиран крем. Двамата с Фелиша навярно бяха поставили леглото на най-сериозното му изпитание от доста време. Старинната дъска с огледало над главите им по цяла нощ не спираше да се блъска в стената. По друго време това може би щеше да я раздразни, но точно сега нищо не можеше да изнерви Фелиша, а фактът, че не й пукаше, го възбуждаше. Тя ухаеше на кокосово плажно масло и на горещината на деня.

Предишната вечер носеше лека въздушна рокля ала Мерилин и докато се качваха с асансьора към апартамента си след изискана вечеря от еленско и превъзходно „Бароло“, тя взе ръката му и бавно я плъзна надолу. Той изохка и заопитва да разкопчае колана си. Сега сексуалността на Фелиша бе напълно разцъфтяла; походката ѝ се бе променила — правеше чупки, които говореха за познание.

Тя отмести ръцете му и се смъкна на колене на червения кадифен килим. Усещането бе толкова удивително, че краката му едва не подадоха. А после асансьорът спря — все пак не беше частен — и пред тях застана италианка с навирен нос, черна рокля с пайети, синьо перо в косата и достойна за театрално представление огърлица от черен кехлибар и диаманти. Тя изкрещя и натисна бутона на асансьора. Фелиша също изкрещя и го натисна отвътре — като резултат вратите се отвориха, затвориха се, пак се отвориха и пак се затвориха и всеки път италианката надаваше пронизителен писък.

— О, защо не се махнеш? — извика Фелиша. — Това е само пишка!

И двамата се запревиваха от смях.

Господи, не можеше да ѝ се насити! Едва успяха да затворят вратата на спалнята, преди да започнат да разкъсват дрехите си. Може би довечера, след срещата му със собственика, щяха да си поръчат вечеря в стаята. Тогава щеше да съобщи на жена си, че само преди един час е купил този хотел: първата му голяма инвестиция. Този ден щеше да е един от най-хубавите в живота му. Никакви акционери, само малък заем от банката: искаше възможно най-малко разправии.

От дълго време следеше плячката си. Бе установил, че собственикът има финансови проблеми и трябва да вложи повече капитали на юг. Беше му направил добро предложение, като се има предвид ситуацията. Хотелът беше петзвезден, но малко западнал. Рецесията бе накарала хората да ограничат пътуванията си, но икономическото положение се подобряваше. Моментът бе идеален за пътуване.

Джак щеше да изведе хотела до нови висоти. Възможно бе да възникне проблем с лоялността на персонала, но едва ли щеше да е сериозен. Хората обичаха да работят в големи хотели. Това бе доказателство, че са добри, че могат да работят под голямо напрежение. Никой нямаше да се втурне да подава предизвестие за напускане. Щяха да изпитат облекчение, че бизнесът отново е в сигурни ръце, че работата им е сигурна. Джак не смяташе да внася драстични промени, просто съществени. Традицията на хотела щеше да продължи, но и да се подобри. Хотел като този трябваше да издига репутацията си, а под неговото ръководство тя щеше да се извиси още повече.

Трябваше само да подпише, и това място щеше да стане негово. Тази вечер щеше да провъзгласи началото на неговата Римска империя.

Щеше да съобщи новината на Фелиша и двамата щяха да пият коктейли на балкона и да гледат как слънцето залязва над езерото. Фелиша бе провинциално момиче: обичаше да се чука на чист въздух. Беше я убедил да вземат назаем за тази седмица бавачката на семейство Канадайн; слава Богу, че не му отказа, иначе щяха да прекарат ваканцията като монаси. Не че Клаудия ги безпокоеше, детето бе същинско ангелче. Той се завъртя на плажния шезлонг, за да погледне към нея.

— Здравей, татко! — помаха му тя от дъската за скачане на големия басейн с прясна вода. — Виж ме как скачам!

Беше толкова сладка с розовия бански на цветя — и толкова безстрашна. Само на четири, а вече без плувки на ръцете.

— Готова ли си, мамо? Но не ме хващай! Мога!

Фелиша сияеше. Тя бе най-зашеметяващата жена тук, с бански в червено и бяло — може би трябваше да ѝ спомене, че белите части са прозрачни във водата.

— Готова! Пази равновесие!

— Давай! — изкрещяха двете в един глас.

Джак се засмя, когато Клаудия изчезна в синята вода, а после изплува като тюленче. Това дете беше божествено.

Проблемът бе бебето Нейтън.

Прилошаваше му всеки път, когато си помислеше за това дете. Тримесечният изпитателен срок, даден от Агенцията по осиновяванията, бе приключил и сега момченцето бе официално тяхно. Затова бе и ваканцията, с която трябваше да „отпразнуват“ случая. Но когато вземеше бебето на ръце, Джак се чувстваше... празен. Не изпитваше никаква любов, нищо. Когато за пръв път взе Клаудия, почувства, че този миг е свещен. Никога нямаше да забрави какво каза жена му, когато за пръв път залюля малкото топло вързопче — странно сковани думи, но толкова верни: „Това дете е моето спасение.“

Беше му показала какво е написала в дневника си: „Толкова съм щастлива. Пропуканото ми сърце отново е цяло. Незабавно се почувствах майка. Обичам това дете с цялото си същество. Готова съм да прекося пустини, да преплувам океани заради това малко момиченце.“

Нейтън можеше да бъде нежива кукла — толкова топлина изпитваше Джак към него. Надяваше се, че с времето помежду им ще се зароди връзка. Но ако не се зародеше? Дали той, Джак, не реагираше по някакъв налудничав начин, задето отсега нататък щеше да се състезава за любовта на Фелиша с друго същество от мъжки пол? Абсурд! Или човек можеше да изпита неприязън към друг човек, към когото и да било, още от пръв поглед? Лицето на Нейтън приличаше на тиква, изрязана за Хелоуин, а устата му почти винаги бе отворена в отвратителен вой. Джак се чувстваше мръсен, задето през ума му минаваха такива студени и груби мисли за едно осеммесечно бебе, но

ако трябваше да е честен, надяваше се да се случи чудо и бебето Нейтън да изчезне от живота му.

Дори не го бе вземал на ръце от началото на почивката им. Само като го докоснеше, го побиваха тръпки. Ако Фелиша забележеше... тази мисъл го накара да потръпне. Бавачката с радост се суетеше около „мъничето“ — Джак остана впечатлен от духа на тази жена. Възхищаваше се на хора, които се отнасяха сериозно към работата си. Щеше да се радва да е негова бавачка, да организира живота му. Фелиша правеше всичко по силите си — Джак си спомняше онова парти, на което бе поднесла домашен лимонов пай с разбити белтъци и захар, но без основа. Липсваше ѝ онази британска отсечена, безчувствена свръх ефикасност, която бавачката притежаваше.

Той си погледна часовника — „Патек Филип“ от бяло злато. Беше почти шест! Срещата беше в седем.

— Скъпа!

Фелиша вдигна поглед и се усмихна. Русата ѝ коса бе прибрана на висока конска опашка и той видя, че една елегантна францужойка с голяма жълта шапка следи всяко нейно движение. Смешно бе как жените гледат другите жени. Нямаше да проявят и капка интерес, дори мъжете да се разхождаха със зелени костюми на чудовища.

Фелиша издърпа Клаудия от басейна.

— Скъпа, имам малко работа с управителя на хотела. Няма да продължи дълго — не повече от час. Би трябвало да съм готов до осем. Може да поискам да се присъединиш към нас на по едно питие в салона. Но пък може и да поискам да... — гласът му се снижи до дрезгав шепот — ... да отпразнуваме случая насаме в апартамента си.

Фелиша вдигна вежда.

— Ти си просто пълен с изненади и изисквания, любов моя! Знаех си, че това не е обикновена почивка. И така, как искаш да съм облечена — с онзи костюм, с който приличам на италианска прислужничка, или със скучна вечерна рокля на „Шанел“ и розови диаманти?

Господи, колко я обичаше!

— Изненадай ме — каза той.

Целунаха се.

— Бъди послушна заради бавачката — обърна се той към Клаудия. — И... кажи „здрости“ на Нейтън от мен. Лека ноц, скъпа.

Докато беше под душа, си подсвиркваше, макар че хич не го биваше в това — един от малките му провали като мъж. Подсвиркваше си, докато обличаше леденосиния си костюм от „Ферагамо“. (Безупречните му шевове винаги се приемаха с одобрение от познавачите в Лондон. Разбира се, „Ферагамо“ в никакъв случай не беше италианският „Си енд Ей“! Все пак цената от осемстотин и петдесет лири го караше да се съмнява в това.) Подсвиркваше си, докато вървеше по коридора към съвещателната зала. Зашеметяваща млада жена с блестяща коса и сини очи седеше зад бюро в приемната. При приближаването му се надигна.

— Добър вечер, господин Кент. Господин и госпожа Малтезе ви очакват. Секретарката ви също пристигна. Моля, последвайте ме.

Щом Малтезе бе решил да вземе жена си на преговорите, и Джак трябваше да доведе Фелиша. Но това беше делова среща, не вечерно парти. Достатъчно трудно му бе да убеди секретарката си, че пътуването до Италия през уикенда не е наказание. Имаше чувството, че тя не иска да пропусне поредния епизод на „Коронейшън Стрийт“. Определено си просеше уволнението. Представи си как издокарва бавачката с делови костюм да води бележки — о, само ако можеше! Но подозираше, че да откраднеш бавачката на друг мъж е по-лошо от това да откраднеш съпругата му. Беше изключено. Пропаднеш ли дотам да крадеш бавачки, целият ти морал е поставен под съмнение. Какво следваше от тук нататък — да се натискаш на тъща си?

Той си пое дъх и се опита да си придаде спокоен вид. „Хайде, Кент, това е бизнес. Забрави какво означава за теб този хотел. Това е само бизнес.“

Влезе в залата със спокойна усмивка и протегна ръка да поздрави най-напред госпожа Малтезе. Дамата винаги е първа... О, боже! Усмивката му изчезна, както и нейната. Тя изтръгна ръката си, обърна се към съпруга си и избухна в истерични излияния на италиански. Исусе Христе, дъртата смахната вещица плачеше с истински сълзи! Джак се почувства така, сякаш гледаше филм на ужасите, но този път самият той участваше в него! Господин Малтезе, безупречен джентълмен от старата школа — мамка му, защо не можеше да е някой застарял бивш плейбой? — се обърна към него. На лицето му бе изписано изражение на абсолютно отращение.

— Съжалявам, сър — натърти последната дума той, — но не мога да правя бизнес с човек, който обижда съпругата ми. Този хотел е семеен бизнес и го управляваме от много години. Има значение на кого ще го продам. Моята репутация си остава свързана с него, а за мен репутацията е всичко. Не мога с чисто сърце да предам ласото... пардон, юздите на този хотел на човек с морал и поведение като... вашите. Бизнесът си е бизнес, но той не е всичко. Според мен репутацията ми струва повече.

Макар да осъзнаваше, че Малтезе издава смъртна присъда на дългогодишната му мечта, Джак не можеше да не се възхити на красивото звучене на думите, изречени с този напевен италиански акцент. Но дори и така, човекът не знаеше кога да спре. „Стига вече. Беше пределно ясен. И все пак боже господи!“ Джак беше бесен на самия себе си. Никога вече нямаше да допусне подобна грешка.

— Разбирам, сър — отговори той. — И много съжалявам. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

Кимна — надяваше се, учтиво — на дъртата вещица и бавно и спокойно излезе от стаята. След като веднъж се озова на сигурно място в асансьора, той погледна шокираното си лице в огледалото и... избухна в смях.

— Какъв глупак си само — промърмори той. — Какъв тъпак! Чакай само Фелиша да чуе какво е станало!

Нямаше търпение да й каже. Тя щеше да го утеши...

— Скъпа! Скъпа, аз съм!

Тя не му отговори. Навярно се къпеше. Той влезе в апартамента. Чуваше как водата тече в банята.

— Скъпа! — провикна се той, докато си смъкваше вратовръзката. — Мисля, че трябва да научиш. От днес нататък една твоя свирка струва десет милиона лири! Дъртата крава, която ни видя в асансьора е жената на собственика на хотела! Когато ме видя, откачи и дотук беше! Няма сделка!

Колко хладнокръвен беше само! В действителност случилото се бе същинско бедствие. Но имаше и други, по-хубави хотели. Беше научил един суров урок и това бе всичко. Зачуди се защо Фелиша не отговаря. Понякога не му обръщаше внимание („Джак, няма да ти позволя да ми крещиш от другата стая!“).

Той свали сакото си и погледна към огледалото. И тогава, с ъгълчето на окото си, зърна движение. Обърна се. От банята течеше вода, на пода на спалнята тихичко се образуваше малка локвичка. Той се втурна нататък.

След няколко подхлъзвания стигна до вратата и времето сякаш спря.

Тя лежеше неподвижно във водата като красива статуя. Все още меките ѝ червени устни бяха откренати, а гъстата ѝ руса коса нежно се стелеше от двете страни на мраморната вана. Големите ѝ кафяви очи се вираха в нищото. Беше мъртва.

Този неописуем момент сякаш продължи цяла вечност. Той спря кранчетата. Извади я от водата и я отнесе до леглото. Чуваше собствените си ридания, високи, неконтролируеми, като на дете.

— О, скъпа моя, скъпа моя, Фелиша, не ме напускай! О, боже, моля те, толкова много те обичам!

Набра номера на стаята на бавачката. Тя незабавно пое командването, обади се на рецепцията, повика линейка. И изведнъж от нищото, от ужаса на собствения му ад, в ума на Джак се стрелна една приятна мисъл, от която незабавно се засрами. По най-ужасния, най-мъчителния възможен начин бог бе чул молитвата му и му бе дарил чудото, за което се молеше: от Агенцията по осиновяванията не можеха да оставят дете в семейство без майка.

Бебето Нейтън щеше да изчезне от живота му.

ШАРЪН

Бедфоршир, 1970-1974

Чаят „Ърл Грей“ беше отвратителен. Струваше й се, че облизва вътрешността на чантичката на някоя възрастна дама. Всъщност много от навиците на английското висше общество бяха отвратителни. Тези кралски особи бяха страшно гнусни. Принцесата може и да носеше обеци с перли, големи като капачки на бутилка, но не се миеше зад ушите. Дядката беше свестен, но малко тъп. Попита откъде е. Тя каза, че е от едно имение в Ист Енд.

— Прекрасно — отговори той. — Имате ли коне там?

Тези богаташи не знаеха нищо за живота на обикновените хора. Шарън не беше изненадана. Те живееха във вълшебна приказка. Никога досега не бе излизала от Лондон. Очите й едва не изскочиха, когато за пръв път видя овца — жива, на полето. Всъщност цяло стадо овце, което просто си стоеше там. Бе виждала само мъртви овце, закачени на кука в месарския магазин. А къде бяха къщите? В провинцията нямаше нищо, нищо, освен дървета!

Внимаваше да си държи очите отворени, а устата — затворена: това бе полезно житейско правило. Ако не говориш много, хората ти казват повече, отколкото са възнамерявали. А и така не показваш колко малко знаеш. Освен това беше любопитна да чуе гласа на принцесата. Предполагаше, че ще прилича на този на кралица Елизабет — сякаш дъвче сливи, — но се оказа, че не е така. Гласът на принцесата хипнотизираше слушателите — деликатно съвършенство, всяка дума бе произнесена с кристална чистота.

Нощем лежеше на коравото си легло и произнасяше думите сама за себе си: „Великолепно. Вулгарно. Обяд с представители на гилдиите.“

Можеше да свикне да живее във величествен дом. Разбира се, той не беше неин, макар че камериерката на една дама изпълняваше много важна роля. Засега й бе достатъчно да притисне лице към прозореца на блясъка. Да, беше слугиня, но и у дома беше такава, само дето не й плащаха. Беше й забавно да разглежда гардероба на

господарката си: роклите бяха великолепни, зрелищни, като балната рокля на Пепеляшка. Понякога, когато беше сама, се кикотеше при мисълта как би реагирала принцесата, ако ѝ подаде дънки. Най-добрата ѝ приятелка от училище, Шерил, казваше, че е извадила голям късмет. Да, по дяволите, така беше. Трябваша ѝ години, за да стигне дотук. Беше писала на кариерните експерти от „Уомън енд Хоум“ и им бе задала въпроса си. На плика написа името на Шерил — нямаше доверие на собственото си семейство, защото никой от тях не показваше и капчица уважение. Отговорът, който получи, ужасно я потисна.

„Обикновено личната камериерка преди това е работила като шивачка. Трябва да знае как се гладят и поддържат специалните платове. Когато на работодателката ѝ предстои светско излизане, камериерката трябва да разстеле върху леглото подходящите дрехи: ръкавици, дамска чанта, шапка. Камериерките често правят прическата и грима на господарката си. Освен това пътуват заедно с нея и трябва да знаят кои дрехи да опаковат и разопаковат. Навиват между отделните дрехи копринена хартия, което изисква голямо умение...“

Шарън бе отишла до „Кингс Роуд“ с автобуса и бе похарчила надницата си за два месеца за бяла къса рокличка от брокат, чифт бели чорапогачи „Улеи“ и чифт бели обувки с ниско токче и връзки на глезените. „Стилът на Туиги“ — помисли си тя, докато разглеждаше отражението си в огледалото. Освен това благодарение на глада, породен от бедността, фигурата ѝ също приличаше на тази на прочутата манекенка. Допълни аксесоарите си с евтина кожена чантичка; дрехите ѝ бяха толкова скъпи, че се молеше да помислят същото и за чантата.

Възнамеряваше да отиде в „Базаар“ и да попита за работа. Но докато се приближаваше към „Кингс Роуд“ номер 138 А, видя през витрината как две изискани млади жени демонстративно въртят

елегантно облечен манекен и куражът я напусна. Прибра се у дома, като се ненавиждаше.

— Чичо ми е шивач — подметна колебливо Шерил. — Работи в една фабрика във Фарингдън. Може би ще ти помогне.

Чичото се казваше господин Крол, беше поляк и носеше косата си пригладена назад, като някоя звезда от матинетата от петдесетте години. Печелеше петнайсет лири седмично, като шиеше ръчно поли, палта и якета за „Хародс“ и „Селфриджис“. Той съжали Шарън. Шиеше дрехите си у дома и й позволи да гледа. Ушиването на едно палто му отнемаше два дни, тъй като не разполагаше с инструменти. Задигаше парчетата плат от работилницата. Всяка вечер тя идваше в малкия му апартамент на сутерена. Стаята беше гореща и миришеше на нагрят плат заради гладенето, но Шарън харесваше спокойствието, което цареше в нея. Господин Крол работеше бързо, устата му беше пълна с игли, на врата му висеше сантиметър, а в джобовете му имаше квадратни късчета бял восък за отбелязване върху плата. След известно време й позволи да реже; платът беше мек на пипане.

Занесе мостри от работата си в агенцията. Онази жена (платиненорусата й коса бе издухана назад, сякаш живееше във въздушен тунел) каза:

— Очарователно, но се боя, че сте изостанали с двайсет години. Да, някога камериерката на една дама трябваше да притежава шивашки умения. Сега, разбира се, всичко е различно.

Разбира се!

Шарън не можеше просто да се вмъкне във високопоставено домакинство като камериерка на господарката!

— Има свободно място за домашна прислужница в лондонската резиденция на лейди Хоум — продължи дъртата крава. — Ще трябва да минете на преглед.

Като куче! Шарън нямаше представа коя може да е лейди Хоум и остана приятно изненадана, когато се оказа, че е съпругата на секретаря на външните работи. Щеше да си струва да чисти нощните гърнета в тази къща.

Когато за пръв път пристъпи в елегантната къща, строена от Наш^[1], с витото стълбище, украсени със злато тавани и блестящи канделабри, Шарън трябваше да положи усилие да държи устата си затворена. В официалната трапезария имаше мраморни бюстове на

пиедестали, а на облицованите с ламперия стени висяха красиви портрети на дами с въздушни рокли. (Само че нямаха мигли, защо тези старовремски художници никога не рисуваха миглите на моделите си?) Имаше великолепни камини, пълни с пънове — същински ужас за чистене. Шарън изпита облекчение, когато видя, че пред всяка от тях има радиатор.

Не виждаше знатните личности толкова често, колкото ѝ се искаше. Те пътуваха, а тя прекарваше прекалено много време в кухнята и лъскаше месинг. Но домът беше оживен, винаги се отбиваха гости и ѝ се отваряше повече работа. Това не я интересуваше, стига да можеше да гледа и слуша. Веднъж чу как лорд Хоум крещи, задето „лампите са оставени да светят цяла нощ във всеки шкаф и всяка стая!“ Но това бе единственият път, когато го чу да повишава глас. А съпругата му беше весела жена, която се смееше по телефона:

— Когато си лягам, никога не знам колко души спят под покрива ми!

„Защото не ти трябва да облизваш всяко помещение след тях“ — помисли си Шарън. Но жената се държеше мило с нея. Имаха лабрадори и едно смешно мелезче на име Мадъл. Веднъж господарката я хвана да го гали. Шарън си помисли, че е загазила, но лейди Хоум (този ужасен костюм от син туид не правеше нищо за закръглените ѝ рамене; имаше нужда от камериерка, която поне да чете „Хъни“, ако не друго) каза:

— Тя е наполовина корги и наполовина пудел. Изглежда странно, но много я обичаме.

Лейди Хоум беше истинска дама, а съпругът ѝ беше джентълмен и Шарън знаеше точно как го постигат. Лейди Хоум никога не губеше самообладание, предразполагаше хората и никога не казваше нищо погрешно. Той беше същият. Един полицай трябваше да го „следва“ по време на краткия му път до Парламента, но ден след ден Шарън го виждаше как кани охранителя да върви редом с него; двамата винаги изглеждаха потънали в задълбочен разговор. Този дом ѝ предлагаше чудесно образование, но тя не можеше да остане задълго. Когато срокът ѝ изтече, се върна в агенцията със златния си билет: лична препоръка от самата лейди Хоум.

— Тъй като става въпрос за кралска особа — осведоми я дъртият прилеп и в очите му проблесна алчност, — ще те интервюира самият

домоуправител.

Този път Шарън не пое никакви рискове. Видя как домоуправителят я оглежда похотливо и навлажни устните си. После коленичи, разкопча твърдите му колосани панталони — не толкова твърди, колкото това, което се намираше под тях — и му направи свирка, която бе истински шедьовър. Поне оная му работа беше чиста; ухаеше на сапун „Пиърс“.

Шарън бе заета със собственото си наслаждение, когато за свое раздражение почувства, че я вдигат за косата, премятат я грубо на дървото от махагон и северна магнолия от седемнайсети век (съвсем отблизо видя един безценен папагал от син и жълт порцелан, който сякаш я гледаше право в очите). Едната му ръка притисна главата ѝ надолу, а до гащичките ѝ се притисна нещо, което на допир ѝ заприлича на голяма краставица. Тя го настъпи по крака и се освободи. После изпърха с мигли и каза:

— Когато получа мястото, сър, ще съм изцяло на ваше разположение, нали така?

Изчака, докато той се обади в агенцията и подпише обвързващия документ. После бавно се наведе над махагоновото бюро и се загледа — за доста дълго — в порцелановия папагал.

Принцесата беше абсолютна кучка. Седеше в Утринната стая — фантастична творба от мрамор и злато, — вдигаше големите си крака на позлатен стол, покрит със старинна покривка, сипеше трохи от торта на килима, изработен за Луи XIV, и постоянно хленчеше. Веднъж се оплака, че „долните класи“ взимат участие в автомобилното състезание по пътя пред портите ѝ, и започна да имитира гласовете им, без да я е грижа, че Шарън, прислужничката, стои на два метра от нея! Тази жена притежаваше кралска кръв, пари и привилегии — и комплекс за малоценност!

Старецът беше различен. След хранене идваше в кухнята, за да каже на готвачката: „Беше великолепно.“ Тази похвала беше повече от онези, които бащата на Шарън бе отправял към майка ѝ! Но все пак всичко трябваше да бъде перфектно. Когато подредяха масата за закуска, ако имаше нещо, което не е точно както трябва — ако едно бурканче с конфитюр беше сложено прекалено наляво, — той я викаше. Държеше я половин час да ѝ обяснява колко съжالياва, но всичко трябва да бъде сложено на мястото си. Отначало Шарън се

чудеше дали не е малко тъп, но после осъзна, че през целия си живот никога не е правил нищо — нищо — за себе си.

Кралицата беше най-приятната личност от цялата тази противна пасмина. Беше хубава, като нечия много мила и изискана баба. Шарън се тревожеше за кралицата. Виждаше хората, които работеха за нея, и си мислеше: „Бог да ѝ е на помощ, на никого от тях не му пука за нея.“ Тя обслужваше стаята по време на посещенията на кралицата и Нейно величество винаги питаше за семейството ѝ. Разбира се, Шарън говореше само когато се обърнеха към нея, не обичаше да бърбори до безкрай — кралицата и бездруго трябваше да мисли за много неща. Веднъж бе донесла сейфа с бижутата си и го бе оставила при Шарън през нощта — ето колко много ѝ вярваше! Ден след ден Шарън пълнеше ваната на принцесата, вдигаше вонящите ѝ гащи от пода, закопчаваше огърлицата ѝ от смарагди и шлифовани в маркиз диаманти — „Внимавай, струва два милиона!“, — прикрепяше сапфирите „Владимир“ точно както трябва — „Моля те, бъди внимателна, тази тиара струва осем милиона лири!“ — в нищо неозначаваща близост и така цели три години. Не ѝ пукаше. Научи кое е подходящо — и кое не. Поглъщаше етикета като спагети.

Придружи подарката си при няколко пътувания. Веднъж, когато бяха отседнали в хотел „Джордж V“ в Париж (преди от хотела да разпродадат всички стари ценности) и принцесата отиде на официалния прием в Елисейския дворец, Шарън си позволи да се отпусне и затанцува на балкона под дъжда. Чукаше домоуправителя (все пак това беше някакво развлечение), докато не го уволниха, задето го хванаха бръкнал под роклята на една прислужничка. Принцесата се прокрадваше дебнешком по стълбището от розов мрамор, видя ги и се ядоса; тя самата не получаваше никакъв секс и не виждаше защо която и да било друга жена да го получава.

Той си замина озлобен.

— Те имат пари — каза той. — Но нищо друго.

Шарън не виждаше проблем в това.

Когато срещна Джак Кент, Шарън Маршал вече беше станала истинска дама.

[1] Джон Наш (1752–1835) — прочут архитект, построил много сгради в Лондон през периода на Регентството. — Б.пр. ↑

НЕЙТЪН

Лондон, 1978-1982

— Върви! — кресна Стокли. — Върви!

Проблемът беше, че Нейтън бе само на единайсет месеца и колкото и да се опитваше, не можеше да ходи.

Стокли измъкна кожения си колан.

Когато вечерта Клер пъкна Нейтън във ваната, водата почервения.

Стокли лежеше безчувствен на леглото. Клер погледна часовника си — дванайсет и десет минути — и въздъхна. Най-после щеше да има няколко часа спокойствие. Бог знае, че го заслужаваше след цялата тази ужасна вечер. Стокли беше в отвратително настроение. Тя бе потръпнала от шума, а после бе излязла от стаята. Никоя майка не иска да гледа как детето ѝ страда.

Нейтън беше виновен. Винаги беше с това печално изражение на нещастно дете. Винаги потръпваше, когато Стокли влезеше в стаята — защо го правеше? Така влошаваше нещата още повече. Стокли ставаше все по-напрегнат — никой не обичаше да го мразят. Клер не можеше да го обвинява. Това хленчене би подлудило и светец.

Все пак не можеше да гледа как удря детето. Обичаше децата, макар че момчетата бяха трудни за гледане, с всичкия този тестостерон. Предпочиташе момичетата. Но не можеше да каже „не“. Единственият ѝ доход идваше от това, че бе приемен родител — ако можеше да се нарече така. Заплатата беше нищожна, едва стигаше за цигари.

Като цяло Клер беше добра приемна майка; проблемът бе, че децата бяха трудни. Тя постъпваше благородно, като приемаше тези нежелани деца под покрива си. Трябваше да получи нещо в замяна. А Стокли я караше да се чувства добре... когато я караше да се чувства добре. Той беше добър мъж — имаше здрави мускули от работата като механик!

Щеше да се поглези. Заслужаваше го. Изтича на долния етаж — кутия хубава „Макюън“, пакет „Би енд Ейч“, преглед на „Сън“ и — ооо! — в чантата ѝ имаше няколко бонбона „Куолити Стрийт“. Човек

трябва сам да се поглези! Промъкна се обратно горе и мина със затаен дъх покрай стаята на Нейтън. Понякога го чуваше как хленчи, но тази нощ мълчеше като гроб. Затвори вратата на спалнята си. Стори й се, че има нещо различно. Не, просто беше нервна. Не беше сигурна кога се е унесла, но по някое време се стресна и се събуди. Първият й инстинкт беше да скрие празната кутия: Стокли не одобряваше жените да пият. По дяволите, колко цигари бе изпушила? Стаята вонеше повече от кръчмата в петък вечер!

Навярно се разболяваше — беше й задушно, беше обляна в пот. Закашля се. Боже, някакъв идиот си бе запалил огън на открито! По това време? Нещо изпращя, чу се трясък и светлината угасна. Ненавиждаше тъмното! Мамка му, какво ставаше? Сякаш бе попаднала в ад, проклетата къща гореше — наистина гореше!

— Стокли! — изкрещя тя. — Събуди се!

Но той спеше като мъртвец.

Тя се запрепъва със скимтене към вратата с протегнати напред ръце. Настъпи нещо остро на пода и се препъна. Задъхваше се и издаваше нечленоразделни звуци от страх. Натисна дръжката. Вратата беше заключена.

— Стокли! — изкрещя тя. — Къде си оставил шибания ключ? Къщата гори!

Свлече се на колене, разтреперана, и заопипва слепешком по пода. „Не се паникьосвай, не се паникьосвай!“ Ключът навярно бе паднал от ключалката. Не напипа нищо. Но това не можеше да бъде! Беше слязла на долния етаж само преди няколко часа и тогава вратата се бе отворила. Сега вече се задушаваше. Гъст парлив дим изпълваше дробовете й, изгаряше очите й, горещината бе непоносима. Отново сграбчи дръжката и изкрещя. Стори й се, че е пъхнала ръцете си в горяща пещ.

— О, господи! — извика тя.

Кожата на дясната й ръка беше мокра и хлабава, болката се стрелна нагоре и й се стори, че някакво диво животно я яде жива. Като ридаеше и се давеше, тя запълзя към прозореца. Чу съскане, пращане, ръбовете на вратата сияха в оранжево като в сцена от „Екзорсистът“. Адът идваше да я погълне. Разтърси прозореца, но той беше здраво прилепнал към рамката: още при боядисването Стокли го бе затръшнал и затворил, преди боята да е изсъхнала.

— Помощ! — опита се да изкрещи Клер, но едва успяваше да си поеме дъх.

Очите ѝ пареха, но различи, че на тротоара са се събрали хора. Някои бяха притиснали устата си с ръка; една жена по пеньоар ридаеше и сочеше нанякъде. Една пожарна кола — „За Бога, побързайте, побързайте!“ О, защо не вдигнеха стълба към прозореца ѝ и...

— О, господи, пламъците! — изкрещя тя, когато вратата на спалнята сякаш експлодира и в стаята нахлу огромна топка ален огън, или по-скоро погълна стаята в себе си. Клер почувства как косата на тила ѝ се опърля...

Стокли беше вече буден и крещеше. „Паричка за Гай!^[1] — помисли си замаяно тя. — Ето ви човек, който гори жив.“ Миришеше на свинско. Сега Клер се бе превърнала в животно, не я беше грижа за него, за нея болката му не означаваше нищо.

— Помощ! — изкрещя тя с последния си дъх.

Разранените ѝ юмруци оставиха червени следи по прозореца, но дори докато огънят ближеше ръцете и краката ѝ, нахвърляше се отгоре ѝ, поглъщаше я, разтапяше кожата ѝ в садистичен пожар от агония, ужасеният ѝ поглед остана прикован в една малка фигурка на улицата с наметнато на раменете одеяло.

Нейтън.

Той сякаш гледаше право към нея и... ѝ махаше? В малката си ръчичка държеше нещо, нещо, което искаше да ѝ покаже... ключ.

[1] Призив на децата във Великобритания към минувачите, които срещат на улицата в нощта на 5-и ноември, на празника Бонфайър Найт. С тези пари се купуват фойерверки, с които да се „изгори Гай“ (Гай Фоукс, направил опит да взриви Парламента през 1605 година). Сега този обичай е позабравен, отчасти защото напомня на просия и защото децата нямат право да купуват фойерверки. — Б.пр. ↑

КЛАУДИЯ

Лондон, пролетта на 1980

— Това е мама — оповести момиченцето и посочи към най-голямата, най-ярка звезда в небето.

Сърцето на Рут се сви. Всяка вечер бе едно и също. Поне тази вечер небето беше ясно. Бог да им е на помощ, ако беше мъгливо.

— Да — каза Рут. — А сега, скъпа, да отидем ли да видим Джей Ар и татко? Трябва да разкажеш на татко за балета. О, тези танцуващи момичета в розови рокли! Колко хубави бяха! А танцьорът ти хвърли цвете!

— Те бяха феи — обясни Клаудия, все още загледана в небето. — И аз искам да стана фея. Когато умра, мога ли да стана и фея, и звезда?

Рут почувства пристъп на ярост. Този проклет Джак! Той бе единственият ѝ син и тя го беше разглезила. Глупав, разглезен мъж! Смяташе, че в този живот става въпрос само и единствено за него. Да, да, всички бяха загубили съпрузи или съпруги и, разбира се, беше трагедия, че Фелиша умря толкова млада, но Джак никога не мислеше за другите.

Години наред ни вест, ни кост от него — само някое и друго странно посещение, някое и друго телефонно обаждане, — а после жена му умря и тя, Рут, беше призована като... баба (не беше толкова стара, особено след операцията) да се грижи за дете, останало без майка, защото синът ѝ бе прекалено себичен да се заеме сам с тази задача. Джак знаеше, че Рут не обича децата. Те не бяха като кучетата. Ако не се беше съгласил Джей Ар, красивото ѝ коли, да дойде с нея, беше изключено — изключено — Рут да се съгласи да се пренесе при тях. Джак сякаш смяташе, че може да води обичайния си начин на живот, докато тя се грижи за детето. Беше точно като дядо си, само че по онова време от мъжете не се очакваше да се интересуват от децата си. Бащата на Рут поне си бе свършил работата. Бе прехвърлил семейството от Хамбург в Амстердам, беше намерил приятел, който се съгласи да ги крие цели три години, бе я изпратил в онова противно училище в Англия — ха! Как се очакваше от едно момиче да се

превърне от грозно патенце в лебед при онази ужасна храна, всички онези месни пайове и наденички! Благодарение на дядо си Джак бе получил лесен старт в живота. А сега, при първата трудност, какво правеше? Накара секретарката си да им купи билети за балет.

— Можеш да бъдеш фея и звезда тук и сега, няма нужда да умираш. Утре ще се обадя на модистката си в „Хародс“ и ще ти поръчам костюм на фея, както и костюм на звезда, а татко ще плати всичко. А сега да влизаме, че тук ще замръзнем.

— Довиждане, мамо. До утре — каза Клаудия и бавно тръгна към величествената входна врата. Изглеждаше като същинска млада дама с малкото си палтенце от лисичи кожи, подходяща чанта от „Дейви Крокет“ и скъпите черни обувки, но си беше бебе. Бебе. А, ето че Джей Ар лаеше. Рут бе готова да се обзаложи, че Джак е забравил да го изведе. Горкото кученце сигурно едва издържаше!

— Здравей, скъпа, здравей, майко, как беше балетът? Баришников хвърли ли розата на Клаудия?

— Да, онзи ниският с най-тесния клин, той й я хвърли. За тази част специално се събудих. Имаш много компетентна секретарка. Джей Ар! Скъпи!

— Рут, защо Джей Ар може да носи червило, а аз не?

— О, просто по муцуната му е останало малко от целувката ми! Ще целуна и теб, ако искаш?

— Майко, моля те! Имаш ли нещо против да сложиш Клаудия в леглото? Аз имам работа. Лека нощ, скъпа, сладки сънища.

Вече се изкачваше заднишком по стълбите. Боеше се от нея. Страхлив мишок!

— Татко, може ли да ми прочетеш приказка?

— Скъпа, късно е, а утре си на училище.

В очите на Клаудия се появи онова безжизнено изражение, което Рут ненавиждаше.

— Виж какво имам в чантата си — прошепна тя. — Половината за теб, половината за Джей Ар. А после тримата можем да си прочетем приказка.

— Но не „Бамби“.

Детско филмче — откъде Рут можеше да знае, че майката на еленчето иде умре? Клаудия рева, докато прегракна, и трябваше да

напуснат киносалона, а всички ги гледаха. После баща ѝ накара секретарката да ѝ купи книгата!

Рут помогна на момиченцето да си измие зъбите, да си срещне косата и да си облече нощничката. Цялото това въртене около децата беше толкова уморително. После раздели блокчето „Кит-Кат“ — в никакъв случай нямаше отново да се занимава с миенето на зъбите, нищо нямаше да ѝ стане на Клаудия от една вечер — и ѝ прочете книжка за някаква вещица, „Яйцата на Мег“. Пълна глупост, но поне беше кратка.

Клаудия прегърна Джей Ар и го целуна по носа. Нацупи се.

— Сега имам ли червило?

— Да — усмихна се Рут. — Ето още една целувка от мен, за да си сигурна.

— Къде е Бас? Трябва да спи с мен. И Одеялчо. И трябва вратите на всички шкафове да са затворени, за да не излязат от тях чудовища. И моля те, ще провериш ли под леглото ми?

Рут въздъхна, затвори вратите на шкафовете, провери под леглото и огледа просторната розова спалня. Аха! Икономката бе навила мръсното одеяло и го бе оставила на един рафт, а вонящото плюшено куче с почти опадала козина беше отгоре му. Рут взе и двете с дългите си нокти, а Клаудия ги грабна, сгуши се в широкото пухено легло, нави на показалеца си малко от одеялото, подуши го и стисна Бас здраво под мишницата си.

Рут отиде на пръсти до вратата и когато погледна назад, очите на момиченцето бяха затворени. Рут закрачи с войнствена стъпка по площадката към кабинета на Джак и отвори вратата със замах — като нацистка. Джей Ар изприпка след нея. По време на войната имаха малък шнауцер. Бяха го кръстили Томи, на британските войници.

О, mein Gott^[1], ужасно бе да видиш мъж да плаче. А и това неприятно задължение да реагираш както подобава.

— Джак, скъпи, толкова съжалявам.

— Майко, добре съм. Следващия път пробвай да почукаш. Какво има?

— Клаудия.

Джак се усмихна с тази своя усмивка на напрегнат, изнервен, зает човек. За нея той винаги щеше да си остане малко момче по шорти, което размахва мършавите си крачета.

— Тя е добре, нали? Като малко войниче.

— Не, Джак, не е добре. Майка ѝ е мъртва, а брат ѝ си отиде.

Джак въздъхна.

— Майко, тя е прекалено малка, за да разбере смъртта. Може да проумее най-много отсъствието. За нея не е същото като за... мен. Възможно е да ѝ се струва просто, че мама е заспала на горния етаж.

От безкрайното скрибуцане на цигулките Рут бе получила главоболие.

— Това са пълни глупости! — изкрещя тя. — Проклет глупак! За нея мама е била целият ѝ свят! Съсипана е! Малкото ѝ сърчице е разбито на хиляди парчета! Тя просто не го показва, това е всичко! Знае, че няма смисъл! Теб това не те интересува!

Рут си пое дъх и приглади тъмночервения си копринен жакет от „Карл Лагерфелд“. На ръкава имаше малък отпечатък от омазан с шоколад пръст.

Джак бавно потърка лицето си.

— О, господи! — промълви той и я погледна. — Какво да правя?

Рут сви рамене. Само защото си на определена възраст, хората не би трябвало да очакват от теб да си мъдър. Още като момиче не беше умна, не беше такава и сега. Разчиташе на красотата си и някога тя ѝ бе служила добре. По време на войната майка ѝ бе боядисала тъмната ѝ коса във великолепен бакъреночервен цвят. Германските войници я харесваха: те не бяха като гестаповците или есесовците. Тя беше четиринайсетгодишна, нямаше никакви документи и не се боеше от тях. Навярно беше малко глупавичка за това. Но като цяло те бяха нормални момчета. Тя си бърбре с един и го попита:

— Какво правиш през обикновения си живот?

— Фризьор съм — отговори той. — Веднага мога да разбера кога една жена се боядисва.

Тя се усмихна, макар че сърцето ѝ заби по-бързо. Но войникът не искаше нищо, само да побърбри и пофлиртува с красиво момиче. По-късно Рут се зачуди какво ли би направил той, ако не беше толкова красива. Ако трябваше да си извлече поука, то бе, че колкото и малко да имаш, трябва да го използваш. Синът ѝ имаше и привлекателна външност, и ум, а пропиляваше и двете.

Рут въздъхна. Щеше да е добре Джей Ар да отиде при Джак и да отпусне муцуна на коляното му, за да ѝ помогне с утешаването. Ласи

щеше да го направи. Джей Ар обаче беше като всички мъже: себичен до мозъка на костите си.

— Не знам — каза тя. — Но виждам, че в тази къща никой не говори за Фелиша. Все едно изобщо не е съществувала. Клаудия трябва да разбере, че майка ѝ не е искала да умира, да си отива. Трябва да знае, че майка ѝ я е обичала, че винаги ще има тази любов, че ще я запази в себе си, в сърцето си. Трябва да го чуе от теб.

Очите на Джак се наляха със сълзи. Рут не им обърна внимание. Потупа го леко по коляното и тръгна към вратата.

— Знам какво можеш да направиш — каза тя.

— Какво?

— Намери ѝ нова майка.

Джак потръпна.

— Детето има нужда от майка — заяви твърдо Рут и затвори вратата. Джей Ар погледна към нея. Тя вдигна ръце, сви устни и каза на кучето: — И двамата имат.

[1] Боже мой (нем.) — Б.пр. ↑

ИНОСЪНС

Егейско море, късното лято на 1980

Шарън стоеше в тъмнината и топлата нощ галеше лицето ѝ. Звездите бяха като милион диаманти, разпилени по черно кадифе. Огромната луна сипеше сребрилата си светлина над водата. Тя почувства как бързото движение на лодката я залюлява, затвори очи и се заслуша в нежния плисък на вълните.

— Погледни — обади се един дълбок глас и тя видя делфини, които изскачаха от водата и оставяха след себе си искри от блестящо зелено.

— Какво е това? — попита тя. Навярно се бе пренесла в друг свят, в онази детска приказка за пиратите, крокодила и момчето, което можело да лети.

— Фосфоресценция — обясни мъжът. — Аз предпочитам да го наричам вълшебен прах.

— О! — възкликна тя. — И аз!

Мъжът се обърна към нея и се усмихна.

— Аз съм Джак. Джак Кент.

Бум! — изтътна сърцето ѝ. Прииска ѝ се да разполагаше с малко повече време да се подготви. Не очакваше да е толкова висок. Беше зашеметяващо привлекателен. Обикновено в действителност хората често се оказваха по-грозни, отколкото по телевизията. В очите му се четеше точно толкова тъга, колкото трябваше.

Но наистина, това бе идеално! Той я бе заварил неподготвена. Мъжете намираха това за пленително, нали? Истината бе, че тя бе отделила един миг, за да се поглези. Трябва да разполагаш с точното количество пари, за да се възхищаваш на природата. Когато си прекалено беден, нищо не ти се струва красиво, освен ако не ти дава възможност да се добереш до нещо; когато си прекалено богат, си твърде разглезен, за да изпиташ удоволствие от нещо, което не ти струва цяло състояние. Шарън Маршал разполагаше с идеалната банкова сметка, за да оцени вълшебството на морските създания, които танцуваха в океана в една лятна нощ.

За това трябваше да благодари на кралицата на Англия.

Чувстваше се малко зле, но кралицата имаше толкова много, а това, което не знаеше, не можеше да я нарани.

Така или иначе вината си бе на Нейно величество. Кралицата почти я бе окуражила. А принцесата трябваше да си държи устата затворена. Не спираше да дърдори за диамантените обеци на Нейно величество. Разказваше как през 1858, или може би 1885 година, кралица Вики накарала да махнат два̀сет и осем камъка от един от символите на Ордена на жартиерата и от един церемониален меч, за да ѝ направят „диамантена огърлица и чифт обеци“. Завещала ги на Короната и принцесата бе убедена, че ще ги получи като подарък за Коледа.

През нощта, в която кралицата бе поверила сейфа с бижутата си на Шарън, принцесата го бе отворила пред прислужницата, „само да ги зърна, да изпробвам любимото си наследствено бижу!“ Тогава Шарън видя, че сейфът не е произведение на изкуството, а нещо съвсем евтино и необезопасено. Не можеше да повярва на очите си. Какво бяха пробутали на Нейно величество, какъв позор! Навярно половината от прислугата ѝ грабеше безразборно. Брат ѝ Джери можеше да счупи тази детска касичка за две секунди.

Тя се втурна към един телефонен автомат и му се обади. Той започна да мърмори. Съдружникът му от „Хатън Гардън“ щеше да поиска половината от сделката.

— Джери, тъпак такъв, тези обеци принадлежат на кралица Лиз, носила ги е на коронацията си. Това не е веригата „Ейч Самюъл“!

Неговият човек трябваше да ги продаде в чужбина — ако другарчето му успееше да им направи копия.

— За една нощ? Тъпа крава такава! Помисли малко, момиче! Става въпрос за произведение на изкуството. Ще ни трябва цял месец.

Но Шарън не се отказа толкова лесно. Не и когато залогът беше десет милиона лири. Накара приятеля на Джери да работи по снимки. И така, когато след цели седем мъчителни месеца отново ѝ повериха бижутата, те бяха готови. Приятелят на Джери разполагаше за шест часа с истинските обеци — достатъчно, за да усъвършенства фалшивите, — а после извършиха подмяната. Накрая парите се оказаха доста по-малко от десет милиона — по два на нея и Джери и три за човека от „Хатън“, но което е честно, си е честно: беше свършил

идеална работа, фалшивите обеци изглеждаха безценни. А истинските направиха любимата съпруга на един ирански търговец на оръжие много щастлива.

Шарън остана на поста си още година: една дама винаги трябва да изглежда спокойна. После си подаде предизвестие, върна се в Лондон и плати в брой за четириетажна градска къща на Честър Роу. Сега вече можеше да каже, че пощенският ѝ код е SW1. Пощенският код беше толкова важен. Освен това си бе позволила да си присвои титла. Английските бяха прекалено опасни, защото редиците на местната аристокрация не бяха толкова широки. Беше изключено дори да заяви, че е чуждестранна аристократка. Но тихичко разпространи слуха, че нейното семейство е едно от деветнайсетте, споменати в мирния договор, подписан от крал Матиас през 1487, като *Magyarország termeszetes baroi*, „същинските барони на Унгария...“ Беше също толкова лесно, колкото да отидеш на надбягванията в Аскот, да дадеш информация на фотографа на „Татлър“ и да кажеш „зеле“. Разбира се, „Ашфорд“ бе англицизирана версия на „Ачел“ — имаше различни вариации на старинното произношение. Тя принадлежеше към една от четирите династии, чиито първородни синове се титулуваха „графове“. Да, тя наистина беше „почитаема“. Родителите ѝ, древното имение на предците ѝ и документите ѝ бяха пометени от вихъра на революцията — каква трагедия! Кой можеше да докаже или да отрече тези глупости?

Не можа да устои на един малък претенциозен жест: уби Шарън и се прекръсти на Иносънс. Това име притежаваше оттенък на чистота^[1], на ново начало и щом бе достатъчно добро за папа Инокентий, коя беше тя да се оплаква?

От време на време обаче изпитваше угризения.

Преди три години бе видяла кралицата по телевизията на сребърния ѝ юбилей. Носеше фалшивите диамантени обеци от „Хатън Гардън“. Трябваше да преуспее; дължеше го на Нейно величество. Трябваше да бъде педантична до най-малката подробност.

Богаташите бяха любопитни. Не можеха да си отдъхнат, преди да разберат какъв си и къде ти е мястото, разпитваха в кое училище си ходил, дори ако човекът насреща им е прехвърлил петдесетте. Тя си бе съставила хубава нова биография. Беше вдовица на индустриалец с дълго, чуждестранно име, тъй като хората бяха прекалено учтиви, за да

кажат „Моля?“, а е трудно да установиш съществува ли човек, чието име не си разбрал. Бяха прекарвали четири години в чужбина — спря се на Австралия. Образованието ѝ: „Л’Институт льо Роде“ в Швейцария, където бяха учили херцогът на Кент и някакъв човек на име Ага Хан IV. В случай, че някой умник се опиташе да провери, бяха я изключили заради пушене на марихуана. Нали разбирате, преди да загинат в борбата за свобода през 1956, родителите ѝ тайно бяха измъкнали двегодишната си дъщеря от страната и я бяха изпратили в Англия заедно с една прислужница — за жалост вече мъртва — и няколко семейни скъпоценности — достатъчно, за да получи прилично образование. Дори плати на един от приятелите на Джери да подправи един стар акт за раждане, уж на баща ѝ. Гениалността тук, защото документът беше на унгарски, се криеше в мястото, където го остави — зад една покана на полицата над камината, където лейди Хелън със сигурност щеше да го види и да си направи благоприятни изводи.

Това бе ключът към успеха: да остави съседите си да я разкрият, тъй като знаеше, че предпочитат нещата да се развият по този начин. Човекът от агенцията за недвижими имоти нямаше търпение да я запознае с родословието дърво на всеки от тях, а тя нямаше търпение да го чуе. Знаеше, че новият ѝ дом ще бъде заобиколен от богаташи. Богатите и изисканите бяха като леминги — струпваха се на едно място, без да се замислят, и това я устройваше. Даде да се разбере, че иска да се занимава с благотворителност — „Националното общество за предотвратяване на жестокостта към децата“ бе винаги добър избор, — но не се натискаше прекалено. Мислеше за целия този процес като за улавяне на зайци в клопка. Трябва да ги оставиш да дойдат при теб.

Лейди Хелън беше зайчето, на което Шарън бе хвърлила око: публична личност и голяма любопитка, говореше постоянно и не бе особено умна. Ако се съдеше по външния ѝ вид, посвещаваше голяма част от времето си на яденето на торта.

Шарън внимаваше да изглежда развлечена, но богата в нейно присъствие. Последното, което искаше, беше да я отрежат от завист. Освен това подчертаваше пред Хелън, че тя, Иносънс, е традиционната безопасна млада вдовица.

— В наши дни никой не знае как да подреди масата... да напише писмо... да се обръща към хората, както подобава... — оплакваше се тя и въздишаше.

Усилията на госпожица Ашфорд бяха възнаградени с безброй покани за непоносимо скучни обеди с отвратителна храна, надути събеседници и подкани за „доброволно“ дарение, което я изнервяше до крайност. Там нямаше подходящи мъже, тъй като Хелън гледаше на нея като на жена, на която може да се разчита да забавлява всеки стар полковник с почервеняло от пиене лице и горящ от желание да я отегчава с разкази за войната. На няколко пъти скуката едва не накара госпожица Ашфорд да отреже собствената си глава.

Най-накрая, след като търпя подобни глупаци цели петнадесет месеца, тя получи една от онези твърди бели покани с позлатени ръбове и украсен черен шрифт, които всеки аристократ иска да сложи на полицата над камината си:

„Поч. Хари Канъдайн ви моли за удоволствието да му правите компания на борда на яхтата му «Моята прекрасна лейди» за да отпразнувате трийсет и втория му рожден ден.

Облекло: древногръцки стил.

Местоположение: Егейско море, край брега на остров Еос.

Транспорт: такси, частен самолет от «Хийтроу».“

Шарън Маршал притисна поканата до гърдите си и се разплака от радост. Това беше малката екскурзия, която щеше да уреди живота ѝ.

Сега тя се обърна към Джак, така че нежният океански бриз меко развя косата около лицето ѝ, и се усмихна.

— Здравейте — каза тя. — Госпожица Иносънс Ашфорд. Но, моля ви, наричайте ме Иносънс.

[1] Innocence — невинност (англ.) — Б.пр. ↑

НЕЙТЪН

Лондон, 1982

В мига, в който зърна клетото детенце, Шанта изпита желание да му даде най-голямата прегръдка, която бе получавало през живота си. Но не биваше да прекалява с изблиците на привързаност. Авторитетните органи не обичаха социалните работници да „създават емоционална връзка“ с децата — очевидно не беше честно към малките.

Шанта въздъхна. Някои хора, изглежда, смятаха, че основната квалификация на социалния работник е каменното сърце. Момичето, назначено към Нейтън Уилямс, се оказа абсолютно безполезно. Бележките ѝ по случая бяха оскъдни и тя не бе проверявала редовно какви грижи полагат приемните му родители за него. Преди редките си посещения винаги ги бе предупреждавала в писмен вид. Това може и да беше стандартната практика, но толкова ли не можеше да използва главата си! Ако имаше тормоз, приемната майка щеше да има време да прикрие следите.

Картинката, която Нейтън бе нарисувал — на приемните си родители в пламъците, — бе предизвикала у Шанта желание да повърне: две отчаяни фигури с дълги ръце и крака, отворени усти и червена коса от пламъци и кръв. Клетото дете — беше само на четири! — би трябвало да пее песнички за животните и да прави таралежи от спагети и глина.

Шанта добре си представяше на какво е било подложено. Когато някой мъж се приближеше към него, Нейтън потръпваше. Очите му бяха празни, сякаш цялата надежда си бе отишла.

Шанта подозираше, че това не се дължи само на шока от загубата на родителите му в огъня. Възрастните можеха да извършат невероятни зверства, а детето все пак да ги обича. Но Нейтън беше прекалено малък, за да проумее ужаса от злополуката; по-скоро беше въодушевен от вида на пожарните коли. Знаеше, че Клер и Стокли са „умрели“, но когато някой го попита как се чувства, свиваше рамене, сякаш не разбираше въпроса.

— Нейтън, това ще бъде новият ти дом, а аз съм леля Шанта. Ако искаш да попиташ нещо, ела при мен, нали разбираш?

Нейтън я погледна. Очите му бяха безизразни и тя почувства как стомахът ѝ се свива. Какво му бяха сторили? Прииска ѝ се в „Шекспир Хауз“ да беше малко по-весело. Бог знае, че правеха всичко по силите си, но бюджетът не стигаше да сменят старите мебели и обстановката беше прекалено спартанска, за да прилича заведението на дом. Шанта трябваше да се увери, че другите деца не тормозят Нейтън.

— Отначало винаги е малко притеснително, нали, Нейтън? Спомням си първия си ден в училище — изобщо не исках да отида! Но се оказа толкова забавно. Намерих си много приятели. Сигурна съм, че и ти ще намериш приятели тук. Гладен ли си, миличък? За вечеря има овчарски пай, а за десерт — нещо много вкусно — ябълков пай и крем карамел.

Мина ѝ през ума да го попита дали е вегетарианец, ей така, от учтивост. Все пак самата тя беше вегетарианка, колкото и на готвачките да им бе трудно да си представят подобна диета. Винаги се получаваше нещо като: „Запазихме ви малко зеленчуци! И сок от печено месо! О! В него има месо!“ Но кого заблуждаваше? На това дете никой никога не бе давал избор.

— Ще ти покажа стаята ти. Обичаш ли Батман? Сложих негов плакат до леглото ти. Освен това имаме хубави нови играчки, които те чакат, защото... защото старите ти... Е, хубаво е да имаш нови играчки, нали, Нейтън?

Усмихна му се. О, ръчичките му бяха като на скелет! А освен това му трябваша нови дрехи — истински, не от онези евтините. Не можеше да се съобразяват само с това кое е практично. Едни страхотни дънки щяха да направят чудеса за самочувствието му.

Нейтън гледаше навсякъде другаде, но не и към нея. Като дива котка, която се оглежда за хищници.

Шанта отключи вратата на стаята му. Помещението изглеждаше почти нормално. С изключение на подсиленото стъкло на прозореца и закованата към пода маса, беше много уютно. Шанта тайно бе донесла от къщи едно синьо плюшено мече — при раждането на Карлуонт ѝ бяха подарили купища плюшени играчки. Средствата, предоставени от общината, си имаха лимит.

— Ето, пристигнахме. Можем да седнем и да почетем някоя книжка преди вечеря. Виж, имаме „Зелени яйца и шунка“. И „Фантастичният господин Фокс“. Сега тези книжки са твои, Нейтън. Написала съм името ти от вътрешната страна на корицата. Защо не прочетем няколко приказки, а после ще те заведе да се запознаеш с някои от другите де...

Прекъсна я оглушителен трясък, а после и смразяващ кръвта писък. О, боже, какво стана пък сега? Точно когато клетият малък Нейтън имаше нужда от малко тишина и спокойствие.

Несъмнено беше десетгодишният Фреди Уолш — вихрушка от беди. Шанта се опитваше да види доброто у всяко дете, наистина, но Фреди Уолш, бог да го благослови, подлагаше търпението ѝ на сериозно изпитание. Не можеше да държи ръцете си далеч от оная си работа, а това не беше приятно на масата за вечеря. Ами онзи път, когато направи татуировка с тирбушон на новото момиче! Как изобщо Фреди Уолш се бе сдобил с тирбушон...

— Чакай тук, Нейтън. Сигурна съм, че някои от по-големите деца просто се забавляват. Ей сега се връщам.

Тя забърза по посока на скандала. Лекото подтичване беше най-голямата скорост, която можеше да развие. Проклетото подуване на палците, докторът каза, че от него е получила артрит. Не си бе представляла, че пръстите на краката могат да болят толкова много.

Хубавата малка Ким Харис се мерна по коридора и след миг зави зад ъгъла.

— Ким! — извика Шанта. — Ким! Ела тук, ако обичаш.

Малката хубостница обаче изчезна. Шанта въздъхна. Това положение беше абсурдно. Липсваше само един човек от персонала (все още не бяха намерили заместник на Брайън, онзи особняк с китарата; навремето Шанта имаше определени подозрения за него), но този недостиг определено се усещаше.

Е, добре, какъвто и да беше проблемът, разправията очевидно се беше уталожила. По-добре да се връща при Нейтън.

Когато видя затворената врата, сърцето ѝ се сви от страх. Опита се да натисне дръжката, но тя не помръдна.

— Нейтън! Нейтън? Там ли си? Има ли... има ли някой при теб? Глупав въпрос. Той не бе барикадирал вратата съвсем сам.

— Фреди? Фреди! Там ли си? Лукас? Моля те, отвори вратата, или ще трябва да ти вземем джобните.

Трябваше да повика помощ. Как бе възможно да се хване на този номер? „Добре. Запази спокойствие.“

— Фреди. Чуваш ли ме? Нейтън е съвсем малък, а ние трябва да се грижим за малките.

Малкият непрокопсаник като нищо можеше да има нож. Невъзможно беше, но Фреди умееше да постига невъзможното и обикновено го постигаше по лош начин. Притисна ухо до вратата. Маниакален кикот, шепот:

— Дръж ръката му, дръж я неподвижна!

Скимтене:

— Опитвам се!

Лукас.

— Нейтън? Добре ли си? Фреди, Лукас, ще повикам началника на отделението и ако видя, че от главата на Нейтън е паднал дори един косъм, ще повикам полицията. А детектив Морган наистина не иска да ви вижда повече тази седмица, господа. Сигурна съм, че няма да се наложи, тъй като знам, че и двамата сте добри и мили момчета, но подобно поведение е недопустимо. Не искаме да се озовете във „Фелтъм“^[1]!

„Млъкни, Шанта!“ Само влошаваше нещата. А после — никога не бе чувала подобен звук — дълъг, пронизителен писък на агония.

— Нейтън! — изкрещя тя и се хвърли с цялата си тежест върху вратата.

Вратата се отвори неочаквано леко и Шанта падна на пода. Разтреперана, огледа стаята за Нейтън. Почти очакваше да види мъртвото му тяло проснато на бодливия килим, но... О! Ето го — седеше спокойно на един стол. Изглеждаше... невредим! „Зелени яйца и шунка“ лежеше отворена в скута му.

Някакво скимтене я накара да се обърне. Лукас се бе свил в единия ъгъл. Лицето му беше бяло като тебешир, бе притиснал колене към гърдите си. Тя проследи замръзналия му поглед към мястото, където се бе присвил Фреди, точно зад вратата. Той бе покрил очите си с ръце.

Между пръстите му шуртеше кръв. На пода до него лежеше метален компас, а тази малка бучка от розово и бяло желе, приличаше

на... късче жива плът... Не можеше да бъде... „О, боже, моля те, нека да е... бълвоч...“ Но Шанта знаеше какво е. Парченце от очна ябълка...

Докато Шанта се бореше с гаденето и се хвърляше към паникбутона, Нейтън вдигна поглед от книжката.

— Опита се да ме прободe. Той е лошо момче. — Гласът му се извиси до крясък, а пръстчето му се насочи към Фреди. — Лошо момче!

[1] Прочут затвор за малолетни — Б.пр. ↑

ДЖАК

Егейско море, късното лято на 1980

Ако имаше нещо, което Джак не можеше да понася, това бяха лодките.

„Моята прекрасна лейди“ беше голяма лодка, построена по поръчка, обзаведена от дизайнер, красива, неприлично луксозна, елегантна, бяла и величествена, с подове от излъскано розово дърво и ламперия с червена кожа. Но все пак си беше лодка.

Джак просто предпочиташе твърдата земя. Плаването прекалено много приличаше на тежка работа. Ненавиждаше самата мисъл, че под него има само дълбока тъмна вода; не можеше да понася постоянното движение. Последния път, когато бе прекарал една седмица на другата яхта на Хари, не хвана морска болест, но след като се върна в Лондон, доста време се блъскаше във вратите.

Предполагаше, че егейското крайбрежие е красиво. Всички тези островчета, осеяни с малки бели сгради, сгушени сред дърветата, си имаха своя чар. Горещото слънце галеше лицето му, сякаш искаше да каже: „Ето, ето.“ А Хари се стараеше да е гостоприемнен домакин. Под носа на жена си бе наел две професионални масажистки, работили в „Плеймейтс“. Предишната вечер Джак се бе проснал на бледорозовите копринени чаршафи, докато Бранди и Кенди се гърчеха, ахкаха и се измъкваха от прилепналите си бели униформи, мажеха се една друга със сладко бадемово масло и се опитваха да го навият за тройка. Той обаче не искаше. Те си тръгнаха, а Джак установи, че трепери.

Нахлузи халата си, взе си малко от пържената херинга и си пожела да не го бяха сложили да седи до лейди Хелън. Въпреки благотворителната си работа тази жена бе лишена от всякакво състрадание.

От смъртта на Фелиша бяха изминали две години, а му се струваха като две минути. Ужасът от погребението още караше стомаха му да се свива. Беше толкова пищно, колкото позволяваше лутеранската традиция, в най-красивата църква в Минесота, с всички любими химни от детството на Фелиша: „Небесна милост“, „О, Боже,

позволи ми да вървя с Тебе“ и „О, Спасителю, божествени Спасителю, прекрасни Спасителю“. Той се чувстваше не на място, сякаш бе натрапник на погребението на човек, когото не познаваше. Родителите й не бяха показали, че забелязват присъствието му.

Никой не искаше да признае, че той е полумъртъв от скръб — нито тогава, нито сега.

Предишната вечер един от пудингите (вече се бе научил да казва „пудинг“, а не „десерт“) беше лимонова торта и той припомни на лейди Хелън как Фелиша бе направила лимонов пай с белтъци и захар, но бе забравила основата. Тъпата крава се напрегна, сякаш споменаването на покойната му жена беше огромен социален гаф. Той бе погълнал много скъп алкохол и бе готов да й каже колко е нещастен. Тя обаче постави предупредително лапа върху ръката му и заяви:

— Джак, възхищавам ти се, че не говориш за това. Така скръбта наистина се преодолява по-бързо. Ако плаче постоянно, човек не може да овладее чувствата си.

Тя носеше тиара с перли и сапфири. Бе накарала прислужницата си да вплете около скъпоценните камъни малки маслинови клонки и листенца, навярно в чест на Древна Гърция, но дори и така приличаше на носорог в рокля. Той кимна, смачка ленената си салфетка под масата и се опита да преглътне хапка лимонова торта. Тя заседна в гърлото му като гъба за баня.

Тази нощ не можа да мигне.

Всъщност никоя нощ не успяваше да мигне. Не искаше да спи, защото никога не я сънуваше. В полунощ излезе на палубата и почти се блъсна в една млада, много красива жена с леденосини очи, черна коса и чувствените извивки на гръцка богиня.

Иносънс.

Подготви се за един от онези захаросани разговори, но за негова изненада тя беше съвсем непресторена. И беше вдовица. Очевидно беше богата и изискана, но достатъчно безразсъдна, за да си позволи да изпита истинско чувство. Съгласи се, че никой не разбира самотата, че понякога човек е гневен и как смеят хората да сравняват овдовял човек с разведен; разведените бяха толкова различни: у тях имаше горчицина, но и някаква радост.

— Всички очакват да се ожениш съвсем скоро — каза тя и дрезгавият й глас трепна леко.

Тя знаеше.

— Да — отвърна той.

— Не мисля, че някога ще се омъжа отново — въздъхна тя.

Внезапно му се прииска да плъзне език по вдлъбнатината на ключицата ѝ. Не го направи.

— Дори не мога да погледна мъж — добави тя. — Навсякъде виждам... съпруга си. Джак, понякога имаш ли чувството, че си обсебен от миналото?

Как само произнесе името му, с този свой леко скърцащ глас.

Той ѝ запали цигара и я загледа, докато тя се взираше в един метеор.

— Толкова е красиво — прошепна тя, дръпна от цигарата и на Джак му се прииска да разкъса леката ѝ рокля и... Разбира се, не го направи. Фелиша бе единствената жена за него.

Не беше правил секс от две години.

— Да — каза той. — Имам това чувство. Аз... Никога няма да се ожена повторно.

Тя му се усмихна и леко докосна чашата си с шампанско до гърдите му. Защо това му се стори толкова сексапилно?

— За самотата — прошепна тя и се отдалечи.

ИНОСЪНС

Френска Полинезия, девет дни по-късно

Тя размърда пръстите си в мекия бял пясък и въздъхна, когато топлите води на лагуната се плиснаха над дългите ѝ кафяви крака. Слънцето блестеше по гладката ѝ, намазана с масло кожа, а морето сияеше като скъпоценен камък под ясното небе. Тя погледна отвъд малкия пустинен остров с палмови дървета към мястото, където вулканът се издигаше над прозрачната мъгла на хоризонта, и си помисли, че никоя гледка на света не би могла да бъде по-красива от тази.

Но на второ четене...

— О, скъпи, да! — измърка тя, докато великолепият мъж, когото бе възседнала, издърпваше бикините ѝ надолу. Тя бавно се отпусна отгоре му и изписка от удоволствие, а той свали горницето ѝ с нетърпеливо дръпване на връзката. Започна да я ближе и смуче и тя изстена. Притисна ръце под него, за да го въведе още по-дълбоко в себе си.

— Ти, великолепна кучка такава — изохка той.

Тя искаше да удължи акта, но не успя. Искеше всичко, сега. Той — също. Нямаше проблем — щяха да го направят отново след двайсет минути. Захапа ухото му, може би малко по-силно, отколкото трябваше, и погледна часовника си от „Булгари“. Часът беше десет и трийсет и пет. Той я целуна — боже господи, наистина умееше да целува, — превъртяха се на пясъка и се разсмяха.

— Къде ми е горницето? — изхихика тя.

Този бански бе от ограничена серия на „Шанел“. Това беше проблемът, когато се чукаш на плажа: навсякъде ти влиза пясък, а колкото и да е мек, приятен и бял, все пак е пясък и жули. Освен това рискуваш скъпото ти дизайнерско горнище да отплува с прилива.

Шарън Маршъл не виждаше нищо хубаво в пилеенето на пари. Двата милиона лири не бяха безкрайно много. Почитаемата Иносънс Ашфорд бе уловила Джак Кент точно навреме. А едно от неподлежащите на преговори обстоятелства на семейния живот беше

удобството. Чепикът никога вече нямаше да я стиска. Целият смисъл на богатството беше удобството. Да, беше приятно да се чукаш на плажа, но тя предпочиташе да го прави в леглото с балдахин. Това не беше голям проблем. Мъжете бяха като кучетата — може да ги дресиращ.

— Извинете! Сър! Мадам!

Тя покри гърдите си с ръце.

— Аз ще се оправя — каза новият ѝ съпруг.

Иносънс се опита да потисне усмивката си, но не успя. Беше толкова възхитена от сексапила му. Дори да беше досадник с бирено шкембе и малък член, тя пак щеше да упорства, но той беше убийствено привлекателен. Бе открила същинска златна мина.

— Господин и госпожо Кент, je suis desole^[1]. Много съжалявам, че ви безпокоя.

Тя прехапа долната си устна. Управителят сякаш щеше да се разплаче. Все още не бе свикнала да се обръщат към нея с такова уважение. Много ѝ харесваше.

— Много се извинявам, знам, че сте на меден месец — подхвана управителят и се помъчи да се усмихне, — но... как да се изразя? Това е малък остров, интимно убежище, имаме само дванайсет гости и се боя, че някои от другите двойки имат възражения, задето се, тъъ, натискате на плажа. Извинявам се, но ще бъде ли възможно да ограничите, тъъ, заниманията си до пределите на собствената си стая?

Джак се усмихна и мъжът също му се усмихна с облекчение. Иносънс обаче подозираше, че щеше да е по-щастлив, ако тя беше покрита с горницето на банския си, вместо с ръцете на съпруга си.

— Мосю Бертран — каза Джак. (Знаеше името на управителя; много го биваше в тази игра. Тя одобряваше умението да се харесваш на хората.) — Извинявам се. Повече няма да безпокоим останалите гости със... заниманията си.

Управителят засия. Добре, сега може би щеше да се разкара и да им даде възможност да продължат медения си месец. Иносънс бе готова да направи компромис с откритата баня — гледаше към морето и никой от прозорците на останалите стаи не гледаше към нея. Макар че кой би възразил да погледа безплатно? Беше готова да се обзаложи, че е била някоя жена. Онази Рейчъл определено я бе изгледала злобно вчера, докато вървяха по понтона. Нищо чудно: филмите ѝ не струваха,

наближаваше четирийсетте, а мъжът, с когото беше, не беше и наполовина толкова привлекателен, колкото Джак.

Управителят се поклони. Потеше се обилно.

— Благодаря, господин Кент. Много ви благодаря за разбирането...

Тихо ръмжене от океана я накара да се обърне. Управителят проследи погледа ѝ и примигна срещу ярката слънчева светлина. Иносънс ахна и покри устата си с ръка. Никога не беше виждала толкова прекрасна яхта — в сравнение с нея тази на Хари приличаше на стара лодка. Беше сребриста на цвят, с остри ръбове, като акула.

Не трябваше да показва колко е впечатлена. Не биваше да ахка и да покрива устата си с ръка като десетгодишно момиченце. Знаеше защо Джак бе привлечен от нея. Той може и да си мислеше, че е заради лицето и фигурата ѝ, но ставаше въпрос за нещо много повече. Този мъж искаше жена, родена в средата, към която той се стремеше. Бе видяла как светнаха очите му, когато му се представи с шлифования си глас. Тя беше неговият билет към висшето общество и върховете му. Трябваше да бъде тази, за която я мислеше — жена от аристократично потекло, която показва само умерен интерес към поредната супер яхта от двацет и първи век, понесла се към нея по яркосините води на морето. Сега беше госпожица Иносънс Ашфорд: Шарън Маршъл беше мъртва.

Джак кимна към яхтата.

— Повече няма да безпокоим останалите гости, мосю Бертран, защото всички те — и десетимата — ще бъдат прехвърлени в хотел „Бора Бора“ за две седмици на мои разноски. Разбирате ли, исках да поднеса на съпругата си един много специален сватбен подарък, а какво би могло да е по-специално от това малко райско кътче?

Какво?

— Купили сте острова, така ли? — попита управителят.

Всичко това... всичко това беше нейно? Иносънс ахна и покри устата си с ръка.

— Да — потвърди Джак и се ухили и на двамата. — Аз съм новият собственик на остров Спайглас. Ние сме новите собственици на острова.

— О, скъпи!

Той я целуна по шията.

— Искам да навляза в хотелиерския бизнес от... много време. Не възнамерявам да превръщам в навик прогонването на гостите си, но случаят е уникален.

— Абсолютно, сър!

— И, разбира се, мосю Бертран, с вашия дългогодишен опит в този бранш, разчитам на вас да...

Тя престана да слуша. Всичко се нареждаше по-добре, отколкото можеше да се надява. Джак беше богат, но не колкото някои хора. Не беше милиардер — някой от онези мъже, които не можеш дори да зърнеш, защото постоянно са заобиколени от златотърсачки. Но тя бе проучила Кент и знаеше, че един ден ще стане милиардер. Знаеше, защото бе разпознала в него себе си. Той копнееше за още и още. Купуването на острова бе добро начало — и нямаше да спре, докато светът не стане негов.

С много поклони и усмивки мосю Бертран се оттегли.

Иносънс се изтегна на финия бял жулещ пясък и погледна с обожание съпруга си. Той го заслужаваше.

Джак се отпусна на земята и тя се изви към него.

— Боже, толкова си... — промърмори той.

Тя хвърли поглед над рамото му. Гостите се качваха на яхтата от края на понтона. Раquel носеше огромна шапка. „Погледни насам, погледни насам — да!“ Раquel се извърна настрани. Ха!

Докато яхтата се отделяше от пристана, Иносънс стигна до оргазъм.

— Благодаря ти за острова, любими — измърка тя.

Джак се ухили.

— Заслужаваш поне един сватбен подарък, който да не е кристал. Освен това се съгласи да се омъжиш в колиба на плажа...

Тя се засмя и го погали по косата.

— Защо не дадем малко парти в Лондон? — Надяваше се, че ще изтълкува „малко“ като „голямо“. Толкова мъже го правеха.

— Както пожелаеш, скъпа.

Не биваше да наема балната зала на „Дорч“ — все още не. Може би в „Клариджис“. „Клариджис“ беше най-подходящото място за сватбено тържество. Винаги в четвъртък.

— Правиш ме много щастлива — промълви тя и наистина го мислеше.

Той я целуна по носа.

— Голям късмет извадих, че те срещнах. Ти си... всичко. Ще бъдем толкова щастливи заедно. Ти, аз и Клаудия.

Клаудия ли? Какво? Коя? Коя, по дяволите, беше Клаудия?

— Тя е прекрасно дете и знам, че ще се влюбите една в друга.

Хлапето! Съвсем беше забравила за него. Боже господи! Очакваше да бъде съпруга на акула, с цялата власт и слава, която щеше да ѝ донесе това положение. А Джак очакваше от нея да бъде... майка.

Иносънс отпусна глава на гърдите му, за да скрие лицето си. Докато се взираше с омраза в морето, слънцето изчезна зад огромен сив облак. Е, добре, не изчезна — но, по дяволите, трябваше да изчезне!

[1] Извинете ме (фр.) — Б.пр. ↑

КЛАУДИЯ

Лондон, есента на 1980

Клаудия влезе в гардероба си и започна да рови вътре. Обичаше този шкаф. Беше достатъчно голям, за да се скрие в него, но не прекалено огромен. Новата къща на баща ѝ беше по-голяма от цялото ѝ училище! Обичаше да взема фенерчето си, Бас, куклите си и едно одеяло и да си прави гнездо под рокличките. Бавачката М. подреждаше всичките ѝ шейсет и четири рокли в точен порядък: онази от бял брокат, онази от кремава коприна и сатен, онази от розов тюл с мъниста, тъмночервената дантела, червеният муселин, украсен с пера и перли... и накрая, покрита с найлон, роклята, с която се бе сбогувала с мама. От смъртта на майка ѝ насам Джак ѝ бе купил много нови роклички.

Клаудия обичаше нещата да са подредени. Икономката, госпожа Принт, ѝ бе подарила за рождения ден комплект подострени моливи и тя обичаше повече да ги подрежда, отколкото да рисува с тях. Татко ѝ, ѝ бе направил друг специален подарък — блестяща гривна. Беше прекалено тежка за китката ѝ, но ако седеше на слънцето, по гривната се образуваха множество малки дъгички. Когато я видя, бавачката М. направи физиономия.

— Не е ли хубава, бавачке? — попита Клаудия и бавачката се разсмя.

Но сега татко ѝ щеше да ѝ поднесе най-хубавия подарък: нова мама. Щеше да ѝ я донесе днес. Клаудия извади розовата си рокля на фея — атлазена, с тюл, пайети и крила. Всичките ѝ роклички се шиеха специално за нея от мъж на име господин Крол. Клаудия малко се боеше от него — името му ѝ звучеше като „трол“. После извади белия си атлазен чорапогащник и розовите балетни обувки с панделки на краката. Панделките се оплетоха, затова тя просто ги завърза на възел. Щеше да си сложи гривната дъга. Беше загубила тиарата. Слезе на пръсти по задното стълбище, довлече един стол в главната гардеробна и свали бялото си палто от норка с копчета от слонова кост и шапката си от сребриста лисича кожа от „Дейви Крокет“. С шапката ѝ беше

горещо, а палтото смачка крилата. Но искаше да покаже на новата мама всичките си любими дрехи. Погледна се в огледалото на гардеробната. То имаше златна рамка, също като в „Снежанка“.

— Без червилото си съм гола! — обяви тя на глас. — Гола, казвам ти!

Знаеше къде Рут държи червилата си — имаше си скривалища из цялата къща, защото, ако ѝ потрѣбваше червило, не искаше да върви километри, за да го намери, искаше го веднага! Клаудия избра червено на „Корвет“, макар че се страхуваше да плъзне ръчичката си по задната част на дивана — там можеше да има паяк, а тя ненавиждаше паяците. Искеше да удължи миглите си, но бавачката М. не употребяваше грим, а Рут държеше черната си спирала в чантата си, така че Клаудия ги удължи с черния си молив. Беше по-трудно да рисуваш по лицето си, отколкото на хартия — огледалото постоянно те кара да движиш ръката си в неправилната посока.

Трѣбваше да има цветя за новата мама. Клаудия щеше да набере. Не ѝ позволяваха да къса цветя от градината, но когато някой възрастен кажеше: „Не е редно“, а тя отвърнеше: „За теб са“, той спираше да се сърди. Клаудия се шмугна през входа за персонала, промъкна се покрай пазача и започна да къса оранжевите и розови кученца от една от градините. Никой не забеляза. Сега къщата ѝ беше пълна с хора — госпожа Принт, госпожата, която готвеше, други, които чистеха, един мъж, който караше колата на татко ѝ, а също така Рут и бавачката — всички те винаги предполагаха, че някой друг се грижи за нея. А днес всички бяха свръх заети. Щеше да има голямо тържество за възрастни, защото татко ѝ щеше да се върне заедно с новата мама. Клаудия нямаше търпение да пристигнат.

Рут беше забавна, но само се преструваше, че я слуша, а когато вечер ѝ четеше приказка, пропускаше някои части. Бавачката беше мила, но стриктна като учителка — караше я да върви, докато ѝ излязат пришки, и да яде крем карамела си. Татко ѝ, ѝ купуваше подаръци, но никога не ѝ задаваше въпроси, нито пък я водеше в парка. Последния път ѝ каза:

— Но, скъпа, купих ти...

А тя го прекъсна:

— Не ме интересува какво си ми купил, искам да играя с приятелките си!

Той притихна и тя попита:

— Обидих ли те, татко?

— Малко — отвърна той.

Беше ужасно, когато възрастните са тъжни. Нямахме нищо по-ужасно от това, затова Клаудия отвори подаръка, за да го зарадва. Отново обеци. Бяха красиви, но на нея не ѝ се правеха дъги. Искаше да седи под скалата в парка с Имоджин и Алиша и да си разменят ваденки с герои на „Уолт Дисни“.

Единственото, което искаше повече от това, беше мама.

Мама ти дава много прегръдки — точно колкото трябва. Тя разбира, че не можеш да изядеш краставицата си, ако се е допряла до макароните със сирене. Забелязва дали ноктите на крачетата ти стърчат в обувките. Знае, че понякога ти е приятно да ти прочете бебешка приказка, макар че си голямо момиче. Знае, че обичаш да гледаш „Доктор Кой“, но не и ако печелят лошите. Знае, че лампата на банята никога не бива да се загася през нощта. Не крещи, ако случайно повърнеш на килима или някъде другаде. Слага хавлията ти на радиатора, за да е топла след банята. Дори и да не ѝ кажеш, мама знае кога си загубила някоя играчка и ти я намира. Никой друг не го правеше.

Клаудия въздъхна и се опита да не плаче. Последния път, когато плака, защото мама ѝ липсваше, татко ѝ се разплака. Беше готова да вземе в ръка паяк, само и само баща ѝ да спре да плаче. Беше готова да яде авокадо. Беше готова да отиде на училище без гащи. Беше готова да целуне Саймън Ларчкин, който вонеше на пикня. Когато татко ѝ плачеше, това беше по-страшно дори от Далек от „Доктор Кой“. Беше готова да направи всичко, само и само татко ѝ да не плаче повече. Но сега... тя седна на моравата. Огромните черни порти се отваряха бавно, като с магия. И там, все още далеч, малка като играчка, беше червената кола. Не ѝ беше любимата. Тя обичаше голямата кола със сребърната фея, която не ѝ позволяваха да откъсне. Но в червената кола беше татко ѝ. Татко ѝ се връщаше!

Клаудия скочи и побягна към портата. Вятърът духаше в лицето ѝ и след цяла вечност тичане крачетата ѝ се умориха. После се засрами и се скри зад един голям храст с розови цветчета. Щеше да изчака и да види как изглежда новата мама. Най-добрият ѝ приятел, Алфи, за когото щеше да се омъжи, се бе запознал с новата ѝ мама. Каза, че е

красива, с дълга черна коса като на вещица. Клаудия отвърна, че дълга черна коса могат да имат и принцесите, не само вещиците — макар че всъщност не беше сигурна, — и си помисли, че ще я сплита на плитки. Погледна надолу и нададе вой. Чорапогашникът ѝ беше целият в кал. За Бога! А глупавият вятър бе отвял шапката ѝ от „Дейви Крокет“ право на пътя!

Докато колата се изкачваше по настланата с чакъл пътека, Клаудия се стрелна право пред нея.

ИНОСЪНС

Един час по-рано, близо до „Хийтроу“

Чарът на новото усещане да е притежателка на пустинен остров бързо изчезна. Иносънс го сравни с купуването на чанта като аксесоар към някой костюм. Поне петнайсет минути след подписването на чека беше безумно влюбена в чантата. На следващия ден чантата вече не изглеждаше чак толкова специална. Не беше толкова нова и макар че, разбира се, никога не изхвърляше нищо, Иносънс не можеше да облече един и същи костюм повече от два пъти. Така чантата се оказваше излишна. До края на третия ден вече бе прибрана при всички други чанти — просто още една стара покупка.

След три седмици в рая Иносънс реши, че остров Спайглас си има слабости. Не беше никакво бижу — беше малък. Персоналът сновеше навсякъде, като мухи. Иносънс никога не си правеше труда да се запознае с тях, но ѝ се струваше, че атмосферата е пропита с тяхното объркване.

Не ѝ харесваше следата, която приливът оставяше на брега сутрин. Изглеждаше мръсно. Някой трябваше да го почисти.

Не ѝ харесваше да вижда в морето кафяви палмови листа.

Беше прекалено горещо; трябваше да намерят начин да охлаждат с климатична инсталация и на открито.

Някои от облаците бяха с дразнеща форма.

Иносънс тъжно се взря в малките ледени кристалчета, образували се на прозореца на частния самолет. Полетът беше чартърен — още една дума за „взет под наем“. С тези цени двамата с Джак никога не биха могли да си позволят собствен. Иносънс носеше бели ръкавици от ярешка кожа, отчасти защото ѝ стояха добре, но най-вече за да се предпази от всички бактерии, останали от мърлявите милионери, които бяха седели на това място преди нея. Бяха се потили в кадифената дамаска на тапицерията, бяха пърдели в мекия плат, бяха издишвали лошия си дъх в рециклирания въздух. Тя потръпна. Великолепното шампанско в старинни кристални чаши, кутията за пури с овлажнител, защото тя обичаше кубинските пури, чаровният

стюард (сладък, но не прекалено) — не можеше да види нищо от този създаден по поръчка лукс, заслепена от страха си. Виждаше само живот, прекаран с обувки втора употреба.

Почти не познаваше Джак като човек, но нямаше и желание да го опознава. Прекалено голямо значение се отдаваше на клишето да познаваш някого като човек. Макар че със съпруга ѝ рано или късно беше неизбежно да се случи — поне така предполагаше. Жалко — сексът с непознат винаги беше по-страстен. Ако се задържи наоколо, всеки любовник става мързелив. Супермен се превръщаше в Кларк Кент.

Джак изглеждаше по-впечатляващ от повечето мъже: умен, но без да изпитва онази жалка нужда да говори постоянно за себе си. Понякога хората не можеха да си намерят място, преди да са ти изпели и майчиното си мляко. Това беше просто вулгарно. Тази мисъл я накара да се изкиска вътрешно, но пък тя открай време си беше снобка, дълго преди да започне да прислужва на член на кралското семейство. Дори като дете свиваше устни, когато уличницата от съседната къща простираше гащите и сутиените си. Това беше най-интимната част от облеклото ѝ — каква гадост!

Единствената слабост в резервирания характер на Джак беше това, че Иносънс все още не знаеше как да го манипулира. Виждаше, че островът е диамант, който бързо се превръща във въглен. Този хотел бе тяхното бъдеще, но бе прикован в миналото. Всеки път, когато видеше сервитьор с червена жилетка, ѝ прилошаваше. За всеки под петдесет червената жилетка беше отживелица.

Джак трябваше да предприеме нещо. Ако не знаеше какво, тя щеше да го подбутне в правилната посока. Беше си фантазирала как той уволнява цялото ръководство на хотела, докато тя лежи на брега, пуши, отпива „Мръсно мартини“ и прави тен. Веднага след като са се изчукали като зайци. Възбуждаше се от безжалостност, не от червени рози.

През цялото време на острова обаче Джак се държа като турист, очарован от разни безвкусици само защото бяха стари. Не, Иносънс не можеше да се възхищава на залеза — в него нямаше нищо ново. Искеше да удря пианиста на хотела с кокосов орех по главата, докато той предаде Богу дух. Искеше истинска храна, не нови картофи, по дяволите! Мосю Бертран беше глупак от старата школа и все още

живееше в шейсетте. Трябваше да управлява някой крайбрежен хотел в Корнуол, където приготвяха бананово-млечни шейкове с „Нескуик“ вместо с плодове и все още продаваха картички с плашила в магазинчетата за сувенири.

Джак сякаш не забелязваше връзката „причина — следствие“.

Типично за богатите. Те не забелязваха останалите. Или може би просто бе типично за мъжете.

Но това представляваше проблем. Дори и да успееш да привлечат идеалната клиентела — готини, сексапилни млади филмови звезди, богати наследници, рок звезди, финансови акули с много пари, — тези хора щяха да забележат всичко. И нямаше да се върнат. Джак не разбираше, че за тези висши същества тюркоазните води на лагуната ще бъдат опетнени от безличния му персонал. Грозните хора бяха като петно от петрол. Мъжете имаха очи само за красивите момичета и изключваха грозните, но красивите момичета бяха крайно алергични и към най-малкото несъвършенство. Грозотата се свързваше със старост и смърт и се подиграваше на илюзията, че ще живееш вечно.

Първата инвестиция на съпруга ѝ бе развалина, а той не бе направил нищо, не бе казал нищо, бе изложил нейната сигурност на риск. Иносънс се чувстваше безкрайно обидена.

Преди време имаше един лишен от чар финансов магнат, на когото бе хвърлила око, но не се получи: той се беше женил два пъти и имаше пет деца и любовница. Иносънс не можеше да понесе мисълта какво ли ще пише в завещанието му. Но седя до него по време на една от вечерите на Хари и говориха за колекцията му от произведения на изкуството. Беше назубрила някои факти от историята на изкуството и можеше да издаде подходящите звуци при съобщението, че събеседникът ѝ притежава три творби на Матис, две на Гоген, три на Писаро и десет на Курбе. Той намаза дебело една бисквита с мус от съомга, натъпка я в устата си и ръсейки трохи над копринената рокля на Иносънс от „Диор“, каза:

— За мен са важни само цифрите.

Само цифрите! О! Тя буквално се разтопи.

За нещастие обаче Джак сякаш не беше маниак на тема пари. Беше добър компаньон, но ако искаше компаньон, Иносънс щеше да си купи куче. Все още можеше да го направи. Нима бе допуснала грешка?

— Мила?

— Да? — отговори тя и направи пауза. — Скъпи?

Не можеше да го погледне. Мъжете, които не знаеха как да останат богати, не бяха привлекателни. Може и да изглеждаха като Стив Макуин, но това нямаше значение. Щом не можеха да умножат парите си, значи бяха слаби, а от самата мисъл да се изчука със слаб мъж кожата ѝ настръхваше. Джак я бе измамил. Бе натрупал малко състояние на борсата, навярно от чист късмет. А малкото състояние не бе достатъчно. Бог да ѝ е на помощ, ако се окажеше, че Хари Канадайн е бил мозъкът на съвместните им начинания. Този човек бе блестящ отговор на въпроса защо аристокрацията скоро ще отмре.

— Добре ли си, мила?

Тя трепереше от гняв, но инстинктът ѝ подсказа да прикрие всяка следа от враждебност. Джак не беше от хората, които приемаха критики. Но кой ли ги приемаше? А сега какво? Развод? Само след един месец? Ако го направеше, скоро щеше да рови в кофите за боклук! Беше се запознала с адвоката му — същинска акула. Бе вложила в този проект почти десетгодишен труд. Беше навлязла в обществото като госпожица Иносънс Ашфорд. Нямаше да позволи това да е било напразно. Ако новият ѝ съпруг се бе завтекъл с всички сили към провала, тя щеше да го отклони към успеха.

Джак може би беше идиот, но все пак не бе безнадежден случай. Просто щеше да ѝ отнеме малко повече време да постигне целите си.

Повече от всичко копнееше за богатство и за вълшебната сила, която то даваше. Разбираше необходимостта на големите злодеи от приказките да контролират милиарди хора — глупави малки мравки. Искаше самата тя да ги контролира, искаше също така страха и уважението, които произтичаха от това привилегировано положение. Копнееше до края на живота си да има толкова пари, че да може да прати целия свят по дяволите. Никога нямаше да е щастлива като обикновена незначителна съпруга, която само харчи пари и понася подигравателните погледи на тези, които я обслужват и си мислят: „курва“. Не. Искаше сама да спечели огромното си състояние; искаше да е всемогъща като Джак и хората да ѝ го признават и да ѝ се възхищават заради това.

Имаше обаче един малък проблем: ако Джак разбереше за амбицията ѝ, нямаше нито да я признае, нито да ѝ се възхити. За Джак

жените с амбиции не бяха женствени, също като жените с косми по лицето.

Иносънс обаче познаваше сърцето си. Бе откраднала и спечелила и бе изпитала най-голяма наслада от харченето на спечеленото. Невероятно, но факт. Каква ужасна ирония! Сравняваше я с това да имаш настинка и вкусовите ти рецептори да са притъпени. Можеш да изядеш цяло бурканче хайвер от есетра и въпреки това да не изпиташ удоволствие — само неясно чувство на празнота. Същото бе да пилееш парите на другите хора. Искрата я нямаше. И понеже не можеше да го повярва, бе започнала да харчи все по-бързо и по-бързо, в търсене на това върховно удоволствие — и бе установила, че съвсем скоро ще остане без нищо.

Джак приличаше на агънце, загубено във финансова гора, и ако тя не поемеше командването, парите щяха да изчезнат. Той бе избрал бизнес, за който Иносънс имаше усет. Личният ѝ стил бе по-различен, но знаеше какво обичат подходящите хора. Това бе нейната възможност да създаде своя империя. Никой не може да стигне безкрайно далеч, влачейки се по колене.

Жалко, че Джак нямаше да иска да споделя. Тя потисна изсумтяването си. Нямаше значение. Щеше да го научи, че споделянето е хубаво. Щеше да го научи колко е важно разделението на властта. И имаше само един начин да го направи: преди това трябваше да го накара да се провали.

ДЖАК

Един час по-късно

Джак си позволи да се усмихне. След две години нещастие и трупане на пари сега бе наистина щастлив. Странно бе отново да се чувства жив. И го дължеше на Иносънс. Тя го бе спасила от спиралата на депресията, в която всеки ден бе увенчан с остър ръб. Не обичаше да взема валиум. Предпочиташе да го налягат мисли за самоубийство пред това да се чувства като душевноболен. Ненавиждаше самата мисъл за хапчето, което установява контрол над мозъка му. Беше като да намажеш действителността с вазелин: целият свят му се струваше по-мек. Определено предпочиташе ръба. Но чувството на щастие — това бе нещо ново.

Остров Спайглас си беше жива кражба. Самото място бе зашеметяващо: светлината бе различна, толкова ярка, че караше света да изглежда сюрреалистичен. Но хотелът беше дупка. В рекламата го препоръчваха като „автентичен“ — друга дума за „западнал“. Повечето членове на персонала бяха толкова стари, че му се струваше, че сградата е обитавана от духове. Беше им дал възможност да се оттеглят доброволно — предложи им суми, които щяха да са луди да откажат, — главно за да се освободи от чувството за вина. Искаше да му се махнат от главата, да приключи с тях. В такива случаи парите бяха страхотни — разрешаваха всички проблеми.

Бе спестил на Иносънс най-лошото. Тяхната вила, в непосредствена близост до водата, бе приемлива само защото бе наредил да я обновят преди пристигането им. Не беше сигурен, че златистите пискюли са подходящи за пустинен остров, но майната му на вкуса! Все едно, бяха прекарвали толкова много време в чукане, че Иносънс вероятно изобщо не бе забелязала декора — или призраците в униформи. Извади голям късмет с тази инвестиция — не в английския смисъл, че успехът ти е чиста случайност, а в китайския — съчетаване на подготовка и възможност. След италианската катастрофа Джак започна да действа по-умно. Събитията от онзи ден го промениха — тласнаха го към решения, които го направиха безмилостен.

Така че той започна да търси слаба компания, изпаднала в беда. Отначало се чувстваше зле. Искаше да е добър. Но още повече искаше да е богат. Не знаеше дали го тласка желанието да каже „Майната ти“ на света или просто да води добър живот. Изчака условията на борсата да станат идеални за купуване и скочи. Щеше да спаси хотела — банките бяха на път да обявят ипотеката за просрочена заради дълговете на собствениците, — но цената, която плати, бе обидна. Все пак, ако той не се бе възползвал от ситуацията, някой друг щеше да го направи.

Същото беше и с Иносънс. Не можеше да повярва, че спечели жена като нея. Тя подходеше на него и на положението му. Беше сдържана във всичко, освен в секса. Двамата се свързваха чрез секса — това бе основната им форма на комуникация. Джак определено го предпочиташе пред говоренето — говоренето те вкарваше в беля. Жените очакваха мъжете да си спомнят всевъзможни дребни неща, а не го биваше да запомня подробности. Не обичаше да се приближава прекалено близо до нищо. Вече не.

Точно затова изпитваше и ужас. Един хотел бе нещо прекалено лично. Щеше да го затвори за една година, докато трае обновяването. Представяше си как ще изглежда успехът му, но очертанятията на образа бяха размити. Това го тревожеше. Знаеше какво иска от един хотел, но какво искаха другите хора? Беше очаквал да е неутешим след смъртта на жена си, но изчезването на самоувереността му му дойде като шок. Вече не вярваше толкова твърдо във вижданията си по един или друг въпрос. И това го тласкаше към по-дръзки, по-показни действия, за да не може никой да забележи слабостта му.

Не беше кой знае колко зле. В последно време бе направил няколко добри инвестиции... Усмихна се при спомена за частния самолет. Бе уредил да свирят „Ти си всичко за мен“, докато се качват на борда. Момичетата обичаха такива неща. Но Иносънс предпочиташе „Стъклено сърце“ — единствената песен, която нямаха. И така, в един момент жена му беше в лошо настроение, а в следващия го опипваше, и в крайна сметка го направиха в банята.

Погледна към нея. Седеше до него в светлочервения „Бристъл 401“ със скръстени в скута ръце. Имаше толкова изтънчени маниери и все пак беше мръсница. Предполагаше, че всички представители на висшата класа са такива. Обичаха мръсотията, конете и секса; питаха

троснато „Какво?“ вместо „Моля?“. Носеха най-грозните дрехи на света и гледаха пренебрежително ръчно ушития ти италиански костюм, защото бе изработен от грешния шивач. Погали я по косата. Тя седеше неподвижна, но това сякаш ѝ струваше усилие, като че ли отвътре кипеше. На Джак това му харесваше. Тя беше млада; караше и него да се чувства млад и той изпитваше облекчение. Като вдовец се чувстваше безкрайно стар. Понякога помръдваше глава и чуваше как мозъкът му скърца.

— Ще видиш новия си дом след... — и той погледна новия си часовник „Пардю“ — ... пет минути.

Тя се обърна и бавно свали слънчевите очила. Очите ѝ горяха в буйно синьо.

— Прекрасно, скъпи.

Докато се чукаха, тя говореше на съвсем друг език и „прекрасно“ не присъстваше в него.

— Навярно не трябва да ти го казвам и да развалям изненадата. — Боже, никак не го биваше за това. — Но може би ще ти е приятно да разбереш навреме, за да се подготвиш. Организирах парти за посрещане на съпругата.

Иносънс се засмя.

— Какво си организирал?

Джак усети, че е доволна.

— В твоя чест. Малко събиране. Петстотин от най-близките ми приятели. Всички искат да се запознаят с теб, затова реших да го превърна в празник. Малко сватбено тържество. Поканил съм „Муунрейкър.“ — Той сви рамене. — Помислих, че ще е забавно.

Видя я как свежда поглед към белия си костюм от „Шанел“. Слава Богу, че секретарката му Марта Грийн винаги вършеше всичко както трябва. Свали от задната седалка едно одеяло и под него се показа цял куп рокли.

— Имаш избор. Червената е от „Валентино“. Тази с кристалите е от „Иън Томас“. А онази с шарки като питон е от „Живанши“.

Не беше сигурен за питона — Марта малко беше откачила.

— Надявам се, че няма да имаш нищо против, но мисля, че познавам вкуса ти. — Ухили се. — Както и размера ти. — Направи пауза. — Има и няколко дрънкулки.

Това също бе дело на Марта: тя му бе предложила обеци и огърлица от „Граф“.

— Човек не може да сбърка с диамантите — бе казала тя. Той разчиташе на нея — тя винаги знаеше най-добре. Постъпи правилно, като я нае, въпреки че се получи... неудобно. Но поради обстоятелствата бързо получи прошка. Марта — жена на средна възраст, неуморна плетачка и кралица на дискретно елегантното облекло — се грижеше за него от няколко години. Нямаше да бъде на тържеството тази вечер — бившите ѝ работодатели щяха да присъстват, а Джек не искаше да сипва сол в раната.

Той се усмихна на Иносънс. Надяваше се, че ще избере роклята на „Иън Томас“ за запознанството с приятелите му. Искаше му се да запази роклята с питоновите шарки за по-късно.

Иносънс беше възхитена. Винаги започваше да говори с плътен звучен глас, когато се вълнуваше.

— Роклята от „Валентино“ е божествена! — възкликна тя. — Ще приличам на момиче на Бонд!

Тя се сгуши по-близо и се наведе над лоста на скоростите да погали бедрото му.

— Толкова мило от твоя страна, скъпи! Разкажи ми повече за довечера!

Трудно му бе да си спомни подробностите. Марта и икономката бяха организирали всичко.

— Ами... — Трябваше да се опита да не звучи неопределено. — Искам да запазя някои подробности в тайна, но ще пее Шърли Беси. — Този ангажимент му бе струвал сума пари, но мамка му, човек трябваше да живее, а не смяташе, че „Джем“ ще са по вкуса на Иносънс.

— Храната ще приготви Гуалтиеро Маркези. Италианец. Занимава се и с френска кухня. — Не го познаваше, но двете звезди от „Мишелин“ го правеха приемлив. Очакваше, че Иносънс ще знае името, но тя с нищо не показа да го е чувала. С времето Джек бе започнал да харесва навика на хората от висшата класа да задушават всяка емоция веднага щом я почувстват — това бе белег на достойнство. И все пак нищо нямаше да ѝ стане, ако поне с нещо покажеше, че оценява жеста му.

Както и да е. Вече почти се бе здрачило и хилядите лампички щяха да ги посрещнат като магия. Бе наредил да заравнят пътеките и да изгорят всяко листо, което не е на мястото си. Шибана природа! Точно затова не си бе купил къща в провинцията. Когато посещаваше Хари в имението му в Глостършър, сивите овце разваляха целия ефект.

— Защо не накараш, тъъ, овчаря да ги измие, преди да дойдеш? — бе попитал веднъж, но Хари се разсмя толкова гръмко, че Джак млъкна притеснен.

— Почти пристигнахме — обърна се той към Иносънс. — Гостите ще дойдат в осем, така че ще разполагаш с цял час да се приготвиш. И, разбира се, ще се запознаеш с Клаудия — толкова е развълнувана. Но тази вечер е изцяло твоя. Всичко е в твоя чест.

Проблемът с жените, които изискваха много средства — а Иносънс очевидно бе свикнала с най-хубавото, — беше, че човек пълзеше в краката им с надеждата да си спечели само една усмивка.

— Отбий — измърка тя.

— Но... на главен път сме. — Не беше сигурен, че иска да го направи в колата — това беше бристол, а не форд капри.

— Ооо! — закачливо рече тя. — Ще си навлечем неприятности! — Въздъхна, отвори ципа на панталоните му и го възседна. О, господи! Започна да шепне нещо в ухото му. Какво? Тя беше луда! — Направи го — прошепна тя. — Може да ти хареса.

Да шофира, докато прави секс: това не беше изрично забранено в правилника за движение по пътищата. Джак беше благодарен, че се приближават към портата. О, да! Натисна дистанционното. О, боже! Почти не виждаше пътя. Надяваше се, че персоналът не се е строил да ги посрещне. Е, добре, това придаваше ново значение на думата „идвам по алеята“.

О, господи! Беше блъснал нещо.

ИНОСЪНС

По-късно същата вечер

Имаше ли на света нещо по-лошо от това нечия чужда беда да развали твоя ден? Онова проклето малко изчадие! Дори не беше пострадала кой знае колко тежко. Счупен крак, сътресение на мозъка и пукнато ребро. Натрошен пръст. Сериозно натъртване. Съвсем нищо. И все пак! Бабата щеше да се погрижи за нея, а Джак скоро щеше да се върне от болницата. Погледна си часовника от „Беда“. Половин час до пристигането на гостите — имаше предостатъчно време. Огледа лицето си в огледалото. Забеляза, че огледалото е обикновено. Трябваше да научи Джак как да харчи пари — той и представа си нямаше. Тази червена кола — каква беше? Датсун?

Иносънс щеше да си поръча огледало като онова от „Снежанка“ — достойно за кралица, с рамка от масивно злато. Тя изпърха с изкуствените си мигли и затвори очите си наполовина, за да се възхити на зашеметяващия ефект от сребристите сенки. Наистина беше най-красива на земята. Изправи се, плъзна ръце по елегантните си извивки и погледна към роклите, прострени на леглото. Проклетият „Иън Томас“ щеше да отиде право на боклука. Джак искаше от нея да избере шивача, който обличаше кралските особи, така че всичките му надути приятели да видят, че се е оженил за жена от класа. Роклята си беше хубава, а обшитите с кристали ръкави, наподобяващи ангелски крила, ѝ придаваха блясък. Но не беше Бонд. Може би щеше да я отстъпи на Оксфордския комитет за помощ на гладуващите или да я продаде.

Онази с питоновите шарки беше повече по неин вкус. Беше страхотна, покрита с прозрачни пайети и прилепваше като змийска кожа. А „Валентино“ — щом бе достатъчно добър за Джаки О, значи бе достатъчно добър и за Иносънс. Но роклите, които приличаха на змийска кожа, бяха ушити специално за нея.

Иносънс въздъхна, облече роклята с ръкави като ангелски крила и вдигна ципа.

Някой почука силно на вратата. Икономката. Всички икономки бяха едни и същи, сякаш са обучавани в СС.

— Мадам. Ще желаете ли да проверите къщата и градината, преди да са пристигнали гостите?

Иносънс разлюля изящния си крак, обут в сребърен сандал с високо метално токче.

— Благодаря, но не съм облечена подходящо. Ще оставя това на съпруга си. — „Той ще се върне всеки момент, тъпа краво, не ме гледай така.“

Вече бе проверила къщата и градината. Хубаво беше да разполага с пространство. Богаташите не можеха да устоят на високите тесни къщи, в които постоянно се снове по стълбите. В някои отношения градската къща на Иносънс не бе по-добра от общински апартамент: стените бяха също толкова тънки и се чуваха крясъците на съседите от другата страна. Това я караше да се чувства наблюдавана — сякаш не бе стигнала доникъде. Къщата на Джек беше голяма и просторна, с огромни градини. От нея човек не можеше да вижда съседите си и това ѝ допаднаше. На този свят имаше прекалено много хора. Хареса ѝ плувният басейн на приземния етаж, с мозайката с делфини. Хареса ѝ и балната зала с безкрайния дъбов под, полиран от някой друг. Харесаха ѝ извитите стълбища в някакъв си стил. Гугенхайм? Ненавиждаше факта, че в образованието ѝ има толкова пропуски.

Апартаментът на Джек беше малко в стил диско, което я изненада. Очевидно харесваше модерното изкуство. Мамка му: още една област, в която беше невежа. Тя потръпна при спомена как бе посетила откриването на една галерия в Южен Кенсингтън и бе вдигнала едно яке, оставено на пода. Оказа се, че това е най-характерната творба на художника, озаглавена „Отсъстващият баща“.

Като си помисли за отсъствия... Джек трябваше вече да се е върнал. Трябваше да се изкъпе и преоблече, преди да поздравят всички като съпруг и съпруга. Това бе мигът на нейния триумф и тя се запита дали диамантите са достатъчни. Запали една „Марлборо“. Не знаеше какво да направи. Отвори френските прозорци и излезе на балкона. Вечерта беше студена, хапеща и суха. Тя почувства как в гърдите ѝ се надига топка страх, когато видя колите, които задръстваха алеята — ягуар „Екс Джей Ес“, астън мартин „Ди Би 5“, триумф „Спитфайър“, сребристи, черни, блатнозелени — цветовете на войната. Това бе катастрофа! Къде, по дяволите, беше Джек? Беше ѝ обещал!

Заклатушка се надолу замаяна, с опасна скорост. Къщата изглеждаше великолепно. Навсякъде имаше боядисани в черно орхидеи и силната им миризма беше секси. Въртящи се камери изпращаха подвижни образи по всички стени на фона на саундтрак на „Абба“. Много подходящо. Висок мъж с металически космонавтски костюм на Зиги даваше инструкции на цяло ято хубави сервитьорки с накъдрени руси коси и сребристи шорти — много ретро, много сладко. Само че самата Иносънс би трябвало да носи шорти. Господи, понякога бе много трудно да се правиш на богата снобка. Изглеждаше суперсекси с роклята на „Иън Томас“, но като се замислеше, тази дреха спокойно можеше да я облече някоя четирийсетгодишна. Това парти бе устроено, за да се изфука, и беше адски нечестно, че трябва да е облечена толкова превзето.

Икономката се прокрадна към нея, без да смее да срещне погледа ѝ.

— Обадете се в болницата и разберете къде е той — нареди троснато Иносънс. И добави: — Ако обичате. Много ви благодаря.

Никой не би искал да си създаде враг в лицето на Химлер. Освен това, колкото и да се опитваше да го потисне, се чувстваше зле, когато се държеше грубо с прислугата.

Икономката се усмихна мрачно и в този миг през входната врата с шум се изсипа огромна тълпа — водовъртеж от кожи, цигарен дим, бижута, смях, блясък и алкохол. Иносънс преглътна и се застави да се приближи към... някого, към когото и да било, и да се представи.

— Добър вечер — извика тя и на лицето ѝ се появи ослепителна фалшива усмивка. Това беше сватбеното ѝ тържество, а новият ѝ съпруг бе прекалено зает, за да дойде. Той и противната му дъщеря я бяха направили на глупачка пред всички тези хора. „Бъди чаровна, бъди красива — премина през ума ѝ като съобщение на телеграфна лента. — Представи си, че си филмова звезда. Ще се справиш, момиче.“

— Здравсти, красавице, а ти коя си? — изкрещя един млад мъж с намазана с брилянтин коса и яркооранжева риза и взе ръката ѝ.

— Аз съм госпожа Кент — отговори тя. Гласът ѝ бе дрезгав от потиснатата ярост.

— Какво? Говори по-високо!

Сърцето ѝ заби по-бързо и тя отскубна ръката си от неговата.

— Аз съм домакинята. Домакинът. Извинете ме — промърмори тя.

Почувства, че ще се разплаче, и силно прехапа долната си устна. Икономката бе изчезнала и я бе оставила на съдбата ѝ. Всички тези зашеметяващи, изискани хора — Иносънс вече усещаше как я преценяват и не я одобряват. Трябваше да овладее положението, но се чувстваше така, сякаш се опитва да овладее стадо носорози, устремени напред. Повечето от гостите бяха млади и убийствено привлекателни, родени в богатство; предполагаше, че богатите мъже си имат красиви съпруги. Поне половината от тях се бяха натряскали. Ако се съдеше по дрехите им — повече Боуи, отколкото Бонд. Очевидно смятаха, че трябва да се бунтуват срещу нещо. Срещу какво — прекалено много пари?

Щеше да им покаже. На масивен къс сив мрамор стоеше статуя от Джакомети на някаква анорексичка — рядко противна статуя. Иносънс я запрати в един ъгъл, вдигна полата на роклята си, качи се на плинта, пъкна два пръста в устата си и свирна.

Почувства как шумът се отлива като вълна. Всички погледнаха към нея. Зиги, който предусети, че ще се разиграе някаква драма, махна с ръка да изключат „Абба“.

— Добре дошли! — провикна се тя. — За тези, които още не ме познават, аз съм... госпожица Иносънс Ашфорд. Госпожа Кент. — „Наврете си го отзад.“ — Съпругът ми Джек ще бъде тук много скоро. Негова близка роднина се разболя... — за нищо на света нямаше да позволи на Клаудия да стане дори за секунда център на вниманието — ... но въпреки това искаме всички вие да се забавлявате и да... купонясвате!

Усмихна се и се понацупи с надеждата, че никой не забелязва как се тресе. Във фойето се разнесе шепот; лицата на гостите изглеждаха приятелски — или бяха любезни... съчувствени... съжалителни?

— Браво! — изкрещя дълбок глас. Хари. Слава Богу! Избутал цигарата в ъгълчето на устата си, той се втурна да се присъедини към нея на плинта. — Три пъти ура за Иносънс! Тя е истински скъпоценен камък — същински диамант!

Хората започнаха да ръкопляскат и подсвиркват. Хари ѝ намигна и каза:

— Хайде, старице. Да ти вземем нещо за пиене.

Тя изпи малко „Буланже“, изпуши много цигари „Марлборо“, престана да мисли за сексапилните сервитьорки, хапна патица, предаде нататък една цигара с марихуана, не обърна внимание на оргиите. (Пфу! Трябваше да почистят помещението с „Дитол“, с белина и с „Вим“ — и с трите.) В десет часа Шърли Беси доплува в къщата, увита в метри бяла лисича кожа. Отначало всичко вървеше добре, но после Шърли реши да влезе в ролята на конферансие и да покани домакина и домакинята да излязат на дансинга и да танцуват под звуците на най-големия ѝ хит — „Златният пръст“.

Мамка му! Иносънс не изпълняваше ничии нареждания. Но това беше Шърли. Беше неспособна да не ѝ се подчини. Обезумяла, тя се огледа наоколо, сякаш Джак щеше да се появи като с вълшебна пръчица. Чувстваше се така, сякаш съпругът ѝ беше мъртъв. Хари навярно чукаше някоя сервитьорка в басейна. Защо никой от другите мъже не предложи да ѝ партнира? Може би не се осмеляваха?

Тя отиде с омекнали крака до центъра на дансинга и хладно кимна на Шърли. Певицата повдигна тънка вежда и започна да пее. Иносънс чувстваше, че ѝ прилошава. Тялото ѝ сякаш се превръщаше в камък. Застави се да се полюшва в ритъма на музиката. Лицето ѝ бе червено като мак. Смееха ли се хората? реши да им предложи истинско шоу: започна да се поклаща като танцьорка на шими, да се извива, да се мята наляво-надясно. А после, на половината на песента, видя едно красиво, подигравателно ухилено лице, чу как гръмогласни смехове се сливат, и почувства, че не издържа повече. Спря, поклати глава към Шърли и избяга от помещението.

Пет мъртвешки минути по-късно стигна до главното стълбище, погледна нагоре и видя Джак, който бавно слизаше надолу.

— Скъпа! — извика той. — Тук съм! Прекрасна си!

Завързваше вратовръзката си. Косата му беше влажна. Спокойно се бе къпал и преобличал, докато тя бе преживявала най-срамния епизод в живота си.

Иносънс дълбоко си пое дъх, но в английския език нямаше достатъчно противна дума, която да му изкрещи. Затова просто обяви с леден глас:

— Имам главоболие. Ще си легна.

— Скъпа, чакай! — възкликна той.

Тя протегна ръка, за да го спре.

— Моля те, върви.

Подсмръкна, избърса носа си в украсения с кристали ръкав и побягна нагоре по стълбите. Хвърли се на черните копринени чаршафи на леглото в господарската спалня и избухна в сълзи.

Плачът ѝ секна почти веднага. Този идиот щеше да си плати за унижението, което бе изпитала. Значи Шърли Беси се смяташе за голяма прахосница^[1] — ха! Шарън Мартин щеше да покаже на Джек какво означава да си беден.

Колкото до дъщеря му, конкуренцията трябваше да бъде елиминирана. Иносънс имаше планове за скъпата Клаудия.

[1] Препратка към песента на Шърли Беси „Big Spender“ („Голяма прахосница“). — Б.р. ↑

НЕЙТЪН

Лондон, 1985

Нейтън всмука нощния въздух, сякаш беше дрога. Чувстваше се добре извън специалното отделение. Това беше затвор, както и да го наричаха. Едни и същи четири стени и заключени врати, а служителите приличаха на надзиратели в затвор. Винаги те наблюдаваха. Ако извадиш късмет, това беше всичко. Някои от тях биеха обитателите, но с изключение на това, общо взето, ги бяха оставили на мира. Всеки ден от последните две години Нейтън се беше бил. Обичаше да се бие. Харесваше му да кара някой да крещи. Обстановката не го безпокоеше — имаше ли значение дали по стените висят картини, по дяволите?

Чарли му подсвирна рязко, като на куче. Чарли се държеше добре с него. Чарли беше шефът. Всичко беше наред. Нейтън искаше да се учи от него. Но в деня, в който Чарли започнеше да се държи зле, Нейтън щеше да го разпори като пакетче чипс. Но засега отношенията им бяха супер. Чарли беше единайсетгодишен, с четири години по-голям от Нейтън.

Нейтън гледаше колко внимателно Чарли си върши работата. Беше помолил за разрешение да отиде до Британската библиотека; разбира се, персоналът едва не се подмокри от въодушевление. Нейтън също отиде. Неговият свят бе толкова малък, че му бе трудно да повярва, че има толкова големи сгради, толкова високи тавани. Почеркът му все още не беше много хубав, но можеше да чете — и да запомня. Имаше добра памет.

Чарли бе осиновен за кратко от двама бели големци от средната класа, които работеха в някакъв евтин вестник. Знаеше как да попита за правилните книги и вестници, без да събужда подозрения. „Мейл“ беше полезен. „Татлър“. „Стандарт“. В „Стандарт“ съобщаваха кога са големите събития и кой ще присъства. От „Мейл“ се разбираше колко са богати и къде живеят.

Чарли казваше, че отива до тоалетната, и се обаждаше в редакцията на „Стандарт“ към четири следобед, когато редакторите

бързаха; телефонът щеше да вдигне най-незначителният член на екипа. Нищо не можеше да смути Чарли.

— Здравсти, скъпа, обаждам се от името на господин Бейли. Аз съм помощникът му, Фреди Маркс. Слушай, имаме поръчка за фотосесия с лейди Бракън рано утре сутринта в бърлогата ѝ в Западен Лондон. Шефът надраска адреса на гърба на кутия с цигари. Не мога да го разчета, а ще ме убие, ако не уредя срещата.

Така се сдобиваха с адреса. После Нейтън молеше библиотекарката да му разкаже историята на областта. Ако ставаше въпрос за важна къща, обикновено в библиотеката имаше копие от архитектурните ѝ планове. Понякога дори се случваше от „Татлър“ да са писали статия, в която показват вътрешността ѝ и най-апетитните ѝ ценности. Нейтън и Чарли проучваха не само къщата, а и хората — какви са, кого познават. Обикновено богатшите проявяваха небрежност към сигурността на домовете си — смятаха, че са прекалено важни и не може да им се случи нищо лошо. После двете момчета се връщаха у дома и се сливаха със сивото ежедневие под покрива на социалните грижи.

Когато дойдеше време да свършат работата, отиваха в стаите си и сядаха кротко — също като предишната и по-предишната вечер. Третата вечер никой не ги проверяваше — служителите нямаха време за губене с деца, които не причиняват неприятности. Нейтън се бе върнал в сиропиталището преди четири месеца и това бе третата му задача. Първата беше лесна, просто проверка, за да видят дали става — някаква луда богаташка, дърта крава, която живееше сама; най-трудното бе да стигне с автобуса дотам. Всяка стая в отвратителната ѝ къща бе претъпкана чак до украсените с корнизи тавани с купища вестници, документи и книги. Сякаш собственичката бавно се погребваше жива. Взеха стара кутия за бижута с мъжка венчална халка.

Втората задача беше по-опасна: трябваше да проникнат в струващата два милиона къща на граф и графиня, които щяха да прекарат нощта на някаква благотворителна вечер за бедните деца в Африка. Местата около масите струваха десет хиляди лири, щеше да свири Елтън Джон, а цветята представляваха избухващи фойерверки. Не беше вечер, която човек би искал да пропусне, след като кихне исканата сума. Изчакаха до два часа през нощта, така че всички в

къщата да са или пияни, или заспали. Чарли промуши през кутията за писма един бамбуков прът с кука, закачи резервните ключове от кокетната странична масичка, отключи и влезе. Вътре беше тихо. Зловещо тихо. Приглушен смях идваше от едно задно помещение: кухнята. Двамата спокойно се качиха на втория етаж и натъпкаха джобовете си с огърлици и пръстени със скъпоценни камъни от нощното шкафче на жената — тя помагаше на бедните деца във Великобритания повече, отколкото си мислеше. Тъкмо слизаха обратно по стълбите, когато проклетият тийнейджър, синът на графа, се появи от една спалня. Голям дебел скапаняк, чисто гол, със сандвич в устата. Той се хвърли към тях и изрева като разярен звяр; те захвърлиха плячката си и побягнаха. Нейтън бе задържал един диамантен пръстен, но не беше счел за нужно да споменава това пред Чарли.

Нейтън се намръщи, когато сърцето му заби по-силно. Не изпитваше никакъв страх; как смееше сърцето му да го предава? Изду войнствено гърди в бялата си риза. Орфаната яка се виждаше само ако погледнеш отблизо. Приличаше на педи. И двамата приличаха на педита. Мамка му, косата му беше сплетена на плитка, вързана с червена панделка! Чарли я бе взел от едно от момичетата. Бялата ивица през носа му беше изрисувана с боя за стена; сърбеше и скоро щеше да се наложи да я изстърже.

Вървяха бързо. Чарли бе намазал устните си с червило и изражението му говореше: „Не казвай нищо.“

Къщата бе заобиколена от високи червени стени, покрити с бръшлян. Нямаше дори бодлива тел. Нейтън носеше въже, което бяха задигнали от една барака. „За къщичка на дърво“ — щяха да обяснят, ако някой ги попиташе. Чарли носеше под мишница футболна топка.

На Нейтън му се струваше странно, че някой случаен минувач може да го вземе за дете, за което оцеляването е даденост, за което най-важното в този момент е да си построи къщичка в клоните на някое дърво.

Колите се редяха на входа към алеята, елегантни и с фини извивки, като красиви жени. Нейтън плъзна поглед по тях и по неясните силуети на пътниците вътре. Забеляза начина, по който държаха главите си, леко вирнатите брадички. С Чарли не си размениха нито дума. Пазачите щяха да са съсредоточени върху централния вход. Намериха подходящо място на половин километър от

главната порта, където се включваше еднопосочната система. Светлините щяха да останат червени петдесет и пет секунди.

Чарли бавно вдигна Нейтън за краката. Той се преметна през стената и погледна от другата ѝ страна. На километри пред него се простираше зеленина; толкова пространство само за четирима души, сериозна тежест за планетата. После скочи на моравата от вътрешната страна. Чарли му прехвърли въжето. Нейтън увисна на него и тежестта му позволи на Чарли да се изкатери по стената от външната страна.

— А сега какво? — попита Чарли. Знаеше какво следва, разбира се. Все едно Батман да попита Робин: „Къде ми е пелерината?“

— От осем и половина ще пият шампанско в Голямата зала. Която е от западната страна на имота. Охраната се състои от неколцина портиери от хотелите му, които работят извънредно.

Не звучеше като Нейтън. Звучеше като човека, който бе писал за партито във вестника. Репортерът бе написал и че „според някои източници в Ситито“ това ще е последното парти на Джак Кент за известно време. Нейтън знаеше, че по своя лукав начин мъжът намеква, че на Джак Кент ще му се случи нещо лошо. Да. Щяха да го ограбят! Но Нейтън бе заинтересуван от начина, по който мъжът бе казал всички тези неща. Ако си спомниш как говори някой, можеш почти да се превърнеш в него. Приятно му беше да се вмъкне в кожата на друг човек; чувстваше се като канибал, който носи скалпа на жертвата си.

Чарли изсумтя.

— Тъпак такъв. — Пусна топката и я метна на Нейтън. — А кои сме ние?

Нейтън нехайно му я метна обратно.

— Дружки на Клаудия. Приятели, имам предвид. Тя е десетгодишна. Има още една сестра, Емили. Тя е на три.

— Какви шибани имена имат тия хора! Да се отдалечим от стената. Мърдай! Трябва да изглеждаш така, сякаш се забавляваш. Как изглежда тази Клаудия? Сочна ли е?

Сочна ли? Всички момичета бяха отвратителни! Прилошаваше му от тях.

— Нямаше снимка.

Чарли не спря да върви, да се усмихва и да му подава топката, но гласът му беше студен:

— Значи сме й приятели, но ако я видим, няма да я познаем. Ти... — Чарли спря. — Ти трябва да знаеш.

Нейтън почувства как в гърдите му се надига смесица от ярост и удовлетворение. Чарли беше готов да избухне, но се въздържа. Дори и той се боеше малко от него.

— Ще разберем — добави Чарли. — Няма да е трудно. Това място е абсолютно шантаво.

Красотата не правеше никакво впечатление на Нейтън. Под повърхността всичко беше грозно. Тази къща приличаше на дворец — бяла и дълга, с големи ниски прозорци и колони. Градината беше странна: пълна с живи плетове, изрязани във формата на птици. Беше тъмно, но лехите бяха осветени. Една от тях бе подредена така, че червените цветя образуваха някакви думи, а белите приличаха на страница. Червените цветя изписваха изречението: „Иносънс е божествена.“

Какво? Това бе най-подредената градина, която бе виждал; как успяваха да накарат всичко да расте във форми?

Сега се приближаваха към гостите. Нейтън видя няколко деца, горе-долу на възрастта на Чарли. Това бе добър знак. Имаше и много хора с педалски червени якета със златисти пискюли, както и много с тесни черни панталони. Възрастни в модни дрешки. Странно.

Чарли удари топката в земята, хвана я и се отправи към една възрастна жена в тясна златиста рокля. Усмихна се свенливо към полата й, сякаш се стесняваше да я погледне в очите.

— Здравейте. Знаете ли къде е Клаудия?

Жената грейна в усмивка и кожата й се опъна силно.

— Да, разбира се, че знам. Все пак съм й ба... майка на баща й! Закъсняхте, лоши момчета такива! Боя се, че изпуснахте плуването — децата вече се преобличат за вечеря. Влизайте в къщата и помолете някой да ви упъти: прекалено голяма е, за да се ориентирате сами. Ще ви трябва пътечка от трохи, за да намерите пътя! Кажете на Клаудия, че е много сладка дори и с толкова къса коса. Клетата душичка! — За миг дамата се намръщи.

— Много ви благодаря — каза Чарли и лицето му се озари от истинска усмивка.

Двамата се изкачиха по гладките каменни стълби, като Чарли не спираше да удря с топката по земята. Горе стоеше мъж в униформа,

която приличаше на полицейска. Имаше къса коса и слънчеви очила. Наблюдаваше ги, макар да се преструваше, че не го прави. Нейтън не му обърна внимание — така правеха богатите деца, които постоянно ходеха по такива партита. Очите му започнаха да парят от яркото съвършенство на това място. Животът му представляваше милион оттенъци на сивото. Тази къща бе като друга страна: беше безумно обагрена в най-различни цветове. Имаше толкова много светлина, толкова много неща и толкова много пространство. Приличаше на Страната на чудесата, когато Алиса се смали.

Ръката на Чарли се стрелна напред, когато една едра дама по бикини и високи токчета мина с поклащане покрай тях, понесла поднос с пържолите и пържени картопки. Пържолите бяха малки, със забучени в средата клечици, така че човек да може да си вземе спокойно. Миризмата беше невероятна; на Нейтън му се доплака. Храната в сиропиталището миришеше на гранясало олио. Жената се наведе. Тялото ѝ бе боядисано със сребриста боя. Изглеждаше странно. Чарли ѝ намигна и взе три пържолите и много картопки. Сега пазачът ги гледаше. Имаха толкова много работа, а Чарли щеше да провали всичко заради едни пържени картофи. Сервитьорката поднесе таблата на Нейтън. Стомахът му изръмжа. Почувства как погледът на охранителя се забива в гърба му. Отчаяно искаше да опита от храната.

Поклати глава и отговори:

— Не, благодаря.

Изчака Чарли да спре да се тъпче и прошепна:

— Пазачът ни гледа. Не можем да се качим горе.

— Басейнът сигурно е насам — каза Чарли. — Ще хвърлим един поглед на момичето — не е нужно тя да ни забелязва — и после ще се качим. Сигурно има и задно стълбище. Ако някой ни спре, загубили сме се. Това място сигурно гъмжи от прислуга.

Заподскачаха по някакво широко каменно стълбище. Стените бяха бели, а от тавана висяха седем големи сребърни огледални топки. Нейтън Си представи как ги разбива с чук и късчетата стъкло се изсипват като хиляди малки камички, представи си и шума. Долу имаше още една огромна стая без врати, като в замък. Целият под бе покрит с пухкав пурпурночервен килим. Тези хора бяха откачени.

— Мисля — каза бавно Нейтън, — че трябва да вземем това, за което дойдохме, и да си тръгваме. Онзи пазач ни гледаше. Няма нужда

да ходим при момичето.

Чарли не каза нищо, само сви рамене.

И Нейтън не продума повече. Подуши въздуха. Ако той живееше в тази къща, какво щеше да иска? Един стълб до стаята си, за да може да се плъзга надолу като пожарникар... в басейна? Не. Не виждаше смисъл да кисне в студена вода, пълна с чужда пикня. Но тези хора, тези разглезени хора, които нямаха какво друго да правят, освен да се чукат наляво-надясно, щяха да искат басейнът да е точно там, за да не трябва да вървят надалеч... така че спалните им сигурно бяха наблизко. Щеше да остави Чарли да провери стаята на родителите. Искаше да види спалнята на момичето. На „клетата душичка“. Нейтън се интересуваше от хората. Интересуваше се от тях по същия начин, по който се интересуваше от мухите: как се гърчат, след като им откъснеш крилцата.

Оказа се прав — наистина имаше задно вито стълбище от тъмно дърво, покрито с бял пухкав килим, в който краката потъваха като в кал. Изкачиха се по него и се озоваха в един безкраен сводест коридор в бяло и златисто. В единия му край имаше огромен прозорец със стъклопис, като в църква. През него нахлуваше светлина, макар че беше нощ. В стъклото се очертаваше картина на жена, или може би на ангел. Възможно ли бе ангелите да имат черна коса? Изглеждаше така, сякаш хората трябва да я боготворят — имаше ореол и бели крила. Но в ръката си държеше... това пушек ли беше?

Чарли го побутна и му показа един розов надпис: „Стаята на Клаудия“.

— Ти провери момичето, виж дали има нещо, което си струва да задигнем. Аз ще отида в главната спалня. Ще се срещнем след петнайсет минути.

Идеално. Оказа се, че Чарли си пада малко слабоумен. Нейтън предпочиташе да работи сам. Тихо почука на вратата и влезе. Вътре беше почти тъмно, сиво. Чуваше се слабото ехо на музиката от долния етаж. Стаята бе боядисана в ужасен прасковен цвят, като тоалетна хартия, и не беше толкова голяма, колкото Нейтън очакваше. Беше стая на средна принцеса, не на главната.

Миришеше на цветя. На един рафт имаше квадратна кутийка за бижута с балерина отгоре. Той тихо пристъпи към нея, отвори я и тя започна да свири някаква мелодия ужасно високо. Затръшна капака,

но, мамка му, тази кутия беше пълна с диаманти и всякакви боклуци и просто си стоеше тук, където всеки можеше да я открадне. Щеше да я вземе цялата. Вече вървеше към вратата, когато замръзна на мястото си.

Чу как някой тихо ахна. Исусе Христе, в леглото имаше някой!

Нейтън се застави да диша бавно и спокойно. Ръката му се стрелна към джоба и пръстите му се свиха около ножа. Пристъпи тихо към шума. Този звук го дразнеше. Искеше да го прогони с ножа. Момичето се бе сгушило под завивката, свито на кълбо като котка, и плачеше във възглавницата. На един шкаф до леглото имаше малък замък от глазиран порцелан с множество малки дупчици в покрива. В замъка се виждаше малка фигурка с корона на главата и чекрък. Нейтън не можа да се спре. Все пак имаше нож. Включи нощната лампа. От дупчиците в покрива на замъка избухнаха безброй светлинки и превърнаха стаята във вълшебно царство. Нейтън се загледа в замъка.

Момичето още тихо ридаше във възглавницата си („Млъкни!“) и нямаше представа, че стои до нея. Клетата душичка! Той почувства прилив на гняв. За какво има да плаче тя? Трябваше да забие ножа през завивките. Но искаше да я гледа в очите, докато острието прониква в тялото ѝ. Иначе кое му беше забавното? Погледна към нощната лампичка със Спящата красавица. Вътре имаше нещо. Бръкна и извади малка торбичка от червено кадифе. Отвори я и извади златно сърчице на верижка. Хареса му. Щеше да го вземе. Пъхна го в обувката си, после спря. Прокара много лекичко ножа по тялото на момичето, след което неохотно го плъзна обратно в джоба си. Нямаше нужда да прибегва до насилие.

Отправи се безшумно към вратата с кутийката за бижута в ръка и се промъкна в коридора.

Почувства как подът се тресе секунда преди да види мъжете. Появиха се от нищото: две сърдити горили. Първата се втурна в стаята на Клаудия, а другата го сграбчи за врата и го притисна към тапицираната с кадифе стена на половин метър над пода. Той се замая, борейки се за въздух. Кутията излетя от пръстите му и по пода се разпиляха бижута.

— Направи ме на глупак, малък негодник такъв, и това не ми харесва.

Чу се висок крясък. Втората горила дотича от спалнята и стовари юмрук в лицето на Нейтън. Адски го заболя, но беше преживявал и по-лошо. Мъжът го пусна и той падна на пода, като се давеше в собствената си кръв. Имаше метален вкус.

— Мамка му, кърви на килима. Оная кучка ще побеснее. Разкарай го от очите ми. Натъпчи го някъде заедно с другия, докато дойде Бил.

Прилоша му. Как го бяха хванали — защо? За всичко бе виновен Чарли.

Завлякоха го за косата на долния етаж. Носът му се бе подул така, че изглеждаше два пъти по-голям, когато го стовариха на пода в кухнята до Чарли. Той изглеждаше озлобен, с размазано червило и око, което започваше да посинява.

Нейтън въздъхна, когато през ума му преминаха няколко мисли едновременно. Първата: щяха да го пратят право в охраняваното отделение, ако не и нещо още по-лошо. Втората: мамка им на шибаните вестници, които не внимаваха за подробностите, защото, докато те двамата бяха идеално маскирани като Мравката Адам, всички поканени гости бяха дошли като Майкъл Джексън. Третата: от стаята на госпожица Клаудия бяха извадили крадец, а мама и татко продължаваха да купонясват. Всички възрастни бяха мръсници. По окървавеното му лице изгря усмивка. Държеше в обувката си малкото ѝ сърчице.

Клетата душичка.

НЕЙТЪН

Есекс, 1989

„Създали сме истинско чудовище“ — помисли си Марк Стивънс, докато прелистваше досието. Прехапа долната си устна („Спри да си хапеш устната“) и му се прииска косата му да спре да оредява; това бе още една пукнатина в и бездруго крехката му броня. Тези копелета те преценяваха от пръв поглед; притежаваха жесток инстинкт кои са слабите ти места. Страхуваше се от срещата. Животът на това хлапе представляваше поредица от катастрофи. Осиновен. Разсиновен. Приемни родители, които го измъчвали. Влизал и излизал от сиропиталища и охранявани отделения. А сега, най-после, на зрялата възраст от единайсет години, беше в поправителния дом за малолетни.

Такава снизходителност беше прекалена. Това малко дете бе описано от отговорника по пробациите като „най-опасния човек, когото съм срещал“. Навярно той бе предизвикал пожара, причинил смъртта на приемните му родители. Според свидетелка бе пробол друго момче в окото. Жестокостта му бе вродена и извънредно голяма. На осем години за кратко бе осиновен от богата двойка. След година двойката бе осиновила второ дете. Три дни по-късно детето и майката бяха намерени мъртви в плувния си басейн. Доказателствата не бяха сто процента категорични. Глупости!

Марк поклати глава. На страницата падна един косъм и той рязко го бутна настрана. Вместо да накажат Нейтън, просто го бяха преместили в друг дом: направо гениално. Престъпленията му не бяха по негова вина, а по вина на всеки възрастен, който го бе малтретирал. Всичко му се бе разминавало и това му бе създавало чувство за всемогъщество и безнаказаност. Всъщност тормоз представляваше отказът да го дисциплинират. Вярно, беше прекалено млад, за да го окошарят, но защо не му налагаха някакви санкции? Имаха топли и щедри сърца, но изцяло грешаха.

Тази система на снизходителност бе създавала един социопат.

Марк отпи от кафето: евтино, разтворимо, от полистиренова чаша. От гледна точка на правителството той бе наемен работник и

получаваше по-малко уважение дори от малолетните, въдворени в заведението. Малолетните си имаха часове по актьорско майсторство, имаха си великолепни фитнес зали и питателна храна три пъти на ден, както и безбройните си психологически консултации. Марк ремонтираше тавана си и работниците, които поправяха покривите, отминаваха с вирнат нос разтворимото кафе. Бяха го накарали да се засрами и да им приготвя капучино. Един Господ знае как щяха да си претупат работата, ако им се бе опънал.

На горната му устна изби пот. По дяволите! Избърса я с ръкав. Можеше да се справи. Затвори папката, пхна я под мишница и кимна на човека от персонала.

— Ще се срещна с него в килията, но бих желал да оставите вратата отворена, ако обичате.

Не можеше да измине този път, без да се почувства като извънредно дебела манекенка на подиума. Не би могъл да измисли по-неподходящо сравнение. Трябваше спешно да поработи по самооценката си.

Нейтън лежеше проснат на леглото, свил единия си крак. Погледна право към Марк и задържа поглед върху него. Марк се застави да не преглъща. Момчето беше необикновено привлекателно — като самия дявол.

— Здравей, Нейтън. Аз съм Марк. Дойдох да си поговорим.

Човекът от персонала донесе сив пластмасов стол. На Марк му се прииска да имаше маса. Искаше между него и момчето да има бариера, колкото и привидна да е тя. Стаята беше малка и двамата бяха прекалено близо един до друг. Отоплението беше засилено максимално. Никога не успяваха да докарат правилната температура. Стаята бе изпълнена с миризмата на момчето. Марк се почувства като газела, поканена на чай в бърлогата на лъва. Това беше грешка. Трябваше да настоява да се срещнат на неутрална територия. Боже господи, кой командваше тук?

Момчето имаше големи тъмни очи с дълги мигли. Беше красиво. Това беше някак неуместно при тези обстоятелства, макар Марк да знаеше какво се крие зад тази красота. Мамка му, беше си изпуснал химикалката. Наведе се да я вземе, но Нейтън беше по-бърз.

— Мога ли да си получа химикалката, ако обичаш, Нейтън? — Гласът на Марк беше дружелюбен, но твърд.

Устните на момчето се разтеглиха в бавна усмивка. О, боже! Нейтън... търкаше чатала на дънките си. Търкаше си оная работа с химикалката.

— Ела и си я вземи.

„Майната ти, перверзник такъв.“

— Нейтън, бих искал да ми върнеш химикалката.

Още триене.

Марк въздъхна и се изправи.

— Нейтън, няма да разговарям с теб, ако не ми дадеш тази химикалка.

Нейтън примигна, спря да се търка, подаде му химикалката и на лицето му се изписа разкаяние.

— Извинявай, Марк. Искаш ли си химикалката?

Ето, ето, можеше да се справи!

— Благодаря, Нейтън.

Протегна ръка към... мамка му! Малкото копеле отново я дръпна!

Нейтън се гърчеше от удоволствие, докато наблюдаваше неудобството на Марк. Марк почувства, че ще повърне. Добре, много добре. Знаеш ли какво? Писна ми! Шибаните работници, работодателите, които му плащаха като на роб, а сега и този малък изрод, който се държеше с него като с идиот. Гласът му прозвуча като съскане:

— Нейтън, нека ти обясня нещо. Непосредственото ти бъдеще не се очертава добре. Ако поведението ти не се подобри, и то значително, ще свършиш в ЗМ. Знаеш ли какво е това? Затвор за малолетни, управляван от Група 4. Там няма психолози, приятелю. Няма сладки приказки как ти е главата днес. Знаеш ли какво? Невръстните подпалвачи, изнасилвани и убийци в ЗМ ме умоляват да ги изкарам луди, за да се върнат в мекия пашкул на поправителния дом.

— А-хм.

Марк подскочи. Човекът от персонала беше там. Ама че лош късмет!

— Марк, може ли да поговорим навън за минутка?

Той не посмя дори да погледне към Нейтън. Не искаше да види ликуването му.

— Да, да. Разбира се.

Остави папката си на стола и излезе навън. Сърцето му биеше силно, бузите му горяха, а по бакенбардите му се стичаше пот. Утре щеше да намаже с рол-он цялото си лице. От това кожата се стягаше, сякаш носиш маска, но всичко друго беше за предпочитане пред това унижение.

— Марк, така няма да стане. Да не би да преживяваш някакъв стрес у дома? Превръщаш този разговор в нещо лично. Позволяваш му да те надвие. Мисля, че тази среща не бива да продължава. Мислиш ли, че ще се справиш с Нейтън следващата седмица, или да поговоря с шефа ти?

О, страхотно!

— Ще се оправя. Просто... — „Боже, прости ми“ — ... дядо ми почина. Миналата седмица.

— Съжалявам. Моите съболезнования. Може би имаш нужда от няколко дни почивка.

— Да. Да. Абсолютно. — „Мамка му!“ — Ами, само ще си взема химикалката.

Щеше да я изтръгне с бой от малкия злодей, ако трябваше. Влезе в килията с омекнали крака. Внимаваше лицето му да е свършено безизразно. Страхуваше се от единайсетгодишно момче.

Нейтън лежеше на леглото и тихо си подсвиркуваше. Химикалката беше върху папката на стола.

Папката. Беше оставил папката в килията. Папката с цялата класифицирана информация за историята на Нейтън: патологична и социална. В мозъка му избухна шум и той разбра защо хората се прострелват в главата — бяха готови на всичко, за да облекчат това напрежение. Ако някой разбереше... ако имаше последствия... в тази папка имаше новина. Щяха да го уволнят. О, господи, какво имаше вътре? Толкова ли беше лошо? Да, толкова. Всичко беше вътре. Но пък Нейтън не го знаеше. Все пак беше само на единайсет. Какво го интересуваше някаква си сива папка! Изглеждаше недокосвана. Той погледна лицето на Нейтън. Изглеждаше нехайно щастливо, каквото можеше да бъде изражението само на социопат. Добре, Нейтън нямаше вид, сякаш е открил тайното си минало.

— Нейтън — каза той и почувства горчивата жлъчка в гърлото си. Искаше да види дали ще забележи признак на някаква промяна,

дали Ева е отхапала от ябълката. — Надявам се да се видим другата седмица.

Нейтън се изправи. Това усмивка ли беше? Изглеждаше искрена. Момчето отвори уста и Марк се зачуди каква ли гадост ще излезе от нея.

Нейтън прочисти гърлото си.

— Марк — каза той... с топлота в гласа. — И аз се надявам да се видим.

НЕЙТЪН

Есекс, 1990

Марк бутна новите си очила нагоре по носа. Бяха от „Прада“, много модерни, като на Том Круз. А подстрижката първи номер в „Тони и Гай“ беше страхотен удар, страхотен! Прикриваше олисяващото му чело и му придаваше модерен вид. Да. Наистина се чувстваше добре.

— Добро утро! — обърна се той с напевен глас към служителя. Днес беше страхотно да си Марк Стивънс. Ако си поемеше дъх през носа, можеше да усети аромата на афтършейва на Кристофър, полепнал по кожата му. Направо не бе за вярване — всички тези приказки за самооценката се оказаха верни. Беше го направил. Беше разкрил какъв е и се гордееше с това! И си имаше гадже. Но го заслужаваше. Беше добър човек.

Днес нищо не можеше да му развали настроението. От професионална гледна точка — а той беше абсолютен професионалист и разполагаше с препоръка, която да го потвърди, — тази основна нужда на мъжа да преуспява в работата си беше от изключително значение.

За това трябваше да благодари на Нейтън Уилямс.

Работата, която бе свършил с това момче, беше забележителна. Отново си позволи да потъне в този удовлетворяващ спомен. „Работата, която си свършил с Нейтън, е забележителна.“ Тези думи и искреното възхищение, изписано на лицето на началника му, предизвикваха у Марк почти еротична тръпка. Знаеше, че професор Хийтън го смята за посредствен. Но сега работата му говореше сама за себе си и профито бе принуден да признае на всеослушание колко е сгрешил.

— Промяната в поведението и психическото състояние на Нейтън е изключителна.

Разбира се, Марк прояви скромност, както се и очакваше.

— А, да. Просто никой никога не е забелязвал, когато Нейтън е правил нещо хубаво... затвърждавали са лошите му навици...

трябваше само да затвърдя у него добрите навици... класически пример на човек, който има нужда от дисциплина, но също така и от награди... по-ефективен начин за промяна от лошо към добро... твърдост, настойчивост, топлина... — Дрън-дрън.

Театрални енергични кимания, сияещи усмивки, потупвания по гърба.

Марк се забавляваше от факта, че експертите психолози, с всичките им гениални прозрения за човешката психика, несъмнено бяха най-лековерната част от населението — и сред онези, които е най-вероятно да бъдат заблудени с приказки за непочтени работници. Той се бе „сближил“ с профито над халба бира, като му разказа за строителите каубои, които бяха успели да пропаднат през тавана на спалнята му право в леглото му. За щастие — страните го заболяха от смях — той не лежеше в него точно в този момент!

Сърцето му леко подскочи, докато се приближаваше към килията на Нейтън. Чувстваше се толкова удовлетворен от дейността си. Това беше дете, диагностицирано с разстройство на поведението поради агресията си и липсата на социализация. Дете, което нямаше приятели; дете, което винаги бе използвало насилие, за да получи това, което иска, и затова се бе озовавало изключено от групите, лишено от съпричастие, израснало резервирано и отдалечено. А той, Марк, беше единственият, който бе достигнал до него, единственият, който се бе нагърбил да го научи на умения, които то не бе усвоило. („Какво се случи, когато удари Джереми? Всички те нарекоха боклук?“) Марк му бе показал ролите и правилата на приятелството, какво означава „Имаш ли нещо против?“ и „Как си?“.

С пълно право се чувстваше горд.

А сега имаше малка наградка за Нейтън. Е, първо един тест, а после, в зависимост от отговора — наградата.

Нейтън четеше книга. „Приключение по Амазонка“. Още една подробност. Хлапето беше страшно умно. Никой, освен Марк не му го бе признал.

— Здравсти. Как си днес?

Нейтън се ухили.

— Страхотно, благодаря. А ти как си, Марк?

— Добре, благодаря. Страдам от махмурлук, но съм добре! Само че съм готов да убия за едно кафе, и то не от разтворимото. Какво ще

кажеш да отскоча до „Старбъкс“ и да взема по едно мокачино? Или горещ шоколад, ако предпочиташ?

Нейтън се замисли.

— Бих искал горещ шоколад, благодаря.

Марк се усмихна и внимателно остави на стола броя на „Мирър“ (жалък парцал), стратегически отворен на съществената страница.

Докато се обръщаше, усети, че Нейтън посяга към вестника. Сякаш бе дал бонбон на малко дете.

Върна се след по-малко от две минути, тъй като вече бе купил напитките и ги бе оставил в кабинета.

— Нямахте опашка — каза той, когато Нейтън го погледна изненадано. После нехайно попита: — Какво четеш? — И отпи от чашата, за да прикрие нервността си.

Нейтън перна с пръсти по страницата с клюкарската рубрика.

— Как Иносънс завела Емили в румънското сиропиталище.

Марк почувства, че му се завива свят.

— Добре — каза той. Най-лошите му страхове се бяха потвърдили. — Добре. — А после, с отчаяната надежда да зърне изход, подметна: — Предполагам, че като се има предвид историята ти, се интересуваш от всичко свързано с осиновяването.

Нейтън направи гримаса.

— Е, да. Но не става въпрос за това. Познавам семейство Кент.

Сърцето на Марк натежа в гърдите му. И така, ето го потвърждението. Една малка грешка отпреди година бе дала възможност на Нейтън Уилямс да прочете бележките по случая си и да разбере, че един от списъка с богаташи на „Сънди Таймс“ преди време е бил негов осиновител. Ръката на Марк действително омекна и той се уплаши, че ще разлее мокачиното си. Бързо го остави на пода и изпита благодарност, че може да скрие ужаса, изписан на лицето му.

— О, наистина ли? И...?

Нейтън се засмя.

— Май не би трябвало да ти казвам.

Марк също се засмя — немощен звук, който приличаше по-скоро на блеене.

— Сигурен съм, че ще го понеса.

Нейтън изглеждаше натъжен. О, боже, всеки момент щеше да го каже.

— Ами преди много време проникнах с взлом в къщата им.
Хайде де! Не може да бъде. Всъщност може!

— Нейтън... — поде Марк и се опита да си придаде строг вид, когато в действителност му се искаше да изкрещи „Ура!“, — както казваш, оттогава е минало много време и съм сигурен, че съжаляваш за грешките си.

— Да, много съжалявам. Онзи ден допуснах много голяма грешка.

В гласа му сякаш имаше дълбоко разкаяние. Пфу! Мисията беше изпълнена, опасността — избегната. Марк беше в безопасност. Но добре, че провери — господи, всичко беше свършило. Беше минало по най-добрия начин. Сега бе време да продължи напред. Стомахът му се сви от очакването.

— Но, Нейтън, оттогава в теб са настъпили много положителни промени. И за да ти покажа, че оценявам всичко, което си постигнал, имам изненада за теб.

Той се поколеба и хвърли поглед през рамо. Това не беше точно по процедурата, но не можеше да навреди. Беше толкова удовлетворително да получи... не беше съвсем сигурен какво... Благодарност? Одобрението на Нейтън? Не искаше да се впуска в анализи. Понякога хората наистина прекаляваха с интроспекцията.

— Нейтън, прекарали сме много часове в обсъждане на чувствата ти, породени от факта, че си бил оставен за осиновяване.

Нейтън кимна.

— Заключихме, че постнаталната раздяла с биологичната ти майка е прекъснала естественото ти развитие и е оказала огромни последствия върху душевното ти състояние.

Нейтън отново кимна. Долната му устна леко потрепери. Марк съчувствено присви собствените си устни.

— От клинична гледна точка това внезапно прекъсване на физиологичната и психологическата връзка, възникнала в утробата, е оставило в подсъзнанието ти объркващото чувство на изоставяне. Оттогава досега винаги си се чувствал непълен, самоличността ти винаги е била обърквана. Истината е, че това изоставяне е представлявало смъртта на една част от теб.

— Да — въздъхна прочувствено Нейтън, сякаш бе извикал „Моля те.“

— Е, добре, аз се заех с нещо като детективска задача, Нейтън. Открих агенцията, в която са те оставили малко след раждането ти. Сега вече не функционира, но препращат цялата ѝ поща към организацията, която я е погълнала. Те обработват документите. И така, за да съкратя историята... — Почувства как се изчервява. — Имам нещо за теб — завърши той и извади плика от джоба си.

Нейтън не помръдна.

— Прочети го.

Нейтън бавно посегна към плика. Марк си представи тавана на Сикстинската капела, образа на човека, който докосва ръката на Бог. Сцената, която се разиграваше тук, беше също толкова важна: малко чудо, което означаваше толкова много за едно онеправдано момче.

„Пиша тези редове с отчаяната надежда, че ще стигнат до теб и ти ще намериш в сърцето си сили да ми простиш за стореното. Бях прекалено млада, за да знам от какво се отричам, и се моля животът ти да е бил изпълнен с любов. Не е минал нито един ден, без да мисля за теб и да копнея да те взема в обятията си. Единственото, което искам, е да дойда да те взема, но никой не иска да ми каже къде си. Това е толкова нечестно, толкова жестоко. Моля те, моля те, ела и ме намери, скъпи мой сине. Ще те чакам.“

Марк напрегнато наблюдаваше лицето на Нейтън. Искеше да види реакцията му. В порното го наричаха „да си изкараш парите“.

Не остана разочарован. Докато преглеждаха писмото, тъмнокафявите очи на Нейтън бавно се разшириха. Лицето му загуби всякакъв цвят, а ръцете му затрепераха. Той погледна Марк с невиждащи очи, сякаш беше в транс. Преглътна няколко пъти и за един ужасен миг Марк си помисли, че ще повърне.

Но после Нейтън каза дрезгаво:

— Благодаря. — И успя да се усмихне немощно. Разбира се, той беше в шок. Това беше напълно разбираемо.

Марк се почувства олекнал и щастлив — о, той си беше един сълзлив дядка. Но защо да не се чувства добре? Бе постигнал нещо,

което малко хора постигаха през живота си. Бе събрал смелост да разчупи правилата, за да помогне на едно обещаващо дете, дете, на което не бе предложено обещаващо начало, което бе неразбрано и което заслужаваше почивка от всичко това. Марк му бе осигурил тази почивка — бе внесъл промяна в живота му.

НЕЙТЪН

Два часа по-късно

— Бих искала да ми изваеш образ на самия себе си, такъв, какъвто се виждаш — изчурулика госпожица Лоусън, учителката по терапия чрез изкуство.

Нейтън дишаше спокойно и дълбоко, докато съсредоточено извайваше голямата колкото футболна топка буца глина. Тананикаше си, докато я притискаше и удряше. Толкова му беше приятно да създава, сякаш бе бог, но с една разлика: Нейтън създаваше своя свят след предателството. В неговото начало не бе доброто, а злото.

Той колебливо притисна пръсти в лепкавата кафява повърхност на творбата си.

— Виж себе си — каза учителката.

Той затвори очи. Откъде трябваше да започне? Какво беше той? В стаята нямаше огледала. Вдигна незабележимо ръка и докосна кожата си. Поклати глава. Кога за последен път се бе поглеждал в огледало? Трябваше да гледа в огледалото, нали така? Ами снимките? Излетът, организиран от дома до Саутенд: бяха направили снимка, на която беше и той. Можеше ли да си спомни? Сив пуловер, сиви шорти, изтъркани обувки. Разтопен сладолед, който се стича по кокалчетата на пръстите му. Това беше денят, в който видя дъската. Голямата дъска с картината. Картината на онова глупаво пияно семейство. От онези, зад които всеки можеше да мине, да пъхне лице в дупката и да получи глупав сувенир от ваканцията си. Майката, бащата и бебето. И тримата без лица. Господин Дейвис не им позволи да се покатерят и да се снимат, но някои го направиха. Нейтън застина, загледан в картината, в бебето без лице, в тъпите родители: невежи, пияни, беснеещи. Дебелите лица, запълнили дупките, се разкривиха, надавайки крясъци и смях; сладоледът му продължаваше да се топи.

Пръстите му се стегнаха около глината. Той ги натика вътре и палците му издълбаха дупки за очите. Но кого заблуждаваше? Той нямаше очи. Нямаше лице. Нямаше майка.

Думите на лъжкията преминаха през ума му отново и отново като напев. „Скъпи мой сине, скъпи мой сине“. Нейтън спря и се присви. Смехът го задушаваше, не можеше да си поеме дъх, а кръвта бучеше в ушите му.

Госпожица Лоусън се озова до него и тънките ѝ пръсти стиснаха китката му.

— Нейтън, скъпи, искаш ли да започнем отначало?

Нейтън погледна към нея и лицето ѝ бавно се очерта на фокус. Имаше дълга сива плитка, а от сладката ѝ женска миризма му се догади.

— Ще започнем ли отново?

Той сведе поглед. Пръстите му бяха изорали дълги ивици надолу от неизваяните очи. Ноктите му бяха откъснали парченца изсъхнала глина и ги бяха разпилели по масата. Устата му, очертана с два пръста, беше сгърчена в писък, сякаш се задушаваше със собствените си ръце.

— Дръпни си ръката, Нейтън. Да започнем отначало.

Скулптурата беше свършена.

— Приключих, госпожице Лоусън.

— Но, Нейтън, сигурен ли си? На мен ми се струва, че току-що си започнал.

— Точно така, госпожице Лоусън. — Той се усмихна и очите му се присвиха. — Напълно права сте. Приключих и току-що започнах.

КНИГА ТРЕТА

КЛАУДИЯ

Френска Полинезия, 1982

Клаудия зарови пръстите си в белия пясък и си пожела майка ѝ да се върне от мъртвите. Мразеше Иносънс. Мразеше и баща си. Мразеше училището. Мразеше да спи в новото училище и да се прибира вкъщи само през ваканциите. Мразеше и дома си. Искаше ѝ се да може да живее с Рут и Джей Ар, но татко ѝ не позволяваше. Сега Рут живееше в своя собствена къща и Клаудия почти никога не я виждаше. Беше се надявала, че ще я поканят на партито в хотела и ще пътува в частния самолет заедно с тях, но Рут каза, че не може да остави Джей Ар сам, защото е ухапал гледачката си.

Клаудия въздъхна. Островът беше пустинен и удивително горещ. Бавачката бе намазала кожата ѝ с плажно масло и част от него бе влязло в очите ѝ и пареше. Бавачката лежеше в леглото с мигрена — ужасно силна болка в главата, която я поболяваше и я караше да крещи на хората да говорят по-тихо. Беше заръчала на Клаудия да прочете „Джеймс и огромната праскова“, но в стаята беше тъмно. Вратата на вилата се отваряше, ако я натиснеш по-силно, а навън всичко беше толкова красиво и светло. Клаудия искаше да доплува чак до облаците, но бавачката ѝ беше казала, че във водата има акули.

Въпреки това не беше опасно, защото Клаудия беше добра плувкиня. Двамата с Алфи, за когото (тайно) възнамеряваше да се омъжи, вземаха уроци в басейна ѝ със симпатичния плешив Дънкан, който си изкарваше хляба с плуване.

Искаше ѝ се Алфи да е с нея, но той беше алергичен към горещините. Беше в хотела с баща си Хари и седеше до вентилатора с шапка и дълги ръкави. Клаудия харесваше Хари. Той беше забавен. Хвърляше я във въздуха и я хващаше, макар че вече беше голяма за такива неща. Нейният татко не беше забавен. Постоянно беше на работа. А когато той беше на работа, Иносънс се държеше лошо с нея. Клаудия мразеше училището с отвратителната му храна, но мразеше и да се връща вкъщи.

Иносънс я караше да лъска пода на лакти и колене, като Пепеляшка. Но Пепеляшка поне беше красива. Иносънс бе подстригала косата на Клаудия късо, така че приличаше на момче.

Клаудия зарови крачетата си в пясъка. Беше горещо, но ако ги заровеше достатъчно дълбоко, отново ставаше хладно. Беше ѝ приятно да е сама, но се боеше, че Иносънс ще я види и ще се ядоса. Иносънс винаги се ядосваше, когато я видеше. На Клаудия ѝ се искаше майка ѝ да се беше опитала да остане жива. Ако Иносънс започнеше да харесва Клаудия, и Клаудия щеше да я хареса. Татко си обаче мразеше и винаги щеше да го мрази, защото не правеше нищо.

Възрастните бяха толкова глупави. Бяха организирали голямо парти за глупавия нов хотел на татко ѝ и щяха да дойдат хора, които пишеха истории за вестниците. Щяха да дойдат и такива, които бе виждала по телевизията, в шоуто „Най-популярните от популярните“. Прочути хора. Не ѝ позволяваха да гледа шоуто, но когато Иносънс я нямаше, бавачката я оставяше да погледа. Това парти беше много важно, защото татко ѝ искаше хората да харесат хотела му. Клаудия не го харесваше. Вътре беше тъмно, като в къща с призраци.

Главата ѝ пламтеше от слънцето; струваше ѝ се, че всеки момент ще се подпали. Много искаше да влезе във водата. Беше много плитко и дъното се виждаше, както и няколко малки рибки. Клаудия заподскача — ох, ох, този пясък беше горещ като пещ, бързо! — към водата. Беше толкова топла, като във вана! Клаудия запляска с ръце във водата, събра крака и се престори, че е русалка. Само дето не можеше да се потопи под водата, за нищо на света. Ужасно беше да не можеш да дишаш. Беше ѝ трудно да плува със събрани крака, а освен това ѝ трябваше истинска рибешка опашка. Но, о, водата я тласкаше все по-надълбоко. Опита се да спре, но водата беше прекалено силна. Почувства соления ѝ вкус в устата си — помощ, не можеше... потъваше... задавяше се... о...

— Държа те!

Един огромен като мечка мъж с голяма черна брада и къдрава коса ѝ се усмихваше, докато я повдигаше все по-нагоре и по-нагоре, измъквайки я от водата. Клаудия се зарадва, но в същото време плачеше от уплаха.

— Всичко е наред — каза той, докато тя се давеше и кашляше. Водата в носа ѝ пареше. — Сега си в безопасност.

— Моля те, не казвай на мащехата ми — каза тя, — иначе ще ми се кара.

На лицето на мъжа бе изписано сериозно изражение.

— Не биваше да влизаш във водата сама, млада госпожице. Можеше да ти се случи какво ли не. Как се казваш? И къде е мащехата ти? Тя би трябвало да се грижи за теб.

— Клаудия. Тя е в хотела заедно с татко и всички останали. Аз съм на седем и мога да се грижа за себе си. А ти как се казваш?

Мъжът се усмихна и тя реши, че не го харесва, въпреки че я беше спасил. Беше прекалено космат.

— Кое е любимото ти име за момче, Клаудия?

— Ти не си момче!

— Кое е любимото ти момчешко име, Клаудия?

— Ами... ами... Ориноко. А сега можеш да ме пуснеш.

— Е, добре, Клаудия. Казвам се Ориноко и ще ти помогна да се изсушиш. Ако си добро момиче и правиш това, което ти казвам, няма да кажа на мащехата ти колко лоша си била. Това ще бъде нашата тайна.

— Аз съм суха, Ориноко. Слънцето ме изсушава. Моля те, не й казвай.

— Ще видим. Прави каквото ти казвам и може и да не й кажа. Почти стигнахме.

Тя почувства, че сърцето ѝ бие силно, но не искаше да ядосва Ориноко. Виждаше, че вече е почти ядосан, а когато възрастните се ядосаха, ставаше много страшно. Тогава се превръщаха в чудовища.

Ориноко се оглеждаше наоколо, после бързо отиде до крайбрежната колиба в самия край на плажа, встрани от хотела. Сложи я на един бамбуков стол, който бодеше, и заключи вратата.

— Тъмно е — каза Клаудия, но само наум. Искаше татко си. Ориноко беше лош и това вече не беше любимото ѝ име за момче. Усецаше как очите ѝ стават все по-горещи, което означаваше, че ще се разплаче.

— Сега ще се запознаеш с един мой приятел и искам да си много мила с него.

Тя кимна. Седалката на стола изведнъж стана топла и влажна и тя започна да трепери. Ориноко бавно свали ципа на късите си панталони и притисна пръст към устните си, а тя — прехапа своите, за

да не изкреци. Неговото... онова не приличаше на това на татко й — беше много по-голямо, червено и противно.

Ориноко седна на друг стол и й се усмихна с вълча усмивка. Тя искаше да побегне, но Ориноко бе заключил вратата. Прозорецът беше без стъкло, но бе прекалено високо, не можеше да го достигне. Беше й трудно да диша, сякаш още беше във водата.

— Кой ти спаси живота?

— Ти, Ориноко — каза тя, но думите прозвучаха като крякане.

— Точно така. А сега ще ми се отблагодариш. — Той направи пауза. — Ела и седни при мен, Клаудия.

АЛФИ

Десет минути по-рано

Това беше най-ужасното парти на света — цял куп възрастни, които крещяха, препъваха се и падаха. Храната беше супер: шоколадова торта във формата на острова, сладкиш със сметана и плодове, шоколадово фондю с маршмелууз, плодова салата с череша, голямо барбекю с дебели наденици и скариди с големината на банани. Имаше и печено прасе, като в Средновековието, но Алфи не можа да се добере до него, защото възрастните бяха толкова лакоми! Бутаха те и ти се караха, че нямаш маниери! Скачаха в огромния плувен басейн, който изглеждаше свързан с морето, а някои дори се целуваха.

Алфи се смъкна от стола. Краката му се отлепиха от седалката като стикер. Беше покрит с топлинен обрив и ухапвания от насекоми, които се бяха издули и пускаха жълта гной. Сгорещеният гръб го болеше, макар че му бяха позволили да плува с шнорхел само пет минути. Беше забравил широкополата си шапка за слънце в моторницата.

Беше безкрайно нещастен. Баща му бе обещал, че ще е забавно, но се забавляваха само възрастните. Държаха се като деца — баща му и всички журналисти бяха карали водни ски и сърф и бяха ловили риба с харпун. Той бе останал вътре и нарисува картина на танк чийфтан^[1].

Баща му все още се забавляваше: седеше в басейна, пиеше шампанско и се смееше с една жена с червен бански и големи цици. Новата майка на Клаудия.

Алфи не се боеше от новата майка на Клаудия. Беше красива, но пушеше от дълго цигаре също като Круела де Вил. Клаудия твърдеше, че е вещица, и макар че не вярваше в тези глупости, Алфи бе видял перуките в стаята, където жената държеше всичките си рокли. Приличаха на индиански скалпове. Искаше да ги провери за кожа и кръв, но Клаудия се уплаши да не ги хванат.

Беше толкова нечестно. Той искаше да си играе с Клаудия — тя беше сваяна за момиче, — но Иносънс заяви, че си почивала, а той не можел да я види, защото бавачката ѝ не се чувствала добре. Той

харесваше стаята си — дъното на ваната беше прозрачно, а отдолу се плискаше морето. Беше яко. Беше видял риба лъв. Проблемът беше само, че някой водолаз спокойно можеше да ти види дупето.

Алфи реши да потърси дърво, на което да се покатери. Из целия остров имаше хамаци, кафяви зайци, пауни и катерички. Зачуди се дали баща му е довел мишелова си.

Затътри се сред дърветата, като избягваше слънцето. Всеки път, щом слънчевите лъчи докоснеха кожата му, го засърбяваше. Видя спяща костенурка, а после зърна два жълтеникаво-червени плавника и водолазна маска, оставени пред вила на брега. Загледа се по-внимателно: ластичен харпун, облегат на стената. Озърна се първо наляво, после надясно. Искеше да опита само веднъж. Но първо трябваше да намери риба. Не можеше да е трудно, морето беше пълно с риба!

Той повдигна харпуна и докосна върха на стрелата. Знаеше, че не бива, но се почувства така, сякаш бе видял надпис „Мокра боя“. Беше адски остър. Оръжието беше тежко и високо почти колкото него, но той беше много силен. Наистина ли трябваше да стреляш риби с това нещо? Ако не намереше някоя сваятна сянка на брега, не можеше да стигне до водата — при всяка стъпка по пясъка слънцето щеше да раздира кожата му. Знаеше как точно се е чувствало печеното прасе.

Щеше да се промъкне сред дърветата и да види дали има начин да стигне до океана, без да се опече жив. Дори откъслечната светлина, която проникваше сред листата на палмите, дразнеше кожата му. Все още чуваше шума и музиката от партито. „Продължавай да вървиш. Добре.“ Точно в другия край на плажа имаше висок куп дъски за сърф, до някаква хижка, а още по-нататък, близо до водата, зърна два каяка, обърнати върху пясъка. Можеше да пропълзи в сенките като снайперист. Оттам до водата оставаше само около метър, а имаше и скали. Идеално: щеше да лови риба на сянка.

Забърза между дърветата, стиснал харпуна в потните си ръце, и се стрелна пред дъските за сърф, а оттам — в сянката на хижата. О, тук беше наистина хладно! За миг остана неподвижен, отпусна харпуна на пясъка и избърса дланите си в шортите. Врагът беше в ползрението му! А после застина на мястото си — чу звук на първичен страх, който го смрази до костите. Цялата горещина се оттече от тялото му в тръпка от страх. Шумът идваше от хижата — студеният глас на възрастен,

лишен от милост, и ужасното, спиращо сърцето скимтене на дете, на малко момиченце.

Клаудия?

Алфи затаи дъх и бавно, тихо вдигна харпуна. Изведнъж се почувства спокоен като блестящото тюркоазно море. Беше дебнал елени с баща си във високите планини на Шотландия всяка година, откакто се научи да ходи. Татко му казваше, че е лош стрелец, но той не беше. Напротив, изискваше се голямо умение, за да успяваш всеки път убедително да не улучиш такова красиво огромно животно като елена. Той се промъкна до прозореца.

— Ела и седни при мен, Клаудия.

Мъжът седеше на един стол със затворени очи и напрегнато изражение; от устните му излизаше нещо като хриптене. От мястото си Алфи виждаше само главата и раменете му. Намести харпуна на рамото си и се прицели в центъра на това грозно чело. Едва след като натисна спусъка, започна да трепери и прицелът му се отклони настрани.

Мъжът изкрещя и сякаш полетя назад сред червен поток от кръв. Алфи се олюля от силата на отката и падна на пясъка.

— Клаудия! — изкрещя той и се замъчи да се изправи на омекналите си крака. Рамото му гореше от болка на мястото, където го бе ударил краят на оръжието. — Клаудия! Добре ли си?

Той скочи на прозореца, опитвайки се да види какво става в стаята. Мъжът лежеше на пода, притиснал ръка към главата си, стенеше и пъшкеше. Оная му работа беше извадена. Стрелата се бе забила в бамбука зад него и бе приковала откъснатото му ухо към стената. Алфи си пое дълбоко дъх и погледна настрани.

Клаудия беше гола, изглеждаше болна и замаяна.

— Клаудия, Алфи е. Премести стола до прозореца.

Тя го погледна вцепенена.

— Прави каквото ти казвам! — изрева той, както правеше баща му. Рамото го болеше дори като говореше.

Тя се стресна и забута стола.

— Побързай!

Стиснал зъби в агония, той се изтегли върху перваза. Мъжът, се изправяше, залитайки. Лицето му бе мрачно като самата смърт. Клаудия се качи на стола.

— Хайде! — подкани я Алфи. — Скачай. — Протегна тънките си ръце. — Ще те хвана.

Тя се взря в него, поколеба се за миг и той внезапно отново се озова в планините и безпомощно наблюдаваше тихото отчаяние на кошутата в мига преди смъртта. Мъжът се хвърли, грабна я и тя изчезна от погледа на Алфи.

[1] Основният тип военни танкове на Великобритания през 60-те и 70-те години. — Б.пр. ↑

ХАРИ

Барът край басейна, две минути по-рано

Какво изтезание! Зърната на гърдите ѝ се очертаваха ясно под тънкия плат. Започваше да му става. А и тя го гледаше по онзи начин. Но беше съпруга на приятеля му, а Хари не пикаеше в чашата, от която пиеше, въпреки че Джак постъпи мръснишки с него. Жена му Хелън се бе съгласила, че има смекчаващи вината обстоятелства, но приятелството им вече не би могло да бъде такова, каквото беше някога.

Е, добре. Ако не друго, можеше поне да си мечтае. Човек можеше да се удави в това деколте. А когато тя свали единия си крак на земята, се видя...

— Хари.

— Джак, старче! Разкошно парти. С жена ти си говорехме за борсовия па...

— Хари, къде е Алфи?

— Малкият ли? Седи ей... проклятие!

— Бавачката на Клаудия се събуди и каза, че я няма. Накарах персонала да провери всички вили, но няма и следа от нея. Може би е с него? — предположи Джак. — Не биха влезли в морето, нали?

Мамка му! Ако нещо се случеше с Алфи, Хелън щеше да го убие. Всъщност нямаше да ѝ се наложи — той щеше да се самоубие. Този малчуган озаряваше целия му свят. Защо бе отклонил вниманието си само защото бяха на почивка? Тук беше по-опасно, отколкото вкъщи. Страхът сви сърцето му до размерите на грахче.

— Нямаме никакво време. Кажете и на онези драскачи да се включат.

Джак не отговори веднага. Хари го изгледа твърдо.

— Сега не е моментът да си играеш на гордост, Джак.

— Прав си, разбира се.

— Аз ще привлека вниманието им — намеси се Иносънс, отиде до групата и прошепна нещо в ухото на водещия певец, някакъв жабар. Казваше се Лъбон, макар че говореше като англичанин, и звучеше

ужасно. Не беше най-подходящ за партито, но напоследък Джак не приемаше никакви съвети.

— Много съжалявам, че прекъсвам забавлението ви — измърка Иносънс в микрофона с усмивка на прекрасното си лице, — но седемгодишната дъщеря на Джак, Клаудия, и десетгодишният син на лорд Канадайн, Алфи, са изчезнали някъде на острова. Умоляваме ви да се присъедините към нас в търсенето. Може да са навсякъде. Може да са в опасност. — Тя направи пауза, сведе мигли и сякаш сподави ридание. — Много ви благодаря.

Докато изскачаше от басейна и се втурваше към плажа, Хари забеляза сърдития поглед, който Джак отправи към жена си. Какъв му беше шибаният проблем? Детето му беше изчезнало, а той се тревожеше за лошите отзиви в пресата! Но подейства. Тази сбирщина от алкохолици се бе тренирала да се впусне в действие при двайсет процента доказателства; ето че всички се завтекоха след наградата като душещи кучета. Поне купищата кокаин, които бяха омели, щяха да им дадат енергия за търсенето. Изобщо не им пукаше за загубените деца, интересуваха се само от сензацията. Но това нямаше значение, просто се молеше Алфи и Клаудия да са в безопасност.

Хукна по пясъка, като се взираше в морето.

— Алфи! — изкрещя той. — Алфииии!

И тогава — о, слава богу! — видя в далечината дребна фигурка, която с клатушкане се подаде иззад една барака на плажа.

— Татко, татко, бързо!

— Алфи! Татко идва. Всички, насам!

ИНОСЪНС

Езерото Комо, Италия, седмица по-късно

— Скъпи, извини ме за момент.

Иносънс се изкачи тичешком по мраморното стълбище към една от баните с римски размери, заключи и спусна резето на вратата с ламперия от орехово дърво и тапицерия от бургундскочервено кадифе. Седна на дебелия ръб на червената мраморна вана. Загледа се в белия мраморен бюст на някакъв гръцки бог — плешив и с брада — и избухна в смях.

След ужасите на последната седмица Джак щеше да я умолява да заеме мястото си на борда. Което означаваше, че може да спре осъществяването на план Б. План Б щеше да е толкова жесток за клетия Джак.

Много мило от страна на скъпия Джани да им предостави тази прекрасна къща на брега на езерото, докато bambina^[1] се възстанови. Винаги бе харесвала роклите му, а сега направо ги обожаваше!

Беше малко раздразнена, че предприетото от Джак обновяване и преобзавеждане на вила „Ритрийт“ на остров Спайглас се бе оказало толкова страхотно. Дървото беше прекалено тъмно, а и съпруга ѝ не го биваше много в подробностите, но той бе успял, без нито веднъж да я попита за мнението ѝ, да създаде желано и скъпо кътче, а всички членове на новия персонал бяха млади, красиви и не носеха червени жилетки.

Освен това бе осъзнала — много глупаво от нейна страна да го разбере едва сега, — че на драскачите нямаше да им пука, дори да бе наредил каравани покрай брега. Важно бе само това, че Джак им бе осигурил най-страхотното изкарване в жалкия им живот. Пиячка, наркотици, кльопачка и чукане. Долните орди се бяха насладили на масаж с червен жасмин, бяха управлявали сал, бяха вдигали розовите спираловидни черупки от белия кристален пясък и ги бяха тъпкали в джобовете си; водеше ги само алчността, желанието да заграбят колкото се може повече. Джак ги подкупваше, за да изпълнят писанията си с любов, която да блика от страниците.

И щеше да получи възвръщаемост на инвестициите си. Богатите и известните щяха да накарат икономите си да звънят до премалвяване през цялата година, за да наемат президентските апартаменти, вилите с изглед към морето, целия остров, и Джак щеше да си помисли, че е неуязвим.

Но повелителката на нещастieto, Клаудия, бе успяла да превърне перлата на младата империя на баща си в късче счупено стъкло.

Сега той щеше да разбере, че има нужда от Иносънс. Имаше нужда от нея, за да стане по-богат.

Водещите заглавия бяха потресаващи. Любимото на Иносънс беше това в „Нюз ъф дъ Уърлд“:

„ПЕДОФИЛ В РАЯ — СПАСИХМЕ ДЕТЕТО НА АКУЛАТА“

Самата история се разгръщаше на страници 2, 3,4, 5, 6, 7, 8 и 9. Започваше така: „Докато нейният баща милионер пиеше и купонясваше с цяло ято блондинки...“ и успяваше да покрие всеки мрачен детайл, включително и фактът, че Джак веднъж подмокрил леглото си, когато бил на единайсет години.

Иносънс бе прикрила следите си добре — беше проявила достатъчно разум да плати на няколко изхвърлени от луксозното училище ученици да разкажат на пресата „история“ за нея. Прегледа страниците с треперещи ръце, но главното, което интересуваше журналистите във връзка с нея, бе размерът на бюста ѝ. Снимката ѝ бе задоволителна — как смееше Джак да постави под съмнение необходимостта фризьорката ѝ да пътува с нея! След като започнеше да работи с него, щеше да си наеме и гримьор на пълен работен ден. Все пак това бяха осемдесетте години. Имиджът беше всичко.

А имиджът на приказното островно убежище на Джак беше омърсен. То завинаги щеше да си остане мястото, където седемгодишната му дъщеря се беше разминала на косъм с изнасилване и убийство от ръцете на педофил. Образът на самия Джак също бе опетнен: той беше ужасен баща. Бе уволнил бавачката, но вече беше прекалено късно — защо, о, защо не бе наглеждал детето си? Това

беше неговият остров, така че практически ставаше въпрос за неговия педофил! Снимките на втора страница показваха раздърпания Хари Канадайн, понесъл на ръце отпуснатата Клаудия, а до него накуцваше красивият му син и наследник Алфред Хорацио Нелсън Канадайн, който си бе изкълчил рамото, докато спасяваше красивата девица. Хари и Алфи бяха героите.

— Шибани аристократи — бе промърморил Джак.

Единственото, което „Нюз ъф дъ Уърлд“ бе пропуснал да спомене, беше, че въпросният педофил е журналист.

Иносънс нанесе повторно аленото си червило пред огледалото, докато богините, изрязани в стъклото, я гледаха одобрително. Обожаваше неокласическия стил. Беше толкова драматичен. Джани лично бе избрал всеки предмет от аукционни къщи по целия свят, за да пресъздаде палацото такова, каквото е било през осемнайсети век, когато бе принадлежало на аристократичната фамилия Камбиаги от Милано. Проектът още не бе завършен, но направеното досега беше зашеметяващо. Иносънс се бе влюбила в руския кристален канделабър от осемнайсети век. Някога той бе висял в императорския дворец в Санкт Петербург. А сега тя, Шарън Маршал от Хакни, крачеше по местата, където някога бяха вървели лордове и лейди, крале и кралици — като равна.

По-добре беше да отиде да провери Клаудия. Мисълта за нея я накара да потръпне. Още не бяха успели да я накарат да проговори. Беше травмирана, така каза докторът — истински мозъчен хирург. Беше я подложил на вътрешен преглед, с което вероятно бе увеличил травмата, но какво разбираха мъжете (идиоти!).

Миналата седмица Иносънс бе стояла на плажа разтреперана. Не можеше да понася детето — всеки път, когато Джак погледнеше с любов осиновената си дъщеря, тя усещаше как гърлото ѝ се стяга от омраза. Освен това Клаудия беше толкова глупава! Заслужаваше си един хубав шамар.

Но това...

Иносънс си бе пробила път към колибата на плажа, където неколцина от драскачите се боричкаха с мръсника, който си падаше по дечица.

— Моля ви, ако обичате — каза тя и те се отдръпнаха назад като смърени деца.

Стана ѝ забавно, като си помисли, че според тях тя никога не е виждала насилие. Перверзникът я огледа от горе до долу и се ухили безочливо, макар че едното му ухо липсваше. После изхриптя:

— Ти си виновна...

Госпожица Ашфорд се усмихна сладко, ритна го в лицето и му счупи носа. После излезе с бойна крачка и запали цигара.

„Ти си виновна. Ти си го подвела.“ Тогава беше десетгодишна. Майка ѝ беше заблудена, разядена от ярост, понеже бе такава вещица, че и мъжът ѝ вече не се интересуваше от нея. В крайна сметка Джери бе този, който се разправи с баща им. Тогава Шарън беше на деветнайсет, далеч от тях и недостижима. Джери го напи, накълца го и го блъсна в Темза. Баща им беше такъв дърт мръсник, че когато се стигна до подозрения, беше трудно да се намери заподозрян — толкова много бяха вероятните извършители. Джери открай време беше привързан към по-голямата си сестра. Много беше сантиментален.

С треперещи пръсти Иносънс запали втора цигара.

На хората постоянно им се случваха лоши неща и това бе животът. Тя никога не мислеше за тези гадости — беше свършило и нямаше полза да го върти в главата си: киселият бирен дъх в лицето ѝ; грубите мазолести пръсти, които образуваха морави натъртвания по меката ѝ кожа; миризмата му, от която ѝ прилошаваше — като пиле, изпечено в микровълнова фурна. На някои хора им се бяха случвали и по-лоши неща, а тя не можеше да търпи хленчене. В крайна сметка си беше отмъстила. Той беше мъртъв, а тя живееше, при това много добре.

В известен смисъл беше по-добре, че баща ѝ се захвана с нея, а не с малката ѝ сестричка Сюзан. Шарън беше корава. Нищо не можеше да я пречупи. Сюзан обаче щеше да бъде съсипана. Тя беше кукличка, малко цветенце, слабачка.

Като Клаудия.

Сега Иносънс приглади косата си и елегантно се понесе по коридора към стаята за гости, където Клаудия лежеше под завивката от червен и златист сатен.

— Клаудия? — промълви тя.

Момичето спеше. Тъмната му коса се стелеше по възглавницата като перата на онази мъртва птица в картината на Джак. Офелия. Тази картина не ѝ харесваше. Трябваше да убеди Джак да я продаде на

„Тейт“. На него щеше да му е все едно. Джак не обичаше изкуството — не можеше да види красотата в нищо, само измерението му в пари. Напредваше.

Отиде до големия прозорец и дръпна завесите в зелено и златно. Слънчевата светлина образуваше дъги във фонтана зад палацото. Иносънс седна в един фотьойл с дамаска от син атлаз и запали цигара. Минута по-късно Клаудия се събуди и се закашля.

— Как се чувстваш, любов моя? — Стори ѝ се странна тази непозната мекота в собствения ѝ глас. Думата „любов“ имаше особен вкус на езика ѝ.

Клаудия се усмихна.

— Добре, Иносънс — каза тя. Гласът ѝ едва се чуваше; от два дни изобщо не бе проговаряла.

О, боже! Жалка картинка. Това дете приличаше на кученце, с тези големи умоляващи очи, жадно за любов, изпълнено с такова желание да се хареса.

Иносънс потупа леко завивките. Не можеше да докосне Клаудия. Това ѝ се струваше като приближаване към паяк: не смееш да сложиш ръката си прекалено близо, защото се страхуваш, че ще ти се нахвърли. Но — тя вдиша дълбоко през носа — незабавният гняв, който винаги преминаваше през вените ѝ, когато зърнеше тази натрапница, беше някак... разреден. За пръв път почувства някаква... близост?

— Искаш ли да хапнеш нещо? — Можеше да потърси спасение в практичността. — Готвачът е приготвил обяд.

— Погледна към елегантно изписаното меню на нощната масичка.

„Tortina di carcioti — Пай с артишок
Risotto Milanese e osso buco — Телешки джолан с
ризото и шафран“

Стомахът ѝ натежа.

— Не съм гладна — прошепна Клаудия.

Слава Богу! Прилоша ѝ, сигурно от всички онези гнусни спомени, и ето на. Иносънс почувства как стомахът ѝ се свива; ако повърнеше, Джани щеше да ѝ изпрати сметката за химическо чистене

на безценния си килим ушак^[2]. На Джак щеше да му се наложи да вечеря сам.

— Добре, любов моя, ще се върна след около час — час и нещо.

Тя се втурна към банята и повърна в тоалетната чиния от червен мрамор. Никога не боледуваше. Какво й ставаше?

Изми енергично зъбите си — пфу, от пастата й се повдигна! После изпусна четката в мивката и тупна на златистозеления диван в стила на Френската империя.

Беше спряла противозачатъчните от мига на сватбата. Трябваше да предяви претенциите си. Но нали докторът каза... О, майната му на доктора. Кога някой доктор се бе оказвал прав за нещо? Ето значи какво било. Ето какво било! Нищо чудно, че дрехите бяха започнали леко да й отесняват. Тя наклони глава назад и се усмихна. Беше бременна. Щеше да дари Джак със собствено дете, нямаше да купува някакво сираче като онази ялова кучка Фелиша.

Приглади косата си пред огледалото и се обърна в профил. Коремът й още беше плосък. Нямаше търпение да каже на Джак.

Излезе от банята и спря на място. Някой я викаше с дрезгав отчаян крясък.

— Иносънс! Помощ! Помощ! Ориноко идва да ме вземе. Моля те! Страх ме е!

О, за Бога! Тя гневно закричи по коридора и отвори вратата със замах. Клаудия подскочи.

— Млъквай! Не се дръж като бебе! Как смееш да ми крещиш по този начин! Спри да вдигаш толкова шум за нищо! Просто си сънувала кошмар. Млъквай и заспивай.

Видя как лицето на Клаудия се сгърчи, после затръшна вратата. „Е, добре, започвай да свикваш!“ Никой, най-малкото някакво незаконородено изчадие, което никой друг не иска, нямаше да застане между Джак Кент и неговата плът и кръв. Това дете — тяхното дете — беше нейният коз и самото съществуване на Клаудия бе обявяване на война.

А врагът трябваше да бъде унищожен.

Докато царствено се спускаше по мраморното стълбище, за да съобщи на съпруга си, че родът му ще бъде продължен, Иносънс си затананика стихче, което навярно бе в кръвта й, песничка, която английските майки пееха на децата си от стотици години.

*„Цвят зелен, цвят красив, виж, до малката главица.
Ти, когато станеш крал, аз до теб ще съм кралица.“*

[1] Момиченцето (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Турски килими, тъкани в град Ушак и особено популярни сред европейската аристокрация от Ренесанса насам. — Б.пр. ↑

ДЖАК

Вила „Версаче“; Езерото Комо, десет минути по-рано

„Ритрийт“ на остров Спайглас във Френска Полинезия се бе превърнал в сензация. Поради грешните причини.

Беше същинска катастрофа. Но никой не можеше да издаде закон срещу злото. Той не се обвиняваше за нищо. Защо да се обвинява? Неговото бебе беше хотелът. Клаудия бе отговорност на бавачката си и на Иносънс. Те бяха виновни.

Притесняваше го и това, че Иносънс не си знаеше мястото — да подпомага проектите му, като се движи в подходящите кръгове, да организира и посещава правилните обществени събития, да му осигурява семейство, което да превърне името Кент в бастион на всичко британско и благоприлично.

Ето че бяха тук като гости на италианския шивач. Джак нямаше нищо против самия Версаче — италианецът очевидно бе добър, свестен човек, щом бе позвънил да предложи на „приятелите“ си (беше достатъчно тактичен да не нарече Иносънс „клиентка“) убежище, където да си починат и да се възстановят след ужасното изпитание.

Но Версаче не беше от висшето общество.

Джак запали пура и се хвърли на тапицирания с оранжева коприна шезлонг. Цялата история бе кошмарна. Ако имаше пистолет, щеше да простреля онзи перверзник в лицето. Личната му асистентка — госпожица Марта Грийн, или както я наричаше в мислите си, специален агент Грийн — го бе хванала за ръката и го бе отвела настрана от хижата на плажа. Нямаше да му позволи да направи нещо, за което да съжалява, особено пред всички тези журналисти от таблоидите. Беше го завела до Клаудия, за да я вземе от ръцете на Хари.

Това бе един безкрайно неловък момент.

Джак беше ужасен. Не можеше дори да погледне дъщеря си. Не можеше да стане свидетел на болката ѝ, защото знаеше, че ако я види, тази болка ще стане негова. Затова изрече с треперлив глас няколко банални утешителни думи („Всичко е наред, скъпа, ще се справиш“),

когато един Господ знае какво ѝ бе направило онова чудовище... или я бе накарало да направи. Клаудия не искаше да им каже нищо и въпреки че вътрешният преглед отхвърли възможността за изнасилване, копелето очевидно бе направило нещо.

Когато се застави да срещне изцъклените ѝ очи, разбра, че е имало поражения. Отклони погледа си. Всичко, което бе искал някога, бе да защити дъщеря си и да я направи щастлива. Никой не обичаше да гледа провалите си в лицето.

Хотелът беше абсолютно прецакан.

Зарови в джоба си за хапче. Бе започнал да пие прозак в огромни дози. Ставаше му смешно, като си спомнеше как навремето не искаше да пие предписаните успокоителни. Те бяха витамини за мозъка, това беше всичко. Помагаха му да функционира. Особено когато ги прокареше с няколко валиума.

Осъзна, че нормалната психика е чисто и просто решимостта ти да останеш нормален. Той се нуждаеше от фармацевтична помощ, за да запази тази решимост.

Не можеше да понася вълните неконтролируема паника, причинени от всяко незначително събитие, начина, по който умът му се луташе на зигзаг около всеки избор. Мармалад или конфитюр за препечената филийка? Конфитюр! Не! Мармалад! Ето докъде беше стигнал. Прозакът му помагаше да се дистанцира максимално, прогонваше от ума му това ужасно съмнение в самия него, което го превръщаше в слабак, смазваше тези абсурдни панически атаки, превръщаше го в хладнокръвния, спокоен господар на света, какъвто трябваше да бъде. И, нека си признаем, това, че беше на прозак, означаваше, че се радва на висок социален статус. Нямах ли нужда от прозак, значи си мижитурка!

Трябваше да открие сезона с огромна отстъпка и печалбата едва щеше да покрие разходите. Трябваше да поддържа определен начин на живот, а тъй като бе отворил верига хотели в Ел Ей, Ню Йорк и крайбрежието на Амалфи, финансите му бяха значително намалели. Беше вземал заеми с увлечението на мъж, забързан да успее, и сега бе заложник на добрата воля на банките. Банките! Сякаш те бяха някакви сиви безлики същества, когато в действителност ги управляваха едни особени хора — безжалостни, очарователни, богати, важни, изискани хора, които ненавиждаха парвенютата.

Тези хора нямаше да се нахвърлят срещу един от своите, ето защо Джак изпитваше отчаяна нужда да го възприемат като един от тях. Иносънс нямаше проблеми — тя бе родена в тези среди. Можеше да си позволи да е ексцентрична — първоначално не бе осъзнал колко ексцентрична е всъщност. Ако знаеше, може би щеше... е, добре. Всичко беше наред. Той не беше глупак.

Влиянието на Хари си имаше граници. Иносънс създаваше впечатлението, че има фантастични познанства и връзки в обществото, но сякаш не искаше да се възползва от тях. Веднъж, на една благотворителна вечер, херцогинята на Йорк ѝ бе помахала с озадачено изражение, сякаш не можеше да си спомни коя е. Джак закрачи към Фърги, за да го представят, но Иносънс измърка: „Маниерите ти, Джак“, и го поведе в друга посока.

Той поклати глава и се загледа как синкавите кръгчета дим се носят към тавана.

Някой почука на вратата.

— Влез!

Беше икономът: дребен италианец на преклонна възраст с подозрително черна коса.

— Търсят ви по телефона, сър. — Той направи пауза. — Не са журналисти. Поговорих си с тях.

— Благодаря — кимна Джак и вдигна слушалката. Беше толкова... златна.

Десет минути по-късно остави телефона и размаха юмрук във въздуха.

— Да! — изкрещя той. — Да, да, мамка му, да!

Повика икономата и поръча бутилка „Дом Периньон“, реколтата 1966. Не знаеше нищо за алкохола (освен как да го пие), но бе платил на сомелиер^[1] да му събере изба. Човекът бе работил за Сол Керцнер и Джак предполагаше, че си разбира от работата. Обикаляше света, ходеше по търгове и наддаваше за тази или онази бутилка. Излизаше му скъпо, но Джак трябваше да прилича на човек, който разбира от тези неща. В Итън навярно преподаваха история на алкохола. Две огромни чаши искряща течност вече бълбукаха, когато Иносънс се появи на прага.

Тази вечер изглеждаше особено красива. Изглеждаше също така и стъписана, когато видя ухиленото му лице. Нищо чудно. През

последната седмица настроението му бе по-мрачно от всякога.

— Скъпи — каза тя. — Всичко... наред ли е?

Той я целуна и я завъртя в огромната стая.

— Всичко е фантастично. — Ухили се. — Предложили са ме за член на „Лойдс“. Ще ме изберат. За член на „Лойдс“!

Иносънс сякаш се напрегна.

— Скъпи, това е много хубаво. Но... защо?

Той трепна изненадано. Тя знаеше защо. Това означаваше, че английските провинциални благородници най-после са го признали за един от тях. Съмняваше ли се, че е достоен? Побесня от гняв при мисълта, че според нея зад решението им има скрит мотив — подозрението ѝ му се отразяваше зле.

Помисли си за собствената си общност, която отдавна бе оставил зад гърба си. Рут не се интересуваше от религия, но другите жени бяха ужасни. Съпругата на един от мъжете бе преминала от християнството към юдаизма; тя навярно знаеше за новата си религия повече, отколкото членовете на цялата синагога, взети заедно, но винаги щеше да си остане „вероотстъпницата“. Макар че бяха допуснали тази непозната в общността, тя никога нямаше да бъде равна на родените в нея.

Така ли гледаше върхушката на него? Не. Той се бе издигнал със собствените си сили, беше женен за благородничка. Заслужаваше да бъде член на „Лойдс“.

— Защото оная ми работа е огромна. Сигурно са чули слуховете.

Тя не се засмя.

— Защо те канят сега, една седмица след като бизнесът ти бе ударен от тази ужасна антиреклама и бъдещето му е толкова... несигурно?

Тя наистина знаеше как да го ядоса.

— Виж, скъпа, много мило от твоя страна, че толкова се тревожиш за мен. За да те успокоя, ще ти кажа, че все пак трябва да мина през едно страховито интервю. Но, *entre nous*...^[2] — Вмятането на френски израз изискано ли бе, или банално? Трябваше да попита агент Грийн — ... сделката е сключена.

— Кой те е предложил?

— Алтрингъм. Банкерът. Приятел на един приятел на Хари. Познаваш го. — За миг през ума му премина мисълта, че Иносънс

може да е упражнила влиянието си, но бързо я отхвърли. — Неговият агент ще стане мой, макар че ще съм в друг синдикат.

— Хари член ли е?

— Има ли значение? — Джак почти чуваше как прозакът се сблъсква с рева на адреналина.

— Скъпи, Хари има отлични финансови съветници, докато твоите се страхуват дори да...

— Глупости! Доколкото си спомням, ти не участваш в нито една от официалните страни на бизнеса ми и... — Той млъкна. Тя изглеждаше така, сякаш искаше да каже нещо, но се отказа. — Какво? — троснато попита той.

— Колко ти искат?

— Това не те засяга.

— Моля те, Джак, просто ми кажи. Аз съм ти жена. — Обикновено гласът ѝ не звучеше толкова смирено.

Той въздъхна.

— Ще ме помолят да депозирам банково писмо за кредит от двеста хиляди лири. Освен това трябва да представя доказателства, че имам още триста хиляди в наличност. Колкото повече пари вложа, толкова по-високи премии ще получавам — бързо добави той. — Практически ми дават нещо за нищо. — Ухили се. — Мога да ги събера за нула време. Може би ще продам някоя картина. Виждал съм как гледаш онази картина на Миле.

Иносънс тежко се отпусна на един пищно украсен стол. Не изглеждаше щастлива.

— Какъв е рискът?

Той изсумтя.

— Няма риск! Говорим за институция с тристагодишни печалби!

— Но ако се случи невъзможното?

Тя наистина го ядосваше. Пръстите го сърбяха за още едно хапче, за да се поуспокои. Той изскърца със зъби.

— Ще депозирам достатъчно акции и облигации, за да покрия всякакви загуби, които може да претърпи „Лойдс“. Но това няма да се случи. А сега, скъпа, може ли да спрем с инквизицията и да празнуваме?

Той грабна една чаша с шампанско и я пресуши.

— Заповядай.

Тя отпи малка глътка от другата чаша.

— Какво? „Дом Периньон“ от шейсет и шеста не е достатъчно добро за теб ли? — Нервите му дрънчаха като църковни камбани. Ефектът на двацет и пет милиграма успокоителни, провален от една жена.

Тя го погали по лицето. Той искаше да се отдръпне, но... о, докосването ѝ бе прекрасно.

— Скъпи — прошепна тя. — Шампанското е ужасно на вкус, но... поради хубава причина. И аз имам новини за теб. Ние двамата ще станем родители.

Той я погледна и се разсмя. Негово собствено... не, не биваше да мисли по този начин! Ново бебе! Сърцето му заби силно през мъглата от объркване.

— Това е фантастично!

На лицето ѝ се изписа свенливо изражение.

— Предполагам, че вече разсъждавам като майка. Искам да осигуря бъдещето ни... бъдещето на бебето ни. Не исках да те разстройвам, скъпи.

— Мила, не ставай глупава! Права си да си предпазлива, напълно си права!

Тя му се усмихна срамежливо.

— Аз... боя се, че ако невъзможното все пак се случи и „Лойдс“ като застрахователна компания, претърпи големи загуби — знам, че тази възможност е крайно невероятна, но все пак е риск... — безпокоя се, че можеш да загубиш всичко, за което толкова много си работил — хотелите ти, домовете ни... и бебето може да се окаже бездомно... а аз не мога да понеса мисълта, че клетото ни бебче ще страда! Чудя се дали няма да е благоразумно да вложиш някои от... о, коя беше думата? — Тя примигна красиво. — Да, авоари. Да вложиш част от авоарите си на името на някой друг. — Направи пауза. — На Клаудия? Или на майка ти?

Той се намръщи. Тя беше права.

— Клаудия е прекалено млада. Не е възможно. Колкото до майка ми, не мога да ѝ имам доверие, че няма да направи нещо откачено. Като нищо ще припише всичко на Кралското дружество за защита на животните.

Иносънс кимна.

— Обичам те, Джак. Предполагам, че не трябва, но искам да... те защита... да ни защита. — Тя се потупа по корема.

Той почувства прилив на обич. Иносънс цялата бе съставена от остри ръбове, но сърцето ѝ беше сладко и меко като розов бонбон маршмелоуз.

— Иносънс, мисля, че от теб ще стане прекрасна майка. Голяма си умница.

Тя се изкикоти.

— И ти имаше голям дял в създаването на детето.

Той внимателно остави купата с шампанско настрана и я привлече към себе си в пламенна целувка. Тя въздъхна и нагласи пищните си извивки към тялото му. Той простена и я дръпна на пода. Тя се измъкна от черните си дантелени гащички и го възседна. О, боже, колко беше хубаво! Тя обвини дългите си крака около него.

— Скъпи. — Устните ѝ погъделичкаха ухото му. Гласът ѝ бе дрезгав и Джак трябваше да положи усилие, за да запази контрол. — Мисля, че имаш нужда от помощта ми.

— Ти вече ми... помагаш... скъпа. Наистина ми... помагаш.

Тя се плъзна надолу по тялото му... още по-надолу. Господи! Очите му буквално се въртяха.

— Имам предвид, че...

— Не говори! Искам да кажа... не спирай! Ооо, да!

— Бих искала да взема по-...

Ааах!

— ... активна роля в...

Ох-ох!

— ... делата ти.

Джак я отблъсна от себе си и закопча ципа си.

— Какво искаш да кажеш?

— Хей — измърка тя като тигрица. — Искам да се уверя, че няма да преживеем отново такава седмица. Спомняш ли си миналата седмица?

Той потръпна.

— Случилото се ще има последствия.

— Да, едно-две.

Тя погали твърдия му корем по начин, който го накара да потръпне.

— Скъпи, мога да бъде полезна. Ако бях директор на маркетинга, щях по-грижливо да подбера журналистите. Човекът, когото назначи на този пост, доведе изнасилвач на деца на острова ни.

— Този никаквец е уволнен и никога вече няма да работи. Ще го съдя до дупка.

— Не му ли търсиш заместник?

Той ѝ се усмихна.

— Това ще е непотизъм.

— О — прошепна тя. — Но бизнесът ще остане само в ръцете на семейството.

Той обхвана с длан сърцевидната ѝ брадичка и нежно обърна лицето ѝ към своето.

— Наистина искаш тази длъжност, нали?

В очите ѝ се бе изписало странно изражение.

Той приглади косата ѝ назад. Защо искаше тази длъжност? Имаше всичко: обществено положение, пари, а сега и бебе. Освен ако не кроеше някакви планове, за които той още не знаеше. Ставаше параноичен, дори след двацет и пет милиграма прозак.

— Ангел мой, ти имаш най-важната работа на света: задачата да отглеждаш детето ни... децата ни. — Почувства как се изчервява. — Можеш да харчиш колкото си искаш, но ме остави аз да печеля. Боя се, че в това отношение съм много старомоден. Не искам жена ми да работи. Не искам хората да я видят, че работи. Може би ще можеш да се заемеш с някаква благотворителност: деца, рак, напоследък нашумя СПИН-ът... но нищо по-сериозно. Не искам да преживяваш никакъв стрес по време на бременността.

Очакваше гневно избухване, дори сълзи. Но тя само кимна и отвърна:

— Както желаяш, скъпи. Исках само да помогна. Разбирам. Прости ми, задето бях толкова глупава за „Лойдс“. Ти имаш много по-голям опит от мен в тези неща и това е прекрасна възможност.

После го целуна по бузата, усмихна се сладко и леко разтвори крака.

— Сигурен ли си, че не искаш да довършиш това, което започнахме?

Докато Джак се люшкеше в нея, Иносънс си мислеше колко много копнее за качествена четка с перушина, за да събере паяжините

от канделабъра. Напоследък прислугата изобщо не я биваше.

— Ммм — въздъхна тя. — О, да, о, Джак!

Шарън Маршал владееше хиляди методи на убеждение. Жалко за клетия Джак, че толкова решително отказваше да бъде убеден. Едно просто „да“ щеше да направи живота му далеч по-лесен. Но той беше упорит и план Б вече бе пуснат в действие.

Горкият Джак. Все едно да вземе бонбона от някое бебе. Не че наистина би направила нещо толкова жестоко — макар че, разбира се, зависеше от бебето...

[1] Специалист по вината. — Б.пр. ↑

[2] Между нас казано (фр.) — Б.пр. ↑

НЕЙТЪН

Лондон, 1990

— Тя те очаква — каза Марк и се ухили като маймунка от шофьорското място на оранжевия ситроен. — Не че те притискам. Искаш ли да те почакам? Или да се върна да те прибера по-късно? — Смахът му звучеше принудено.

— А сега запомни, мога сериозно да загазя заради тази история, господинчо! Предполага се, че сме в зоологическата градина.

Нейтън се усмихна.

— Спокойно, Марки — каза той. На Марк му беше приятно Нейтън да го нарича така. — Ще ти се обадя. Но може да се позабавя.

Марк кимна.

— Знам. Това наистина е много важно. Остани колкото искаш. Просто ми се обади, когато свършиш.

Нейтън му помахна.

— Благодаря! — каза той и остана в тази поза, докато Марк схвана намека и се отдалечи.

Къщата ѝ бе голяма — отделна къща. Къщите близнаци и съединените къщи не струваха. Тази тук имаше три двойки прозорци отпред, а покривът се спускаше право надолу. Това караше сградата да изглежда полузаспала. Покрай стената растяха червени рози в спретнати храсти. Имаше и черен гараж. Моравата бе оформена като съвършен квадрат, заобиколен от цветя — високи и бели, каквито се беряха за погребение, лимоненожълти, яркооранжеви, обемисти и прекрасни. Той не знаеше имената на нито едно от тях. Къщата беше хубава. Много шик.

Огледа се. Дънките му бяха от „Топ Шоп“; приличаше на бизнесмен! Марк бе настоял за облеклото. В крайна сметка поводът бе специален. И цветята бяха негова идея.

— Жените са луди по цветята — каза той. Сякаш знаеше нещо за жените! Цветята бяха розови. Нейтън не знаеше какви са. Тя обаче сигурно щеше да знае.

Прекося пътеката и позвъни на вратата. Неочаквано ударите на сърцето му се ускориха. Ами ако се окажеше, че тя има семейство? Мъж, деца? Не, не мислеше. Къщата изглеждаше прекалено спретната. Нямаше разпилени пластмасови играчки по алеята. Това беше добре. От играчки му приляваше.

Стъпки. Трак-трак, трак-трак. Високи токчета. Дървен под. Вратата се отвори и жената каза:

— Здра... О, господи!

Той се взря в нея. Наистина се взря. Стомахът му пламна и той задиша тежко, опитвайки се да се задържи на крака.

Тя също го гледаше. Беше стара — на около трийсет. Имаше неговите очи.

И тя го забеляза. Той ѝ се усмихна срамежливо. Тя притисна ръка към сърцето си.

— Саймън? — промълви. — Мили боже! Ти ли си? Саймън? — Направи крачка назад. — Искаш ли... — подхвана отново и преглътна. — Искаш ли да влезеш?

Много учтиво от нейна страна. Учтиво и зряло. Тя направи чай и той забеляза, че посяга към най-хубавите порцеланови чаши в най-горния шкаф. Ръцете ѝ трепереха. Все поглеждаше към лицето му и извърщаше очи. Към лицето му, настрана, отново към лицето му. Той каза, че градината ѝ е много красива, че тези цветя са за нея и...

Внезапно тя седна на стола и се задъха, сякаш наистина не можеше да диша.

— Как? — прошепна тя. Сега плачеше силно. По бузите ѝ се стичаше порой от сълзи. Той почувства как го сграбчва и го притиска до болка към себе си. Миришеше на парфюм, който можеше да го задуши. Той не искаше да го прави, но постави ръце около врата ѝ и я стисна. Трябваше да напрегне всичките си сили, за да не отскочи разтреперан чак в другия край на стаята. Бе се почувствал по същия начин, когато облиза една жаба заради бас.

— О, Саймън. — Гласът ѝ представляваше дълбоко стенание. Така звучаха жените в порнофилмите точно преди да правят секс. Стори му се, че ще повърне.

Саймън беше скапано име — името, което бе написано в акта му за раждане, името, което му бе избрала тя. Чувстваше се ужасно да го наричат така.

— Нейтън.

— Нейтън! Разбира се. Приятелят ти Марк ми каза по телефона. О, Нейтън!

Сега милваше лицето му, взираше се в очите му, беше навсякъде, като обрив по кожата му. Това беше прекалено, непоносимо, сякаш някой бе насочил пистолет право в главата му. Можеше да помирише дори дъха ѝ.

Тя отново го придърпа към себе си, обвини тежките си ръце около врата му, без да спира да говори; Нейтън почувства, че главата му ще се пръсне. Как я бил намерил, тя знаела, че ще дойде, била му написала толкова много писма, но никой не искал да ѝ каже къде е той, слава на Бога, това било истинско чудо, била се молила да дойде този ден, трябвало да се ощипе — ощипа и него! — за да се увери, че не сънува, той бил красив, толкова красиво момче и толкова голямо. Толкова съжалявала, но била много млада, когато разбрала, че ще го има („че ще го има“: как смееше тази нахалница! Все едно си бе завряла езика в гърлото му), родителите ѝ побеснели, нарекли я курва („Да“), принудили я да изостави бебето си, нямала друг избор, направила каквото ѝ заповядали, накарали я да се срамува, но тя се надявала, винаги се била надявала, че той ще е по-щастлив заради нейното — тяхното — решение... Тъпо, обнадеждено, безволево лице, големи влажни очи, вперени в него, неговите очи, моля те, не ми казвай нищо лошо, не ме карай да страдам, направи така, че аз да се почувствам добре...

Той беше добре. Бил осиновен един-два пъти, но така и не се получило, а сега живеел в детски дом.

— В детски дом!

Ако се съдеше по ужасеното ѝ изражение, тя смяташе, че всички нежелани деца отиват да живеят в приказни дворци като малки принцове и принцеси, тичат напред-назад, плетат венци от маргаритки, карат колело и ядат вкуснотии през целия ден. Тъпа, тъпа кучка.

— А... — срамежливо, колебливо — ... имаш ли деца. — Пауза. — Други деца?

Тя изглеждаше едновременно тъжна и щастлива — какъв идиотски поглед!

— Не... Не. Така и не родих друго дете. Просто никога... не ми се случи. — Тя млъкна. — Бях омъжена, не за... за баща ти. С него...

Случи се една ваканция. Никога вече не го видях. — Излишни приказки. — Омъжих се, бях много млада. — Засмя се тихичко. — Навярно за да избягам от родителите си. Това не беше щастлив период от живота ми. Сега съм разведена.

— Съжалявам. Клетата ти.

— О, не — възрази тя, но той усети, че е доволна да го чуе. — Предполагам, че в много отношения съм късметлийка. След развода... получих щедра издръжка... за жалост родителите ми починаха преди три години... автомобилна катастрофа... Не ми се налага да работя.

— Предполагам — поде внимателно той; винаги бе полезно да подражаваш на говора на такива хора, а тя говореше като каничка от костен порцелан, — че е страхотно да не работиш. Но е тъжно да живееш без родители. — „Твоят дар за мен.“

— Да — въздъхна тя. Звучеше така, сякаш бе дванайсетгодишно момиченце, а той е възрастният! — Понякога е малко... самотно. — Плаха усмивка. — Ти си единственото ми семейство, Нейтън. Благодаря, че се върна при мен.

Наведе се за още една прегръдка, алчна за любовта, която не заслужаваше.

Той изтърпя нахалното ѝ докосване.

— Радвам се, че те намерих. Но... Сега трябва да се връщам в дома. Моят... социален работник ще дойде да ме вземе. Може ли да използвам телефона ти?

Когато Марк най-после се появи с тясната си кутийка, Нейтън излетя през входната врата и жадно загълта свежия въздух. Чувстваше се така, сякаш е бил хванат в капан под водата.

Още едно насилие. Тя го пусна след цяла вечност, но не се отдръпна и той почти се задави. Но се усмихна и каза:

— Невероятно беше да се запозная с теб. — Направи пауза. Трябваше ли да го направи? Не беше ли прекалено? Мамка му, нищо не бе прекалено за тая откачалка. — Мамо.

Тя направо се подмокри.

— О! Благодаря ти... скъпи. — Към Марк: — Наистина ли трябва да си отиде? — Сълзи.

Нейтън се постара да изглежда тъжен и ѝ изпрати въздушна целувка, докато се отдалечаваха.

— Как се чувстваш? — попита го Марк. Обичаше този въпрос. Беше му го задавал поне петдесет хиляди пъти. Но трябваше да е снизходителен с него. Марк го бе научил на много неща.

— Чувствам се страхотно — каза Нейтън. — Тя е точно каквато исках да бъде. — „Честен кръст.“

ПОЛА

Лондон, 1991

Понякога се промъкваше в стаята му нощем и го наблюдаваше как спи. Изглеждаше толкова млад и чист, че тя почти можеше да повярва, че времето е спряло и той все още е бебе. Той винаги щеше да бъде бебе; той беше бебе. Искаше да го ухапе по дупето! На шега му беше признала това си желание — макар че беше почти сериозна — и двамата се бяха разсмели. Невероятно колко много си приличаха. Смееха се на едни и същи неща. И имаха еднакви очи. Но не ставаше въпрос само за физическите дадености. Забелязваше, че маниерите му са като нейните, начинът, по който жестикулираше с ръце, за да подчертае това, за което говореше.

Забелязваше всичко.

Той беше свикнал да няма нищо — тя го виждаше. Не можеше да понесе дори да мисли за това. Беше толкова щастлива, че може да му дава... след като най-последно бе получила попечителство над собственото си дете — колко абсурдни бяха тези буквояди! Делото бе отнело цяла година, абсолютен позор. Тези ужасни хора от левицата в онзи... е, това беше затвор. Потръпваше при мисълта за бебчето си, заключено там заедно с всички онези противни малки престъпници. Как смееха да го обвиняват в тези ужасни неща! Разбира се, че понякога се е отклонявал от правия път. Навремето тя имаше всичко, но ето, дори и тя открадна ябълката от кутията с обяда на една своя приятелка, когато беше на колко, на седем? Все още се чувстваше зле, когато си помислеше за това.

Благословен да е Марк! Той знаеше, че Нейтън се е поправил. Единствен той от цялата сбирщина бе квалифициран да състави психологическа характеристика; познаваше Нейтън от години. Болеше я, като си помислеше, че тя не го познаваше, че в безценната му история зяят огромни празноти, за които тя не знаеше нищо.

Бе потискала агонията толкова дълго — повече от десетилетие, — че сега всичките ѝ чувства се връщаха като порой и въпреки несравнимата радост да го държи в обятията си, да вдъхва

божествената му миризма, усещаше болезнено всичко, което бе пропуснала. Сякаш някой я бе ударил с бухалка за крикет.

Не можеше да му даде достатъчно, да направи достатъчно за него. Изпитваше нужда постоянно да го докосва, като пристрастяване. Някога бе мислила, че ще иска да съобщи на всичките си приятели... Ха, какви приятели? След развода всички бяха застанали на негова страна, подмамани от парите. Хората бяха толкова повърхностни. Все едно, тя установи, че иска да запази това чудо за себе си, да запази самия него за себе си. Чувстваше се като куче, захапало кокал. Искаше да завлече Нейтън зад дивана и да изръмжи на всеки, който се доближи до него. Той беше нейна собственост. Не можеше да го сподели с никого, дори за миг.

Даде му най-голямата стая. Беше я боядисала специално за него, превръщайки тавана в галактика от звезди и планети. Предполагаше, че е прекалено голям за влакче или дори за лампа хеликоптер, но не смяташе, че ще има нещо против, ако му вземе няколко войници, просто за да ги има. Купи му компютър („Епъл“, разбира се), стерео и плазмен телевизор. И ролери. И велосипед. И ракета за тенис. И цял гардероб с дизайнерски дрехи. И маратонки „Найк“. И мобилен телефон, за да може да ѝ се обажда, ако излезе, и тя да може да му се обажда. Изпитваше нужда да чува гласа му, красивия му тембър.

Нейтън разполагаше и със собствена баня. За тийнейджър държеше много на личната си хигиена — вземаше душ поне по два пъти на ден. Какво, ако го глезеше? Досега единственото ѝ дете бе лишавано от всичко и от тази мисъл ѝ прилошаваше. Когато социалните служби най-после ѝ разрешиха да се грижи за него, тя го попита дали да наеме ван за нещата му. А той отговори: „Какви неща?“

Не можеше да понесе мисълта без колко много неща е живял. Попита го дали ще може да ѝ прости, а той отвърна: „Няма за какво да ти прощавам.“ Не ядеше толкова, колкото на нея ѝ се искаше, и беше прекалено слаб. О, чуйте я само! Колко майчински звучеше! Но той беше толкова красив, с поразителна външност, и то не само защото го казваше майка му! Пола се гордееше, че може да го нарече свой син.

Запомняше всичко, което му харесваше. Всъщност той едва сега откриваше какво харесва. Никога не бе имал свободата да прави собствен избор за нещо важно — никога не бе вкусвал авокадо или маслини! Никога не бе пътувал в чужбина; тя му извади първия

паспорт. Усещането, че има... цел беше удивително. Градината беше красива, къщата — също, но човек не можеше да извлече кой знае какво удовлетворение от къща, не можеше до безкрай да обновява дневната или да ремонтира кухнята. С Нейтън удовлетворението нямаше граници. Винаги имаше още нещо, което да направи за него.

Тя беше добра готвачка, но готвенето за един човек не беше приятно. След развода бе отслабнала с шест килограма, докато по време на осемгодишния им брак бившият ѝ съпруг бе наддал двайсет. Сега преоткриваше уменията си. Нейтън обичаше италианската храна: спагети, лазаня. Беше малко нервен, когато за пръв път опита тайландска кухня, но нейното зелено пилешко къри си струваше усилието! А той бе толкова признателен, така благодарен. Сърцето ѝ се късаше, защото се досещаше, че досега никой не му е приготвял специално ястие. Беше ял или вредни храни, или тежки и засищащи: общо взето, всичко евтино.

Начинът, по който се бяха отнасяли с него, беше отвратителен.

Сега синът ѝ щеше да има само най-доброто. Вече бе започнал в онова училище — ха, училище! По-скоро център за малолетни престъпници, обитаван от негодници с мръсен език, които се стараят да включат думата „шибан“ във всяко изречение. Докато се изсипваха навън, край вратата стоеше полицай, за да пази минувачите. Пола нямаше търпение да измъкне Нейтън оттам.

Вече го бе записала в най-доброто частно училище в околността. Там вече имаше огромен наплив от кандидати, но „извънредни обстоятелства“ спомогна за приема. Само че „историята“ му изискваше преценка от страна на училищен психолог. Пола беше нервна — нямаше доверие на психарите, — но Нейтън се представи блестящо. Беше толкова дружелюбно дете: повече от очевидно бе, че смята останалите деца за очарователни. По-малко говореше, повече слушаше. Психарят каза, че много го бивало в „отразяването“ — предполагаше, че това е нещо хубаво. О, а освен това беше независим — нещо, което те много ценяха.

Той цъфтеше. Приемаше с ентузиазъм всяко преживяване и Пола изпитваше дълбоко удовлетворение, задето бе променила към по-добро живота на сина си, задето му бе дала възможност да кара ски в Австрия, да отиде на къмпинг в Ню Форест, да плава с лодка в Южна Франция, да играе пред истинска публика в театъра, да се научи да

свири на китара и да създава приятелства с подходящите деца. Учителите му казаха, че е популярен сред връстниците си, винаги готов да изслуша проблемите им, без самият той да се оплаче дори веднъж. Мозъкът му бе впечатляващо... зрял, така твърдяха те. Умът му управляваше сърцето. Умееше да се владее много добре; нито веднъж не го бяха чули да изрази негативна емоция. Това беше хубаво, стига само да не потискаше чувствата си. Може би имаше нужда някой да го окуражи — някой възрастен, на когото има доверие, да му обясни, че е съвсем нормално понякога да се отпусне? Но това беше само подробност! Той беше забавен, уравновесен, очарователен, отличен спортист. Имаше нужда от допълнителни уроци по математика и английски, но скоро щеше да навакса. Директорът го беше нарекъл „истинска придобивка за училището“! Беше съвършен. Съвършеното дете. Съвършеният син.

— Скъпи! — извика тя.

Както обикновено, Нейтън се бе затворил в стаята си и слушаше „Металика“. На неговата възраст това бе нормално. Пола обаче не можеше да го понесе задълго: копнееше за компанията му. Ей сега щеше да го примаме на долния етаж. Беше купила видеокасета с „Клуба за закуска“ и реши, че могат да се сгушат на дивана и да я изгледат заедно. Беше приготвила вкусна вечеря. Беше донесла телешко месо и бе приготвила бургери с домашно опържени картофки и маруля, която придаваше завършен вид на ястието.

— Идвам, мамо!

Беше толкова послушен. Понякога ставаше мълчалив и се цупеше, но за момче, което приближава пубертета, беше страхотен! Не би казала, че е студен или резервиран — тези думи никак не й харесваха, — не, той беше самостоятелен. Да. Но освен това беше нейното пиршество, нейната радост, единствената ѝ наслада.

— Готови сме, скъпи. Оставих кетчупа и горчицата до чинията, знам, че обичаш сам да си слагаш. А краставиците са тънко нарязани, нали така? И едно резенче домат. А ето я и кока-колата ти, с лед, без лимон.

Обичаше да демонстрира колко добре познава вкусовете му. Искаше той да знае, че го изучава, че е експерт по предмета Нейтън. Знаеше, че може би е малко натрапчива, но живееше за любовта му. Искаше да го обгърне в своята, но искаше и той да я обича.

Обичаше я, обичаше я.

— Благодаря, мамо. Мирише страхотно.

— За мен е удоволствие, скъпи.

Тя се наведе за целувката си. Целунаха се по устните — традиция, която тя бе установила и ревностно поддържаше. Веднъж или два пъти, когато тя свиваше устни, той ѝ бе подал бузата си, но тя предпочиташе да го целува по устните. Този жест беше по-интимен, по-специален, точно това искаше и макар че детето винаги трябваше да е на първо място, майката имаше право да задоволи една-две от собствените си нужди!

Тя въздъхна. Докато го гледаше как се храни, не можа да устои и го погали по косата. Той потръпна и тя отдръпна ръката си, наранена. От очите ѝ закапаха сълзи.

Той се засмя.

— Не, просто изядох пълна лъжица горчица!

— О, горкият ти — изгука тя, замаяна от облекчение. Когато ставаше въпрос за Нейтън, винаги се тревожеше, ставаше прекалено чувствителна. Само че това беше много шум за нищо. Обожанието им беше двустранно. Тя взе една хапка от чинията му и я пъкна в устата му, а после облиза пръстите си. Чувстваше се така, сякаш двамата бяха един човек. Не можеше да повярва, че е живяла толкова дълго без него. Прокле глупостта си, задето не бе успяла навреме да разбере този невероятен дар — любовта между майка и дете. Това бе един безкраен месец и тя с радост би умряла за Нейтън.

ИНОСЪНС

Лондон, 1986

— Не си мисли, че ми пука дали ти ще прихванеш нещо, но ако лепнеш нещо на Емили, ще те убия.

Момичето нямаше представа от нищо, когато бе започнало да гали уличните кучета. Те можеха да са преносители на какви ли не зарази, а Емили беше едва четиригодишна.

— Побързай, не се мотай! Толкова си бавна!

Иносънс сграбчи Клаудия за китката, заби нокти в нея и я повлече към другата страна на пътя, където шофьорът чакаше в бентлитото.

Клаудия беше съвсем обикновено дете — сега. Нещастieto и пред пубертетът бяха сурови към нея — тя бе поне с десет килограма над нормата.

Иносънс внимателно се плъзна на предната седалка, докато дневната бавачка закопчаваше Емили в столчето ѝ.

— Мамо, искам нова поличка, като на Захарната фея, защото имам само поличката на Белия лебед, а Силвия има на Захарната фея и ми се подиграва, защото нейната е розова, а моята бяла. Може ли да ми купиш поличката на Захарната фея, моля те, мамо? Ще бъда добра до края на живота си!

— Скъпа, разбира се, че ще ти купя поличката на Захарната фея. Защо не ми каза, когато бяхме в „Хародс“?

— Тогава си ядях шоколадовата торта, помниш ли?

— Разбира се, скъпа. Не се тревожи. Бавачке, когато се приберем у дома, ще се обадиш ли да я поръчаш? Поръчай три. Шивачката има мерките ѝ.

— Харис, може ли да караш по-бързо? Мама ми купи нов заек и искам да се прибера да го нахраня. Казва се Петронила. Момче е, но няма чурка. Ти имаш ли чурка, Клаудия?

— Не, Емили. Аз съм момиче, а момичетата нямат чурки.

— Мисля, че имаш. Под козината ти.

— Емили, скъпа! О, бавачке, не е ли прекрасна! Трябва да го разкажа на всички у Хари довечера! Какви неща само ѝ хрумват! Разбира се, при дебелиите, пубертетът настъпва по-рано. „Под козината ти!“ Бавачке, напомни ми да разкажа на всички! Харис, ти също!

— Мамо, може ли да купиш поличка и на Клаудия? Тогава ще можем да сме близначки.

— Не, скъпа. Клаудия е прекалено дебела за балетна поличка. Тези полички са само за хубави момиченца като теб. Клаудия, мамка му... — За Бога, това дете беше слабоумно! Иносънс се обърна на седалката си и забодя пръст в пълното бедро на Клаудия. — Големите ти слонски колене се забиват в седалката ми.

— Съжалявам, Иносънс.

— Млъквай. Емили, скъпа? Защо плачеш?

— Спри да бъдеш лоша с Клаудия! Клаудия ми е приятелка!

Иносънс почувства как бузите ѝ пламват. За част от секундата не можа да намери думи. Това фалшиво злобно хлапе бе омагьосало Емили. Иносънс просто не можеше да повярва на ушите си. Клаудия бе настроила скъпата Емили срещу собствената ѝ майка. Прилоша ѝ. Как се бе случило? Тези проклети бавачки — дневната бавачка, нощната бавачка, бавачката за през уикенда — всички бяха едни и същи. Клиничеха. Оставяха Клаудия да забавлява Емили, докато самите те дъвчеха дъвка и звънях на гаджетата си. Иносънс знаеше, че Клаудия си играе на кукли заедно с Емили и ѝ разказва приказки — на Клаудия не ѝ бе позволено да се забавлява сама, — но нямаше представа, че положението е толкова критично.

Иносънс стисна зъби и запали цигара. Значи така, Клаудия беше приятелка на Емили. Е, добре. Щеше да сложи край на това.

ЕМИЛИ

Шотландия, 1986

Емили обичаше да преспива у Тими. Той живееше в замък с кули и назъбени парапети, като принц. Не беше принц, но майка му и татко му бяха граф и графиня. Но Емили можеше да ги нарича Пат и Фред, защото бяха приятели на татко ѝ. Още преди тя да се роди, задачата на татко ѝ бе да се грижи за парите им. Беше ги вложил в инвестиции.

Тими имаше малко братче и сестричка, но той бе най-голямото момче и майка ѝ казваше, че бил най-важното от децата. Той беше и най-забавният от тях. Имаше една миризлива хрътка и килими, в които зееха дупки. В замъка беше много студено, но имаше одеяла. Градината на Тими нямаше край. Майка ѝ казваше, че била сто хиляди акра — най-голямото число на света. Имаше гора със светлосини камбанки и Емили и Тим яздеха понитата си из нея. Нейното пони се казваше Пипин и ядеше моркови от ръката ѝ, макар че трябваше да внимава пръстите ѝ да са събрани, иначе Пипин щеше да ги помисли за моркови. Имаше езеро с патици и ров, който заобикаляше целия замък. Тими казваше, че татко му понякога плувал в него, но той не, защото водата била прекалено студена, а освен това вътре можело да има патешка пикня. Емили обичаше да си играе на подвижния мост и в кулата, която някога е била тъмница. Тя бе принцесата, а Тими бе принцът, който я спасява. А после принцът попадеше в беда и трябваше принцесата да го спасява, за да е честно, защото изобщо не беше приятно да седиш в тъмницата — вътре беше тъмно и миришеше на плесен.

Емил и се боеше от таткото на Тими — той крещеше и носеше пола. Но понякога и Тими носеше пола, в специални случаи. За децата нямаше проблем, защото това беше разкрасяване, но не и за възрастните. Емили харесваше майката на Тими, която носеше зелени ботуши „Уелингтън“ дори на вечеря. Графинята позволяваше на Емили да бере ягоди от зеленчуковата ѝ градина. Когато Емили оставаше да преспи, ако таткото на Тими беше в добро настроение, всички вечеряха в голямата зала с покрити с големи гоблени стени. Вместо

електричество имаше свещи и голям огън в камината, сякаш бяха на лагер. Ако таткото на Тими беше в лошо настроение, Тими и Емили ядяха панирана риба в детската стая. По време на посещенията на Емили таткото на Тими почти постоянно беше в лошо настроение. Емили обичаше да се храни в детската стая, затова не ѝ пречеше, че е мрачен. Ако след това отиде в кухнята, готвачката им даваше по чаша кока-кола с резенче пъпеш вътре. Емили спеше в стаята за гости, в легло с балдахин. Качваше се на стол, за да стигне до него, защото беше много високо. В краката ѝ спеше черната котка Бerti, а в банята имаше специален камък за почистване на ръцете.

— Хайде да отидем да прием кока-кола, Тими. Ядох достатъчно, натъпках се.

— Добре. Но няма да се надбягваме.

Емили тръгна преди него към кухнята. Обичаше да е първа. Вярно, казваха, че първият е по-лош, а вторият — по-добър, но всъщност не беше така.

— Ще си сложа пъпеш в чашата, Тими.

— Лимон, Емили. Лимон, не пъпеш.

— Здравей, готвачке. Ако пушиш, ще умреш. Изядохме си всичката риба и картофеното пюре. Сега искаме да пийнем кока-кола... АААААААА!

— Господи, миличка, какво има! О, боже! Котката е хванала един заек. Е, това е природата.

Беше отвратително, на човек можеше да му прилошее. Сивата козина на заека беше цялата раздрана и разкъсана, а отвътре тялото му бе червено и кърваво. Беше мъртъв, а хубавата черна котка, която Емили понякога целуваше по носа, го ядеше, заровила муцуна в цялата тази червена каша. Емили почувства, че ѝ се повръща, а после наистина повърна, по цялата предница на кадифената си рокля с вълнички от бяла дантела.

— Истинско гражданче, милорд, несъмнено!

Готвачката се опитваше да ѝ свали роклята, но Емили не можеше да понесе някой да е близо до нея, защото не можеше да диша — толкова силно плачеше.

— Искам да си отида у дома, готвачке. Моля те, може ли да си отида у дома?

— Хайде, хайде, ела. Ама че шум вдигна! Това е само котка. Котките правят такива неща. Сега не можеш да си отидеш у дома, скъпа, много е късно, а пътуването е толкова дълго...

— Искам да си отида вкъщи, искам да си отида вкъщи, искам да си отида ВКЪЩИ, искам да си отида вкъщи, искам да си отида ВКЪЩИ, ВКЪЩИ, ВКЪЩИ!

— Разбирам, госпожице Емили. Искаш да си отидеш вкъщи. Успокой се, или ще си прехапеш езика. Ще отида при Нейна светлост. Ако се съгласи, Винсънт ще запали ленд роувъра.

— Не плачи, Емили. Можеш да дойдеш да си играем някой друг път. Но котката винаги гони зайци.

— Тими, трябва да се прибера у дома. Спешно е. Аз си имам мое зайче, казва се Петронила, и голямата ми сестра Клаудия се грижи за него, докато ме няма. Той е специален заек с мека козинка с цвят на праскова и уши, които се свиват назад като крила на самолет. Не е полски заек, а е от „Хародс“. Сяда в скута ми и ме оставя да го галя. Много е кротък, обича ябълки, а аз обичам него и искам да се уверя, че е добре. Много се тревожа за него. Той ми е най-любимото нещо, любимо дори от поличката ми на Захарната фея. Не искам да гледам този счупен мъртъв заек, прилошава ми. Готвачке, не се чувствам добре. Мисля, че ще...

Готвачката беше лъжкиня — голяма лъжкиня. Пътуването от Шотландия до Лондон изобщо не беше дълго; беше дори много кратко. Пат ѝ помогна да се измие и да си облече друга рокля, а после тя помаха на Тими за сбогом. Винсънт взе куфара и ѝ помогна да се качи в колата, а след пет минути беше сутрин и тя си беше у дома!

— Здравей, мамо, върнах се!

— Здравей, сладката ми. Пат ми каза, че си се уплашила. Много съжалявам, че си се разстроила заради мъртвия заек. Да отидем ли да погалим Петронила, за да се ободриш? Клаудия казва, че се грижи за него вместо теб, и съм сигурна, че е добре. Да му занесем ли морковчета?

— Да. Къде е Клаудия? Липсваше ми.

— Заета е. Каза, че ще се видите по-късно.

— О! Добре.

Емили се втурна в кухненската градина, където беше клетката на Петронила.

— Петронила!

Погледна, но не го видя. Обикновено, когато извикаше името му, той започваше да драска по пода на кафеза.

— Отвори вратата, миличка.

— Мирише! Клаудия обеща, че ще почиства кафеза му всеки ден, защото Петронила има толкова много акота.

— Може би е забравила, скъпа.

— Но тя обеща!

Емили коленичи, дръпна резето и отвори дървената вратичка. Отначало не беше сигурна какво вижда, а после една муха излетя право в лицето ѝ и тя започна да крещи и да се дави. Загледа се внимателно и започна да крещи и да се дави, докато майка ѝ не я дръпна настрана.

— Какво има? Какво се е случило? Емили!

Емили погледна към глупавото разтревожено лице на сестра си, която бързаше към тях с големите си дебели крака, и почувства такъв гняв, че ѝ се стори, че целият свят ще избухне. Отблъсна майка си и хукна към сестра си. Пищеше, дереше я с нокти и я удряше.

— Мразя те, мразя те, глупава стара Клаудия! Ти ми обеща, че ще се грижиш за Петронила, а сега е мъртва и покрита с кръв, по нея пълзят червеи и я ядат мухи, а една полетя към лицето ми и едва не ми влезе в устата. Мразя те, мразя те и винаги ще те мразя. Ти си я убила, защото аз имах заек, а ти не, и ако получиш заек, ще го убия и ще убия и теб.

— Емили! Моля те, спри! Това... това е невъзможно... о, боже мой... Иносънс... кажи ѝ. Не разбирам. Петронила беше добре. Снощи почистих кафеза ѝ, ти ме видя. Това — уф, как вони! — това е невъзможно... Този заек е мъртъв от дни. Сигурна ли си, че...

— Млъквай, Клаудия! Не лъжи. Ти не хранеше Петронила, защото ревнуваше и завиждаше и се надяваше, че ще умре. Не искаш Емили да има нищо хубаво. Ти си лоша и гадна и трябва да се срамуваш от себе си. Извини се на Емили.

Емили беше толкова разстроена, че падна на земята и се разплака. Беше тъжна заради Петронила, дори повече отколкото за онзи полски заек. Но най-много ѝ беше мъчно заради сестра ѝ

Клаудия, защото мислеше, че Клаудия ѝ е приятелка, а тя само се беше преструвала. Клаудия бе наранила чувствата ѝ, а това бе най-ужасното нещо на света.

— Съжалявам, Емили — каза глупавата стара Клаудия.

— Няма значение! — изпищя Емили. — Млъкни, идиотка такава! Накарай я да се махне, мамо! Мразя я, мразя я!

— Моля те, остави ни, Клаудия — каза майка ѝ и Емили видя, че лицето ѝ вече не е сърдито. — Емили вече не ти е приятелка.

ДЖАК

Сградата на „Лойдс“, Лондон, 1989

Джак забеляза, че стените на огромната заседателна зала са украсени с морски картини от осемнайсети век, и се усмихна мрачно. Някога щеше на драго сърце да ги замени с военен самолет на Анди Уорхол. Наистина бе изминал дълъг път. Преди се опитваше да подражава на останалите тук, да се преструва, че е като тях. Сега бе един от тях и можеше да разпознае красотата и стойността на тези мрачни картини. Все още не му бяха по сърце, но вече разбираше.

Изпитваше сантиментални чувства към тази стая, защото тук се бе състояло първото му събеседване. Събеседване! В онзи ден атмосферата беше дружеска, сякаш бяха съученици, а сър Питър, председателят, каза:

— Дайте ми празен чек с подписа си. Това е рискът, който поемате като член на „Лойдс“.

Джак бе потресен да го чуе изразено по този начин, но в голямото мраморно фоайе бе глътнал няколко диазепамы и надигналата се в стомаха му нервност изчезна заедно с малките жълти хапчета. Разбира се, че съществуваха рискове — все пак това бе застрахователна компания, — но всичко щеше да е наред, защото кога изобщо изплащаха застраховките. Ето за това служеха малките буквички.

Фактът бе, че се чувстваше сигурен в областта на бизнеса. Бизнесът бе толкова по-лесен за управление от... семейството. Семейният живот не му харесваше, това бе суровата истина. Клаудия, която някога бе светлината на живота му, се бе превърнала в тантуресто начумерено дете. Нямахше какво да й каже. В редките случаи, когато се озоваваха в една и съща стая, той полагаше усилия да намери тема, която да заинтересува и двамата им, и накрая не казваше нищо.

Очевидно бе, че двете с Иносънс се ненавиждат, и това го дразнеше. Беше толкова неудобно. Малкото храненияя, които изтърпяваха като „семейство“, бяха истинско мъчение. Ако Клаудия

присъстваше, Иносънс седеше като каменна статуя. Преди няколко месеца, със сковано от страх лице и като се оглеждаше за Иносънс, Клаудия го бе помолила да ѝ позволи да посещава тукашното училище, за да може по-често да ходи на гости на Рут. Той отвърна:

— Ще видим.

Атмосферата беше много по-приятна, когато Клаудия не беше в къщата, затова, когато Иносънс предложи да я изпратят в нов пансион, Джак се съгласи. Опита се да ѝ пише писма, след като тя спомена за момиче, в чието отделение за писма всеки ден има нов плик, или от майка ѝ, или от баща ѝ. Другите родители обожаваха да карат останалите да се чувстват като мръсници с тези самодоволни дребни грижи. Най-накрая той изпрати на Клаудия пощенска картичка на един лондонски автобус с някакво момче на нея. „Надявам се, че си добре и слушаш! С обич, татко.“ Госпожица Грийн бе избрала картичката.

Клаудия си бе дошла през пролетта. Всички заминаваха за Ню Йорк на нещо като работна почивка, тъй като приключваха с украсата на хотел „Епъл Кор“ и Джак искаше да изчисти някои подробности. Беше шокиран, когато я видя. Само за два месеца тя се бе превърнала от дебеланка в скелет. Беше мъртвешки слаба и изглеждаше болна и опърпана като бостанско плашило. Никога не бе харесвал слабите жени. Дори по времето на Туиги му беше неприятно, че пищните цици са излезли от мода. Винаги бе смятал, че една жена е най-красива, когато не е полумъртва от глад.

Той, Иносънс, Клаудия и Емили закусиха заедно с две-три от бавачките в хотелския ресторант. Какъв провал! Помещението беше страхотно: елегантно, бяло, модерно, но не прекалено строго. Той бе платил луди пари за интериорен дизайнер, който разбираше от декоративно осветление. Имаше множество лавици за книги, които да придават малко цвят, и големи платна от един млад английски художник, Том Хамик, чиято картина „Норфолк — море и небе“ те привличаше и успокояваше, сякаш самите вълни те полюшваха, за да те приспят. Джак обичаше да си мисли, че Хамик е създал еквивалента от двайсети век на онези старинни изображения на морето, но без корабите; само тъмната синева на морето и светлината на ведрото небе. Човек се чувстваше свободен всеки път, когато погледнеше тези картини.

Менюто за закуска беше великолепно. Хотел „Епъл Кор“ предлагаше истинска пържена английска закуска, красиво поднесена. Джак не можеше да повярва какво неуважение към храната се шири сред днешните хора. Госпожица Грийн бе завела сина си (до този момент Джак не знаеше, че има син) в едно кафене в Мерилбоун за обяд и каза, че са извадили препечената му филийка със сирене от микровълновата печка! Портокаловият сок бе прясно изстискан, а не от картонена кутия. Кроасаните бяха топли и изпечени тази сутрин, така че маслото се разтопи, когато го намазаха отгоре им, а кафето беше от някакъв сорт с невероятно качество. А най-хубавото беше, че хотелът сервираше „Пи Джи Типс“ — истински чай в Съединените щати. Майната ѝ на онази помия „Липтън“!

Главният счетоводител бе свил устни, но паричният резерв все още бе достатъчен, а Джак знаеше, че удоволствието от съвършената закуска ще намери отражението си в повторна резервация. Напоследък никой не се смяташе за турист и на хората не им беше приятно да се отнасят с тях като с такива. Вкусна храна, поднесена в приятна обстановка от очарователен персонал — това бе не просто рецепта, а гаранция за успех.

Четиримата членове на семейство Кент навярно бяха първите хора, седнали на тези меки столове със сребристи облегалки, в тази озарена от слънцето трапезария, загледани в изисканата стъклена ваза с бял люляк. И бяха ужасно нещастни. Клаудия едва-едва гризна от сухата препечена филийка, въздъхна, отпи глътка вода, потупа хлътналия си корем и промърмори:

— Така се натъпках.

Иносънс се мръщеше толкова силно, че на челото ѝ се бяха образували бръчки. А това бе сериозно постижение, като се има предвид, че наскоро се бе подложила на... някакво ново лечение, което заличавало бръчиците. Джак не я слушаше, докато му разказваше за това, просто гледаше как се движи устата ѝ. Как се казваше — „Ботаникс“? Иносънс потръпна само като зърна храната, изпи четири чаши чай с три захарчета и поклащаше крака си в нещо като нервен тик под масата — кофеин? Никотин? Раздразнение? Тази жена представляваше вдигнат над главата камшик от едва сдържана агресия. До нея Клаудия потръпна като пале, което очаква да го ритнат.

Иносънс рядко изглеждаше щастлива. Той не знаеше какво е очаквала: да управлява империята му заедно с него? Беше ѝ обяснил нещата пределно ясно още от самото начало: трябваше му жена, която да го издигне там, където му беше мястото, и той щеше щедро да я възнагради за услугата, но не по този начин. Разполагаше с грижливо подбран екип от високоинтелигентни (и добре платени) мотивирани специалисти, които управляваха делата му. Иносънс притежаваше добри инстинкти, но нямаше никакъв опит в бизнеса. Тя бе родена с привилегии, дори не бе работила!

Иносънс бе изпълнила своята част, но неохотно, което дразнеше Джак. Членството в „Лойдс“ му бе уредено от един от нейните познати — един от многобройните мъже, с които се бе запознала през годините си на благотворителни обеда, както ги наричаше. Джак си бе мислил, че го дължи на влиянието на Хари, тъй като приятелят му редовно общуваше с такива хора, но се оказа, че Хари дори не е чул за това. Иносънс бе изпълнила дълга си и все пак... не искаше Джак да стане член. Под всичките ѝ действия се криеше някакво съревнование, негодувание, задето бе засегнал аристократичната ѝ гордост. Не беше достатъчно умна, за да разбере допълнителните предимства, които произтичаха от членството му в „Лойдс“. Инвестициите, които той успя да направи след встъпването си в длъжност, инвеститорите, които вече можеше да привлече — той вярваше, че снобарството и класата са добавили трийсет милиона към сметката му за последните три години.

Защо парите не можеха да купят щастие? Нали можеха да купят всичко друго! И все пак самата мисъл за тях четиримата с дизайнерски дрехи и кисели изражения около масата за закуска в скъпия му нюйоркски хотел го тласкаше към меланхолията.

Поне Емили се бе насладила на храната. Беше на седем години и маниерите ѝ напомняха тези на вълче. Тя унищожи с отворена уста цяла чиния със свински наденички с ябълки и бекон, домати, гъби и бъркани яйца. После натъпка в устата си една датска поничка, като едновременно с това пиеше шоколадово-млечен шейк със сламка. Като финал на представлението си разля половинлитровия шейк върху розовата си рокля, стола и пода. Останалото се просмука през покривката към другия край на масата и закапа по кашмирените панталони на Джак.

После Емили претърпя нещо, което приличаше на епилептичен припадък — започна да стене, да вие, да подскача и да рита стола си. Това предизвика пристъп на кашлица — толкова драматичен, че я накара да повърне. Джак се почувства като актьор в „Екзорсиста“. Устоя на импулса да повика охраната и вместо това сам извлече момиченцето от трапезарията. Струваше му се, че се боричка с хлъзгава риба, и се боеше, че неколцина от гостите му са били опръскани с шоколадов шейк и бълвоч, докато Емили се мятеше и извиваше на път за фойето.

Тази ваканция бе толкова удивително неразтоварваща! Джак обвиняваше Иносънс, задето бе разглезила Емили. Момичето приличаше на неконтролируемо тригодишно дете. Главният портиер бе уредил обиколка с частен хеликоптер над Манхатън, но Джак изпита безумно щастие, когато госпожица Грийн с непроницаемо лице промърмори, че видеоконферентната връзка с Ел Ей трябва да се осъществи в девет часа вместо в дванайсет поради пет други неотложни ангажимента в десет, десет и половина, единайсет, единайсет и половина и дванайсет и петнайсет. Той се скри на сигурно място в заседателната зала, заобиколен от госпожица Грийн, главния управител и финансовия директор на „Елит Ритрийт Ентърпрайзиз“, и с облекчение започна да обсъжда бюджета.

В тази област бе блестящ; установи, че ненавижда Иносънс заради наглото ѝ предположение, че заслужава място около тази огромна дъбова маса. Ненавиждаше я и задето го ненавиждаше поради отказа му да ѝ го даде. Ама че нахалница! Водеше луксозен живот благодарение на него. Както харчеше, мижавите ѝ два милиона нямаше да ѝ стигнат дори за няколко месеца! Може и да бе отворила някои врати пред него, но неговата находчивост и уменията му да ръководи бизнеса бяха изградили империята му. Иносънс дори не можеше да отгледа както трябва две деца. Клаудия бе тъпанарка, а Емили — отвратителна глезла.

Не ѝ бе позволил дори да надникне в Лабораторията, както наричаше остров Спайглас във Френска Полинезия — мястото, където изпробваше новите си идеи и правеше грешките си. Там тя не можеше да навреди кой знае колко — вредата на остров Спайглас вече бе нанесена. Това бе единственият от хотелите му, който все още работеше на загуба. След фиаското с педофила бяха направили

грешката да направят всичко прекалено евтино, което урони реномето на хотела още повече и привлече цял куп боклуци от Европа. После рязко се бяха разграничили от грешката, бяха обновили всичко и надули цените — и три месеца по-късно цялото място се превърна в купчини дървени отломки, пометено от тайфун.

Джак обмисляше дали да не даде на Иносънс символичен директорски пост с голяма заплата и никаква власт, но тя прекалено много го притискаше и това го отказа от идеята. Постоянно му излагаше милите си симпатични предложения: подаръци за сбогуване за всеки гост; личен хороскоп, изготвен за хората, които си падаха по подобни тъпотии. Това го отблъсна от нея. Сексът бе намалял, а Джак обичаше секса. Смяташе, че и Иносънс го обича, така че какво правеше тази жена? Не си падаше по самозадоволяването — както бе казала веднъж, не обичаше да си цапа ръцете.

Не се шегуваше. Една вечер бе влязъл в банята, докато Иносънс се къпеше, и видя, че си е сложила жълти гумени ръкавици.

Тя забеляза изражението му и обясни:

— Водата състарява кожата.

„Вярно е — помисли си той, загледан в нея, — че има красиви, меки, младежки ръце, но...“

— Това не се случва от само себе си! — поясни тя и посочи великолепното си тяло с огромната жълта ръкавица.

— Не — съгласи се той и се изниза от банята.

Сега искаше да се размърда на стола си, но шаването бе признак за нервност, а адвокатите му, личната му помощничка и съветниците му седяха от двете му страни в сурова сива линия от костюми и куфарчета, така че той не помръдна, сякаш се упражняваше в самоконтрол. Самообладанието му се пропукваше; усещаше как потта изстива по якичката му от Джърмин Стрийт. Обикновено изхвърляше ризите си след няколко обличания, но му се искаше да разкъса тази още сега.

От известно време за „Лойдс“ се носеха грозни слухове — е, повече от слухове. Джак знаеше за „Сас 762“, синдиката на сто и десетте членове, принудени да кихнат четирийсет милиона долара, преди да се намеси Комисията и да ги освободи от по-голямата част от задълженията им. В крайна сметка се оказа, че всеки от тях трябва да плати по сто и двайсет хиляди долара, което не беше кой знае какво.

Както и да е, бяха му казали, че това е изолиран случай. Но паниката не бе отминала. Сред застрахователните дружества се носеше шепот за измами. Миналата година изникнаха някакви абсурдни твърдения, искания за огромни суми, откази за изплащане, отстранени членове — поредица от събития, невероятна също като съществуването на Фейта на зъбчетата. Джак бе отказал да обърне внимание на страха, свил се в стомаха му. Отначало изпита облекчение, когато агентът и спонсорът му отказаха да потвърдят, че нещо не е наред. Единственото, което обясниха за „Сас“ и останалите, беше, че става въпрос за „погрешния синдикат — лош късмет“.

Но слуховете не заглъхваха и облекчението му се стопи.

Джак не обичаше да си мисли лоши неща за аристокрацията, но започваше да губи доверие в спонсора си. Къде, по дяволите, се бе запознала Иносънс с този мазник? Сега, когато нямаше такова желание да го впечатляват, виждаше този човек с нови очи. Беше толкова гладък, така хлъзгав, че Джак почти очакваше да види след него следа от слуз като на охлюв. Сърцето му биеше лудо, противопоставяйки се на ефекта на лекарствата. Какъв точно бе залогът?

Всичко.

Не искаше да го повярва. Не можеше. Всичко с „Лойдс“ трябваше да е наред. Само преди три години компанията се бе пренесла в чисто нова обширна сграда на дванайсет етажа, металносива, с великолепен изглед към Ситито и Темза. Джак опипа златната си членска карта. Ако опасенията му се оправдаеха, това бе все едно да го предаде собствената му майка.

Тези хора трябваше да се погрижат за него. Той им се бе доверил така, както на никой друг: те управляваха страната, защото знаеха какво правят. Почти се срамуваше от това вкоренено като рефлекс уважение към властите, тъй като му напомняше, че в сърцето си е останал човек от простолюдието, че по някакъв начин вярва, че тези хора са по-добри от него. Тези разсъждения бяха жалки и унижителни, но представляваха убеждение, което той не можеше да контролира. Освен това искаше да вярва в тези хора, както петгодишно дете, което вярва, че баща му е великодушен и милостив бог. Ако, или когато, тази илюзия рухне, детето рухва заедно с нея.

Той се изправи, когато председателят влезе в стаята, последван от този, когото госпожица Грийн наричаше „Позор за райетата“. Не

искаше да става — чувстваше, че положението му вече не го изисква. Точно заради положението си бе наредил на шофьора си да паркира в запазеното за председателя място на паркинга. Но се надигна, защото искаше да го възприемат като джентълмен — не като някой, който е извоювал положението си, а като такъв, който е роден с него.

— Джак, старче — каза председателят и се наведе за смазващо ръкостискане. На лицето му се изписа скована усмивка. — Винаги е удоволствие да те срещна. Чух, че искаш да се разделиш с нас.

Джак кимна.

— Точно така.

Председателят сви устни.

— Мой скъпи приятелю — заяви той, — боя се, че не е толкова просто.

КЛАУДИЯ

Мидълсекс, Англия, 1991

Когато се омъжеше, щеше да прави секс само веднъж, за да роди бебе. Никога повече. Знаеше, че това ще ѝ създаде проблеми със съпруга ѝ, който и да е той — някой съвършен мъж на около двайсет години, който живееше в обезпокоително неведение, че му е писано да прекара живота си с нея. Но нейният герой трябваше да изпитва силни сексуални пориви, иначе нямаше да е мъжествен. Тя бе изчала достатъчно романи на „Арлекин“, за да знае разликата. Тази мисъл я разстройваше и объркваше едновременно. Беше се примирила с мисълта, че ще остане стара мома и ще си купува котка след котка.

Въздъхна и продължи да се изкачва по хълма към къщата на Рут, като се опитваше да не се разплаче на улицата. Тя не беше като другите шестнайсетгодишни момичета. Животът ѝ беше абсолютна катастрофа, още от първия ден. Бе извадила най-лошия късмет на света. В живота ѝ винаги всичко се объркваше. Презираше биологичната си майка, задето я бе изоставила, беше ядосана на Фелиша, задето умря, ненавиждаше онази вещица Иносънс, която бе подмамила баща ѝ да се ожени за нея, очевидно заради парите му. Двамата не бяха щастливи заедно. Никога не се прегръщаха, просто накратко си разменяха информация.

Бяха се разлюбили. Господи, нейният брак за нищо на света нямаше да е такъв! Със съпруга ѝ щяха да се целуват през цялото време. Просто нямаше да... мамка му... защо всички смятаха, че сексът е толкова важен? Съблазняването ѝ харесваше. Всяка нощ сънуваше красив непознат, мургав, висок, със силни ръце (все още не му бе дала лице), който я привличаше към себе си в страстна прегръдка, може би в пустинята... е, на някое горещо място с бугенвиллии. Тя носеше лека въздушна рокля. Преди това бе бягала от него и косата ѝ се вееше на вятъра; немошно възражение, а после той притискаше устни до нейните.

И тогава... какво? Той я откарваше у дома и заедно сгъваха прането? Идеята за преследването ѝ харесваше, просто не ѝ харесваше

това, което щеше да се случи, след като я хване. Не можеше да понесе мисълта, че мъж, когото харесва, ще я види... разголена. Не се чувстваше нито сексапилна, нито — о, каква противна дума — сексуална. Чувстваше се отвратителна. Мисълта за това... течности... миризми... я караше да се чувства мръсна и засрамена. Знаеше, че вече трябваше да е преодоляла инцидента на острова, но не беше, и никога нямаше да го преодолее. Щом някое момче се опита да я целуне — Алфи, на шега, на петнайсетия ѝ рожден ден, — тя се изпотяваше, разтреперваше се, чувстваше как онзи мъж притиска главата ѝ надолу... а после започваше да ѝ се гади, задъхваше се, не можеше да си поеме дъх, защото гърлото ѝ се бе свило като отвор на чанта с пристегнат шнур, и започваше да търси пипнешком инхалатора си.

Това не беше привлекателно.

Самата тя още се виждаше като дебело и непохватно четиринайсетгодишно момиче, макар че бе отслабнала. Чрез повръщане. Искаше да е толкова слаба, че да се счупи. Само че беше прасе — изкарваше добре цели дни на осем стафидки и три фъстъка за закуска, маруля за обяд, ръжена бисквита със съвсем малко масло за вечеря, — но после в главата ѝ се прокрадваше коварната мисъл да се натъпче с шоколад. Пред очите ѝ се занижваше порочен списък от „Кит-Кат“, „Марс“ и тоблерони. И желанието нарастваше все повече, поглъщаше я, преследваше я, овладяваше я, измъчваше я с гибелната си злост, окуражаваше я, докато не се натъпчеше като прасе.

За един кратък миг се чувстваше задоволена. А после я заливаше презрение към самата нея, промъкваше се в банята и пъхваше пръст в гърлото си. След това се чувстваше въодушевена и отчаяна, слаба и триумфираща. Ненавиждаше се. Защо не — всички останали я ненавиждаха. Когато дойдоха първите загуби от „Лойдс“, тази година, скъпата Емили остана в безценното си частно училище, но глупавата Клаудия бе преместена и запратена в средното училище. Момичетата там бяха дивачки.

Клаудия не знаеше как да постъпи с момиче, което идва и се изплюва в лицето ти без никаква причина. Чувстваше се, сякаш я бяха запратили в чужда страна, където несъзнателно нарушава всички правила и я наказват брутално за провиненията ѝ. Веднъж, след като установи, че някой е използвал ръчната ѝ чанта като... тоалетна, направи грешката да докладва за това. На следващия ден едно момиче

закрачи към нея и заби глава в лицето ѝ, като ѝ счупи носа. Иносънс я заведе в частна болница, без да каже нищо.

— Препънах се — каза Клаудия.

А мащехата ѝ отговори:

— Не съм те питала.

Иносънс беше зла. А баща ѝ, какъвто си бе страхливец, се преструваше, че не го вижда. Емили бе изключително себична — интересуваха се само от себе си и от това какво може да получи. Но повечето хора се заблуждаваха. На девет години Емили беше умна, красива, чаровна и талантлива. Яздеше великолепно. Караше идеално ски. Караше ледени кънки, танцуваше балет, пееше — разбира се, нали я обучаваха експерти. Беше отличничка по английски език и математика. Никак не я биваше по химия, но на кого му пука за химията? Беше забавна, очарователна и хората я обичаха. Те не виждаха тъмната ѝ страна: ревнивата ѝ природа, безумната ѝ амбициозност, яростните ѝ пристъпи, фактът, че изпитваше нужда не само тя да печели, а всички останали да губят.

Беше толкова тъжно. Някога бяха приятелки.

Баща ѝ бе изградил една от най-преуспяващите компании в света. Но не бе успял да изгради семейство. Като социална единица четиримата бяха пълен провал. И положението се влошаваше с всеки ден.

Баща ѝ беше в лошо настроение от три години насам — откакто се разбра, че не са го предложили за член на „Лойдс“, защото е добро старо момче, а защото е лековерен новобогаташ, жаден да се изкачи по обществената стълбица. Каква бе онази фраза във вестниците? „Вербуван за разреждане“.

Като финансист се бе оказал фураж за другите; той и новите му пари бяха използвани от хората, които бяха наследили своите, за да поемат част от чудовищните загуби на стабилната застрахователна фирма. Баща ѝ вече плащаше, но най-лошото — неизбежният финансов удар, който щеше да ги превърне в просяци — тепърва предстоеше. Страхът — неговият страх — бе осезаем и заразен. Сякаш чакаше чудовище, което го дебне и ще го изяде.

Клаудия се тревожеше за него, макар и против волята си. Никой друг не се тревожеше. Иносънс и Емили изглеждаха странно незаинтересовани. Може би не осъзнаваха сериозността на ситуацията.

Може би си мислеха, че ще се случи чудо и накрая всичко ще се оправи, че от „Лойдс“ ще направят изключение за тях. „Не, не, няма да вземем вашите пари, вашите мебели и вашата къща. Вие сте прекалено важни — вие сте вие!“ Хората се държаха странно, когато ставаше въпрос за такива неща. Вярваха, че на тях не може да им се случи нищо лошо — само на другите. Клаудия вярваше в обратното. На нея можеше да ѝ се случи всичко лошо и ѝ се случваше. Вече ѝ се бе случило.

Имаше само трима истински приятели в целия свят. Баба ѝ Рут, другарчето ѝ от детинство Алфи и Люси, приятелката, с която си пишеше. Ако не бяха те, щеше да ѝ е трудно да запази разсъдъка си. Не виждаше Рут и Алфи толкова често, колкото искаше, а с Люси се бяха срещали само веднъж и тя беше толкова глупава, че дори не си спомняше. Но баща ѝ устройваше такива огромни партита — как да запомниш всеки, който се е приближил и е казал „Здравей“? Е, двете с Люси щяха да се срещнат отново — някой ден.

Иносънс не одобряваше срещите на Клаудия с Рут, защото Клаудия беше любимката на баба си. Рут, за разлика от всички останали, нямаше време за Емили и това караше Иносънс да ръмжи като бясно куче.

Алфи все още ѝ бе добър приятел, но животът му вече бе предначертан. Той навярно бе единственият добър човек, излязъл от „Итън“. Сега следваше икономика в Оксфорд. Щеше да премине офицерско обучение в „Сандхърст“ и щеше да си намери място в Ситито. Щеше да се ожени за някое солидно сексапилно момиче с хриплив смях, здрави бедра и баща съдия. Тя щеше да се окаже отворително плодовита и щяха да им се родят четири красиви русокоси деца. Щяха да живеят в прекрасна къща в провинцията и да имат пилета и печка „Ага“. Клаудия не можеше да се сети за по-противно животно от пилето и не изпитваше интерес към готвенето, но въпреки това ненавиждаше измислената съпруга на Алфи и си представяше фатален случай в стил Слоун: площадка в клуб „Уентуърт“ и удар със стика за голф по главата; ужасно време в Аскот, подхлъзване и падане на пистата, прегазване от подплашен кон; бал в залата „Кралица Шарлът“, набързо приета покана за танц, задавяне до смърт с маслина...

Слава Богу, че я имаше Люси.

Люси разбираше. Разбираше, защото и тя бе в подобна ситуация. В сърцето на Клаудия се бе натрупала толкова много злоба и ярост, че ако не изпуснеше част от нея, щеше да се пръсне. Затова я изливаше в писмата си до Люси. Люси знаеше за нея повече, отколкото който и да било друг на земята, и не я съдеше. Приятелството им бе започнало преди две години, когато Люси бе събрала кураж да потърси контакт. Беше се запознала с Клаудия на едно от партитата на баща ѝ. Била дъщеря на приятеля на някакъв братовчед и не познавала никого; двете си били поговорили малко. Клаудия вероятно нямало да си спомни (наистина не помнеше), но Люси искала да ѝ благодари, защото била толкова мила с нея. В интерес на истината, имала нужда от приятелка, защото животът ѝ у дома не бил... идеален.

Бум!

Клаудия незабавно усети сродна душа и веднага ѝ написа отговор. Клетата Люси! При нея проблемът бе пастроктът ѝ — алкохолик, който я биеше. Майка ѝ беше влюбена и предпочиташе да не забелязва това. Веднъж ѝ бе предложила лепенка, с която да скрие посинялото си око, с думите: „Това лекува натъртванията“.

Историята на живота на Клаудия се изливаше в писмата до Люси. Боже, само ако знаеше Иносънс! Сега вече нямаше начин да се срещнат: вторият баща на Люси бе маниак на тема контрол и не ѝ позволяваше да излиза от къщата без „възрастен“, макар че беше шестнайсетгодишна, за Бога! Но Люси планираше бягството си. Щеше да си намери работа в някой вестник, да прави нещо, каквото и да е, дори ако започнеше без опит: щеше да е великолепно! И двете трябваше да го направят; тогава щяха да могат да си говорят по цял ден — е, когато не работеха. Щеше да е лесно — ето, и двете можеха да пишат, нали така?!...

Люси караше Клаудия да се смее. А идеята ѝ да работят във вестник не беше чак толкова лоша. В крайна сметка баща ѝ нямаше да ѝ предложи работа в близко бъдеще. А и Клаудия не искаше — опитваше се да избяга от родителите си, не да прекарва повече време с тях.

Усмихна се сама на себе си, докато се приближаваше към портата на Рут. Рут живееше в къща, която бе „прекалено голяма“ за нея. Ненавиждаше я, „но Джак настоя“. „Типично за татко — помисли си Клаудия, — да налага волята си над другите.“ Джак изразяваше

любовта си по ужасни начини, като извънземен, който чете инструкции от книга. Тя изтича нагоре по каменните стъпала и натисна звънеца на домофона. Джей Ар вече лаеше, което бе нормално. Това куче бе наистина досадно. Ако беше човек, щеше да е обратен: застаряващ актьор, сприхав, понесъл се елегантно из градската си къща в домашна дамска роба от червено кадифе и пура с отрязани краища в устата.

Обикновено Рут я чакаше на прозореца. Клаудия знаеше, че е самотна, а Рут ненавиждаше факта, че Клаудия знае. Тя надникна вътре, притиснала свитите си длани към стъклото. О, господи! О, не! Не бе възможно. На пода, до вратата на дневната, видя... ръка. Пръстите се движеха, протягаха се към... нещо, каквото и да е? Клаудия почувства как коленете ѝ омекват. Заблъска по стъклото и закрепця през пощенската кутия:

— Рут! Тук съм. Всичко е наред, ще се оправяш. Ще повикам линейка. Ще дойдат... чакай... — „Идиотка! Да чака?“ Рут бе получила сърдечен пристъп или удар, лежеше на пода, близо до смъртта, а тя ѝ казваше „Накай“!

Дори докато трескаво ровеше за мобилния си телефон и набираще 999^[1], дори докато линейката намаляваше със свистене и спираше заедно с пожарната, а пожарникарите разбиваха вратата, дори докато вдигаха Рут на носилка и слагаха на устата и носа ѝ кислородна маска, дори докато седеше в линейката и гледеше как медиците се опитват да съживят баба ѝ, дори докато лекарят с мрачно лице казваше: „Много съжалявам“, главата ѝ бе изпълнена с мисли за собствената ѝ глупост.

Но после, докато плискаше лицето си със студена вода, опитвайки се да заличи образа на Джей Ар, когото вдигаха в бял ван на Кралското дружество за защита на животните, тя каза високо:

— Не. — А после: — Не съм виновна аз.

Грешката не беше нейна. Бе направила всичко по силите си, за да се грижи за баба си, но все още бе дете и беше безсилна. Тези, които разполагаха с истинската власт — Джак и Иносънс, — не бяха направили нищо. Иносънс бе зловна вещица, от която не можеше да се очаква друго. Но Джак? Той беше син на Рут. Единственото ѝ дете. И както във всяка друга част от личния си живот, той бе решил проблема с пръскане на пари, защото за него хората бяха проблеми.

Беше натикал Рут в голяма къща на цели километри разстояние от хората, така че ако някой от познатите му в бизнеса попита, да може да каже, че се е „погрижил“ за майка си. Да, точно така. Беше се погрижил за нея така, както мафията се грижеше за хората. И сега благодарение на него Клаудия имаше само двама приятели в целия свят.

Устните ѝ се стиснаха в сурова тънка линия.

— Едно ще ти кажа — обърна се тя към бледото привидение в мръсното огледало и сякаш привидението ѝ даваше клетва, а не тя на него. — Това копеле ще си го получи. И аз ще съм тази, която ще го съсипе.

[1] Номерът за спешни случаи във Великобритания. — Б.пр. ↑

ИНОСЪНС

Ню Йорк, 1993

— Това. И това. И двете. Не. Онази от „Прада“. И онази от „Шанел“. В черно и златисто! Имат ли я в розово? Кажи им да я вземат. Искам да я доставят в апартамента ми в „Кор“ заедно с обувките. Наеми камион.

Иносънс затвори мобилния си телефон и избърса въображаемо петънце от подплънките на раменете си. Новата ѝ коса изглеждаше страхотно. Голяма — Бони Тейлър не знаеше значението на израза „сресана назад“ — и яркорозова. Фекай прояви неохота — мърмореше, че модата на осемдесетте години е отминала, — но тя настоя.

Розовата коса беше по-скоро в стил „Есекс“, отколкото „Итън“ и Джак щеше да припадне, когато я зърнеше, но не ѝ пукаше. Не дължеше нищо на този глупак. Не и сега. През целия си живот бе искала да се забавлява и познайте какво? Сега наистина се забавляваше, да го вземат дяволите! Новото ѝ кученце, мъничко сладурче, беше боядисано в яркорозово, за да подхожда на косата ѝ.

Лудостта да харчи я бе обзела следобед, когато зърна важна кратка новина, преди някой припряно да изключи телевизора. Джак не си бе направил труда да ѝ се обади.

Тя влетя в магазина на „Тифани“ на път към фризьора и си купи диамантена огърлица на три реда за петдесет и две хиляди долара. Покупката ѝ се стори малка, затова седна в салона, прелисти „Татлър“ и помоли помощника си Джейми да се обади на „Булгари“ на Бонд Стрийт и да плати в брой за уникалната осемдесет и седем каратова диамантена огърлица, която според рекламата в списанието бе запазена само за оглед от специални клиенти. Имаше и снимка. Иносънс не искаше специален оглед. На кого му пукаше за цената? Искаше само да опаковат бижутото и да ѝ го изпратят! Осемдесет и седем каратова диамантена огърлица — какво можеше да не ѝ хареса?

Имаше и страница, озаглавена „Безценното е още по-ценно“ — мнение, което Иносънс напълно споделяше, затова поръча чифт сапфирени обеци карбункул с диамантени капки бриолет за петстотин

хиляди лири от „Дейвид Морис“ и четирийсет и четири каратова кушън огърлица със сто осемдесет и два каратова диаманти от „Хари Уинстън“. Кандидатстване, как ли пък не! За нея тази дума беше като червен шал, размахан пред бик. Тя нямаше да „кандидатства“. Студентите „кандидатстваха“. Имаше и рубин в платина (пак с цена за кандидатстване) и диамантена огърлица от „Мусайеф“, така че каза на Джейми да купи и тях. След това се почувства по-добре. Новите бижута, плюс розовата коса и кучето, наистина повдигнаха духа ѝ.

Фекаи беше голям сладур. Каза ѝ:

— Важно е косата ви да говори много за личността ви, да подсказва какъв начин на живот водите и в какво настроение сте.

Точно така. А много дълго време косата ѝ — с тази глупава прическа в стил „Алиса в Страната на чудесата“, който Джак обожаваше — бе изразявала точната противоположност на личността ѝ.

От днес нататък Иносънс и новата ѝ розова коса щяха да бъдат свързани само и единствено с нея.

Салонът представляваше приятен пашкул и тя щеше да излезе от него като пеперуда. Не чу дори шепот за днешните събития. Хората внимаваха тя да не зърне някой британски вестник. Отпиваше от кафето си и се отпускате, докато ѝ правеха масаж на краката. Възхищаваше се на свършената си кожа, отразена в огледалото. Светлината бе такава, че да прави всяка жена по-красива, но с лице като нейното всякаква светлина я правеше красива. Опита се да не мисли за кошмара от последните шест месеца, но днес — денят, в който изпразваха красивата им къща в Хампстед и я предаваха на кредиторите на Джак — това беше невъзможно. Да, имаха и други жилища: апартаментът от кафяв камък в Горен Ист Сайд и къщата на Бермудските острови. Но къщата в Хампстед бе най-важният от домовете им, тя беше символ. Ставащото днес беше унизително. Не биваше да се случва. Иносънс знаеше, че това е „само къща“, но това бе къщата на мечтите ѝ и тя си бе представяла, че ще бъде нейна завинаги. Ненавиждаше факта, че Емили трябва да преживее това, да загуби дома си. Беше травматизиращо. Тя беше травматизирана.

Такова бедствие разкриваше кои са истинските ти приятели. Иносънс вярваше, че повечето хора са елементарни като пудели. Хората можеше да те харесват, но парите ти представляваха неразделна

част от симпатията им, защото в студените си малки сърца чувстваха, че да имаш пари говори ласкаво за личността ти, точно както да ги загубиш (или по-лошо, да си беден) предполагаше нещо непривлекателно — че може би си глупав или необразован, че си различен. Може би човек трябваше да се опита да ги завлече със себе си: в известен смисъл бедността и лошият късмет можеха да са заразни.

Затова, когато преди шест месеца Джак прекрачи прага в два часа сутринта, пиян като свиня, раздърпан, с разкъсан ръкав на ризата си от „Томас Пинк“, с кални и одраскани черни обувки от „Лоб“, вонящ на уиски и евтини цигари, с обезумял поглед, повтаряйки някакви числа и дърдорейки за неограничената отговорност и претенции за азбестово натравяне на стойност два милиарда лири, преди най-накрая да рухне по лице върху обновения старинен под от дъбово дърво в краката ѝ и да изграчи: „Разорен съм“, Иносънс почувства как безразличието ѝ се превръща в омраза.

Очакваше това. Беше го планирала. Неговата загуба щеше да се превърне в нейна печалба. Затова остана ужасена от непреодолимите вълни на страх, които стегнаха вътрешностите ѝ при новината за неизбежното. Тя бе архитектът на това мъчение. Вярата на Джак, че е разорен, беше ключов елемент в постигането на целите ѝ. И все пак ситуацията, предизвикана от самата нея, я изпълни с безумен ужас.

Но това бе само защото неговата глупост се отразяваше върху нея.

През следващите седмици тя видя колко е стъписан Джак, когато така наречените им приятели ги гледаха с вирнат нос по партитата. Остана удивена от наивността му. Какво бе очаквал? Да, разбира се, че беше сърдита на тези хора. Те бяха посещавали партитата им, бяха яли от храната им, бяха смъркали от кокаина им и пили от шампанското им, бяха чукали гостите им, а сега се държаха, сякаш двамата Кент са станали невидими. Да, разбира се, че ако ѝ се предоставеше възможност да си отмъсти на тези малоумници, щеше да се възползва с най-голямо удоволствие. Но бурята от студена неугасваща ярост и омраза, която се надигаше в нея, бе запазена само за Джак.

Щеше да го остави да се дави в нещастията си цял месец, докато списъкът от активи, които „Лойдс“ щеше да заграби, става все по-дълъг и по-дълъг. Всичките им имоти, колите, картините, бизнесът —

имаха шест разкошни скъпи хотела „Елит Ритрийт“, пръснати из най-красивите и вдъхновяващи места на света. Всичко това принадлежеше на Джак и от „Лойдс“ щяха да заграбят всичко. Емили трябваше да напусне скъпото си частно училище и да се премести в местното средно, където дрогата беше калпава, а учениците пушеха „Супер кингс“ вместо „Силк Кат“. Персоналът в домовете им щеше да бъде „освободен“ и вече нямаше да има бюджет за гардероба им.

Джак започна да се прибира вкъщи с нестабилна походка и спря да се бръсне.

— Ставай — каза тя, след като четири седмици го търпя да се прави на бродяга. — Ще говорим в кабинета, след като изтрезнееш.

Изрече заповедта с увереност, която не чувстваше докрай, защото как можеше да обясни на съпруга си, че е извършила измама и кражба в огромен мащаб, и как можеше да го убеди, че е извършила всяко престъпление за — хм — негово добро? Трябваше да подбере внимателно думите си. В крайна сметка нейните методи за съхраняване на империи и състояния бяха малко странни... усмихна се, когато си припомни срещата си с господин Джоунс преди толкова много време...

ИНОСЪНС

Лондон, февруари, 1983

Ланселот Джоунс, кралски съветник, седеше зад огромното си дъбово бюро и гледаше твърдо над обрамчените си със стомана очила към клиентката си. Тя седеше скромно на малък твърд стол в средата на огромния му кабинет с кадифени завеси на прозореца.

— Ще повторя — каза той. Дамите винаги се впечатляваха от юридическия жаргон и дългите думи. — Ако съпругът ви няма никакви задължения, може да прави с активите си каквото пожелае. Ако иска, може да ги подари на някой обитател на Луната. Но ако има хора, които могат да предявят претенции към него, а той подари активите си на обитателя на Луната, значи му ги подарява, с цел да измами кредиторите си. Ако го направи, прехвърлянето може да бъде анулирано. Съдът ще каже, че трябва да бъде отменено.

Ланс направи пауза, за да види дали клиентката му изглежда подобаващо впечатлена. Тя му напомняше на София Лорен в това сребристо палто от норка, което се спускаше почти до елегантните ѝ глезени. Носеше диамантена огърлица, шапка от сребриста норка и черни ботуши с връзки и високи токчета. Каква дръзка малка кокетка! Усети как у него се надига тръпка на приятно очакване.

— Както и да е — продължи той, — ако съпругът ви не очаква неприятности — а той не очаква, защото в противен случай от синдиката му щяха да го предупредят, че предстои лоша година — в такъв случай, ако вложи част от авоарите си на името на съпругата си: страхотно! Всичко е абсолютно наред! Разбира се, съдията трябва да разбере с каква информация е разполагал индивидът по времето, когато е извършил прехвърлянето. — Ланс свали очилата си и се усмихна. — Или би трябвало да кажа, по времето, когато се предполага, че е извършил прехвърлянето.

Направи пауза и облиза устните си. Тя беше секси парче, но и той не беше за изхвърляне. Заради холестерола се бе отказал от тлъстото месо и бе намалил пиенето; закопчаваше колана си три дупки

по-назад, а след всичкото вървене пеша беше в добра форма. Косата му беше естествена: сребристосива и му придаваше достойнство.

Малко благодарност нямаше да е излишна.

Клиентката му се усмихна скромно и помахна с ръка пред лицето си.

— Зимното слънце превръща този кабинет в парник, господин Джоунс. Имате ли нещо против да дръпна завесите?

— Моля, заповядайте. — Гърлото му внезапно пресъхна.

Клиентката му се надигна с котешка грация, плъзна се до прозореца и дръпна завесите. После се върна на мястото си, седна усмихната и скръсти ръце в скута си, придърпала обемистата норка плътно около тялото си. По дяволите, наистина беше добра! Той се почувства така, сякаш в панталоните си имаше здрав кол.

— Съжалявам — измърка тя. — Прекъснах ви. Мисля... — Невероятните ѝ мигли трепнаха. — Мисля, че имате нещо за мен.

Той се прокашля.

— Наистина имам. Хората от поземления регистър бяха много услужливи. Спокойни. Както се разбрахме, прехвърлих сертификатите за земята — или нотариалните актове — от ваше име, заедно с... хм, не обичам думата „подправено“... нека кажем „инспирирано“... искане за прехвърляне. Разбира се, от поземления регистър искат декларация от собственика. Трябва да кажа, че сте копирали великолепно подписа на съпруга си. Само някой графолог би забелязал разликата. По ваши инструкции са платили таксата и новите документи за всичките шест хотела плюс къщите на Бермудите и в Манхатън. Документите пристигнаха в кабинета ми с препоръчано писмо тази сутрин. Както ме помолихте, сложих по-ранна дата на всички документи. В общи линии, по документи Джек ви е прехвърлил всичко в деня, в който сте се оженили, госпожице Ашфорд. Сега разполагате със завидна собственост. — Той я погледна.

Иносънс повдигна безупречно оформената си вежда.

— Струва ми се прекалено просто. Сигурен ли сте, че от поземления регистър наистина са прехвърлили собствеността? Не правят ли проверки?

Ланс се усмихна.

— Скъпа моя, каква причина имат от поземления регистър да подозират нещо? Малко съпруги биха направили това, което вие

направихте току-що. Което е голям късмет. Сега ще ви е по-лесно да бъдете лошо момиче.

Иносънс оголи зъби.

— Господин Джоунс — прошепна тя, — представа си нямате. — Отново се усмихна. — Но ще разберете.

Внимателно свали шапката и палтото си. Отдолу носеше бюстие и корсет на „Ив Сен Лоран“. Жартиерите ѝ бяха мрежести, а черните дантелени гащички — почти невидими. Гърдите ѝ бяха повдигнати и притиснати една към друга като на сервитьорка. Той застина на мястото си, когато тя се смъкна от стола и запълзя към бюрото му. Почти загуби контрол и стисна подлакътниците на стола си, докато тя сръчно разкопчаваше панталоните му.

— Между другото, госпожице Ашфорд — хрипливо изрече той и изпъшка от възбуда, — много ви благодаря за бързината, с която уредихте таксата ми. Напоследък, с тези бързи възходи и спадове, рядко се случва да получа чек още със следващата поща. Съпругът ви, ако мога да кажа, не е... толкова... внимателен.

— Не толкова бързо — прошепна Иносънс, бутна стола му назад и се плъзна нагоре по бюрото и през плота, така че стегнатият ѝ задник се озова на сантиметри от лицето му. — Заповядайте — каза тя.

Боже! Тя си струваше всичко. Не че съществуваше някакъв риск: положението и на двамата беше стабилно. Когато коварството на жена му се разкриеше, Кент щеше да бъде принуден да си държи устата затворена, в противен случай нямаше да му остане нищо. Планът им бе като последен модел ягуар: елегантен, класически.

Той се задъхваше като куче, докато тя го дърпаше за скъпата светлосиня вратовръзка към мястото, където лежеше сребърната норка. Нареди му да легне, а после го възседна. Великолепният ѝ отвор беше в лицето му и тя му направи още една разкошна свирка. Ланс не можеше да се сдържа нито миг повече: отдръпна се, наведе се над нея и ѝ го вкара отзад с яростни тласъци. Боже мой, каква красавица беше! Когато най-после наистина не издържа, вълните на екстаза бяха толкова силни, че му прималая.

Тя избърса оная му работа в сребърната норка, закопча ципа му и оправи вратовръзката му.

— Мога ли да ви донеса чаша вода, госпожице Ашфорд? — попита той.

Тя се усмихна.

— Не, благодаря ви, господин Джоунс. Но можете да ме изчукате отново, ако искате. — Погледна към малкия хладилник в ъгъла на кабинета му. — Имате ли масло?

След това той замаяно ѝ помогна да си облече палтото. Тя отново нанесе блестящото си розово червило, среса косата си и си напудри носа. Той я наблюдаваше с възхищение. Каква жена! Подаде ѝ почтително шапката.

Тя уви норката плътно около себе си, а той неохотно забърза към вратата и я задържа отворена.

— Позволете да ви изпратя до колата ви.

Тя сложи пръст на гърдите му, за да го спре. Той се зачуди дали усеща лудото въздействие на допира си върху сърцето му.

— Вече направихте повече от достатъчно, господин Джоунс — отговори тя и му намигна.

Той се загледа след нея. Искаше му се да има още документи за подписване — всичко, за да задържи този превъзходен ангел в хватката си.

— За мен беше удоволствие да работим заедно — провикна се той след нея и се заслуша в силното тракане на високите ѝ токчета по каменните стъпала, докато не бе погълнато от шума на още един оживен ден в големия град.

ЕМИЛИ

Лондон, 1992

Когато беше петгодишна, Емили се нахвърли на баща си. Той я целуваше за лека нощ и тя се опита да изпробва онези целувки с въртене на устата, които бе виждала по телевизията. Татко ѝ се отдръпна и се засмя, но тя не виждаше нищо смешно. Сега, когато си спомнеш за това, се размиваше смутено. Колко наивна беше тогава!

Но вече не. Сега беше светната. Все пак беше десетгодишна, почти жена. Пушеше (в тръбата на прахосмукачката, ако баща ѝ си беше вкъщи), пиеше („Кир Роял“ — всички в училището „Вербие“ го правеха) и бе усвоила до съвършенство изкуството на свирките — използвайки краставица. („Обичам краставици“ — така казваше на готвачката. И наистина ги обичаше. Краставицата изпълняваше и ролята на вибратор. Важно беше една жена да умее да достави удоволствие и на самата себе си.)

Разбира се, окончателната проверка на уменията ѝ — тази върху истински пенис — все още предстоеше. Емили работеше по въпроса. Последния път, когато остана да нощува във Фортлин, попита Тим дали някога е целувал момиче.

— Изключено! — отвърна той. — Момичетата са противни. — Направи пауза и галантно добави: — Присъстващите се изключват.

Емили осъзна, че ѝ се е разминало на косъм. Тими нямаше да си получи свирката, преди тя да е станала истинска професионалистка. Щеше да има възможност да се упражнява върху братята на много от приятелките си, макар че може би... не още. Навярно трябваше да почака да стане поне на единайсет. Освен това беше важно да остави Тим да поекспериментира с онова ято взаимозаменяеми Слоун, които препускаха след него с изплезен език. След като в гънките на оная му работа се закачаха две-три ортодонтски скоби, той щеше да оцени момиче с финес.

Емили щеше да се омъжи за Тим и да стане кралица на замъка, нищо, че той още не го знаеше. Трябваше да действа бързо, иначе щяха да го чифтосат с някоя наследница с огромни зъби, чийто баща

притежава цял Уелс. Проблемът с Тими беше, че какъвто си беше срамежлив и тих, щеше да се подчини на Пат и Фред, дори да ненавижда момичето. Е, добре, тя щеше да предотврати този трагичен романс, като се добере първа до него. Човек сам кове щастието си. Баща ѝ постоянно го повтаряше; майка ѝ казваше, че той точно затова отказва да даде работа на Клаудия. (И съвсем правилно, като се има предвид каква мързелива крава беше!).

Освен сексапилна, Емили беше и умна. Навярно бе единственото момиче на нейната възраст, на което не му пукаше за „Ует Ует Ует“. Какво можеха те — и другите старци, които изкарваха луди пари, като предлагаша на тийнейджърките мокри сънища — да направят за нея? Нищо! Баща ѝ ги харесваше — трябваше ли да казва още нещо? Кой имаше време за губене в блянове по някакви смотаняци? Когато слушаше поп музика, си пускаше класиците: „Тиърс ъф Фиър“, „Софт Селс“ и „Симпъл Майндс“. Тези мъже бяха грозни като маймуни, но музиката им беше красива. Любимата ѝ песен беше „Не ме забравяй“. Беше я пуснала на Тим. Тъй като от двегодишен го караха да слуша Вагнер, сега той си загуби ума от възхищение.

Тими бе нейната съдба; той беше мило момче и наследник на прекрасен привилегирован живот. До момента нейният живот бе страхотен и тя бе ужасена от мисълта да загуби това съществуване. Не мислеше, че ще го преживее. Голямото облекчение от това да си роден богат е, че не се налага да се стараяш. Можеш да се изпишкаш на масата им за кафе, и хората пак ще те намират за очарователна. Но тя и бездруго беше очарователна, защото винаги постигаше своето. Имаше си собствена гардеробиерка — жена, наета да се грижи за цветовата схема на гардероба ѝ, да носи дрехите ѝ на химическо чистене и да поддържа обувките и чантите ѝ.

През ваканциите пътуваше. Ню Йорк бе винаги прекрасен, а Позитано — толкова шик. Но най-много обичаше да ходи на остров Спайглас във Френска Полинезия. Обичаше да кара сърф и да се гмурка и макар че инструкторът ѝ не го знаеше, тази зима тя щеше да му покаже колко добре може да диша през носа. Самото място бе малко занемарено — татко ѝ бе загубил интерес към него, — но винаги беше пусто, а персоналът се отнасяше с нея като с богиня. Това бе тайната на Емили. Тя обичаше да е край хора — изпитваше нужда край

нея да има хора, — но остров Спайглас бе нейното ежегодно убежище от цивилизацията.

Имаше три огромни розови спални със свързани бани; имаше три къщи всичките на страхотни, луксозни места в най-популярните градове в целия свят. Училището ѝ беше адски скучно — все пак бе училище, — но родителите ѝ плащаха цяло състояние, за да го направят колкото се може по-приемливо за нея. Проблемът беше, че Емили бе прекалено умна. Някои от момичетата в класа ѝ не можеха да четат Шекспир — не можеха да прочетат дори списание, без да си мърдат устните.

Майка ѝ я глезеше. Каквото и да поискаше Емили, получаваше го. Клаудия бе солидната, глупава черна овца. На никого не му пукаше за нея. Много рядко Емили усещаше, че я пробожда жалост, но пък Клаудия не биваше да е толкова кекава. Ако се защитаваше, вместо да се свива, Емили щеше да я уважава много повече. Сега Клаудия беше на осемнайсет и се опитваше да стане „журналистка“ — може би не можеше да стане стюардеса — и разваляше всички партита с дългото си конско лице. Дори не знаеше как се слагат сенки! Да, животът на Емили наистина беше хубав.

Ето защо изпита най-големия шок в живота си на абсолютна глезна, когато осъзна, че всичко, което има, всичко, което беше, може да изчезне още утре.

Случи се преди няколко седмици. Надяваше се да види родителите си да се хвърлят на леглото. Знаеше, че все още се чукат, и това я заплениваше. Беше гадно, но я изпълваше с някакво топло чувство. Приятелките ѝ в училище пискаха и потръпваха при самата мисъл за секс, но Емили го бе виждала. Изглеждаше нещо диво.

Но вместо да се втурне на горния етаж, майка ѝ измарширува към синята дневна с резки отривисти движения. Баща ѝ — изглеждаше много раздърпан — я последва бавно с ръце в джобовете. Емили знаеше, че няма да последва секс. Притисна ухо към вратата. Гласовете започнаха тихо, но бързо се извисиха до крясък.

— Знаех, че това ще се случи!

— О, млъквай! Председателят на „Лойдс“ и всички останали финансови гении, които работят в този бизнес от четирийсет години, не можах да предвидят, че това ще се случи, но ти — жена, която дори не е завършила училище, — си го предвидила. Просто си знаела, че

всички тези миньори, умрели от азбестово натравяне преди десетилетия... знаела си, че един ден внуците им ще поискат репарации и ще съсипят най-прочутата, най-благонадеждната, най-сигурната банка...

— Не е никаква шибана банка, а застрахователна компания! Самият факт, че я наричаш „банка“, казва всичко! Знаех, защото, за разлика от теб, не бях заслепена от желанието да бъда аристократка! Когато стана член, слуховете тъкмо започваха и тъй като направих дискретни проучвания и зададох правилните въпроси на подходящите хора, открих това, за което останалите дори не подозираха — че в съвсем близко бъдеще има възможност за огромна, невъобразима загуба. Опитах се да те предупредя, но ти не искаше да знаеш, не искаше да чуеш. Беше прекалено суетен, прекалено алчен, прекалено силно решен да...

— Млъквай! Да, каза ми. И аз не те послушах. А сега ще ни вземат всичко, което притежавам. Може да загубя бизнеса — в момента задълженията възлизат на седемдесет и осем милиона. Но все едно, ти печелиш моралната победа. Поздравления. Това ли е то?

— Разбира се, че не, глупак такъв!

Беше ужасно да слуша майка ѝ и татко ѝ да спорят така. Знаеше, че е за пари. После гласът на майка ѝ стана тих — Емили я чуваше как шепне, без да спира. Последва мълчание. А после яростният рев на баща ѝ, който ѝ изкара акъла:

— ТИ! Крадлива крава... ти... невъзможно е! Как? Всичко! Мамка му, не мога да повярвам!

Емили се опита да не гризе ноктите си. Това бе единствената ѝ слабост. Бавачката трябваше да купи още от мехлема против гризене на нокти.

Майка ѝ също се разкрещя в отговор:

— Нямах избор! По-добре аз, отколкото те! — А после: — Не мога да повярвам, че реагираш така! Толкова си неблагодарен, да те вземат дяволите! Аз ти спасих тъпата кожа! Спасих бъдещето ти! Трябваше да го направя! За теб... за нас... за Емили!

Майка ѝ беше такава използвачка!

Още шепот. Емили нетърпеливо отметна косата от лицето си. После чу баща си:

— Пак ще вземат всичко, само че от теб.

— Не могат. Защото си извършил прехвърлянията, преди да станеш член. С други думи, направил си го, когато си мислел, че всичко в „Лойдс“ е хубаво и доходоносно — защото ако не мислеше, че „Лойдс“ е благонадеждна, тогава, разбира се, нямаше да станеш член толкова скоро след прехвърлянето. Това доказва, че не си осъществил прехвърлянията, за да избягаш от задълженията си, защото не си мислел, изобщо не си мислел, че ще имаш задължения. Нали така? Те бяха сватбен подарък, това е всичко, което трябва да знаят хората. Скъпи, трябваше да направя нещо, за да огранича загубите ти. По този начин ще загубиш съвсем малко. Остави ги да те ненавиждат — ще плачеш през целия път до банката.

— Мислиш, че си ме хванала за топките, нали така... Шарън?

Шарън? Коя беше Шарън?

Майка ѝ се разсмя — ужасен кикот, от който кожата на Емили настръхна.

— Мислиш се за много умна, Шарън. И наистина си умна, наистина. Защото да, сега всичко е твое. И виждам, че не мога да направя нищо, освен да се примиря. Ако те издам на властите, и двамата ще останем без нищо. Мога да поддържам начина си на живот само благодарение на твоята щедрост. Ако искам изобщо да участвам в управлението на империята си, ще бъда само фигурант без заплата. Принуден съм да го направя. Свалям ти шапка, Маршал. Постигна това, което искаше. Направи ме на глупак. Наистина повярвах на лъжата ти.

„Мамка му, татко! Говори!“ Сърцето на Емили биеше диво. Това беше сериозно. Изглеждаше така, сякаш татко ѝ е загубил всичките им пари и може би майка ѝ ги бе спечелила обратно, но никой не изглеждаше щастлив от това. Щеше ли Емили отново да кара ски във „Вербие“ тази зима?

— Ще повторя, защото, изглежда, си оглушал: без мен щеше да загубиш всичко, не разбираш ли? — А после със спокоен, развеселен тон: — Скъпи Джак, мисли за мен като за свой ангел хранител. Ха-ха, ха-ха!

Емили почувства, че ѝ прилошава. Главата ѝ бумтеше.

После нещо се строши и баща ѝ изсъска:

— Смей се сега, скъпа, но, заклевам се, няма да се смееш дълго.

И тогава той се разсмя — отвратителен горчив смях, от който на Емили ѝ се доплака от страх. Какво можеше да има предвид? Майка ѝ мълчеше — нещо, което се случваше рядко, — а това означаваше, че и тя не знае. Може би татко ѝ само се преструваше, защото беше сърдит.

Към вратата се приближиха гневни стъпки. Емили скочи и избяга. Докато влетяваше в стаята си и затръшваше вратата, в пулсиращата ѝ глава имаше само една мисъл: „Снежанка се омъжила за принца и живели щастливо до края на живота си.“

Сега обаче знаеше, че една жена трябва да избира принца си внимателно. Момчетата бяха по-глупави от момичетата, затова момичетата трябваше да се омъжат за тях. Емили щеше да си избере принц, който да може да продължи там, където баща ѝ бе спрял. Щеше да му помогне да остане богат, точно както майка ѝ сега помагаше на горкия ѝ баща. Само че нямаше да позволи на своя принц Да загуби дори и пени. Щеше да си избере благоразумен, послушен принц, който да не спори и да не става труден като татко ѝ.

На десет години Емили избра Тими.

ИНОСЪНС

Ню Йорк, 1993

Джейми се втурна към нея и в бързината едва не се препъна в педикюриската.

— Господин Кент е, мадам.

Тя сбърчи нос. Той също. Тя въздъхна и протегна ръка към слушалката.

— Скъпи.

— Какво правиш, мамка му? Току-що се обадиха от Бермудите, за да ми съобщят, че от сметката са изтеглени два милиона и шестстотин хиляди — два милиона и шестстотин хиляди за дрънкулки! Да не си откачила? И то точно днес! Когато всички медии и правителството ни наблюдават! И то от офшорната сметка — офшорната! Това са пари, които не би трябвало да ги има, а ти стъписа целия свят, тъпа крава такава! Дори нямаш достъп до тази сметка... поне не би трябвало да имаш. Затова казвай на кого си смукала патката, кого трябва да уволня?

— О, Джак, успокой се и не си изпускай нервите. Знаеш, че не понасям... — Иносънс завъртя глава, за да види по-добре розовата си прическа в профил — ... вулгарността. Разбира се, че исках да пръсна малко пари, докато все още мога да си го позволя.

— Точно сега не можеш! В момента кредиторите влизат във владение на къщата ни! Вече взеха астън мартина, всички поршета, бентлито и рейндж роувърите. Взеха картините на Пикасо, Писаро, Моне и любимия ми Джакомети — само днес загубих четирийсет и два милиона лири. Заминаха си! Няма ги! Не — благодарение на теб загубих четирийсет и четири милиона и шестстотин хиляди лири стерлинги, а активите, подсигурени с толкова труд от счетоводителите ми, са в опасност. Чудя се на какво дължа това, дали на факта, че си такава безмозъчна себична хлапачка, или има някаква по-зловеща причина?

— Как смееш!

Откакто бе направила признанието си, отношенията им рязко се бяха влошили. И преди не бяха приказни — спряха да бъдат още откакто Джак осъзна колко силна е амбицията ѝ, — но след като му съобщи за собственото си тайно разклонение от финансови планове, отношението му към нея се промени изцяло. Сега се питаше не само колко добре познава жена си, а дали изобщо я познава. Тя не позволяваше това да я тревожи. Джак вече бе наел частен детектив, за да проучи миналото ѝ, и бе разбрал, че госпожица Иносънс Ашфорд и аристократичните ѝ корени са лъжа и измама, че се е оженил за обикновената Шарън Маршъл от Хакни. И какво от това? Той не можеше да направи нищо! Беше вързан с нея.

— Смея, защото вече нямам какво да губя.

Иносънс се замисли доколко тези думи отговарят на истината. Изкикоти се тихичко.

— Все пак имаш малко.

Джак рязко си пое дъх от другия край на линията.

— Ще си платиш за това. Само почакай!

— Както си плащаш ти сега? — попита сладко тя. Гласът ѝ стана суров: — Слушай, Джак! Направих това, което трябваше, за да спася и двама ни. И за да спася Емили.

Не си направи труда да добави Клаудия. Беше уморена от преструвки.

Уморена беше да е единственият умен човек в този брак. Уморена беше да се грижи за бизнеса и да не получава признание за това. По целия свят пишеха за него. Неговите шест хотела „Елит Ритрийтс“ бяха наети от богатите и известните за следващите осем години. Всеки път, когато Иносънс направеше предложение — за обслужването, дизайна, храната, — той я поглеждаше с презрително изражение на красивото си лице, сякаш бе глупачка, дрънкаща безсмислици. При следващото си посещение Иносънс установяваше, че идеята ѝ е била приложена — винаги с огромен успех. Бяха писали за Джак във „Венити Феър“: бяха я поканили да ги снимат заедно, но само защото гледката на деколтето ѝ щеше да увеличи продажбите им. Тя знаеше, че я възприемат като Йоко — а Джак, разбира се, беше Ленън. В по-сериозните публикации не споменаваха нищо за нея, сякаш бе неприятна тема. Джак никога нямаше да ѝ отстъпи власт доброволно, така че бе принудена да я заграби сама.

— Бих искала да оцветите всеки нокът със знамето на САЩ. Да.

— Какво?!... — избухна Джак. — Къде си? По-добре да не си на някое фриволно място. Шибаният „Мейл“ с най-голямо удоволствие ще те изтипоса на първа страница, показала украсен с диаманти среден пръст на предполагаемото си обедняване.

— Не говорех на теб. Трябва да си ми благодарен, задето загуби само четирийсет и два милиона, и ти го знаеш. Къщата трябва да си отиде сред снимки, публичност и скръб, за да покаже, че ти, също като всички останали, си загубил всичко. Истината е, че си загубил само малка част от богатството си. Никой не може да пипне офшорните сметки — е, поне „Лойдс“ не могат. А нашият... извинявай, твоят бизнес все още е невредим. Хората може и да те ненавиждат, но не могат да те докоснат.

— Прости ми, че не мога да се съглася изцяло. Прости ми, че не съм така въодушевен за бизнеса като теб.

— Скъпи, знаеш, че всичко мое е и твое. Твоето обаче е на „Лойдс“.

Беше сигурна, че го чува как стиска зъби. Въздъхна и прекъсна връзката, без да се сбогува.

— Може ли тези ивици да са розови, а не червени, скъпа?

НЕЙТЪН

Лондон, 1994

Тя искаше да го заведе на футболен мач; в края на краищата нали това искаха всички шестнайсетгодишни момчета? Освен да се чукат, да пият, да пушат и да пикаят навън заедно с приятелите си. Той се съгласи, защото обичаше да отваря правилните кутии. Хората, особено тя, не можеха да се справят с различните неща. Различните неща бяха странни и те не можеха да ги овладеят. Затова той пушеше, пиеше, чукаше се и пикаеше навън с други момчета на своята възраст — идеалният тийнейджър — и ходеше по мачове. Харесваше му, макар и не по същите причини като другите.

Но за специалния ден, събота, той я попита дали ще го заведе на представление. Тя, разбира се, се зарадва.

Колко беше горда, когато му възложиха главната роля в училищното представление на „Крал Лир“ и той я изпълни през всички родители, учители, театрални агенти, търсачи на таланти. Гордостта ѝ го обиждаше. Все пак неговите таланти нямаха нищо общо с нея! Единствената ѝ роля беше да го подпомага. Беше го записала в прочуто училище с ориентирани към изкуствата профили; ако някой ученик се изпърдеше особено шумно, важните хора ръкопляскаха. Единственото, което бе направила за него, беше да го изпрати на място, където геният му щеше да бъде забелязан. Джобът на якето му беше пълен с визитни картички. Всичко се развиваше според плана. След днешния ден щеше да се обади тук-там и бъдещето му щеше да е осигурено.

След днешния ден.

Удоволствието на майка му изчезна, когато той ѝ съобщи името на пиесата, която искаше да гледа: „Ани“.

Чувствата ѝ му се струваха много странни. Изливаха се толкова лесно... като диария. Тя бе лишена от всякакъв самоконтрол; нямаше представа как да се владее. Човек можеше да прочете по лицето ѝ всичките ѝ чувства. Не запазваше нищо за себе си. Да я гледа бе като да наблюдава автомобилна катастрофа. Тя си мислеше, че е

чувствителна към нуждите и чувствата му, но както всички други на света, всичко, което го правеше, го правеше за себе си. Нейните нужди бяха на първо място. Всичко, което ѝ казваше, трябваше да бъде прецедено през филтъра на себичността ѝ, преди да се върне обратно към него.

Така че когато помоли биологичната си майка — жената, която го бе изоставила, когато е бил само на един ден — да го заведе да гледа мюзикъла на „Уест Енд“ за едно сираче, на лицето ѝ се изписа смут. Може би Нейтън искаше да го гледа поради същите причини, поради които го бяха гледали милиони хора — защото беше приятно, безобидно развлечение. А може би защото, когато е бил дете, са подарили на някое от момичетата в дома запис на „Ани“ и всички бяха припявали песните заедно — о, каква ирония!

Но не, тази мисъл не би ѝ хрумнала дори за миг. Неговите мисли, неговите желания бяха нещо, за което тя се сецаше впоследствие. Незабавната ѝ реакция беше: „Какво общо има това желание с мен? Сигурно е свързано с това, че го изоставих, когато беше бебе, и го превърнах в сираче, понесло неизказана болка от ръцете на зли възрастни, въпреки че аз, неговата майка, бях жива и здрава. Следователно това желание ме наранява, затова лицето ми ще помръкне от самосъжаление и ще отговоря с тих треперлив глас: О! О, да. Ще те заведа да гледаш «Ани», щом искаш.“

По една случайност този път филтърът на себичността ѝ беше прав.

Нейтън почувства прилив на въодушевление. Толкова дълго бе чакал днешния ден. Позволи ѝ да го погали по ръката, макар че от докосването ѝ изпитваше желание да я смаже от бой. Но това беше добре за него, всяка подробност: упражнение, генерална репетиция за останалата част от живота му. Той седна до нея в театъра и по време на представлението се наслади на неудобството ѝ. В един момент я видя да бърше сълзите си — и беше сигурен, че тези сълзи не са заради неговата болка и нещастие. Беше му писнало от страховете ѝ. Във вените на другите хора течеше кръв; в нейните течеше студена вода.

— Мамо, беше страхотно, благодаря — каза той, докато тя с посивяло лице спираше такси.

За нея представлението бе изтезание — или поне така щеше да си каже в самовлюбената си мелодраматична глава. Изтезание! И

представа си нямаше. Приятно му беше, когато я виждаше такава — мълчаливата многострадална мъченица. Постара се да изглежда особено ведър, да пренебрегва агонията ѝ, сякаш бе невидима, да поглъща като пиршество отчаянието ѝ, да го забива като тирбушон все по-дълбоко в сърцето ѝ, да бърби безгрижно, да я накара да купи касетата, за да я изслушат, когато се приберат — о, малката му шегичка!

— Нямам търпение да вечеряме, мамо — каза той. — Умирам от глад.

Тя успя да му се усмихне немошно.

— Няма да се бавя. Сутринта приготвих повечето неща. Можеш да си вземеш душ, докато довършвам.

— Добре.

Той извърна лице към прозореца и се загледа как Лондон препуска покрай тях. Тя бе събула най-хубавите си обувки, както винаги в мига, в който спряха да вървят, и търкаше краката си един в друг. Скръц-скръц.

Найлоновите ѝ чорапи издаваха звук, който го накара да стисне зъби. Вече не оставаше много време.

— Благодаря.

Тя плати на шофьора, а той отключи вратата. Тя успя да му залепи една целувка, преди да се е измъкнал по стълбите. Той изми лицето си с „Детол“ и се изплю в мивката. После се изкъпа, изми косата си, обръсна се и се преоблече. Днешната вечер бе специална и той искаше да изглежда колкото се може по-добре. Огромният букет беше потопен във вода и стоеше до прозореца. Бе успял да го вмъкне след училище, без тя да го види — същинско шибано чудо, тъй като тя постоянно го наблюдаваше, непрекъснато. Това бе традиция, която бе създал преди няколко години: всеки петък вечер ѝ носеше цветя от някоя от малкото цветарници в Хампстед. Подготовката бе всичко.

Тази вечер ѝ бе приготвил пищна екстравагантна буря от жълти цветя: рози, напръстници, фрезии, кученца, далии и лилии. Отвори гардероба и извади от най-отзад един-единствен стрък. Беше приятно спаружен и се ронеше, както можеше да се очаква след цяла седмица без вода. Той взе едно от падналите му листа, уви го в книжна кърпичка и я пхна в джоба си. После постави спаружения стрък сред свежите цветове, така че почти да не се вижда.

— Вечерята е готова, скъпи! — провикна се тя.

Той също бе готов. Хукна надолу по стълбите.

— За теб са, мамо.

— О, скъпи! — Още сълзи. — Невероятни са! Скъпи, днес е твоят рожден ден! Не трябваше!

Презираше я заради факта, че настроението ѝ изцяло зависеше от неговото отношение към нея. Сега, когато я бе потупал по главичката, щеше да се ободри. Толкова беше жалка.

— Защо не ги натопиш във вода? — каза той. — Можем да ги сложим на масата, докато се храним. Фрезиите излъчват невероятен аромат.

Щеше да е адски доволен, когато всичко свършеше. Беше му писнало да говори като педал.

— Веднага ще го направя!

— Разбира се, че ще го направиш. — Не искаше да докосва вазата.

Тя нагласи цветята, постави ги внимателно в центъра на масата и двамата седнаха.

— Изглежда много вкусно.

Тя засия.

— Ти направи добър избор. Вернонията е толкова вкусничка — искам да кажа, за салатата!

„Вкусничка.“ Мамка му, на колко години беше тази жена? На четири?

— И така, промени ли нещо в рецептата, или я приготви както обикновено?

— Както обикновено! Знам как обичаш храната. Рукола, спанак, агнешко, маруля, къдрава цикория, обикновена цикория и кресон, нищо друго. И сложих два пъти повече сос от маракуя.

Дрън-дрън.

— Рибеният пай мирише страхотно. Доматеният сок ще върви добре към него, мамо. Имаме ли?

— Ще погледна. Мисля, че има някъде в шкафа.

— Може ли малко лед и лимон, моля? — попита той и направи пауза. — И глътка водка?

Тя се засмя.

— О, защо не! Ще ти правя компания!

Докато тя се суетеше из кухнята, той извади кърпичката от джоба си и внимателно постави спаруженото листо в салатата ѝ. После заля салатата със сос от маракуя. Тъкмо заливаше своята, когато тя се върна в стаята с питието му.

— За твое здраве — усмихна се той, докато чукваха чашите си. Тя потърси ръката му. Постоянно го докосваше. Беше гнусно.

Той се ухили.

— Хайде да ядем!

— Хайде. Вече опитах рибения пай. Божествен е, нищо, че го казвам аз!

Подтекст: „Аз съм добра майка, добра майка съм, нали? Виждаш ли?“

Тъпа кучка! Не мислеше ли, че е странно шестнайсетгодишно момче да иска да прекара вечерта на рождения си ден с една дърта вещица, която се величаеше като негова майка?

Той натъпка в устата си салатените листа. Тя се хранеше поизискано, но изпразни чинията си. Той не можеше да спре да се хили. Според проучването му нямаше да отнеме дълго. Наистина не отне.

— Не се чувствам добре — изпъшка тя. Лицето ѝ бе по-зеленяло. Хвана се за корема. — О, боже! — Надигна се, макар че залиташе, но рухна на пода. — Нейтън — прошепна тя, — помогни ми.

Сега се задъхваше, гърчеше се на пода и стенеше от болка.

— Не мога да... дишам... ще... — И повърна върху безценния си африкански килим. — Главата ми... — Сега ридаеше. — Боли. О, боже, какво става с мен... помогни ми, моля те, ще... ще умра...

Той приклекна до нея и нежно отмести потните кичури коса от изкривеното ѝ в агония лице.

— Мамо — каза той, — всичко е наред. Наистина ще умреш.

Гледаше я как се мъчи да повдигне главата си. Не успя и лицето ѝ се зарови в собствения ѝ бълвоч.

— Планирах го... — той направи пауза и се засмя — ... още отпреди да те срещна!

Цялото ѝ тяло се тресеше. Той я наблюдаваше с интерес.

— Отравяне с дигиталис. Страхотно е.

Очите ѝ се въртяха, а лицето ѝ бе побеляло от болка.

— Мамка му, слушай ме, кучко!

Тя срещна погледа му със замъглени от агония и неверие очи и той се усмихна.

— Благодаря. Малко любезност — това е единственото, за което те моля! И така, докъде бях стигнал? А, да. И така, тези шибани цветя са двугодишни растения. Тъпите флористи ме мислят за идиот! Миналата седмица запазих един напръстник и не се грижих за него. Оставих го да изгние без вода и да се спаружи. Също като дете, схващаш ли, майко?

Очите ѝ се бяха изцъклили. Той се наведе, изкрещя в лицето ѝ:

— Попитах: „СХВАЩАШ ЛИ, КУЧКО?“.

— Нейтън — изхриптя тя, — аз... Обичам те. Толкова много те обичам.

— Любов — каза той. — Какво означава тази дума? Ти не ме обичаш, мамо. Мислиш си, че ме обичаш, но това е пренасочена любов. Също като пренасочена болка. Ти обичаш само себе си. Любовта ти е съсредоточена само на едно място, просто изглежда, че е насочена към друго. Ти не изпитваш любов към мен, това е само заблуда. — Той направи пауза. — Не разбираш, нали? Добре, опитай се да разбереш това: любовта ти към мен е лунна светлина, нали така? О, боже! Всичко ли трябва да ти обяснявам? Няма такова нещо като лунна светлина, тъпачке! Това е само слънчевата светлина, отразена от повърхността на луната! Мислиш, че ме обичаш, но любовта ти към мен е само лунна светлина.

Тя го погледна отчаяно, неразбиращо.

— О, има ли смисъл? Все едно се опитвам да образувам някоя катеричка. — Той я потупа по крака. — Заслужаваш го, нали разбираш, мамо. Дори и да оставим настрана всички свинщини, които преживях заради теб. Страдах, преди да те открия, страдах и след това. Имам предвид, ти на практика ме тормозеше. Тези шибани докосвания и целувки до безкрай: това е тормоз. Всяка вечер трябваше да се дезинфектирам. И така... — Загледа я как се опитва да повдигне глава и отново се отпуска в бълвоча. — Ето какъв е сценарият. Ти ще преживееш най-ужасната болка, докато аз отида да пийна нещо за рождения си ден с приятелите си и когато се върна след няколко часа... — погледна си часовника — ... или може да забърша някоя мацка и да остана навън цялата нощ... та когато се върна, глупавото ти слабо сърце ще е спряло. Ще повикам линейка, но ще е прекалено късно.

Когато те разрежат за аутопсията, ще установят, че случайно си изяла едно листо от красивия, но смъртоносен напръстник. Каква трагедия! Но звучи достоверно, не мислиш ли? Нещастна случайност... едно умиращо стъбло във вазата, от което е паднало само едно листо... в салатата ти. Достатъчно, за да те убие. Горните листа са най-силни, нали разбираш. Подготвих се добре! Колкото и да се опитва, никой няма да докаже, че е убийство! Отново ще съм беден сирак — е, не толкова беден, благодарение на теб. Ще започна живота си отначало, при моите условия. — Залюля се на пети. — Не се ли гордееш с мен?

Потта се лееше от нея и тя се бе свила надве, разтърсвана от конвулсии. Вонеше на бълвоч и диария. Гадно нещо беше смъртта!

Той отскочи от нея, излезе в коридора и взе любимото си черно кожено яке. Всички телефони бяха на сигурно място — далеч от нея. Тя не можеше да направи нищо.

— Не се тревожи за мен — извика той. — Ще се оправя. Благодаря, че ми помогна. Един ден светът ще бъде в краката ми!

— Моля те — изграчи тя. — Моля те.

— Какво ме молиш? — тросна се той.

Тя се опитваше да каже нещо.

— Не... исках... да те... нараня...

Ама че хора! Честна дума! Човек трябва да има търпението на светец! Той се върна обратно в стаята.

— Да — каза той. — И какво от това? — А после: — Скъпа, не се ласкай. Не е заради теб. Заради мен е. Ти не си номер едно в списъка ми с боклуци, ти си просто шибаната позиция, която прегазвам на път към битката. — Стисна зъби, за да не й размаже главата още сега. — Знаеш ли какво? — изсъска той. — Хората като теб са лишени от всякакъв шибан такт! Не исках да мисля за Джак Кент — мръсника, който се зае да съсипва живота ми оттам, откъдето ти беше спряла, — но ти ме накара и сега съм ужасно разстроен!

Звукът на собствените му крясъци го накара да дойде на себе си. Изгледа я гневно, пое си дълбоко дъх и се опита да се успокои. Най-накрая кимна и завъртя рамене, за да облекчи напрежението.

— Джак — каза замислено той. — Аз имам проблем най-вече с Джак. Ти беше нещо като Шестдневната война. Джак е моят Виетнам. — Перна се леко по главата. — Уф! За малко да забравя. Има още нещо!

Той извади от джоба си сгъваемо ножче и го размаха пред носа ѝ.

— Хей, няма от какво да се страхуваш, мамо! Няма да почувстваш нищо.

Виждаше как ѝ се гади, хленчеше от страх. Нервната ѝ система бе рухнала. Както и контролът над мехура ѝ.

— Мамо! Честна дума, държиш се като бебе! С най-голямо удоволствие бих те разрязал жива, за да изпиташ поне част от мъчението и нещастията, които аз съм преживял. Но проблемът е, че ако трупът ти е обезобразен, ще възникнат подозрения. Затова трябва да се откажа от удоволствието да чуя писъците ти. Ето какъв е планът: като скърбящ син ще настоя да те погледна за последен път в ковчега, преди винаги да затворят капака и да те спуснат в земята. О, и между другото ще помоля да те облекат в онзи прасковен костюм с панталон, който те прави дебела. Ще помоля да не ме прекъсват и никой няма да ме прекъсне, защото човек трябва да проявява уважение към скръбта на осиротелите. Ще ми отнеме само няколко минути — репетирах го с онази твоя мяучеща котка. Ще ги извадя като грахчета от шушулка, само с един разрез на ножа — о, за Бога, ти не знаеш за какво говоря! За очите ти, мамо! Както винаги си казвала, имаш моите очи.

Тя започна да се гърчи в конвулсии. Той се ухили и плъзна ножа в джоба си.

— Те са мои, мамо — прошепна нежно. — Ти имаш моите очи. Искам си ги обратно.

КНИГА ЧЕТВЪРТА

ТИМ

Париж 13-и ноември 1998

Тим с олюляване се изправи на крака, кашляйки. Прокара трепереща ръка през косата си; беше пълна с прах и песъчинки. Краката му поддадоха и той седна на земята. Панталоните му бяха скъсани, а коляното — мокро от кръв. Експлозия... бомба. Бе избухнала бомба! Едва не бе разкъсан на парчета от бомба. Навсякъде цареше разрушение, сякаш се бе озовал на сред сцена от Близкия изток. Запълзя през счупеното стъкло, като си заповядваше: „Стани, стани, бягай“; а после установи, че се катери по... Боже господи! Това беше човешко тяло, жена. Половината ѝ лице бе отнесено. Обърна се на страни да повърне.

Въздухът бе изпълнен с дим и прах, а в тавана зееше огромна дупка. Хората стенеха и ридаеха; той самият стенеше и ридаеше, а стонове на ранените и умиращите смразяваха кръвта му. В ушите му нахлу воят на сирените. Бе замръзнал от шок и главата му пулсираше така, сякаш щеше да се разцепи, но беше жив. Оцелял. Трябваше да излезе от тук. Можеше да последва втори взрив... но краката не го слушаха. Ако се измъкнеше невредим от тук, щеше да направи нещо от себе си — да, щеше. Край на лъжите. Щеше да бъде верен на себе си и когато завършеше Кеймбридж, нямаше да постъпи в „Сандхърст“. Не искаше да има нищо общо с военните. Щеше да стане търговец на произведения на изкуството — о, да, щеше. Днес бе видял смъртта и не му хареса.

— Позволете да ви помогна.

Гласът беше плътен, дълбок, благ и спокоен — гласът на герой — и Тим, замаян от удивление, позволи на младия мъж да го изправи на крака. Героят бе висок и силен, с лице на ангел и Тим изкрещя от страх. Да не би наистина да бе умрял и да се бе озовал в рая? Задъхан, ангелът уви дясната му ръка около врата си и го повлече към изхода.

— Ще се оправиш. Как се каваш, приятел?

— Тим Фортлин — изграчи той и ангелът — не, той беше истински, жив и земен, приблизително на неговата възраст — се

усмихна. Лицето му бе изцапано с пепел, но той бе необикновено красив, имаше бели равни зъби и Тим разбра, че е някой важен. Обикновените хора не изглеждаха толкова съвършени.

— Аз съм Итън — каза младият мъж. — Стой до мен и всичко ще е наред.

Актьорът — световна суперзвезда, а беше само на двайсет — бе спасил света поне два пъти на екрана, а сега спасяваше него.

— Много си мил — прошепна Тим, после замайването го надви и той загуби съзнание.

ЕМИЛИ

Лондон, октомври 1988

Беше възхитена, когато разбра, че ще я закарат със самолет до Великобритания. Но радостта ѝ не продължи дълго. Държавната болница сякаш бе излязла от екрана на някой филм за Калкута през петдесетте години. Бяха я поставили под опека. Отвратително! Оковаха я към леглото с белезници, а двама полицаи с автомати застанаха на пост до нея. Тя се уплаши, ужаси се. Настоя да я преместят в частна болница, но една сестра с неодобрително изражение я нарече „момиче“ и ѝ обясни, че никоя частна болница не разполага с техните „отлични“ ресурси.

Ресурси ли? Последваха две адски седмици, през които Емили почти не мигна. Посред нощ жената в съседното легло започваше да се моли на Исус, ридаеща, истерична; на Емили ѝ се струваше, че прави вуду магия. Храната беше направо отровна, а тук нямаше доставки от „Макдоналдс“, така че Емили всеки ден си поръчваше храна от „Фортнъмс“ — не знаеше как иначе да оцелее. Когато се наложи да ползва общата баня, задържаше дъха си, за да не повърне.

Най-после, най-после я преместиха в „Портланд“. Там беше почти толкова лошо. Емили ненавиждаше тази болница. Представяха я като хотел, но никой нямаше представа за какво става въпрос. Храната не струваше, така че този път тя си поръча на кредит екологична храна без глутен от „Селфриджис“ и прекара три часа на телефона, поръчвайки копринени възглавници от „Либърти“ и килими от овча кожа от „Тоуст“, ароматни свещи от „Диптик“, порцеланови чинии, червена маса от „Ла Шапел“ и бял кожен стол от „Версаче“ за малката стая. Беше накарала да я пребоядисат с естествена боя (така бе най-добре за бебето). Колкото до банята, щеше да накара да я разрушат до основи и да възложи на Филип Старк да обнови за престоя ѝ, но персоналът не ѝ позволи — пълен абсурд, като се има предвид, че тя щеше да плати! В сегашния си вид помещението беше достойно за бедняшка колиба в Бомбай!

Сега стаята беше поносима, но Емили беше безумно отегчена от цялото това лежане. Отново бе започнала да кърви. Персоналът не обичаше кървенето у бременни в седмия месец. Но сърдечният ритъм на бебето беше добър и според безкрайно сладкия доктор шийката на матката ѝ изглеждаше „великолепно“. Когато чу това, Емили се усмихна за пръв път от дълго време. Чувстваше се странно — бе престанала да плаче.

Някой тихо почука на вратата. Сърцето ѝ подскочи. Но най-вероятно беше докторът или сестрата, или чистачката, или някой от стотиците хора, които час по час влизаха, за да забучат игла в ръката ѝ или да пъхнат в устата ѝ някакъв смешен хартиен термометър. Частна болница, как не! Човек не можеше да остане сам дори за минутка.

— Да?

— Емили! Боже мой, бебето добре ли е? Съжалявам, че не се обадох предварително. Дойдох веднага щом разбрах.

Емили се отпусна на петте възглавници от гъши пух.

— Здравей, Клаудия. Крайно време беше да се появиш, по дяволите!

Видът на Клаудия, с хлътнали очи и счупена ръка, не беше ни най-малко ободряващ, но Емили изпита тръпка на триумф.

— Наблюдават ли го? Или нея? Какво е... могат ли да го спасят?

— Бебето е добре.

— О! Слава Богу! В наше време лекарите правят чудеса, те...

— Клаудия, излъгах те. Сърдечният ритъм на бебето не е спирал. Просто трябваше да... — Почувства как гласът ѝ се извисява до крясък — ... да те докарам тук!

Клаудия седна с тупване на стола от „Имс“.

— Недей... толкова е... лошо. — Въздъхна. — Но разбирам. Съжалявам, че... не дойдох по-рано. Аз... — Направи пауза. — Тази стая е прекрасна за болница. Доведох Алфи.

— Алфи?

Клаудия се изчерви.

— Да. Нали знаеш, Алфи Канадайн. Беше много разстроен, когато чу за... за онова...

— За бомбата ли?

— С Хари долетяха в Париж още същата нощ. Хари уреди всички... всички ние да бъдем прехвърлени с частна въздушна линейка

в... в английски болници, макар че аз, както виждаш, не останах дълго. Алфи беше толкова мил. Всяка вечер първата седмица ми приготвяше вечеря: чили коп карне, наденички по болонски, домашно приготвени бургери — и ми я носеше. Май не осъзнава, че съм вегетарианка. Не знае за... Е, знае, че развалих годежа си... — Тя се изчерви.

— Ти го харесваш — установи Емили.

— Не! — изсъска Клаудия. — Той се среща с онази Поли от три години. Връзката им е много сериозна, затова не казвай нито дума.

Емили завъртя очи. Клаудия очевидно препускаше от един мъж, който ѝ разби сърцето, към следващия. Предполагаше, че увлечението ѝ по Алфи ще ѝ помогне да не мисли постоянно за Мартин.

— И така, къде е Алфи?

— Навън. Каза, че с удоволствие ще ме почака. Не е сигурен за етикета, дали е редно да ти идва на посещение, когато си...

— Мили боже! Когато слизам от колата, папараците лежат по земята. Целият свят е виждал задника ми. Доведи го.

Клаудия засия и забърза към вратата. Алфи влезе, понесъл изискан букет. Изглеждаше малко изненадан, когато видя, че в стаята има още четирийсет и девет изискани букета. Емили не го бе виждала поне от четири години. Спомняше си го като елегантно, но непохватно момче, но, мамка му, сега беше страхотен. Имаше физиката на играч на ръгби и сега красивите му черти правеха още по-голямо впечатление. Емили се постара да си сложи „маската“ — само няколко седмици пренебрежение, и ето на какво приличаше сега!

— Емили — каза той със загриженост, която изглеждаше убедителна. — Радвам се да те видя отново. Как се чувстваш?

— Скапана — отвърна тя. Искаше да прозвучи като шега, но очите ѝ се наляха със сълзи. Тя ги избърса грубо. — Уплашена съм, окей? Уплашена съм. Страх ме е, задето ще имам бебе, страх ме е заради бомбата, страх ме е, когато от някое дърво се отрони листо. — Видя погледа, който си размениха. — И така, сега, когато сте тук, ми кажете — нареди тя. — Заповядвам ви да ми кажете веднага.

Те мълчаха.

Емили почувства как гласът ѝ се извисява в истерия.

— Никой не иска да говори с мен. Махнаха плазмения телевизор, а когато се опитах да подкупя тунизийската чистачка да ми донесе

вестник, тя отказа! Поръчах да ми донесат „Хелю!“, но го конфискуваха на рецепцията. Това ме влудява, влудява ме, мамка му!

Тя сграбчи счупената ръка на Клаудия и я стисна. Сестра ѝ изпъшка от болка. Хубаво! Алфи, нали си беше джентълмен — Боже, беше ѝ писнало от джентълмени! — бързо застана между тях.

— Моля те, не се разстройвай, Емили, макар че господ знае, че те разбирам. Просто си в деликатно състояние и Клау не иска да вдига кръвното ти с разговори за травматично събитие.

Клау?

— Слушай, Алфи, всичко това е много мило: цветя, тихи гласчета, сбърчени чела. Но ако не ми кажете защо никой от семейството ми не ме е посетил в болницата през цялото време, откакто съм тук, и защо пред вратата ми стоят въоръжени пазачи по двайсет и четири часа на ден, ще... разполагам с голяма власт... познавам важни хора... — Тя млъкна. — Моля те — каза тя. — Полошо е да не знам. Кажи ми истината. Татко. Мама. Тим. Всички ли са мъртви?

ТИМ

Барбуда, малък остров в Карибско море, ноември 1998

Изневерите в чужбина не се брояха. Изневерите като цяло не се брояха, ако тя не разбере. И не се брояха, когато не обичаш човека, с когото изневеряваш. Това не беше любов. Не искаше да се заблуждава. Може и да успееше да убеди сам себе си, че е любов, но наистина знаеше, че е само страст. Протегна се на луксозното бяло легло с балдахин и почувства, че тялото му е омекнало като желе от едно всепоглъщащо удовлетворение, сякаш след години лишения най-последно бе изпълнило истинското си предназначение.

Запали цигара, отметна глава назад и се загледа във виещия се към белия таван дим. Слънчевата светлина нахлуваше в стаята и Тим размърда пръстите си на топлината ѝ. Стените на стаята му представляваха бели жалузи, които се вдигаха и не оставяха нищо между него, палубата, плажа и морето. А от лявата му страна се простираха аквамариненият басейн, малките палми и лазурното небе. Пяськът на плажа беше бледорозов и те се бяха смели на това. Предишната вечер ядоха козя яхния в ресторанта „Палм Три“ и се смяха и на това. Тим бе готов да се смее и на смъртта на баба си — беше толкова блажено щастлив с новата си любовна връзка. Нищо не можеше да помрачи този сън. Наистина беше сън.

Струваше му се почти нереално, сякаш за известно време живееше нечий друг живот — нечий друг вълшебен живот. Тук никой не можеше да го нарани. Беше в безопасност, сто процента. Беше се спасил от кошмар — кошмар, който бе започнал дълго преди неизвестен извършител да взриви хотел „Бел Епок“ и немалко от гостите му. Не беше сигурен колко са загиналите. Предпочиташе да не знае. Имаше съвсем ясен спомен как един ангел — Итън Самърс — го бе спасил от опасността. А после лентата спираше. Беше получил сътресение на мозъка. Почувства се странно, когато му го съобщиха, но трябваше да е вярно. Предполагаше, че не е задължително да е настъпило незабавно. Но Анди, неговият страхотен болногледач, внимателно бе запълнил празнотите в паметта му. Все още бе малко

объркан и беше по-лесно да не задава прекалено много въпроси. Анди смяташе, че това не е добре за здравето му, и Тим с радост се съгласяваше. Състоянието му изискваше почивка, слънчева светлина, промяна на обстановката — нещо, което Барбуда със сигурност осигуряваше.

Наистина трябваше да се обади на баща си и да му благодари, че е поел сметката, но телефонната мрежа на острова бе ужасно ненадеждна и той не беше готов за труден разговор. В действителност не искаше да разговаря с никого от външния свят. Имаше нужда да се свие в пашкула си и да си почине. Анди беше прекрасен — разговаря с баща му вместо него, така че графът да не се почувства засегнат; Тим бе казал на Анди, че е наложително маслинената клонка, протегната от баща му, да бъде сграбчена с две ръце: много неща, всъщност всичко, зависеше от помирението им.

— Знам още нещо, което трябва да бъде сграбчено с две ръце — прошепна Анди в отговор и свали кърпата си, за да разкрие впечатляваща ерекция.

Тим почувства как самият той се втвърдява в отговор. Каква съвършена симетрия! Пропълзя по леглото, готов да се подчини.

През ума му премина мисълта — но не, отказваше да се почувства виновен, — че ако неизвестният враг не бе взривил хотела на тъста му наред огромното парти, той нямаше да пострада, нямаше да получи посттравматично разстройство (чисти глупости, но частният лекар изглеждаше убеден в това), нямаше да му наредят да се възстановява в някое екзотично уединено кътче и нямаше да срещне Андрю, мъжа, който бе променил живота му завинаги.

Освен това отказваше да се чувства зле заради съпругата си. Емили се възстановяваше бавно — Андрю поддържаше връзка с лекарите ѝ, — но най-добре беше двамата да не разговарят. Тя се намираше в деликатно състояние и най-малкото емоционално сътресение можеше да повлияе зле на бебето. Чувстваше се странно, когато си помислеше, че тя някога го бе привличала, но желанието бе като течаща вода — трябваше да отиде все някъде. Не можеше да я съжалява: тя го бе подмамила да се ожени за нея, все едно какво казваше. И разбира се, че бе планирала бебето; просто лош късмет, че плановете ѝ се оказаха погрешни.

Не му беше приятно да е женен за Емили. Беше отвратително. Тя се опитваше да му готви — на куков ден! Беше ужасна готвачка, ужасна. И се опитваше да промени нещата. Той предпочиташе да държи рулата тоалетна хартия в ракитена кошница до банята, а не на стойка. Искаше до леглото му да стои черно-бялата снимка на майка му като момиче с лента на косата, а не купчина празни кутии от кока-кола. Освен това обичаше да прекарва всяка Бъдни вечер във Фортлин, където с майка му украсяваха елхата с дрънкулки, предавани от поколение на поколение. Надяваше се, че родителите му ще му простят до Коледа — все пак това бе сезонът на помирието и доброжелателството. Щяха да опаковат подаръците, да ядат пай с месо и да пият греяно вино, майка му щеше да сложи портокал в чорапа му, а кучетата щяха да лежат в краката му.

Когато каза това на Емили, тя го погледна ужасена.

— Мили боже! — възкликна. — Не може ли да си наемем детегледачка и да отидем в някой клуб?

Дори и Емили да заподозреше, че във верността му е имало... пролука, Тим беше сигурен, че ще остане негова съпруга — не защото го обичаше, макар той да смяташе, че е така, а защото никога нямаше да се откаже напълно от надеждата някой ден да стане кралицата на замъка Фортлин. Уви, никога нямаше да разбере, че истинската кралица на замъка Фортлин е самият той...

— Обърни се, мое малко пони — прошепна Андрю и Тим потръпна в приятно очакване. Несъмнено това бе най-прекрасният следобед в живота му. Да се чука с бог като Андрю, да отпива коктейл в хамак, опънат между две палми, да си пъхат в устата парченца омар, да се гмуркат в топлите вълни на Карибско море, да бродят по частния плаж, да намерят романтично място, закътано от всички погледи... макар че онзи тийнейджър, който все заглеждаше мацките, онзи с камерата с дълъг обектив, ги беше стреснал или може би те го бяха понаучили на едно-две неща...

Докато главата му се замайваше от началото на четвъртия за деня оргазъм, Тим реши, че възстановяването му ще отнеме поне още два месеца.

ИНОСЪНС

Лондон, октомври 1998

Беше ужасно, отвратително и тя щеше да получи паническа атака... ако беше от онези слаби, безгръбначни жалки хора, които получаваха панически атаки. С нейния характер обаче събитията се развиха другояче. Иносънс не бе сваляла белите си ръкавици, откакто влезе в сградата — огромната, грозна, бездушна сграда, пълна с умствено нестабилни отрепки, от които отдавна бе избягала. Държеше копринен шал „Ермес“ с леопардови шарки на устата и носа си. На това място я грозеше голяма опасност да хване някой фатален вирус — Ебола например не би я изненадал.

Поне можеше да се надява, че ако Джак някога излезе от кома, съществува слаба вероятност някой бацил да го довърши. Въздъхна и внимателно повдигна очилата „Гучи“ върху розовата си коса. Днес я бе прибрала в ниска скромна конска опашка. „Скромна, целомъдрена, покрусена — така й бе казал Патрис, кимайки одобрително, докато Самсън внимателно нанасяше пудра с талк, за да приглуши здравата руменина на бузите й. — О, браво, Самсън, браво — бледността на скръбта!“

Иносънс бе спряла послушно на стъпалата на болницата в Уитингтън — държавна болница! — за да могат събралите се репортери да я снимат. Папараците й крещяха мръсни шеги, за да я разсмеят; за щастие Патрис се бе оказал достатъчно предпазлив и настоя тя да сложи чифт евтини найлонови чорапи от „Улуъртс“, за да е сигурен, че ще успее да запази изражението си на дълбока и искрена тъга. Носеше като подарък купа с екзотични плодове (които възнамеряваше да изяде сама), плюшено мече от „Хародс“ (възрастните, които притежаваха плюшени играчки, трябваше да бъдат застреляни) и син като патешко яйце халат от „Пол Смит“. „Подаръците“ бяха събрани набързо: Джак беше в кома, така че какво му пукаше? Нейното облекло обаче изискваше внимателно планиране. Преди много време в пълната с лайна тоалетна чиния на едно вонящо училище в гетото Иносънс си бе обещала, че един ден ще има

различни обувки за всеки ден от годината и бе удържала и преудържала на думата си.

Модните списания пишеха статии за гардероба ѝ. Или по-скоро трябваше да пишат. Сега, когато се бе превърнала в модна икона (от „Рейнбоу“ се възхищаваха на стила ѝ, а Хърли можеше да си го завре отзад), гардеробът ѝ изискваше свой собствен персонал. Джаспър Джоунс и неговата компания „Клозит Феъри“ се бяха заели с тази задача. Сега Джаспър координираше по цвят всяка дреха и всеки аксесоар и разделяше всички тоалети в гардероби А и Б за сегашни и минали сезони. Иносънс поддържаше гардероб за панталони, гардероб за рокли, гардероб за ризи и гардероб за палта. Всяка дреха се държеше в торбичка с прикрепена снимка. Компютър съхраняваше данни кое кога е носено, а въртяща се на триста и шейсет градуса камера генерираше изглед от всички страни на всеки тоалет, докато Иносънс излизаше през вратата. В края на всеки сезон Джаспър архивираше най-хубавите дрехи, може би за Емили, но това зависеше от настроението на Иносънс — точно сега имаше голям шанс да ги наследи музеят „Виктория и Албърт“.

Според Патрис съветите на британския „Вог“ за зимата включваха диаманти, еполети, пера, злато, дантели, пурпурно, прозрачно, кадифе и ципове. За нейно раздражение той ѝ бе забранил да носи всички тези неща едновременно. Затова за днешната милосърдна мисия тя бе скромно облечена в черен кашмирен пуловер с поло яка от „Ралф“, твърда разкроена пола с тюл от „Калвин“, черни боти до глезените от „Прада“ и дантелени — по нейно настояване — черни чорапи. Чантата ѝ бе от Луис, но от малките му и скромни творения. „Секси! — провикна се Партис. — Секси, и хитроумно напомня на Джули Андриус в «Звукът на музиката».“

Докато се качваше с отвратителния бедняшки асансьор, тя задържа дъха си — кабинката вонеше на дезинфектанти и смърт — и се зачуди колко ли дълго ще трябва да остане. Посещенията трябваше да бъдат съкратени, когато пациентът бе на прага на смъртта, нали така? Но ако не останеше поне два часа, медиите щяха да я обвинят в „кратко, показно“ посещение.

Клюките и догадките бяха ужасни. Ужасни, но разбираеми: не беше тайна, че единственото, което свързва Иносънс и Джак, е взаимната им ненавист, а освен това, естествено, някакъв жалък

драскач, горящ от желание да направи бързи пари, бе изкопал миналогодишното ѝ интервю с Опра. Цитат:

„Да, ненавиждам го и искам да умре. Той, разбира се, го знае, защо иначе ще се заобикаля с бивши агенти на Мосад? Джак се подмокря от страх какво може да направя — и с пълно право!“

Типичен ироничен хумор. Опра избухна в гръмогласен смях на престорено възмущение — о, какъв божествен черен английски хумор! — докато вулгарната публика започна да я аплодира въодушевено. А сега изведнъж собствените ѝ думи бяха обърнати срещу нея, извадени от контекста, и макар че Скотланд Ярд нямаше да приеме сериозно тези дрънканици, това бе разстройващо, вредеше лично на нея и се отразяваше зле на бизнеса.

Макар че понякога ѝ минаваха мисли за убийство, всъщност нямаше никакво желание да убива Румпелшилцен. Искаше да го остави да преде злато от слама още много години. Това означаваше още по-голямо наследство, което тя щеше да получи, когато той наистина си отидеше. Тези разсъждения изглеждаха съвсем логични и очевидни и тя се дразнеше, че другите не могат да го разберат.

Те бяха толкова заети да се съсредоточават върху втората съпруга, която той не бе обичал като първата, че бяха слепи за истината, очевидна за Иносънс, и то от известно време. Джак имаше враг — смъртоносен враг, който търсеше отмъщение — и той се приближаваше все повече. Като стана дума за това, взривяването на „Бел Епок“ бе момент, достоен за „Кодак“. Господи, така му се падаше на Джак! Дори и в най-необузданите си мечти не би могла да си представи по-достоен край на арогантното му „Великденско парти“. Великденско! Да се сравнява с Исус Христос! Иносънс не беше религиозна, но в този случай бе твърда защитничка на вярата. Каква ирония, че като нареди на горилите си да я изхвърлят, всъщност той ѝ спаси живота. Не бива да се говори лошо за мъртвите, но тя не съжаляваше, че сексуалната му играчка, Мария, сега гледа как расте тревата. Това щеше да я научи как се крадат чужди мъже.

Днес (както всеки ден) щеше да прошепне в ухото на съпруга си:

— Клетата Мария е мъртва. Много съжалявам за загубата ти — с надеждата, че тази новина ще предизвика промяна към по-лошо.

Той обаче си оставаше упорито имунизиран, затворен в своя свят на сънищата. Иносънс му бе прочела възхвалата на Ел Ей за Моли Незнам-коя-си:

„Сравнима с ненавременната смърт на Ривър Финикс, трагична и шокираща история на великолепен, даден от Бога талант, жестоко пресечен, преди да е разцъфтял.“

Но Иносънс не можеше да съжалява за смъртта на красиви млади момичета.

Бе прочела с бодър глас статията, която недвусмислено намекваше, че неморалните делови практики на Джак са разрушили живота на много хора, че си е спечелил безброй врагове. Може би в тези отчаяни времена е било печално неизбежно някой от тях да прибегне към терористичен акт? И макар че по никакъв начин не можеха да извинят хладнокръвно убийство, възможно бе да се допусне, че вината за смъртта на Моли в онази злокобна нощ на великденското парти в крайна сметка пада върху домакина ѝ.

Нещо повече, пишеше, че съкрушеното ѝ семейство обмисля да го съди за стотици милиони долари от пропуснати ползи.

Иносънс остави охраната на Джак да я опипа. Агентът изглеждаше суров и мрачен с черното си сако. Не се усмихна и не срещна погледа ѝ.

— Удоволствието е мое — промърмори тя, когато той най-последно кимна към вратата.

За нейна изненада той я последва вътре.

— Не мисля — каза тя.

— Аз мисля — отвърна той. — И аз командвам.

— О, за Бога!

В известен смисъл обаче бе доволна, че ще има компания. Ненавиждаше да стои при Джак. Струваше ѝ се, че смъртта е в стаята, и не искаше да се зарази от атмосферата. Би предпочела антуражът ѝ да беше тук — Патрис, Джейми, Самсън, — за да я успокои, но от

гледна точка на пиара беше по-добре да е сама. Бодигардът беше за предпочитане пред нищо. Всъщност той беше нищо. Такива като нея не забелязваха такива като него.

Тя предпазливо се приближи до леглото. Трудно ѝ бе да гледа съпруга си толкова безпомощен. Слабостта я отвращаваше. Джак изглеждаше толкова сив и съсухрен, че тя едва успя да се въздържи да не потръпне при вида на мрежата от маркучи, прикрепена към него. Ами миризмата! Натрапчиво сладка, сякаш нещо или някой бавно загнива. Тя извади своя „Шанел № 5“ и напръска стаята, като го държеше като боздуган.

— От петнайсет години не съм била на по-грозно място — каза тя и въздъхна. Неврохирургът, който бе оперирал нараняванията по главата на Джак, бе казал, че е „трудно да се предвиди бъдещето“. Несъмнено щеше да се появи скоро, изпълнен със самочувствие за собствената си важност в бялата си престилка, за да я отегчи с още баналности. Истината бе, че Джак можеше да се възстанови напълно, а можеше и да умре още тази нощ. И ако през следващите две седмици не излезеше от комата, тя щеше да предложи — или може би щеше да е по-мъдро да подтикне докторите да го предложат — да изключат животоподдържащите системи.

Иносънс стовари две плюшени мечета на възглавницата на Джак, по едно до всяко ухо. После придърпа стола си по-близо и облегна твърдите си кожени боти на мекия дюшек. Бавно, но твърдо избута неподвижните му крака на една страна, докато се настани съвсем удобно.

После откъсна целофановата обвивка на купата с плодове и изяде една черешка. Имаше няколко по две и тя закичи едната двойка на ухото си. Като дете никога не бе виждала черешки; като голяма наблюдаваше как дундестата сестричка на Алфи танцува из огромната, пищно украсена дневна на семейство Канадайн с „обеци от черешки“ и искаше да я зашлеви през лицето. Отвори със замах златното си огледалце от „Шанел“ и се възхити на черешките. Диамантите за един милион долара на „Граф“ ги открояваха много приятно.

„Най-последно — помисли си тя, докато палеше цигара под безстрастния поглед на пазача, — най-последно живея така, както исках от самото начало.“

— Не тук — каза бодигардът и кимна към тавана.

Мамка му! Ако задействаше пожарогасителната система, легионелната инфекция^[1] не ѝ мърдаше. Тя угаси цигарата на ръба на стола си.

— Може да изглежда, че не се тревожа за господин Мека глава — заяви хладно тя, — но истината е, че съм полудяла от скръб. Просто предпочитам да задържам болката и отчаянието в себе си. Крайно вулгарно, себично и невъзпитано е да проектираш бурните си чувства върху трети човек. Освен това, в случай че не сте забелязали, аз съм много сдържан човек.

Бодигардът примигна и сякаш си погледна часовника.

— Съжалявам — каза раздразнено тя. — Отегчавам ли ви? — „Дърво такова.“

Той не отговори и тя се извърна отвратена. Трябваше да се погрижи за някои по-неотложни въпроси. Адвокатът на съпруга ѝ трябваше вече да се е свързал с нея, след като го бе потърсила. Трябваше веднага да разговаря с него за завещанието.

Заслужаваше да наследи всичко. Ако не беше тя, Джак щеше да загуби всичко, вместо само по-голямата част от него. А и тя бе майка на дъщеря му, биологичната му дъщеря. През последната година отношенията им бяха станали крайно лоши, контактите — кратки. Той си имаше онази любовница. Тя самата бе спала с него — е, не точно спала — само три пъти през последните дванайсет месеца.

Но това бяха рисковете на огромното богатство и неограничения успех. Споделяха зашеметяващи дворци по целия свят, но рядко бяха на едно и също място по едно и също време. Тя трябваше да се грижи за интересите си в Ню Йорк, Ел Ей, Бермуда, Позитано, докато той се занимаваше със своите в Париж, Рим, Мадрид. Той посещаваше бенефис в Лондон, докато тя трябваше да отиде на модно ревю в Милано. Невъзможно бе да са могъща двойка: трябваше да са или могъщи, или двойка. И двамата предпочитаха — без колебание — могъществото. Бяха се превърнали в непознати, които от време на време случайно се срещат през нощта. След една такава среща, по време на която се бяха изчукали под душа, тя бавно се отпусна на колене (нещо, което не бе правила за Джак от години), сви се като пепелянка в голямото, богато украсено легло със старинна лицева дъска огледало и се усмихна.

— Какво? — попита той и присви очи.

На този етап той винаги се бореше с чувството си за вина пред Мария. Пред любовницата! Задето я бе предал! Чувстваше се виновен, задето бе изучкал жена си! Иносънс обичаше да гледа изражението му в такива мигове.

— Не се разстройвай — каза тя и го погали по гърдите. — За децата е добре да знаят, че все още... се обичаме.

Той издаде звук, подобен на квичене на прасе.

— О, да — отговори. — И откъде ще разберат? Видеокасата ли ще им изпратиш?

Тя се изсмя.

— Всъщност следващата седмица ще дам интервю за „Харпърс“. Ще намеря начин да го подхвърля.

— Недей.

Тя наклони глава, сякаш обмисляше думите му.

— Много добре, скъпи. Както желаяш. Ще заявя, че брачното ни легло е студено. — „За да не огорчавам малката ти курва.“

Той изглеждаше доволен; тя нави на пръста си кичур от косата му и го дръпна.

— Скъпи — каза тя. — Разбира се, че няма да те огорчавам, като съм... недискретна за отношенията ни. Но говоря сериозно за Емили. И, въъ, за Клаудия. Надявам се, че няма да направиш нещо... глупаво с наследството си. Както знаеш, скъпи, аз ще оставя всичко, което имам, на теб... — Лесно ѝ беше да обещае, беше с години по-млада от него! А и промяната в завещанието щеше да го изреже като рак. — ... защото в крайна сметка искам да оставим всичко на момичетата. — Невинна лъжа. — И не знам кой би могъл да бъде по-добър попечител на състоянието им от баща им.

Отпи глътка „Бароло“, за да прикрие нервността си.

Той измъкна кристалния бокал на „Ермес“ от ръката ѝ, хвана я за любимата ѝ огърлица — гуцер, изработен от стотици смарагди, с рубинови очи и нокти от бяло злато, който подскачаше по решетка от черни диаманти; струваше повече от двеста и петдесет хиляди лири и беше малкият ѝ приятел — и я завъртя към себе си.

Смаза устните ѝ със своите и Иносънс почувства приятна тръпка на желание и отвращение. После Джак грубо я отблъсна и впери поглед в очите ѝ.

— Както винаги съм казвал — заяви той, — ще оставя всичко на съпругата си.

Тя затвори очи в тръпка на удоволствие и радостно се изви над него.

— Позволи ми — прошепна — да те отведе на още едно греховно пътуване.

„Ще оставя всичко на съпругата си.“ По-ясно от това не можеше да бъде. Щом го беше казал, значи беше вярно. Джак беше мъж, който мамеше, като пропускаше части от информацията. Недвусмислените лъжи не бяха в негов стил. Това се случи преди три месеца и нищо не се бе променило. Тогава защо съмнението продължаваше да я гризе? Може би недоверието просто бе в природата ѝ. Все едно, искаше да види завещанието със собствените си очи. Едва тогава щеше да остане доволна. Погледна си часовника, пъкна в устата си дъвка и се прозя широко. Щеше да остане в тази викторианска бедняшка колиба още... Господи, още един час и четирийсет и пет минути... а после щеше да си тръгне и деликатно да избърше една-единствена сълза от окото си за първите страници на вестниците. Кърпичката ѝ беше розова — по-добре беше да не изглежда като скърбяща вдовица, защото клюкарските рубрики щяха да го изтълкуват като очакване.

Чу се хлопане, вратата се отвори със замах и стаята се напълни с униформени полицаи и заслепяващите светлини на телевизионни камери.

— О, боже мой! — изпищя Иносънс. — Какво правите? Тук има човек, който се опитва да умре! Махайте се!

— Госпожица Иносънс Ашфорд? — попита едно прасе, което изглеждаше по-високопоставено от другите, с белези от акне и сива коса. — Арестувам ви за убийствата на Моли Томкинсън и Мария Радклиф и за опит за убийство на Джак Кент. Имате право да мълчите...

[1] Получава се при вдишване на заразени водни аерозоли. — Б.пр. ↑

ИНОСЪНС

Лондон, ноември 1998

Най-великият ден в живота на Каролайн Картрайт бе денят, в който се присъедини към Мет^[1]. Още от петгодишна искаше да стане част от органите на реда. Не я биваше в балета. Какво бе казала учителката? „Приличаш на кон, препускащ из заграждение.“

Бе родена за тази работа, о, да! Беше сурова, но честна; открай време беше такава. Имаше достатъчно корумпирани ченгета, но тя не бе от тях. Обичаше да помага на хората и можеше да сложи край на кръчмарско сбиване. Държеше се любезно и спокойно; никога не подхождаше към хората погрешно. Беше само метър и петдесет; когато кажеше: „Стига, момчета“, дори и най-едрите и заплашителни мъжаги спираха да се млатят, най-вече от изненада.

Жените бяха по-гадни и по-злобни. Но дори и те, в по-голямата си част, имаха слабост към добротата. Каролайн беше спокойна и търпелива. Никога не ги наричаше „дами“ — това звучеше покровителствено, все едно размахваш червена кърпа пред очите на бик — и предпочиташе да изказва мнение, не ултиматуми или заплахи. Даваше им избор дали да запазят достойнството си: „Нека се опитаме да разрешим проблема по друг начин. Ето, добре ли си, скъпа?“ Имаше нещо дълбоко успокояващо в обръщението „скъпа“. Обикновено гневът се разтапяше и това я караше да мисли, че повечето от тези жени не са получили достатъчно доброта през живота си.

Каролайн тихо се гордееше с това, че може да овладее всяко човешко същество, колкото и пияно, свирепо или ненормално да е то.

Госпожица Иносънс Ашфорд бе първият ѝ провал.

Доведоха я в участъка с белезници, но дори и така се наложи да се включат шестима полицаи мъже, за да я удържат. Каролайн никога не бе виждала такъв хаос — боричкане, крещящи репортери, които преследваха жената чак до прага. Отначало Каролайн дори я съжали, защото приличаха на глутница диви котки, възбудени от миризмата на кръв. Но състраданието ѝ скоро се изпари. Тя бе един от полицаите, които водеха разпита. През цялото време жената се взираше в нея с

такава неприкрита злоба, че тя трябваше да напегне цялото си самообладание, за да не потръпне. Беше унижена и малко възмутена. Никой не обича балонът му да се пука. Макар че Ашфорд беше прикована с белезници към стола си, а той бе закован към пода, и освен това ги наблюдаваха, Каролайн не можеше да се отърси от чувството, че жената насреща ѝ всеки момент може да се понесе във въздуха заедно със стола, като някой от злите вампири в „Острие“, и да забие зъби във врата ѝ.

Аурата на злите намерения бе могъща.

— Искам си обаждането — каза жената.

Каролайн подскочи на мястото си. В гласа на арестантката внезапно се бе прокраднала гърлена нотка, а думите, които бе използвала... „Отрепка“ — помисли си Каролайн. На външен вид тази жена може и да притежаваше всички атрибути на богатство и класа, но в сърцевината си бе от долните класи и като такава нямаше какво да губи. Имаше желанието, отчаянието, способността да извърши всякакво престъпление, все едно колко брутално, за да се издигне.

Госпожица Иносънс Ашфорд се обади на адвоката си. Каролайн се надяваше, че това ще я успокои.

Не помогна особено. Разговорът бе кратък и експлозивен.

Жената изпусна слушалката и започна да пици. Каролайн и още един полицаи се втурнаха в стаята, защото си помислиха, че е получила пристъп. Беше все едно да наблюдаваш как някой се превръща в демон пред очите ти. Явно адвокатът я бе вбесил до лудост. Тя се мятеше напред-назад като обсебена, от устата ѝ хвърчаха слюнки и надаваше неудържими крясъци; ако не внимаваше, щеше да се нарани.

Дърдоренето ѝ бе несвързано, а гласът ѝ бе писклив от ярост, но общият смисъл на думите ѝ бе ясен:

— Ще го убия, ще го убия, ще го разрежа и ще извадя сърцето му, ще издърпам вътрешностите му като шибани спагети и ще му ги натикам в гърлото! Как смее да ми го причинява, как смее... о, боже, още от деня, в който се срещнахме... как смее да се отнася с мен по този начин, как смее да ми причинява това!

— Внимавайте какъв език използвате — каза тихо Каролайн. — Чух какво казвате. Всички го чухме и това изобщо не ви помага —

всяка дума може да бъде използвана в съда. Седнете и си затворете устата, а аз ще ви направя чай.

Е, това вече накара жената просто да полети към нея като истински вампир. Спряха я точно навреме, но дори общата тежест на заместник-комисар Бартън, полицай Крюгер и детектив–инспектор Ръсел — и тримата почитатели на сладкишите — едва я удържа. Докато я влачеха към килията, жената изплю отговора си. На Каролайн ѝ се прииска да може да го избърше от паметта си с гъба и сапун! Както щеше да каже баба ѝ, присвила устни повече от скръб, отколкото от гняв: „И това е единствената новина, която става за отпечатване.“

[1] Съкратено от Metropolitan Police — полицията в някой метрополисен град. — Б.пр. ↑

ЕМИЛИ

Лондон, ноември 1998

Емили седна до леглото на баща си и тропна с крак по пода.

— Ти, копеле такава — каза тя.

Не последва отговор. Той лежеше по гръб, с отворена уста със засъхнала в ъгълчетата слюнка. Дишането му бе тихо и стържещо. Емили изпъхтя тежко, наведе се и изсъска в ухото му:

— Мразя те. Наистина те мразя. Ти си най-лошият баща на света. Изобщо не ти пука за мен. Всичко, през което преминавам, е по твоя вина.

Тя стисна зъби. Не можеше дори да се намуси, докато баща ѝ беше в кома. Това бе нещо като окончателното нищо. Не я беше грижа дали Джек ще умре. Добре де, мъничко я беше грижа — ако той умреше, тя щеше да остане още по-самотна, отколкото беше сега. Той вече я бе изоставил, защото не одобряваше начина ѝ на живот (каква ирония, като се има предвид неговият собствен) и защото беше себично, злобно, лъжливо копеле. Да умре и да я изостави завинаги? Щеше да е съвсем типично за него.

Не можеше да повярва, буквално не можеше да повярва какво е направил. Последното му предателство бе жестоко и абсолютно. Ако излезеше от комата — о, боже, — когато Иносънс беше заподозряна и ѝ предстоеше процес по обвинение в опит за убийство...

Емили едва успяваше да асимилира всичко. Беше излязла от болницата в мига, в който чу за ареста на майка си (като плати безобразната сметка с кредит), хвана такси, отиде в участъка и поиска да види Иносънс. Да си клатушкаща се бременна в деветия месец си имаше някои предимства — отваряше някои врати. Позволиха ѝ кратко посещение.

Четирима мъже с костюми и измъчени изражения тъкмо излизаха от килията.

— Шестстотин долара на час, копелета такива, и все още съм тук! — изкрещя пронизително след тях Иносънс. — За какво ви плащам? За да се чешете ли?

— Много мило — промърмори Емили. — Е, виждам, че си се приспособила.

Майка ѝ изчака адвокатите да се отдалечат достатъчно, после скочи от стола си и изръмжа с дрезгав шепот:

— Джак и аз никога не сме били женени. — Странно, но бе по-красива без тоновете грим и изкуствения тен. Навярно гласът ѝ бе спаднал от толкова много крещене. Хвана Емили за раменете, разтърси я и изсъска в лицето ѝ: — Тази свиня баща ти никога не се е женил за мен!

— Не ставай смешна — отвърна Емили, като дишаше тежко. Бебето бе намалило наполовина капацитета на дробовете ѝ. — Защо, защото сте се оженили в чужбина ли? Това няма значение, валидно е. — Знаеше закона, свързан със сключването на брак; проучи го, преди да се омъжи за Тим във Вегас. Не искаше да поема никакви рискове.

— Не — изхриптя майка ѝ. — Невалидно е.

— Майко, няма значение дали някой местен фермер е счупил кокосов орех и го е излял над главите ви. Ако брачната церемония е била законна според местните закони и обичаи, значи е законна и във Великобритания. Стига да не сте братовчеди.

Иносънс диво разтърси глава. Косата ѝ имаше нужда от миене.

— Не е церемонията. Церемонията си беше хубава. И свещеникът беше истински, акредитиран, лицензиран и всички подобни простотии. — Преглътна с усилие. — Но церемонията се състоя на онова малко кътче на плажа... било е негово... така и не ми каза... и то не е било лицензирано за извършване на брачни церемонии. Било е негово и той е знаел, че няма лиценз. Той и скапаният му адвокат са събрали цялата документация, която е необходима, за да го докажат. Никога не съм била омъжена за него!

Емили се задави.

— И... какво означава това? Сигурно имаш някакви права. Живели сте заедно...

— Ядеш ли зеленчуци и плодове?

— Какво?!...

— Опитай манго — промърмори Иносънс, преди да изкрещи: — Двамата с него почти не сме оставали под един покрив! Навярно ни се събират не повече от две години в една и съща къща. Не е достатъчно, за да предявя претенции.

— Значи...

— Той се е оженил за любовницата си! — Майка ѝ хвърли неспокоен поглед към вратата, сякаш се притесняваше, че ги подслушват. — Оставил ѝ е всичко! Измами ме. Знаех, че е намислил нещо. Притиснах го и той с ръка на сърцето каза: „Скъпа Иносънс, ще оставя всичко на съпругата си.“ Само дете съпругата е била Мария! Шибаната Мария Радклиф! Оженили са се тайно, в Тоскана, тази година!

— Но, мамо, Мария е мъртва.

— Да! — изграчи Иносънс. — И скъпата гниеща в земята Мария е оставила всичко на дъщеря си.

— О, боже! На непозната! Една непозната ще получи всичките ни пари!

— Не! — изсъска Иносънс. — Клаудия ще ги получи! Той е чукал истинската майка на тая малка крава. Клаудия ще получи всичко!

Емили политна назад от шока. Майка ѝ разтърси глава и изсъска:

— И това не е най-лошото.

— А кое е... най-лошото? — попита със запъване Емили.

Иносънс я придърпа към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Че всичко това ще стане всеобщо достояние и някой алчен шибаняк, когото Джак е загробил при рухването на „Лойдс“, ще събере две и две.

Емили поклати глава, не разбираше.

Майка ѝ нададе пронизителен писък на ярост.

— Щом никога не съм му била съпруга, тогава, когато той — аз — прехвърлих всичките му авоари на мое име, могат да заявят, че е било незаконно.

— Това са глупости, майко. Сигурна съм. Той е бил свободен да прехвърля авоарите си на когото иска, стига да не го е направил с цел избягване от задължения. Ако ти си човекът, споменат в документа, няма значение дали си му жена, леля или момчето, което му лъска обувките.

Иносънс преглътна.

— Боже, Емили! Надявам се да си права. Защото не става въпрос за парите — вече не. Става въпрос за мотив. Господи, имам нужда от

цигара. — Направи пауза. — Това ще се разчуе преди процеса. Знам го. А после, със или без „Лойдс“, ме чака живот зад решетките.

Емили стисна зъби, за да потисне един писък на ярост, и хвърли злобен поглед към неподвижното тяло на баща си.

Лошият късмет си имаше навик да намира това семейство.

Беше ѝ много по-лесно да приеме, че една непозната ще наследи кралството на баща ѝ, отколкото да се примири с мисълта, че сестра ѝ ще получи всичко. Не от лошотия, просто, когато си на дъното, е трудно да се радваш на бляскавия успех на сестра си. Всъщност е невъзможно. Едва успяваш да останеш в съзнание, за да усетиш лошите зелени мисли, които разяждат сърцето ти. Не можеш да не сравняваш нейния скапано удивителен късмет със собствения си злополучен гаден такъв и дори и да не я мразиш с цялото си сърце, безгрижното ѝ щастие, че е получила състояние, което е трябвало да получиш ти, те настройва срещу нея и не можеш да не ѝ желаеш злото.

Емили нямаше да има проблеми, ако всичко бе отишло при някой непознат. Някой, когото никога не е срещала. Нямаше нищо лошо някой да е богат, преуспяващ и щастлив, стига само да не го познаваш. Тогава е по-трудно да сравняваш скапания си гаден живот с неговия.

Нейният живот бе скапан и гаден, а бебето дори още не се бе родило. Тя живееше от жалката издръжка, откъснала се от сърцето на майка ѝ — достойна съперница на чичо Скрудж. Струваше ѝ се толкова нередно. От списание „Окей!“ ѝ предлагаша да направят интервю след раждането на бебето — това щеше да покрие таксите на болницата „Линдо Уинг“, — но след това, ако искаше да облича това дете в дрехи на Ралф, щеше да се наложи да измисли нещо. Боже господи! Пари, пари, пари! Тъй като ги нямаше, те бяха единственото, за което мислеше. Това състояние приличаше на болест: финансова анорексия.

А съпругът, който можеше да ѝ помогне, като, да речем, продаде онзи огромен неугледен обор в Ню Йорк, буквално бе изчезнал яко дим. Бомбата бе избухнала и — бум! — той се изпари и не можеше да се свърже с него, да го вземат дяволите.

Беше ѝ писал, разбира се. Несъмнено така беше редно да се постъпва: да кореспондираш със съпругата си, след като главата ѝ едва не е била откъсната от огромно военно съоръжение.

Писмата му бяха приятни, загрижени, изпълнени с уверения, че всеки ден получава новини за здравето ѝ, че ще се върне да се погрижи за нея веднага щом е възможно, но е в чужбина (Емили забеляза, че избягваше да спомене къде точно, а тя не разпозна марката). Каза, че почивката е била уредена от баща му, който настоял той да се възстанови от „емоционалната си травма“ на някое горещо място с частно медицинско заведение.

Емили бе сигурна, че това е лъжа, измислена, за да ги раздели. Нямахше начин графът дори да е чувал израза „емоционална травма“. Според нея щеше да се задави, докато се опитва да го изрече. Емоционалните травми бяха за лигльовците. Един английски джентълмен по-скоро би се пробол с меч си, отколкото да признае, че страда от „емоционална травма“.

Но ето че графът го бе изрекъл като извинение да задържи Тими далеч от нея. Това показваше колко силна е неприязънта — не, омразата — му към техния съюз.

Това я натъжаваше и депресираше. Нима Тим нямахше дори да си направи труда да дойде за раждането на бебето си? Вярно, че беше малко слаб характер, но когато беше във форма, умееше да я разсмива. Беше добър компаньон. Зашеметяващ. Добър в леглото. Тя бе очарована, че е негова съпруга. Само ако можеше да е силен и да има вяра в нея, бе сигурна, че от тях ще излезе страхотна двойка. А ако се получеше страхотна двойка, добро семейство, може би накрая графът щеше да омекне. И Тим щеше да получи наследството си, а тя — замъка си, и в крайна сметка всичко щеше да завърши щастливо.

Много „ако“ имаше в тази перспектива.

А точно сега изглеждаше, че Клаудия заграбва всичките пари, всичкия късмет. Клаудия бе официално провъзгласена за наследница на милиарди, а за Емили нямахше нито пени! Това бе най-лошото, което можеше да се случи. Клаудия щеше да получи парите на Джак, независимо дали Мария е жива или мъртва. Това нямахше нищо общо с Мария. Желанието на Джак бе Клаудия да получи парите. А тя дори не му беше истинска дъщеря. Не му беше кръвна роднина! Е, поне Клаудия не знаеше за наследството: адвокатът бе казал на Иносънс само защото тази информация бе „свързана със защитата ѝ“. Клаудия щеше да получи парите!

Емили погледна към баща си. Наистина нямаше надежда той да се събуди внезапно и да го убедят да промени завещанието си.

Разбира се, Емили щеше да наследи състоянието на майка си. Но Иносънс беше от онези майки, които живеят до сто и пет години, а Емили не виждаше нищо успокоително в перспективата да наследи огромно богатство, когато е на повече от четирийсет години и грохнала. Клаудия щеше да получи наследството си след около година. Емили трябваше да чака за своето цяла вечност!

— Ти, копеле такова — каза тя. — Ти, копеле! — изкрещя в ухото му с всичка сила. А после почувства някаква топлина. Погледна надолу. — Мамка му!

Водите ѝ бяха изтекли — право върху последния ѝ чифт обувки от „Джими Чу“.

КЛАУДИЯ

Лондон, ноември 1998

— ДОК? Били от „Асошиейтед Прес“. Как си?

Клаудия се усмихна против волята си. Беше се запознала с Били на едно журналистическо пътуване и той я бе кръстил „Дороти от Канзас“. Не знаеше защо, но инстинктът ѝ подсказваше, че това е прякор на привързаност; леко обиден, но изпълнен с привързаност.

— Били! Аз съм... добре, като се има предвид всичко. Работа на свободна практика. Ти как си?

— Кукличке, добре съм, но става нещо, за което трябва да ти кажа. Един мой приятел, италиански дядка, има фотографска агенция — те са папараци. Има една снимка, която ще искаш да погледнеш. Просто те предупреждавам, кукличке. Не мисля, че можеш да го спреш.

— О, боже мой, какво има?

— Изпратих ти го. Съжалявам, момиче.

Какво, за Бога, можеше да е? Баща ѝ беше в кома. Майка ѝ — в затворническа килия. Какво още можеше да се обърка?

Супер. Сега не можеше да се отпусне. Слава Богу! Ето го. Тя се подписа и грабна пакета. Вътре имаше синя папка. Тя я отвори, извади снимката, която се намиреше в нея, и тежко се стовари на стола. О, не! Клетата, клетата Емили. Колко отвратително! Как е могъл да...? Тя щеше да ражда съвсем скоро. А той уж беше болен. Как е посмял? Клетата Емили.

— Били? Клаудия е. О, боже! Какво мога да направя?

— Почти нищо, кукличке. Тази снимка ще ни докара милион. Така че ако нямаш излишни джобни...

— Вече излязло ли е? Фотографът говорил ли е с някого?

— Само с моя милост. Това е всичко.

— Може ли да ми даде... няколко часа?

— Ще му се обадя.

О, господи! Тя грабна палтото си и хвана такси до полицейския участък, където държаха Иносънс.

— Съжалявам, скъпа — каза полицайката зад първото бюро. — Няма право да приема посетители.

— Но аз съм ѝ дъщеря.

— Боя се, че няма право да вижда никого.

— Тогава може ли да ѝ... предадете съобщение? Мога ли да говоря с нея по телефона?

Жената се поколеба.

— Почакайте. Как казахте, че ви е името?

Клаудия зачака, като барабанеше с пръсти.

След минута жената се върна.

— Съжалявам — каза тя, — но майка ви не иска да говори с... никого.

Клаудия въздъхна. А сега какво? Госпожица Грийн?

Но госпожица Грийн нямаше да разбере. Клаудия знаеше какво точно ще каже. „Един милион лири? Каква глупост! Това е изнудване! Ще позвъня в полицията!“

Родителите ѝ можеха да си позволят да купят Боливия, но тя не можеше да пипне нито пени от милиардите им.

Дъхът ѝ секна. Имаше още един вариант. „Клаудия, сигурна ли си, че това не е само предлог? Не. Какво може да бъде по-важно от това?“ Имаше нужда от съвета му. Хвърли поглед към часовника си. Часът бе един без десет. Можеше да го хване, докато излиза за обяд.

Таксито до Ситито се движеше мъчително бавно. Движението бе просто ужасяващо. Когато стигнаха до Треднийдъл Стрийт, тя изскочи от колата и измина тичешком последните няколко метра. Когато нямаше работен обяд, той винаги си купуваше сандвич от италианската закувалня — риба тон, фасул и майонеза върху препечена филийка. Ето я сградата му — висока, величествена, бляскава. Целият ѝ вид изпращаше посланието: „Тук печелим пари“. И — о! — тя щеше да разпознае тези рамене на играч на ръग्би навсякъде по света.

— Алфи, чакай!

Той се обърна към нея.

— Клаудия!

Изад него се показва дребна дундеста блондинка. „Пфу, годеницата!“ Хрумна ѝ, че реакцията ѝ към нея е подобна на тази на

вампир към чесън. Помоли се да не е било прекалено очевидно. Ако се съдеше по изражението на момичето, явно е било.

— Клаудия, позволи ми да те запозная с годеницата си, Поли. Поли, Клаудия ми е добра приятелка от детството.

— Здравейте — каза Поли. Клаудия остана заинтригувана от начина, по който успяваше да се усмихва и да се ръкува, докато всички участващи мускули остават съвсем отпуснати.

— С Пол имахме среща за обяд. Ела с нас! Ще си изкараме страхотно!

О, боже!

— Алфи — вдигна поглед към него тя.

И той я погледна. Зелените му очи се приковаха в нейните. На лицето му се появи объркана усмивка. Когато поглеждаше към него, Клаудия винаги виждаше двама души: възрастния и детето. Русата му коса стърчеше по същия начин, както през детството му, а на бузата му се появяваше същата трапчинка, когато се смееше. Беше толкова добър. Сърцето ѝ се сви, защото някога би могла — ако нещата се бяха развили добре, а не ужасно — да се влюби в Алфи. Някога той я бе спасил и в известен смисъл винаги щеше да си остане нейният герой.

— Алфи, трябва веднага да говоря с теб. Насаме.

Той изглеждаше сепнат; Поли имаше вид, сякаш Клаудия я бе зашлевила.

— Скъпа — обърна се към нея Алфи, — с Клаудия ще отидем да поговорим във фойето. Защо не продължиш? Запазил съм маса.

— Благодаря — промълви Клаудия. — Съжалявам, че прозвуча толкова загадъчно.

Алфи се ухили.

— Несъмнено в момента Поли си мисли, че ме уведомяваш за предстоящото раждане на детето ни. Предполагам, че ще трябва да прекарам най-малко три безкрайно скучни вечери в операта, за да оправя нещата. И така, Клаудия — усмихна се отново той, докато ѝ отваряше вратата, — какво събитие може да е чак толкова ужасно, че да ти попречи да обядваш с мен?

Тя му каза и усмивката му се стопи.

— Не знам какво да правя — каза тя. — Емили ще ражда. Вече прокърви веднъж. Това може наистина да навреди на здравето ѝ. Сигурна съм — почти сигурна, — че родителите ми биха искали да

спрат публикацията, на всяка цена. Но не мога да се... свържа с тях. Просто си помислих... бих могла да се обадя на графа!

Алфи поклати глава.

— Клаудия, не съществува абсолютно никакъв начин да спреш излизането на тази фотография. Направена е с дигитална камера, нали? Не можеш да купиш негатива. Ако искат да я пуснат в пресата, ще го направят и няма да ги спрат нито един, нито два милиона. Дори да успееш да накараш родителите си да платят, пак няма никаква гаранция. Някой някъде ще разполага с копие на този файл и един ден ще го продаде. И тогава ще обвинят родителите ти в даване на подкуп. Това е ситуация, при която е невъзможно да спечелиш. Не се забърквай.

Клаудия мълчеше. Искаше да се свие на черния мраморен под с бели точки, да заспи и да не се събуди хиляда години. Погледна към огромните модернистични картини. Хареса ѝ онази с огромното червено неправилно петно в средата. Това място ѝ напомняше за една от къщите на баща ѝ... Онази в Билбао? Не си спомняше. Не беше ходила там от много време. Той не биваше да умира. Тя го ненавиждаше, но... той не биваше да умира. А с Иносънс дори не можеше да говори. Самата мисъл, че мащехата ѝ е арестувана, беше лудост. Клаудия не харесваше Иносънс, но я беше грижа за нея. По някакъв странен, извратен начин изпитваше нужда от нея.

— Прав си — каза бавно тя. — Прав си, Алфи. Нищо не мога да направя.

Той стисна ръката ѝ.

— Клаудия, не се тревожи за бебето. Много жени раждат здрави бебета в най-ужасни условия. Всичко ще е наред.

— Така е — каза тя. Не искаше да пуска ръката му. — Трябва да тръгваш. Съжалявам, че те забърках в неприятности.

Той ѝ намигна.

— Ще ми се.

Двамата станаха и той я целуна по бузата.

„Ще ми се.“ Това не означаваше нищо. „Все едно — напомни си тя, — не можеш да спиш с Алфи. Не можеш да спиш с добър и мил човек. Само с мъже, които потвърждават колко права си, че се презираш.“

Хвана автобуса, за да се върне в офиса. Като дете никога не се бе возила с обществения транспорт и сега пътуването с автобус представляваше специален подарък за самата нея. Седна отпред на горния етаж и се остави да бъде погълната от красотата на Лондон. Мръсотията, боклукът, храчките по улиците — те нямаха никакво значение. Когато обичаш някой човек или някое място, все едно колко са обикновени, те стават все по-красиви всеки път, когато ги погледнеш. Маршрутът на автобуса беше дълъг, с много криволичене, и извънредно бавен. Но, изглежда, нямаше смисъл да бърза.

Трябваше да се обади на Емили и да я предупреди. Можеше дори да е прекалено късно. Вечерното издание на „Стандарт“ щеше да излезе всеки момент. Клаудия слезе от автобуса. Все още не бе стигнала до офиса си, но не искаше да се връща. Утре всички щяха да видят вестниците и тогава нямаше да се наложи да им дава обяснения.

Седна на първата пейка, която видя, сложи си слънчевите очила и се загледа в хората, които бързаха покрай нея. Искеше ѝ се да е член на техните семейства, а не на своето.

В пет часа си купи „Стандарт“. Стоеше права и трескаво прелистваше страниците. Но нямаше нищо. Може би подобна информация бе прекалено... неподходяща за „Стандарт“. Като цяло, вестникът бе настроен положително към аристокрацията. Може би не искаше да си създава враг в лицето на графа. Жалко, че не можеше да каже същото за „Сън“, „Мирър“, „Експрес“ и... От „Мейл“ щяха да излязат с някакво лукаво извинение да я публикуват. „Как смее този фотограф да снима подобно нещо. Да не би личният живот на хората вече да не се смята за неприкосновен?!“

Нямаше смисъл да се прибира. Седна в едно кафене и се загледа в стените. Остана там, докато докараха новите вестници край гара „Чаринг Крос“. Огледа първите страници. Търсеше... търсеше...

Вече беше полунощ. Позвъни на Били по мобилния.

— Били, Били, какво става...

— Спокойно, тигърче! — Той направи пауза. — В болницата ли си?

— Какво? Не! Баща ми ли...? О...

— Сестра ти. Започна да ражда. Казаха го по новините в три. — Той направи пауза. — Значи сте близки, така ли?

— Трябва да съм с нея — няма кой друг да отиде.

За малко да затвори, но се сети защо му се обади.

— Чакай! Били, какво става със снимката? Кой я е купил?

— Никой — отговори той. — Никой няма да я пипне.

— Така ли? Защо?

— О, ДОК! Ти журналист ли си, или малко момиченце с карирана рокличка и вонящо кученце? Емили ще има бебе. Ще става майка. Недосегаема е. Който публикува снимката, ще изглежда зъл и жесток. Днес искат снимки на бебето. Така че можеш да се отпуснеш. Засега Емили е в безопасност.

— А после?

— Ще бъде в безопасност, докато е полезна. Горе главата, Дороти. Иди да видиш сестра си.

ЕМИЛИ

Болницата „Линдо Уинг“, полунощ
— Имам син — прошепна Емили във възглавницата. — Имам
син.

ИНОСЪНС

Главният криминален съд в Лондон, една година по-късно, 1999

Още от самото начало знаеше, че няма да я осъдят. Имаше най-добрите, най-скъпите адвокати в цялата страна. А и баристърите^[1] ѝ не бяха за изхвърляне! „Не ставай истерична!“ Иносънс отметна косата си назад и вирна нос, преди да си спомни, че господин Хъмфри Слейтър, кралски съветник и началник на защитата ѝ, ѝ бе забранил да прави подобни „провокативни жестове“.

Иносънс бе на косъм от това да ги прати по дяволите. До един. Този случай бе абсурден и по някакъв извратен начин тя се вбесяваше, че го приемат толкова сериозно. Разбира се, трябваше да ѝ изградят „енергична“ защита, но мрачните им лица, глупавите перуки и безбройните им папки правеха нелепите и смешни обвинения поистински. Разбира се, гадната истина се бе разчула и ѝ бе дала мотив да иска да убие Джак. По дяволите, да, той я бе лъгал още от деня, в който се срещнаха, и ѝ бе отмъкнал всичко. Но тя не го знаеше. Съдебните заседатели щяха да ѝ повярват.

Дори и да не искаха, щяха да ѝ повярват, защото жените не слагаха бомби. Тя може и да разполагаше с богатството, необходимо за организирането на покушение, но това не бе в неин стил. Тази идея за убийство беше типично мъжка: „Ще те взривя! Бам!“ Всяка от жените сред съдебните заседатели щеше да разбере, че ако Иносънс бе разбрала истината — че съпругът ѝ не ѝ е съпруг, че се е оженил тайно за любовницата си, — щеше да уреди въпроса по достоен начин: щеше да го погледне в очите и да забие в гърдите му кухненския нож.

Разбира се, тя запази тези разсъждения за себе си.

Бе направила всичко, което ѝ казаха. Опитваше се да не проличи по изражението ѝ, че за нея съдебните заседатели са просто сбирщина първобитни тъпаци. Някой от тях изобщо разбираше ли английски? Иносънс ненавиждаше необходимостта да „смекчи тона“, за да не ги настрои срещу себе си. Слейтър се бе изразил тактично, но смисълът на думите му беше: „Мразят те, защото си богата, красива и преуспяла,

затова се опитай да изглеждаш обикновена, безлична и изпълнена със съжаление, за да не те мразят толкова много.“

Тя бе положила огромни усилия за гардероба си. Обади се на „Джоунс“, които се държаха фантастично и ѝ доставиха четирийсет и девет варианта на строг костюм с панталон от „Аманда Уекли“ и черни обувки без токчета.

— О, боже мой, не мога! — извика тя, когато зърна обувките. — Ще приличам на повлекана!

И като проклинаше деня, в който се бе родил Джак, тя позволи на Патрис да боядиса розовата ѝ коса в кафяво. Боята щеше да излезе, но изглеждаше отвратително.

Адвокатите я посъветваха да не носи никакви бижута, дори „венчалната“ си халка, защото това можеше да намекне, че иска да подхранва илюзията, че е „омъжена“ за него. Тя възрази — по-добре обсебена и с бижута, отколкото озлобена и безцветна.

Затова си сложи венчалната халка, огромния венчален пръстен и часовник от бяло злато с диаманти на стойност осемдесет и две хиляди осемстотин и петдесет лири от „Одемар Пиге“. Слейтър едва не припадна и каза:

— Боя се, че е прекалено показен.

— Аз не се боя — отвърна хладно тя.

Тези плебеи, съдебните заседатели, нямаше да видят разликата между „Одемар Пиге“ и „Некст Директър“.

Нямаше да разберат, ако бе облечена от глава до пети от „Маркс и Спенсър“. За част от секундата, и за пръв път от години, Иносънс си помисли за майка си. Колко щеше да се гордее, че има дъщеря, която може да си позволи да се облича от глава до пети от „Маркс и Спенсър“.

Сега майка ѝ беше мъртва. Колко жалко!

И наистина, Иносънс бе готова по-скоро да отиде в затвора, отколкото да се появи облечена в обикновени дрехи пред целия свят. Лудостта, обзела медиите, я удовлетворяваше. Бяха дошли журналисти чак от Япония. И всички те искаха да отседнат в нейните хотели! Не биваше да изглежда прекалено скучно облечена — това щеше да намекне, че е виновна. Полицията бе принудена да блокира улиците, точно както на сватбата на Даяна (Иносънс отказваше да мисли за погребението ѝ) и бронираният ѝ ван имаше ескорт: цели петима

мотоциклетисти. Приятно беше да знае, че хората се интересуват от нея. Разбира се, част от интереса бе свързана (както бе принудена неохотно да признае) с факта, че бе загинала знаменитост, да-да! Иносънс бе гледала един от филмите на Моли Томкинсън и след десет минути бе изключила дивидито. Търпението ѝ си имаше граници: не можеше да гледа сто пъти как една мършава тийнейджърка свива ноздри и прави камилска физиономия, за да нацупи тънките си устни. Изненада се колко много хора тъгуват за Моли. Тези ужасни пъпчиви американчета, които първия ден ѝ крещяха обиди на улицата! Възхвалите във вестниците. Дори полицията не бе очаквала такива огромни тълпи. На втория ден я вкараха тайно през друг вход.

Делото се проточи. Цял куп холивудски звезди — тези хора никога ли не се уморяваха да слушат собствения си глас? — бяха дали показания чрез видеовръзка.

Това дори не бяха показания. Но очевидно съществуваха хиляда начини да кажеш с драматичен апломб, треперещи устни и тревожно и все пак смело изражение: „Видях, че я извеждат, видях, че е ядосана, а после се озовах във въздуха със счупен нокът на крака, докато всичко се разпадаше.“ За тях това не бе нищо повече от прослушване. В интерес на истината, тя не ги слушаше какво говорят, просто се опитваше да разбере кой е получил ангажимент. Поне едно олисяващо теме сега бе покрито с буйна коса.

Вкопчваше се в сламки, за да запази разума си. От целия този стрес направо ѝ се гадеше. Всеки ден изваждаха по някоя смущаваща подробност за живота ѝ и я разнищваха пред всички. А Слейтър бе толкова удивително тъп да каже: „Не виждам какво общо има това със случая.“ Също така за първи път чу подробности за любовната история на Джак с онази Мария. Беше ужасно. По думите на персонала и сътрудниците му — надяваше се, че съдебните заседатели ще забележат отсъствието на каквито и да било приятели — Джак и Мария наистина били влюбени. Как? Тази жена не беше млада, не беше убийствено привлекателна, не беше богата, нямаше нищо! Тя бе дошла от улицата!

Слейтър я окуражи да се разплаче пред цялата зала. Или поне каза: „Ако почувствате паренето на някакво женско чувство, не се чувствайте задължена да се сдържате.“

Тя обаче не можеше да се разплаче. Беше прекалено стъписана. Когато си помислеше за краткотрайния им рай на остров Спайглас, се чувстваше истински наранена.

Джак я ненавиждаше, но Иносънс знаеше, че не би искал тя да влезе в затвора. Тя бе свързана с него — очевидно не в добро и зло, — но така или иначе бяха свързани, а той не би искал да е свързан с престъпница. Освен това тя бе майка на дъщеря му. Мислеше за него само лошо, знаеше най-лошите неща за него като неопровержим факт и знаеше, че не той е подготвил взрива. Та той едва не загина, по дяволите! Не. Имаше трети човек. Някой друг бе организиран поставянето на бомбата — не за да убие, а за да осакати. Който и да бе мозъкът зад случилото се, той знаеше какво иска и бе постигнал целта си съвсем точно.

Залата бе гореща и задушна — толкова много отвратителни хора, които издишваха микробите си в нейния въздух! — но Иносънс потръпна.

Някой мразеше Джак, мразеше и семейството му и сега този някой притежаваше изумителна, неограничена власт, защото никой не можеше да стигне до Джак; нито един от многобройните врагове, които си бе създал чрез нещастията и предателството на чудодейното си спасение от краха на „Лойдс“, не бе успял да го достигне, макар че мнозина бяха опитвали. Богатството му, влиянието му, легионите му от хора, постоянно бдителната му охрана — бивши членове на Мосад. Всички тези впечатляващи и непроницаеми пластове го заобикаляха и го правеха недостъпен за обикновените хора. Пътуваше само в бронирана кола, хранеше се единствено в собствените си ресторанти, спеше само в хотелите си, летеше само с частните си самолети. Ако посетеше някое обществено събитие, охраната му претърсваше района. Беше защитен. В тези дни никой неизвестен не би могъл да се приближи до Джак Кент.

И все пак...

Някой имаше ума, властта и яростта да преодолее всички тези пречки.

Този някой бе стигнал до него.

Любовта на живота му беше мъртва. Майката на детето му бе на подсъдимата скамейка за убийство. Дори момичетата бяха пострадали. Годещът на Клаудия с биологичния ѝ баща — тя бе преживяла някакъв

психически срив, след като откри истината. А сега, в контекста на всичко това, можеше ли Иносънс да бъде сигурна, че е било съвпадение? Всичко се бе объркало така ужасно за Емили. Клетата Емили с мечтите си за замъци, а сега, о, боже, сега вече майка. Иносънс настоя да плати за бавачка и медицинска сестра, която да се грижи за малкия. Ако я оставеха сама, Емили щеше да бъде ужасна майка: нямаше представа какво да прави, още беше малко момиче. Изключено бе да я оставят да поеме сама отговорността за бебето — това малко ангелче, което днес навършваше една годинка. Този медиен цирк скоро щеше да свърши — седеше в тази зала от часове — и Иносънс щеше да е свободна да отиде право в апартамента на Екълстън Скуеър и да прегърне внука си на първия му рожден ден.

— Това е специалният ден на Джордж — бе казала на Емили. — Не идвай в съда. След като ме оправдаят, Чарли ще ме докара.

Нямаше търпение.

Всеки път, когато си помислеше за малкия Джордж, се усмихваше. За нещастие мислеше за внука си, за първия му рожден ден, за първата торта в живота му, толкова често, че се усмихваше радостно по време на ужасяващото описание на прокуратурата на многобройните наранявания на Джак и зловещите снимки на обгорената Мария с наполовина отнесена глава. Онези идиоти заседателите и тъпата публика започнаха да мърморят и да ахкат отвратно и Слейтър рязко я бутна с лакът. Тя бързо си придаде печално изражение, но ѝ бе трудно да го поддържа. Джордж вече бе на една годинка! Това бе най-странното нещо, случвало ѝ се някога. Ненавиждаше децата, а ето че бе запленена от едно бебе.

„Ла-ла“ — така я наричаше това скъпоценно момченце. Звучеше толкова сладко! Джордж бе намерил идеалната дума, с която да замени „баба“.

Тя преглътна усмивката си и се опита да внимава. Адвокатът на обвинението каканижеше за Научноизследователския център в Сан Франциско. Дрън-дрън, доказателства и анализът по случая „Унибомбер“^[2], уважаван експерт, способен да уголеми информацията, получена от извънредно малки проби остатък от експлозив, частици от пращинки, коса, радиоактивни изотопи... Иносънс се прозя... призоваваме експерта професор Дрън-дрън... Боже господи, трябваше да продължи да се щипе, иначе щеше да заспи. Професорът беше на

четиридесет и пет години, но очевидно още се подстригваше сам с кухненските ножици. Сега бе негов ред да каканиже за миниатюрни частици от масла, останали на отпечатък от пръст, който им позволил да определят приблизителната възраст и диетата на заподозрения, както и това дали пушел.

— Всеки човек оставя своя химически или биологически подпис, който можем да разследваме.

„Да, да, аплодисменти. И какво?“

Нов заподозрян!

О, боже, значи се бе измъкнала!

Всички проточиха врат, докато един мъж с белезници, самоуверен и небръснат, вървеше към подсъдимата скамейка. Иносънс едва не падна от стола от смайване.

Джери! Брат й! Този дребен престъпник! Този шибан неудачник! Тя се втрени в него — навярно имаше халюцинации. От петнайсет години не го беше виждала, нито чувала. Е, не беше точно така. Веднъж бе успял да се свърже с нея, за да я изнудва — заплашваше да разкрие, че е крадла, — но тя му се изсмя. Точните й думи бяха: „Късно е, скъпи. Недосегаема съм. Връщай се в дупката си! Чао!“ Каквото и да правеше тук, не беше на добро. Очите й прогаряха дупка в гърба му и той бавно се обърна и я погледна. От плъховидното му лице струеше ненавист, но в лукавите му очи блестеше триумф и Иносънс веднага разбра: затъваше.

Той „призна“ всичко. И научната експертиза го потвърди. Той поставил бомбата — грубо устройство, изработено ръчно у дома — по заповед на сестра му. Тя му платила три милиона в брой.

— Лъже — изпелтечи тя към Слейтър. — Всичко това са лъжи. Някой му е платил, но не съм аз. Набедили са ме.

Искаше да пици, да креци, но бе вцепенена от шок. Кой я беше набедил? Кой?

Слейтър я изгледа съжалително.

А после... часове... минути... секунди по-късно главният съдебен заседател се изправи и прочисти гърлото си. Тя погледна към адвокатите си. Те седяха сковано и неподвижно, а на самодоволните им лица бе изписано мрачно предчувствие. Но сигурно можеха да направят нещо? Тя забеляза, че от ухото на Слейтър към врата му се плъзва капка пот.

— И в случая „Томкинсън срещу Ашфорд“... — „Да, да, побързай!“ — ... намираме обвиняемата за виновна по всички обвинения.

Думата „виновна“ отекна в ушите ѝ и тя се усмихна глупаво, защото не можеше да повярва.

Разнесоха се радостни викове и ридания от галерията на публиката, където седеше майката на Моли — дебела и смешна с натруфения си черен воал. Иносънс зърна Клаудия, неподвижна и безмълвна, да клати глава сред хаоса, а вечерта „Стандарт“ щеше да е украсен със сензационното заглавие: „НЕ НЕВИННА!“^[3]

Двайсет и четири часа по-късно, докато я караха към затвора „Грейгейтс“, без да е видяла как внукът ѝ яде торта на първия си рожден ден, тя още не можеше да повярва. Но беше истина. Шарън Маршал, или госпожица Иносънс Ашфорд, бе призната за виновна в убийствата на Моли Томкинсън и Мария Радклиф и в опита за убийство на Джак Кент. Бе осъдена на двайсет и пет години затвор без право на предсрочно освобождаване.

Пет години по-късно, 2004

„СЪНДИ ТАЙМС“: ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ПОЧИТАЕМАТА ИНОСЪНС АШФОРД, ОНЕВИНЕНА ПО ВСИЧКИ ОБВИНЕНИЯ, ГОВОРИ: „МОЯТ ЖИВОТ ЗАД РЕШЕТКИТЕ“

Косата ѝ отново е бонбоненорозова, а духът — бодър.

— Благодаря на Бога, че съм свободна! — възкликва госпожица Иносънс Ашфорд, запалва „Марлборо“ и гледа как димът се вие към куполовидния таван на пицната ѝ къща в Хампстед. Потръпва, макар че гладкото ѝ чело сякаш е неспособно на смръщване. — Нямаме представа как се чувства човек, когато излиза от онова място. Бих сравнила щастието си само с щастието, което изпитах в сватбения си ден — макар че това само по себе си би било лъжа!

„Онова място“ е затворът на Нейно величество „Грейгейтс“ — разпръснато застроен викториански затвор категория Б с петстотин затворници, където Иносънс прекара пет травматични години в килия, широка само метър и осемдесет — „ако беше дори мъничко по-тясна,

скъпи, щях да полудея“ — несправедливо обвинена, че е поставила бомбата, която сериозно нарани опозорената финансова акула Джак Кент и трагично уби осемнайсетгодишната филмова звезда Моли Томкинсън. А „сватбеният ден“, за който Иносънс сега е в състояние да говори с шеговитата усмивка, е денят отпреди двацет и четири години, в който Кент се е престорил, че се жени за нея.

— Скъпи, дори не подозирах! — възкликва тя. — Бях влюбена в него.

Иносънс разбра, че предполагаемият ѝ съпруг я е измамил и покъсно се е оженил за любовницата си Мария Радклиф — също загинала в експлозията, — като я е изключил от завещанието си, когато преди шест години бе обвинена в Главния криминален съд на Лондон, че е планирала убийството им. Очевидно мотивът ѝ е бил озлоблението, породено от това откритие.

Просната на дивана с аметистово синя дамаска на „Паскал Моргю“, тя пъхва в устата си едно соево зърно и се размива на глас, макар че сините ѝ очи са сурови.

— Не ми трябват парите му, имам си свои! „Елит Ритрийтс“ е най-успешната верига от хотели на планетата. Извадих късмет с екипа си. Управлявали са бизнеса идеално, докато аз... отсъствах.

Следва деликатна пауза, докато икономът поднася чай „Пи Джей Типс“ в сервиз с нефритени шарки „Уеджуд“. Госпожица Ашфорд потапя в него една бисквита „Рич Тий“ и завърта очи в блаженство.

— Този случай бе абсурден още от самото начало — заявява тя с остър глас — и от цялото си сърце благодаря на юридическия си екип, както и на талантливия екип от учени в Сан Франциско, задето намериха новите доказателства, които ме освободиха от онази адска дупка. Дълбоко съм натъжена, че Джери... — гласът ѝ потреперва — е почувствал, че няма друг избор, освен да сложи край на живота си.

Скача на крака и тъжно гали един голям кристален жребец на „Сваровски“ с вдигнати копита, поставен върху солидна маса от орехово дърво.

— Но предполагам, че е постъпил ужасно, като е приел подкуп, за да ме набеди... Предсмъртната му бележка беше сърцераздирателна. Дали се е самоубил, защото са подвели и него? О, скъпи, имаш предвид, защото така и не е получил парите, които са му обещали?

Госпожица Ашфорд замлъква и потъва в размисъл. Връща се на дивана, вдига с трепереща ръка чашата с чай и отпива. После я оставя и отпуска ръце в скута си. Макар че се опитва да го прикрие, очевидно е, че е съкрушена от смъртта на брат си.

— О, не — казва тя най-после. — Сигурна съм, че не. В крайна сметка той беше добър човек. Навярно сърцето му се е късало при мисълта, че ме е предал. Иска ми се само да бе споменал името на онзи зъл човек, който го е подвел — това неведение е кошмарно... но предполагам, че е бил прекалено ужасен. Скъпи, искаш ли сацума? Паскал! Сацумите. Какъв ужас е да си лишен от плодове. Другите затворници страдаха от никотинов глад; аз страдах от доматен! Боже мой!

На живо е изненадващо дребна, с деликатни скули, малки стъпала и дрезгав смях. Казва, че в затвора никога не обядвала, защото чувствала, че няма нужда от тази допълнителна енергия. Часът е единайсет сутринта в четвъртък и тя е великолепна в пурпурния си „Армани“ и сребристите обувки „Миу Миу“. На шията ѝ искри диамант, съединен със смарагд, голям колкото яйце на врабче.

— Винаги съм ценила модата — измърква тя и гризва от парченцето сацума, което Паскал е обелил и освободил от вътрешната ципа. — А сега я оценявам още повече!

Оглежда се из дневната — голяма е колкото фитнес зала (тя има такава зала, както и стаи за персонала и стая за опаковане на подаръци) и обстановката е бляскава по един недвусмислен начин. От тавана висят огромни кристални полилеи, белите килими са дебели и меки, а на вратата пазят два порцеланови ягуара в естествен ръст. Има параван от три части в стил Луи XVI с позлата и градински сцени, може би за да намали течението.

Всяка повърхност е покрита с джунджурийки: на разкошна кръгла италианска ракла, украсена със зелени листовидни мотиви, е поставен украсен с диаманти модел на Айфеловата кула, порцеланова купа с порцеланови плодове и зеленчуци, купчина кристални урни с капаци и различни оцветени на ръка емайлирани кутии за сувенири, украсени със скъпоценни камъни, и малки статуетки на целуващи се пойни птички.

В центъра на стаята се издига голям ренесансов трон от пурпурно и златисто кадифе — само един, забележете.

Масичките за кафе са от абаносово дърво от Мадагаскар, а в другия край на стаята, под пищно украсено дървено огледало с позлатена рамка в джорджиански стил, е най-голямата камина от италиански мрамор, която съм виждал. В нея гори огън, макар че е едва краят на август.

Външната стена е изцяло остъклена. Можем да зърнем обширните морави, храстите, подрязани във великолепни декоративни форми, розовите градини, пагодата и басейна с топла вода и олимпийски размери.

Как ѝ се е отразил животът в затвора?

— Трудно беше. Режимът в „Грейгейтс“ е суров, а някои от пазачите бяха по-лоши от затворниците. Дразнех се, че наричаха съкилийничката ми Сарина „паки“. Повече от очевидно беше, че е китайка! Беше отвратително. Но ако си позволиш да възразиш, както направих аз — никой не може да говори на приятелите ми по този начин, — те пращат в карцера. През повечето време се държаха с нас като с животни! Мястото за разходки — горе-долу колкото тоалетната ми — беше заобиколено от гранитни стени и бодлива тел и пазачите го наричаха „кошарата“. — Изражението ѝ е сериозно. — Сякаш сме прасета! Проблемите с дисциплината не са заради затворниците. С изключение на овесената каша за закуска, която беше превъзходна, храната беше ужасна — тежка, с много и евтино месо. Срещите помежду ни — когато понякога вечер ти позволяват да излезеш от килията, за да отидеш в стаята с телевизора — често се отменяха без обяснения. Можеш ли да си представиш: два дни по двайсет и три часа заключен! А на някои от затворниците изобщо не позволяваха да говорят по телефона. Аз ли? О, аз няхах проблеми. Момичетата ме подкрепяха. Отначало имах малко трудности, но ги преодолях. Насилието ме ужасява, но човек трябва да се защитава. Освен това работех много — чистех отделенията, никога не ме е било страх от тежката работа — и ненавиждам мръсотията. Когато за пръв път стигнах до крило В, ги заварих да изпразват кофите с изпражнения на ръка. Отврат!

Слава богу, имаше някаква проверка и сложиха край на това. Сега си има нормален санитарен възел. А в общите части беше направо застлано с боклуци. С най-голямо удоволствие организирах разчистването. Това ти дава чувство за контрол.

Госпожица Ашфорд загася цигарата си и въздъхва.

— Освен това те кара да изпитваш благодарност — заявява тя и потърква мекия като праскова диван с ръката си с наскоро направен маникюр. — Благодарна съм, че имам удобно легло и възглавница през нощта, благодарна съм, че мога да изляза в градината си и да вдъхна аромата на някоя роза. Когато са ти отнели правото на уединение и свободата, виждаш света в съвсем нова светлина.

Затворниците в Грейгейтс печелят средно по пет лири на седмица. Смята се, че бизнесът на госпожица Ашфорд ѝ носи по четирийсет и пет милиона на година. Дали престоят ѝ на гости на Нейно величество е променил отношението ѝ към парите?

— Магазинът там беше толкова скъп! Сега гледам по-благо на цените на „Хародс“! Разбира се, човек може да си поръча някои най-основни неща от лавката — не от най-добро качество, трябва да кажа. Как съм се справила? Четях Библията. Молах се. Представях си, че лежа на плажа в Малибу. Ако човек иска да издържи, трябва да поддържа духа си. Безсмислено беше да се надявам, че условията там ще се подобрят; човек може да намери покой на това място само ако е силен в сърцето си. Някои от затворниците попълваха бланки с искания и оплаквания, но аз не си направих труда — не и след като видях как надзирателите разкъсват една пред очите ми.

Дали негодува?

— Затворът ти отнема толкова много неща, като например доверчивостта. Нервна съм като котка. Наложих се да забраня на персонала си да стои зад мен. Може би сте забелязали, че всички те носят малки звънчета: временна мярка, докато си възвърна спокойствието. Но човек не бива да задълбава в мрачните си настроения. Съсредоточавам се върху бъдещето и се надявам да използвам мъдростта, която придобих там, за да помагам на другите. Трябва да се съсредоточавам върху положителното, иначе ще полудея. Истината е, че пропуснах онези години от живота на внука си, през които се изгражда характерът. Пропуснах раждането на сестричката му — скъпата ми внучка Моли. Те не ме познават и това е много болезнено за мен. Искаше ми се да помогна на дъщеря си да започне живота си като майка.

Не можах да окажа подкрепа на заварената си дъщеря Клаудия, която страда от биполярно... о, каква беше думата, когато човек се

мята от безумна депресия към странна приповдигнатост? Е, става въпрос за някакво умствено разстройство, клетото ангелче. Entre nous, тя няма голям късмет с — ще ти го прошепна на ухо — с мъжете. Един неин приятел от детинство наскоро се ожени, а тя беше тайно влюбена в него. Знам, че беше ужасно ревнива... искам да кажа, че много се разстрои. Но както винаги беше толкова смела. Продължава да върви напред, да се развива, да пише малките си статийки за диети със зелена супа и така нататък — толкова благородно. Но семейството е нещо много важно, то ти помага да запазиш разума си и се боя, че без мен, нейната опора, тя е била доста обърквана.

Чувам тихо ръмжене някъде до краката си и едно яркорозово кученце шицу се облекчава върху глезена ми.

— Бейби! Лошо момиче такава! Цяло щастие е, че ботите ви са изкуствени, а не кожени! О, боже, липсвала съм й. Наех човек от зоопарк, за да се грижи за нея по време на отсъствието ми, но очевидно не е същото. Тя ми е като дъщеря и сега се държи ужасно. Мисля, че е травмирана от отсъствието ми.

А госпожица Иносънс травмирана ли е? Тя се усмихва.

— Както знаеш, в неделя ходих на църква. Беше важно да се помоля. Това, което дадох на Бог, той ми го върна многократно. Но съм по-чувствителна, отколкото мислят хората. Отначало имах панически атаки. Пространството там е толкова тясно. Металното легло е толкова грубо, а одеялото — толкова евтино. А тоалетната не ти предлага никакво усамотение — отчайващо унижително. Нощем замръзвах от студ. Освен това мразя бълхите и мишките. Отначало ми беше трудно да заспивам заради целия този шум — блъскането по стените и крясъците. Пазачите постоянно отварят и затварят онези огромни метални врати — сигурна съм, че го правят нарочно — и често чувах крясъците на другите затворници.

Тя се колебае и устата й потръпва.

— Отначало — нали мислех, че съм виновна в убийство — ме сложиха в една килия с убийца. Това здравата ме разтърси. Тя наистина си призна в известен смисъл. Не знам дали се е опитвала да ме уплаши, но със сигурност успя. Промушила своя съперница за сърцето на някакъв мъж. Каза ми: „Бих го направила отново, за да чуя писъците й.“ Мисля, че никога не съм била толкова уплашена.

Госпожица Иносънс потупва огромните си сини очи с опакото на ръката си и отпива от леденостудената кристална чаша „Баду“.

— За мое щастие я преместиха в друг затвор. — Замлъква и поклаща глава. — Голяма сила ми вдъхваше семейството ми и писмата, които ми изпращаха. Със зет ми, виконт Чатстън, поддържахме постоянна връзка. И, разбира се... — тя плесва с ръце — ... чудесен стимул беше да наблюдавам изумителното възстановяване на Джак.

Когато ме осъдиха, той се бе върнал в съзнание, но не знаеха дали отново ще проходи. А сега — ами, като го гледа, човек не би могъл да предположи, че нещо му се е случило. Разбира се, главата му никога няма да се оправи напълно — лекарите казаха, че е засегнат центърът на емоциите, — но аз пък казвам, че те не го познаваха преди, за да знаят какво говорят?

Какво? О! Всичко това са глупости, съчинени от пресата. Всичко е простено, забравено! Сега сме страхотни приятели, невероятно привързани един към друг! Ето защо всичко това е толкова смешно. След стилиста ми, той беше първият човек, когото видях — е, на практика бях заслепена от светкавиците на всички онези камери. Не обичам да привличам вниманието — по природа съм много сдържан човек, — но изпитвам уважение към публиката. Ако си постоянно пред очите ѝ, тя те подкрепя — а мен наистина ме подкрепи. Хората обожават хотелите ми и (сега вече не говоря за бизнеса) това означава толкова много за мен на лично ниво! Тогавя им го дължиш — дължен си да споделиш част от чудото на живота си, както добрите, така и лошите неща.

Но да, посетих Джак. Моля? О, не. Забраних му да ме посещава в затвора. Забраних на всички членове на семейството ми да го правят. Клаудия дойде веднъж. Беше толкова болезнено да я видя там, ухаеща на външния свят. И категорично не желяех внукът ми да запази в паметта си това преживяване. Затворът не е място за деца. В това съм абсолютно убедена.

Госпожица Иносънс Ашфорд се усмихва към златната маса, която — освен с кобалтовосиньо матирано стъкло с гравирани портрети на Иносънс от страни — е покрита с фотографии в сребърни рамки на внука ѝ Джордж, малката Моли и сияещите им родители — защото Тим и Емили Фортлин са едно безкрайно щастливо семейство.

— Знам. Не е ли чудесно? Всички ги критикуваха, защото бяха толкова млади, но Емили винаги е познавала сърцето и чувствата си. Такова интелигентно момиче е. Дори графът се осъзна.

— А сега — привежда се тя напред — имам среща с една благотворителна организация, свързана със затворниците. Те вършат толкова полезна работа и, разбира се, ако мога да им помогна със съвет или с набиране на фондове... Мога ли да ти помогна с още нещо? Искаш ли да хапнеш нещо топло, преди да си тръгнеш?

Уверявам госпожица Иносънс, че всичко е наред, и тя ме целува сърдечно по двете бузи.

— За мен беше удоволствие да се запознаем — казва тя и ме стиска забележително силно за раменете. — Толкова приятно си прекарах! Боя се, че говорих с часове! Ако имаш още някакви въпроси, обади се на помощника ми Джеймс — веднага ще те свърже.

Изпраца ме сама, като освобождава иконома с махване на ръка, и аз заставам на мраморните стъпала пред вратата ѝ, загледан в безстрастното лице на един каменен лъв. Още съм задъхан и заплепен от срещата ни. Чарът на госпожица Иносънс е хипнотичен, а липсата на самосъжаление — удивителна. Читателю, той трябваше да се ожени за нея!

„Сънди Таймс“

[1] Адвокат, който има право да пледира пред висшите съдебни инстанции. — Б. пр. ↑

[2] Американският математик Тед Качински, който за периода 1978–1995 година изпраца 16 бомби до университети и авиолинии, като причинява смъртта на трима души и ранява повече от 20. Прякорът „Унибомбер“ (Unabomber) идва от „UNABOM“ („UNiversity and Airline BOMber“) — името, с което ФБР нарича неговия случай, преди самоличността му да стане известна. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи: на английски „невинна“ (innocent) звучи почти като името на Иносънс („Невинност“). — Б.пр. ↑

ИНОСЪНС

Сентрал парк, Ню Йорк, 2004

Иносънс си тананикаше сама, докато грациозно се движеше по пързалката с леко свистене. Белите ѝ кьнки се плъзгаха по леда със задоволителна бързина. Леденият въздух щипеше кожата ѝ и караше очите ѝ да се навлажняват. Тя започна да кара по-бързо, наслаждавайки се на вятъра в розовата си коса. Усмиваше се за пред камерите, усмиваше се на ясното синьо небе, усмиваше се на града. От тук сградите му изглеждаха компактни: високи и могъщи, но не прекалено близо, като приятелски великан, който я охранява от разстояние.

Онзи тъпак от вестника погълна жадно цялата история, без да се усъмни нито за миг. Интервюто ѝ с Опра също бе много успешно. Беше се представила като смирена, прощаваща, малко уплашена, но оптимистка. Бе показала снимки на внучетата си, бе отронила сълза, бе показала колко е смела. Бе обяснила защо е избрала да организира в Ню Йорк партито за освобождаването си: това беше град, който разбира страданието, показва кураж и при най-страшни обстоятелства и развява знамето на свободата. Все още бе малко обидена на британската „правосъдна“ система.

Партито щеше да се състои в „Епъл Кор“ тази вечер, но преди това тя и семейството ѝ се наслаждаваха на задушевен момент за пред пресата на откритата пързалка. Макар че никога нищо не бе достатъчно много, партито по случай освобождаването ѝ, на което гостите бяха окуражени да се облекат свръхбляскаво, определено беше малко: само хиляда души. Билетите струваха по три хиляди долара — освен този на Джак, който струваше трийсет хиляди — и приходите, разбира се, щяха да отидат при семействата на жертвите от единайсети септември.

Беше подбрано, беше ограничено, а електронните скенери до вратата представляваха същинско произведение на изкуството. Иносънс искаше голямо тържество и все пак мисълта за тълпи от хора я караше да потреперва: изпитваше ужас да не я прободат с нож. Това, разбира се, беше глупаво — щом не се бе случило в затвора, защо да се

случи сега? Но това рационално обяснение не можеше да заличи страха ѝ; ужасът, че може да се случи, беше също толкова лош, колкото ако се беше случило. Удивляваше се, че се бе чувствала по-сигурна в затвора, отколкото навън.

Тя придърпа коженото палто от бял сибирски тигър — „Разбира се, че е изкуствено — бе казала на онази уличница от «Пост». — Просто имитацията е много добра“ — по-плътно около себе си и се завъртя. Разнесоха се аплодисменти. Тя се усмихна, заби пета в леда и се плесна с ръка по устата, сякаш се опитваше да заглуши веселието си. Това, което ѝ бе липсвало в затвора, беше загубата на социалния ѝ статус, фактът, че вече никой не ѝ се възхищаваше и не я ласкаеше. Прекрасно беше да се чувства отново важна, да се суетят около нея.

Това бе първична човешка нужда — да се суетят около теб. Американците го разбираха така добре. Англичаните бяха прекалено съсредоточени в достойнството си и в това да не ги обвинят, че се перчат. Американците знаеха как да празнуват постиженията си; тук успехът не се смяташе за нещо срамно. Отсега нататък Иносънс щеше да прекарва повече време в САЩ; повече време във великолепната резиденция в Холивуд Хилс. Сега, когато вече не беше зад решетките, копнееше за живот на открито, за пространство, сред което да броди, за слънцето и морето, за планините и големите показни коли.

Клаудия се плъзгаше унило по леда. Днес изглеждаше особено нещастна и изнервена. Не спираше да хвърля поглед през рамо. Тя бе най-неподходящият човек, когото да поканят за фотосесия, най-неподходящия в целия свят. Сега, след като Алфи се бе оженил за гаджето си с конското лице, тя скиташе напред-назад като загубено кученце. Така и не се възстанови от факта, че се бе влюбила в собствения си баща — каква глупачка!

Иносънс се усмихна, когато Емили и Тими преминаха покрай нея, хванали Джордж за ръце. Бавачката и малката Моли им помахаха отстрани на пързалката. Иносънс се гордееше с Емили. Дъщеря ѝ бе умно момиче. Бе успяла да се превърне в любимка на британската преса; бе намалила рязко броя на интервютата, но след раждането на Моли се постара да изпрати колекция страхотни, грижливо подбрани снимки безплатно на всеки вестник и всяко списание. Сега Тими бе завършил с добър успех история на изкуството и работеше в галерия в

Челси, а Емили имаше основания да се надява, че един ден все пак ще живее в замък, и бе успяла да се върне в правия път.

Бе създала свой собствен парфюм и модна линия (за магазини за широката публика, но на харизан кон зъбите не се гледат) и дори бе станала модел за нея. Освен това бе успяла да сложи името си в страницата за мода на едно от изисканите лъскави списания. Говореше се за буйната ѝ младост, но оттогава бе изминало много време.

Макар и неохотно, Иносънс остана впечатлена от уменията за оцеляване на дъщеря си. Емили ѝ бе върнала всяко пени от издръжката, която Иносънс ѝ даваше, преди да я затворят. Навярно бе задържала големите кинти, но все пак жестът беше хубав. Иносънс подозираше, че Емили все още е бясна на семейството — на Джак, задето бе предпочел Клаудия, и на Клаудия, задето бе предпочетена, — но сега, когато вече не тънеше в бедност, можеше да държи гнева си под контрол.

Иносънс тайничко си мислеше, че бедняшкият период се е отразил много благотворно на дъщеря ѝ. Емили вече не очакваше другите да ѝ наливат питиетата.

А къде беше Джак? „Страхът от отрицателната публичност“ беше нещо прекрасно. Този страх го бе заставил да скочи в самолета (е, може би не точно да скочи) и да изиграе ролята си в тази шарада на щастливо семейство. А, ето го, с черно кожено яке. Боже господи, приличаше на Джордж Буш от периода, когато се мъчеше да изглежда „модерен“.

— Джак, сладурче, ела при мен на леда! — изкрещя тя и се ухили, когато обективите на десет камери се завъртяха към него.

Той се засмя, макар и с усилие, а наблюдателите се приближиха към него.

— На драго сърце, скъпа — изрева той в отговор. — Но предпочитам мъжките спортове. Не обичам да се въртя напред-назад. Ще съм се вкопчил в китката ти така, сякаш съм те оковал с белезници — ще си помислиш, че отново си в пандиза!

Тя се опита да придаде на гласа си развеселена нотка, но не успя.

— О, стига, скъпи! Не се дръж като старец! Арtritът ти е съвсем лек. Ела, само едно завъртане на леда. Не те моля да се ожениш за мен!

Той ѝ показа среден пръст. Последва луд хаос от въртене и щракания. „Проклятие!“ Ето какъв беше проблемът с увреждането на предния дял на мозъка. Джак се бе превърна в бреме. Вече не можеше да прецени кое е социално приемливо. Емил и бе много огорчена, както сподели с „Мейл он Сънди“, когато той бе изпратил за първия рожден ден на внучката си картичка с текст: „Честит рожден ден, скъпа Моли. С любов, Джак.“ Дори и секретарят на графа се подписваше с „дядо“.

Иносънс вдигна вежда и елегантно слезе от леда. Патрис я очакваше с горещ шоколад и цигара.

— Благодаря, скъпи.

Тя се отправи към Джак и седна до него.

— Ужасно си остарял — прошепна в ухото му с любяща усмивка.

— В бяло изглеждаш дебела — отговори той и разроши косата ѝ. Знаеше, че не понася някой да я пипа.

— Съжалявам те. Много е тъжно да си едновременно вдовец и сакат — въздъхна тя и го погали по челото. — Когато не си правил секс от шест години — имам предвид, без да се налага да плащаш за него, — имаш право да си кисел.

Той се разсмя гръмогласно, но Иносънс със задоволство отбеляза, че веселието му е принудено.

— Говори само за себе си, дебеланке — прошепна той и я удари по коляното с доста болезнена привързаност. — Или успя да си намериш няколко дрогирани крави, с които да си играеш в пандиза?

Тя се засмя гръмогласно и деликатните ѝ ръце обхванаха гърлото ѝ, макар че в този момент ѝ се искаше да стисне неговото.

— „Дрогирани крави“ ли, Джак? О, скъпи, да не би отново да си слушал „Асуад“? — Отметна косата си назад (нито един кичур не помръдна). — И, сладкишче, знаеш, че си падам и по двете резби. — Усмихна се. — Би било глупаво от моя страна да разчитам само на мъжете за каквото и да било. Защо да ограничавам опциите си? — Пауза. — О, забравих. Ти изобщо нямаш опции. — Намигна му. — Бъди добър за пресата и по-късно може да ти дам да гледаш.

Тя стана и кимна на Джейми, който плесна с ръце.

— Моля, гостите, които имат нужда от транспорт до „Епъл Кор“, да дойдат насам — оповести той. Ню Йорк си имаше своите

фалшифицирани традиции и тези вонящи, теглени от коне файтони, които се въртяха около Централ Парк, бяха най-лошата от тях. Иносънс не можеше да измисли нищо по-ужасно от това да седи във файтон под пълно с бацили и бълхи одеяло, теглена от пърдящо пони, чиято задница се намира само на сантиметри от лицето ѝ. Затова бе наела всички тях да закарат членовете на семейството и някои подобрани гости на партито, но тя щеше да пътува с розова, подобна на тиква карета, теглена от четири бели жребеца. Бог да благослови Америка!

За разлика от Джак, Иносънс знаеше кое прави едно парти наистина добро. Караокето. О, да, имаше и друга музика. Всички тези крале и кралици на попа си бяха строшили краката от бързане да ѝ предложат услугите си заради благотворителността — боже, колко прозрачни бяха! Затова се бе съгласила неколцина от тях да дойдат и да си изпеят песничките. Джъстин изглеждаше много мило момче, а това със сигурност нямаше да навреди, макар че музиката на нито един от тях не ѝ допаднаше. И, разбира се, беше голям комплимент, че „АББА“ предложиха да се съберат отново за случая. Но дали пък „АББА“ нямаше да я накарат да изглежда стара? Как ѝ се искаше „Спайс Гърлс“ да не се бяха разделяли!

Освен това Иносънс обичаше хора, които умеят да се обличат добре. Майната ѝ на Одри Хепбърн — нейната икона по отношение на облеклото беше Пи Диди, мъж, който не се страхуваше да облече кожено палто или да се нагизди с диаманти. Един от най-отвратителните аспекти на живота в затвора беше, че я принудиха да носи евтини, бодливи, грозни дрехи, същите като на всички останали. Сега, когато бе навън, отново можеше да използва висшата мода като барометър за богатството и положението си в обществото; можеше да изплува над бедняците, защото когато Карл Лагерфелд създаде цяло розово ластично трико от мохер в нейна чест, той постави всички други претендентки на местата им.

Днес носеше прилепнало горнище от розов атлаз на „Диор“ над рокля с голи рамене и втъкани пайети, кристали и бижута на стойност четирийсет хиляди лири (Галиано беше още един моделиер, който обичаше екстравагантното и не можеше да понася скръндзите), диамантена тиара и червени обувки от шведска кожа от „Мери Джейн“. Наслаждаваше се на чувствения допир на скъпи платове до кожата ѝ. Всъщност сега, когато бе свободна, я възбуждаше буквално всичко.

Каза на Джак истината — наистина бе изучакала няколко кучки зад решетките. Момичешка власт и тъй нататък. Но нищо не можеше да се мери с един хубав мъжки член! Както винаги, враждебността на Джак ѝ се струваше привлекателна, макар че тя нямаше да означава нищо, ако не си бе възвърнал мускулния тонус. Физиотерапевтът му заслужаваше медал за заслугите си към женския род. Един от малкото пъти, когато се бе разсмяла в затвора, беше, когато получи набързо надрасканото писмо на Емили — тя рядко пишеше, — описващо ужаса ѝ да зърне краката на баща си под болничната му нощница. „Левият му крак определено изглеждаше съсухрен. Отврат!“

Сега, след стриктен режим на Пилатес, физиотерапия и протеини, всяка твърда мъжествена изпъкналост бе там, където трябваше. На кого му пукаше за мозъка? Иносънс се опита да не се изкиска. Би могла да го примами в апартамента на най-горния етаж. Ако беше в настроение, можеше да покани и оная тъпа руса наследница от Източния бряг да се присъедини към тях.

Момичето беше двайсет и осем годишно, със светла коса и тъмни вежди, толкова глупаво, че на човек можеше да му падне ченето, не беше прекалено слабо и се казваше Мъфи... Бъфи... Флъфи? Иносънс не можеше да си спомни. Все едно, това момиче беше от хората, които човек си умира от удоволствие да вкара с удари в леглото си.

А в момента Иносънс наистина искаше да удари някого.

Застана на балкона, за да произнесе поздравителната си реч, и огледа помещението. Всичко бе съвършено. Хайверът бе докаран със самолет от парижкия „Петросиън“ на булевард „Робъртсън“ в Ел Ей. Това бе дълъг път, но желанията на Иносънс не търпяха пречки. Коктейлите „Маргарита“ с ягоди бяха превъзходни. Новите стъклени полилеи на „Бакарат“ придаваха на обстановката вълшебен чар. Всички гости бяха великолепно облечени. И все пак Иносънс бе неспокойна. Във въздуха витаеше напрежение, което я караше да настръхва, и тя знаеше кой е източникът му. Завъртя се.

Клаудия, седнала тъжно на един стол. Глупаво дете! С това изражение можеше да пресече мляко.

През ума на Иносънс премина мисълта, че залата е утихнала и хората гледат с очакване нагоре с леко помрачени от объркване усмивки.

Тя припряно изписа на лицето си ангелско изражение.

— Добре дошли — измърка тя, докато Патрис ѝ подаваше микрофон. — Добре дошли и благодаря. Благодаря ви, че сте тук. Щедростта и подкрепата ви означават много за мен — за мен и за смелите граждани на Ню Йорк.

Ако успееше да вмъкне думичките „храбри“ и „високодуховити“ — имаше ли изобщо такава дума? — можеше дори да спечели оная кучка от „Пост“.

— Мисля, че много малко от нас водят живот, недокоснат от скръб или трагедия. Каквото и да е общественото ни положение, каквато и да е банковата ни сметка, каквито и дрехи да носим, каквито и коли да караме, в каквато и къща — или къщи — да живеем, загубата на онези, които обичаме — временна или постоянна, — може да сполети всички ни. Но нека не се озлобяваме! Нека сме благодарни! И нека си спомним, че загубата е цената на любовта, а фактът, че имаме любов и храброст в сърцата си, трябва да ни вдъхне надежда. Нека не губим духа си! Нека останем... високодуховити! С тази мисъл сега подканвам всички ви да танцувате, да ядете и пиете и да чествате живота. Наслаждавайте се на прекрасните и чудни дарове, които той ни предлага, без да забравяте лошото. И като стана дума за това, пия за Джак. Всъщност пия за цялото си обично семейство. — Мили боже! Патрис бе станал прекалено поетичен — за в бъдеще трябваше да внимава! — Благодаря ви... а сега се наслаждавайте!

Избухна буря от аплодисменти и бунт от светкавици на фотоапарати. За кратко Иносънс позира за всички, извърната елегантно на една страна, с наведена брадичка и изнесено напред рамо — човек не бива да изглежда широк, — а после грациозно се понесе надолу по витото стълбище. Ако през следващите трийсет минути не получеше едно хубаво чукане, щеше да полудее. Но трябваше да уреди нещо преди това. Ето я малката госпожица.

— Клаудия! — изръмжа Иносънс. — Трябва да поговорим.

Клаудия подскочи. Изглеждаше старомодна с жълтата атлазена рокля без презрамки, която висеше на гърдите ѝ.

— Какво ти става? Изглеждаш, сякаш си се учила на стил от Гуинет Полтроу!

Единственият отговор на Клаудия бе да вдигне рамене.

Иносънс я стисна за предмишницата и я завлече в една странична стая. Едва тогава забеляза, че тя носи кафяво куфарче.

— Какво е това, мамка му?

— Нищо.

— Не приказвай дивотии! Това е парти, не конференция. Изглежда странно и не на място. Какво е и защо приличаш на гърмян заек? Спри да се мръщиш, скъпа, или публиката ми ще си помисли, че не се радваш за мен.

Наистина се вбесяваше — Клаудия пишеше за няколко прилични списания, но нито веднъж не я бе помолила за изключително интервю.

Клаудия погледна към пода и Иносънс почувства как я изпълва безмерна ярост. Тропна с крак и изкрещя:

— Гледай ме, когато ти говоря!

Клаудия бавно вдигна глава и я погледна право в очите.

— Става дума за Емили — измърмори тя.

Иносънс почувства раздразнение.

— За какво говориш? Емили е добре.

— Какво за мен? — обади се ясен, възмутен глас.

Иносънс рязко се завъртя.

— Не се промъквай зад гърба ми! Господи!

— Емили. — Клаудия беше станала бяла като мляко. — Трябва да говоря с теб.

Емили кимна пренебрежително.

— Добре, но по-късно. Тими обожава „АББА“, а аз няма да пропусна „Танцуващата кралица“.

Клаудия беше позеленяла. Иносънс не си бе давала сметка, че е възможно човешката кожа да придобие наистина зеленикав оттенък. Забележително. Подхождаше на очите на Клаудия, но не правеше нищо за роклята.

— Децата още ли са будни? Искам да ги покажа. Толкова е трудно да спечелиш симпатията на „Ню Йорк Таймс“.

Емили поклати глава.

— Бавачката ги слага да спят, майко. Тя много държи на стриктния режим. Не ѝ се бъркам. Все едно, дадох изключително интервю на „Пост“. Много им хареса, че децата получават традиционно английско възпитание. Измъкнахме горкото бебе от анцуга на „Диор“ и го навлякохме в онези отвратителни кадифени панталонки, а на Джордж трябваше да обещаем мотопед, за да го накараме да облече шотландска поличка. Използваха за сесията някои

от старите ни дрехи. Кой беше фотографът — Дейвид Лашапел? Много е приятно да се работи с него, истински художник. Чувствах се така, сякаш заснемаме музикален клип. Стилистката ми е работила с Джей Ло и Бионсе, а гримьорът ми — с Дженифър Гарнър и Ума Търман. Наистина знаят какво правят. Вибрафонът беше страхотен! Тими направо заплени журналистката. Разказа ѝ за древното проклятие на семейство Фортлин — нали знаеш, суеверието, че ако френското грозде, което расте край рова, загине, ще загине и мъжката линия. Истината е, че загива всяка година заради шибания студ, а графинята просто засажда друго на негово място, така че графът да не разбере, защото ще откачи. Освен това ѝ разказа за призрака в Синята стая. За последните пет години са го виждали пет пъти. Носи елизабетинска яка и винаги чете книга; изглежда много съсредоточен върху страницата си, макар че няма глава. Аз не съм го виждала, но графинята го е виждала, а също и готвачката. О, разказа ѝ също и какъв активен родител е, как всяка вечер чете на Джордж „Вятър във върбите“... но не спомена, че Джордж я ненавижда и на драго сърце би предпочел комикса за Спайдърмен. Тя обаче изгълта всичко на един дъх; мисля, че прекара с нас цели четири часа. Каза, че искала да види как се държим като семейство, и остана заплениена. Беше впечатлена, че използвам услугите на бавачката само шест дни в седмицата и че карам готвачката да приготвя на децата екологична храна, както и че съм постигнала съвършения баланс между дома и работата си, а съм само на дваайсет и две. Беше доста нахална — попита за любовния ни живот! Но не ми пука. Сексуалният ни живот е страхотен. Казах, че сме настроени много... приключенски и как това, че си млад, те кара да чувстваш, че можеш да направиш всичко, без да се уморяваш. Не ги разбирам тези уморени майки. Предполагам, че раждат, когато остаряят — да речем, на трийсет. Все едно, смятам, че е важно да имаме време за себе си като двойка, а не всичко да се върти само около децата. С Тими излизаме заедно всяка събота. Ходим на благотворителен бал или на мюзикъл, или до Бермудите за спа, защото, както казва Тими, се влюбихме в събота и заченахме Джордж в събота. Затова ми пише любовна бележка всяка събота, за да отбележи случая — толкова е внимателен! От устата ѝ направо се точеха лиги, сякаш искаше да каже: „О, боже мой, защо не мога и аз да намеря такъв мъж — чувствителен, уверен и с шибан замък!“ Мисля, че завиждаше, но

не мога да я обвинявам. Извадих такъв късмет с Тим. Той се интересува дори от дрехите ми. Даде ми невероятна идея за пролетната линия — да сложим под разкроените атлазени поли органза, както и да прибавим капка лимон към соса за салатата. Каза, че ако ще го рекламирам, е задължително да не повърна, когато го опитам. Той е изцяло променен. Както и да е, мисля, че тя си отиде да напише интервюто за следващия брой, така че ще прочетете всичко за нас утре!

— Значи... не искат да говорят за мен... като Ла-Ла?

— Баба, майко. Просто го кажи. Не.

— Добре, разбирам. Макар че ми се струва малко странно. Би трябвало аз да съм сензацията, след като току-що са ме освободили след пет години, несправедливо прекарани в затвора, докато ти даваш изключителни интервюта за „личния“ си живот почти всяка седмица.

— Мисля, че знам защо...

— Здравейте, здравейте на всички! Какво е това, среща на майките? Ангелче, от цяла вечност те търсят. Ще започнат с „Пари, пари, пари“...

Тими изглеждаше ослепително с вечерното си сако: намазаната му с брилянтин увиснала коса изглеждаше толкова изискана и пригладена. Тези богаташи и техните подобни на манекенки съпруги раждаха красиви деца. Емили не го заслужаваше — тази малка разглезена крава!

— Е, добре, скъпа, свирят твоята песен, затова тръгвай и не ни обръщай внимание.

Това беше прекалено. Каква лигла, да краде цялата светлина на прожекторите! Която и да било друга вечер Иносънс нямаше да има нищо против, но това беше нейното парти, нейният ред да блесне.

— Всъщност може би трябва да почакаш, Емили. Само минутка, докато...

— Боже господи! Клаудия, какво ти става, мамка му? Като комар си, не спираш да бръмчиш в ухото ми! Просто го кажи най-после и сложи край на мъките ни!

Иносънс изгледа злобно Клаудия. Емили също спря с повдигната вежда и ръка на елегантния хълбок. Изглеждаше зашеметяваща с розовото горнище на „Вера Уонг“, белите микрошорти от „Прада“ и

златните сандали на „Кристиан Лубутен“ с платинени токчета. Тими изгледа балдъзата си отвисоко над римския си нос.

Клаудия сведе глава и бавно отвори куфарчето.

— Какво, по дяволите, си сложила там? Бомба ли?

— Не точно, но... почти толкова лошо. Не, Иносънс, отпусни се. Е, не се отпускай, но... Тими, мисля, че трябва да разбереш за какво става въпрос. „Нюс ъф дъ Уърлд“ ще го публикуват утре и мисля, че са предупредили „Пост“. Всъщност се изненадвам, че репортерите още не са ти се обадили.

Иносънс погледна зет си. Той сякаш щеше да повърне.

— Както знаеш, Клаудия, семейното правило гласи, че... — Той се усмихна на жена си с напрегнато изражение и сграбчи ръката ѝ. — Че в пет часа следобед в събота мобилните телефони се изключват. Нищо не е толкова важно, че да не може да почака до понеделник сутринта, а ако е свързано с децата, бавачката може да изпрати Джони, помощник-иконома, с кола. Ако става дума за работа обаче, знае, че не бива да ни прекъсва. Всъщност получих няколко... любопитни съобщения от репортери, но не говоря с никой представител на четвъртата власт, освен ако разговорът не е бил официално одобрен от пиар агента на Емили.

Нещо определено не беше наред. Гласът му звучеше почти истерично. Тим бе ужасен, паникьосан.

— Ами, Тими... Познавам някои хора...

— Всички познаваме някои хора, Клаудия, така че защо не ги накараш да млъкнат? Защо не ги накараш да се разкарат, по дяволите? Това е възмутително! Дадох инструкции на адвокатите си и те ще ги дадат под съд...

— Тими, не можеш да дадеш един вестник под съд, задето е написал истината. Разполагат със снимки. С много снимки. Снимки отпреди шест години, на онзи остров; снимки от миналата седмица, на Хампстед Хийт. И ако нямаш нищо против, че го казвам, Тим, всичко това ми се струва должно. Отвратително, когато имаш жена и семейство. Знаеш ли, вестниците дори си имат кодово име за теб. Наричат те „Дука на Йорк“.

— Ехо? Да не би внезапно да съм станала невидима? Какво, по дяволите, става тук? Ако обичате, може ли някой да ме просвети?

— „Дука на Йорк“? Не съм дук, граф съм! Или поне ще бъда. Какво, по дяволите, означава това?

Иносънс започваше да се чувства странно. Обземаше я онова чувство на „О, господи, не!“ То започна със студена тежка буца, която се сви в стомаха ѝ, плъзна ледените си пръсти нагоре по гръбнака ѝ и се уви около врата ѝ с влажното давещо усещане на „Не мога да дишам!“. Тя прочисти гърлото си.

— Виконте — каза тя и чу високата нотка на паника в собствения си глас. — Какво става? Да не би да не сте били изряден? Да не би да сте направили нещо ужасно? Да сте подписали закон против лова, да сте гласували за либералните демократи? Какво точно, скъпи мой, пазите в тайна от нас?

Клаудия бавно отвори куфарчето. Ръцете ѝ трепереха. Сноп черно-бели снимки се изплъзна от пръстите ѝ и се разпиля на пода.

Всички погледнаха. Всички видяха.

Емили ахна.

Никой не проговори.

А после Емили с бързо движение грабна една от снимките. На нея се виждаше съпругът ѝ, прегърнал едно дърво. На лицето му бе изписан екстаз, докато някакъв мъж с вълнена шапка го яздеше...

— „О, великият стар дук на Йорк — каза Емили с глас, ясен като църковна камбана — ... мъже десет хиляди имаше той...“^[1] — Тя изпусна фотографията. — Сега ще тръгвам. Ще се... махна. Ако вестниците искат коментар, кажете им... че съм подала молба за развод.

Иносънс почувства изтръпване. Започна в лявата ѝ предмишница и пропълзя чак до върховете на пръстите ѝ. Тя сви дланта си в юмрук.

— Тими?

— Да?

Сега сърбенето бе изчезнало, заменено от болка. Тим стискаше носа си с две ръце. Между пръстите му се стичаше кръв.

— Благодаря ти, майко — прошепна Емили. — И аз не бих могла да се изразя по-добре.

— Съжалявам — обади се Клаудия. — Просто... исках да те предупредя.

— Супер... да... много благодаря. — Емили направи пауза. — Клаудия, мога ли да те попитам нещо? Ти от аутизъм ли страдаш, или

си просто бавноразвиваща се?

После се обърна към Иносънс:

— Мамо, кажи на бавачката, че ще... изпратя да я доведат с децата при мен след... да кажем, седмица. Не искам да са наблизо, в случай че... не съм на себе си.

Обърна се към съпруга си:

— Знай това. Обичах те. Замъкът беше просто бонус. Може би един ден ще мога да ти простя, задето ме предаде по най-лошия, най-отвратителния начин. Не говоря за секса с други мъже. Говоря за цялата свинщина, за всичките лъжи, за измамата. Целият ти живот с мен е бил само една страхлива преструвка. Може би един ден ще мога да ти простя всичко това. Но докато дишам, никога, никога няма да ти простя, че предаде децата ни. Мразя те. Ти разруши живота ми и се надявам да гниеш в ада.

— Емили! — извика Тим. — Чакай!

Емили се извърна леко.

— Моля те! Моля те, не си отивай — замоли се Тим. — Все още мога да ти предложа... това, което искаш. Мога да ти предложа сигурност.

Погледът на Емили можеше да обели боята от стена.

— Сигурност ли? — повтори тя. — Глупак! Сигурност мога да получа и в някой шибан затвор! Аз не съм ти някоя кукличка от петдесетте години, задник такъв! Ти не ме спасяваш от скучен монотонен живот на попълване на документи и разнасяне на кафе. Момичетата като мен не се задоволяват със скапан живот с някакъв задник в замяна на освобождаване от работа. Искаме нещо повече от шибани обеци и нова прахосмукачка за Коледа от някой мъж, на когото не му пука за нас. Няма да мълчим и да се усмихваме, докато вие се чукате наляво-надясно, защото не можем да платим сметката за телефона сами! Ще работим в някой магазин и това ще ни хареса. Искаме да сме честни, да можем да погледнем децата си в очите. Не можете да купите мълчанието ни; не можете да ни платите да се съгласим с идиотската ви идея какво заслужаваме. Жените като мен са по-умни, шибан шибаняко! Искаме пари и любов, искаме целия шибан пакет и ще си го вземем сами, защото сме умни и секси и някакъв си нещастник с малко лири в джоба не е единствената ни надежда...

От гърдите и се изтръгна задавено ридание и тя хукна навън.

Иносънс запали цигара.

— Разкарайте се.

Тими и Клаудия излетяха от стаята.

Внезапно Иносънс седна на пода. Никога, дори след милион години, не би го направила при обичайни обстоятелства, не и в рокля от „Диор“.

Загледа се с невиждащи очи в димящото връхче на цигарата. На блестящата ѝ розова пола падна малко пепел. Когато я изтърси, остана сиво петно. Въздъхна и поклати глава. Джак и наследницата от Източния бряг се бяха отгървали — либидото ѝ бе спаднало до нула.

— Боже господи! — промърмори тя. — Този живот е страшно скапан.

[1] Детска песничка. Смята се, че е свързана с Ричард, херцог на Йорк, и с поражението му в битката при Уейкфийлд (30 декември 1460) по време на Войната на розите, продължила повече от 30 години и завършила с победа на рода Ланкастър и основаването на династията на Тюдорите (1483 г.) — Б.пр. ↑

МАРК, ЛИЧЕН АСИСТЕНТ НА ГОСПОДИН ИТЪН САМЪРС

Двайсет и един километра над Финикс, Аризона, март 2005

— Дърпай по-силно, Марк! Почти намериха контролната зона!

Той се опита да си поеме дъх — силата на ускорението смазваше гърдите му, ребрата му бяха станали на пудра — и дръпна джойстика, за да го обърне. Военният самолет се завъртя на деветдесет градуса и той почувства как кръвта се оттича от главата му. „Не припадай, не припадай, напрегни краката, стегни корема — съпротивлявай се, по дяволите!“

— А сега давай. Удари го!

Самолетът се разтресе срещу ясното синьо небе. Марк зърна врага от дясната си страна, сърцето му неудържимо биеше.

— Имаме визуален контакт. — Оголи зъби и стисна ударника. Пилотската кабина зазвъня от тракането на обстрел с автоматичен пистолет, а от другия самолет се вдигна дим. — Ударен е! Улучи го, войнико! Спечелихме!

Цялото тяло на Марк пулсираше от триумф. А може би просто целият трепереше. Адреналинът го наелектризираше. Това бе най-страхотното, най-ужасяващото нещо, което бе правил през живота си — тази рискована маневра, която му бе възложил инструкторът. Той беше Маверик. Беше изключително, страховито. Той, Марк, бе спечелил въздушния бой. Беше невероятно, дори когато полетя надолу със скорост четиристотин километра в час, а главата му се превърна в гюле, чието огромно тегло заплашваше да прекърши гръбнака му надве като франзела. Той бе спечелил, спечелил, спечелил... о, мамка му!

— Може ли да го направим отново, Скип? — попита той. — И този път трябва да загубим.

— Хубав опит, приятелю — каза Итън, докато ухилено сваляше авиаторските очила „Рей-Бан“ и потупваше Марк по рамото. — Но не се опитвай да се мериш с най-добрия!

Марк засия, когато вторият пилот стисна ръката на Итън и каза с леко заекване:

— Готов съм по всяко време да летя с вас, господин Самърс.

Без изненада видя как професионалистът — мъж, свалил четири вражески самолета от небесата над Ирак — се изчерви и добави:

— Сигурен съм, че го чувате постоянно, но ние сме големи почитатели на работата ви, господин Самърс. Ще бъдете ли така добър да... ще бъдете ли така добър да ми дадете автограф за жена ми?

Итън бе щастлив, така че и Марк бе щастлив. Работата бе свършена. През последния месец двамата бяха вземали уроци по въздушен бой за напреднали, бяха преследвали анаконда в едно бразилско езеро, бяха яздили бик в Монтана и бяха стреляли с оръдията на истински танк чийфтан. Не че Итън не изпитваше удоволствие да се носи по кристалните вълни край Малибу до Камерън и Матю, но през повечето време искаше адреналинът му да е повишен. Итън живееше заради истинската опасност, следователно задачата на Марк беше да му я осигурява.

Марк обичаше да си мисли, че до момента е свършил добра работа.

Освен това прекарваше половината си живот в състояние на неистов страх. Докато летяха обратно към Бърбанк с частния хеликоптер, краката му още трепереха, а потта се лееше от тялото му. Пустинята бе безумно гореща; да дишаш в тази жега бе като да се опитваш да дишаш в нагрята фурна. Но по някакъв начин Итън успяваше да остане любезен и хладнокръвен, докато Марк се вареше като картоф. Но въпреки ужаса тръпката беше несравнима! Не обичаше хеликоптера — дяволски начин за летене, — но след военния самолет сегашният полет приличаше на кротка възрастна дама.

Обичаше да съобщава на дребните хорица с какво си изкарва хляба: главен личен асистент на господин Итън Самърс. Гледаше как очите им изскачат, а челюстта им увисва от възхищение. И точно така трябваше да бъде. Той, Марк, бе пазителят на портите. Той беше човекът, който будеше една от най-големите звезди на Холивуд с тройно еспreso в чаша от „Версаче“ всяка сутрин; той бе този, който сортираше всяко обаждане по важност и следователно той бе този, на когото целуваха задника и когото засипваха с рушвети (подаръци, скъпи подаръци), защото той бе ключът, той държеше силата. Кралят

се вслушваше в съветите му; всеки, който искаше нещо от господин Итън Самърс, трябваше да мине през Марк и всички го знаеха.

Всички дребни хорица ревнуваха от начина му на живот, достоен за холивудска знаменитост, и имаха право. Само ако знаеха!

Бяха напуснали вилата на брега на Малибу в три часа сутринта. Итън се бе хвърлил набързо в басейна, бе изял няколко белтъка и буритос със зеленчуци на пара, а после двамата бяха скочили във ферарито 250 джи ти „Берлинета Лусо“ от 1963 година, за да стигнат до летището. Колата бе втора ръка и бе навъртяла над осемдесет хиляди километра, но човек е готов да прости всичко на една кола, ако предишният ѝ собственик е Стив Макуин.

Марки не плуваше, но когато беше в настроение, обичаше да седи в горещата вана или на балкона и да зяпа задника на момчето, което чистеше басейна, или спокойните сини води на Тихия океан, блеснали на слънцето отвъд грижливо поддържаните ливади.

Само че отдавна не бе имал такова настроение. Трябваше да се занимава с много административни въпроси и не се доверяваше на никой друг да ги свърши. Разбира се, Итън имаше хора за това — агента, прес агентите, адвокатите, мениджъра, — но Марки беше неговото другарче, човекът, който го поправяше, най-близкият му приятел.

Марк познаваше истинския Итън — рядка привилегия, с която се гордееше. Възхищаваше се на работодателя си, задето успяваше да поддържа известна загадъчност, както някогашните звезди. Можете ли да си представите Кари Грант да разказва пред някакъв таблоид какво яде на закуска? Това изобщо не ви влиза в скапаната работа! Марк беше почитател на старомодния стил в шоубизнеса: когато играя роля, е по-добре да не знаеш кой съм.

Беше истински позор, че някои журналисти не бяха съгласни с това убеждение, но страхотният юридически екип на Итън се състоеше от изкусни, всезнаещи и непростяващи хора. Тези, които се опитваха да изкарат по някой долар чрез разпространяването на лъжливи и обидни клевети, бяха смачквани като мравки. Итън държеше да запази личния си живот само за себе си. И очевидно това поведение действаше: спечелването на „Оскар“ бе подействало като магия. Молбите за среща, планините от сценарии, поздравленията продължаваха да се сипят и сега, седмици по-късно. Марк бе уредил да изпращат повечето

букети в болницата „Сийдърс Синай“, както и шоколадовите тарталетки и кошниците с екзотични плодове. Сребристият мерцедес, часовникът „Брейтлинг“, диамантените рамки от „Луксориейтър“, бутилката „Шевал Блан“ от 1982, платинените бижута, костюмите на Марк Джейкъбс и Пол Смит, течно кристалните дисплеи: всички безплатни боклуци щяха да бъдат продадени на търг, а печалбите — изпратени в болницата за детски изследвания „Сейнт Джуд“.

Итън не беше като други, по-дребни звезди. Марк сви устни, когато си спомни как онзи задник от „Другари“ ровеше в торбичката с деликатеси в „Сънданс“. Итън не приемаше безплатни дреболии. Имаше достойнство и твърдо установени вкусове; нямаше нужда от „безплатните боклуци“. Нощта на Оскарите винаги беше страхотна. Марк обичаше да слуша за пикантериите, които пресата не отразяваше: стегнатото като барабан лице на Джон; Винс, направи си една шибана липосукция, покажи малко уважение; онова хлапе от тъпия „Хобит“ — колко педерастко; Джесика, популярното момиче, отврат; и, разбира се, беше се възхитил на великолепната реч, с която Итън посрещна награждаването си за най-добър актьор. Помнеше я дума по дума:

„Когато бях дете, единственото време, когато можех да гледам някой филм, беше, докато чаках автобуса пред витрината на магазина. Не можех дори да си представя, че някой ден ще участвам във филм и получаването на тази награда тази вечер ме изпълва със смирение, напомня ми откъде съм дошъл — общо взето, отникъде — и ми казва, че всяко дете, независимо колко бедно или онеправдано е, може да сбъдне мечтата си.“

Марк тайничко си мислеше, че е жалко, задето Итън се намираше в такъв етап на кариерата си, в който може да пропуска онези събития на червения килим, които не бяха свързани със собствената му работа — Марк ги обожаваше. Но както Итън бе доверил на „Венити Феър“ по време на едно от редките си интервюта, „човек постоянно има чувството, че или му целуват задника, или той

целува нечий задник.“ Това последното звучеше много сладко, сякаш Итън не обичаше да му целуват задника!

Но той беше почтен човек. Не приемаше безплатни боклуци от никого. Не обичаше да обсебва хората. Той беше единствената звезда, която не отсядаше в „апартаментите за гости“, които се появяваха във всеки прочут хотел или салон в Ел Ей в седмицата преди Оскарите. Презираше този договор с дявола: да се нахвърляш на безплатните продукти и процедури — от миенето на задника до шибаните порцеланови зъби, — а после да си заставен да позираш и да демонстрираш алчността си през вампирите от „Ин Стайл“ или „Пийпъл“. Обичаше всичко да е честно. Беше му по-приятно да си плаща за нещата, които получава. А наистина можеше да си го позволи. Когато някой живее на върха на планина, не е трудно да се досетиш, че е богат. Разположената му на двеста хиляди квадратни метра къща в Холивуд Хилс беше неописуемо страхотна. За да стигне дотук, му трябваша девет години тежък труд, но Итън винаги бе правил добър избор.

Марк се възхищаваше на къщата. Въртеше се из нея като патица в гнездото си. Не би могъл да се гордее повече, дори ако бе положил всяка тухла със собствените си ръце!

Огромният басейн за три милиона долара най-последно бе довършен. Строежът му отне две години. Имаше водопад и воден екран колкото гаражна врата, достатъчно плътен, за да може да се прожектира филм на него. В края на басейна се издигаше скулптура за четири милиона долара — Итън страшно си падаше по културата, за разлика от повечето скучни американци. Скулптурата беше... о, какво? Зашеметяваща творба на Арно Брекер — „Раненият“. Изобразяваше мъж, стиснал главата си от болка. Както би казал някой калифорниец, статуята бе абсолютно съдържателна.

Първото парти в басейна на Итън, миналата събота, седмица след връчването на Оскарите, накара хората да изпаднат в екстаз. Беше много по-хубаво от тъпите забави на Елтън, на които вечно се вдигаше шум около СПИН-а. Не можеше ли хората да се позабавляват поне пет минути, без някой да ги кара да се чувстват виновни? Партието надмина и тези на „Венити Феър“, дори и партието на студиото по случай Оскарите: аквариуми със златни рибки на тавана, който прокапаха и предизвикаха късо съединение? Стига! Със същия успех можеха да

боядисат няколко момичета със сребърна боя, да ги сложат в клетки и да заявят, че са тигри! Партито на Итън бе от старата школа: страхотна, вкусна и проста храна: хайвер, печено телешко, омари от Мейн. Десертът беше от „Пинкбъри“. Марк обичаше този с вкус на зелен чай; Итън предпочиташе ванилия. Тези десерти бяха пристрастяващи. Все пак хората трябваше да ядат нещо, така че беше само от полза, ако наоколо не се виждат мазнини и въглехидрати (всеки сам си избира с какво да се трови), в противен случай гостите щяха да ги изплюят.

Марк смяташе, че това е отвратително. Да го кажем с прости думи, поне десет от най-големите филмови звезди бяха болни от булимия в напреднал стадий. Всеки можеше да си изповръща червата, щом желае — но не и в японската тоалетна за шест хиляди долара на Итън. Очевидно химическите тоалетни не отговаряха на странните им очаквания. На тези хора обаче дори не им хрумваше да почистят след себе си, а бе ужасно неприятно да видиш бълвоч или още по-лошо — да усетиш гадния му мирис. Това бе подробност, която Марк смяташе, че би трябвало да присъства само в един по-тъжен живот. Тук, сред блясъка, богатството и привилегиите, изглеждаше странна и нелепа. Погрешна.

Персоналът бе поднесъл шампанско „Кристал“ и коктейли: специалитетите на Ел Ей, като коктейл с лимон от бар „Мармонт“ и „Горяща мандарина“ от „Кацуя“ — любимия на Итън. Такъв кревоугодник беше, обожаваше внезапното парене на чилито след сладостта на захарта и цитрусовия сок. После гостите отново се настаниха на саловете и гледаха филми на ужаса — „Поличбата“ и „Психо“ — под светлината на пълната луна.

Итън беше твърде готин, за да пусне собствените си филми, макар че ако някой от гостите настояваше (щеше да е грубо да разочарова заклетите си фенове), в закрития киносалон прожектираха откъси от „Параскачач“, „Точка на удар“ и „Отпуск по болест“. Както всички стаи в къщата, и киносалонът бе обзаведен изискано, с изключителни мебели, старателно подбрани от вътрешните дизайнери от всяко кътче на... ами, главно на Италия.

Меките фотьойли „Галанте“ от „Армани Каза“ с тапицерия в цвят на бляскаво сребро правеха удоволствието на зрителя още по-голямо — или може би някои щяха да предпочетат белите кожени столове „Юнийк“ на „Версаче“ — меки като пух, с деликатни шевове.

Степента на осветление се настройваше с дистанционно и навсякъде имаше свещи. Итън обичаше романтичната атмосфера, създадена от пламъчетата — такава душица беше! Всъщност Марк бе този, който откри свещниците „Малкия Йосиф“ на Максим Велковски, изработени за хотел „Кубус“: порцеланова детска главичка, бляскаво готическа и плешива, докато капещият восък не я увенчае с коса. Той, Марк, знаеше какво обича Итън по-добре от някоя жена с нулев процент мазнина в тялото, огромни бели зъби и научна степен по не знам си каква глупост.

Фойерверките — още по-привлекателни поради законовите ограничения — бяха последният щрих. Янките не правеха фойерверки така, както англичаните, и тазвечерните запалителни вещества бяха специално внесени от Обединеното кралство („красиви, зашеметяващи, само пари за горене“). Поне една от големите звезди си бе тръгнала по-рано с тежък синдром на недостатъчно внимание от страна на другите. В действителност Марк подозираше, че диагнозата е умствено разстройство, предизвикано от гледката на стая, пълна с книги: Шекспир, Фройд, Дикенс, Толстой, Нигела.

— Искаш да кажеш, че си ги прочел всичките?

А шефът на студиото захвапа свития си юмрук и изпрати един от подчинените си с предложение Марк да се обади на помощника му и да му даде номера на дизайнера.

Но като цяло гостите просто се забавляваха: егото им бе поласкано, специалните им нужди — предвидени и овладени (алергия към соя, отвращение към жълтия цвят, фобия от часовници, страх от плешиви хора и така нататък). Музиката бе силна, в стил ретро, имаше и обособени кътчета, където можеш да се оттеглиш, ако си идеално чиста русокоса изгряваща звездичка, дъщеря на някое холивудско величие, и жадуваш за тройка с приятеля си — дилър на наркотици, най-добрата си приятелка и шишенце кристален метамфетамин. Точно това беше най-милото у Итън: той не се занимаваше с такива гадости, но никого не съдеше. Обичаше хората да се отдават на удоволствията си — за негова сметка може би, но не и за сметка на репутацията му. И като стана дума за това...

Марк бе потръпнал, докато гледаше как сладураната от този месец се опитва да се издигне в холивудските кръгове с отчаян опит да демонстрира интимност. Итън бе прекалено възпитан, за да я унижи

публично, но всички гости видяха еднопосочния поток от привързаност. Дните на момичето бяха преброени.

Първо, не бе успяла да стигне дори до номинация за „Еми“ за участието си в кошмарния комедиен сериал „Обуздай екстремизма си“, в който играеше изпълнената с гняв дъщеря тийнейджърка на реформиран терорист. Второ, полудяваше, ако се озовеше в стая без повърхност, в която да се огледа.

Итън не вземаше наркотици — предпочиташе да се изкачи пеш по каньона Ръниън, — докато тази луда кучка смяташе, че кокаинът е толкова полезен, колкото и целината. После започваше да се тъпче с кифлички „Гутси“ и да яде фъстъчено масло направо от буркана, след което ревеше, повръщаше и прекарваше следващите четири часа в бягане във фитнес салона и хленчене по телефона на терапевта си. Ел Ей я беше сдъвкал и изплюл, тя просто не можеше да издържи на натиска му. На следващия ден пристигна разплакана с велосипед — не мотоциклет, велосипед. Пфу! Беше изпаднала в истерия, защото някой — съвсем заслужено — я замерил с бутилка от хамъра си и бе изкрещял: „Купи си шибана кола!“

Итън отново щеше да започне да се среща с френски сервитьорки: сладки момичета с високо самочувствие, без очаквания и с достойнство. Беше на двацет и седем години, вече не беше млад и беше убийствено сериозен по отношение на кариерата си. Човек трябваше да работи, за да остане актуален. Най-абсурдното нещо, което можеше да се каже за Ел Ей, е, че там е „спокойно“. Итън беше обмислил предварително всичките си ходове и не се срамуваше от това, за разлика от всички други мегазвезди, които лъжеха пред вестниците: „О, просто ми се случи!“ Бяха необходими години, за да се създаде и поддържа подходящият образ. Никой не ставаше първокласна звезда с необмислено поведение. Сред безкрайната помия на Холивуд фокусът беше всичко. Итън бе зает на снимачната площадка — участваше в „Трансмисия“, — в противен случай досега щеше да се е отървал от бремето, което представляваше това момиче. Но Марк бе приготвил купчина изрезки от вестници в една папка. Щеше да ги даде на Итън и тя щеше да е вън от играта. Разбира се, Итън щеше да иска да се раздели с нея по старомодния начин, но той беше прекалено добродушен. След като му дадеше зелена светлина,

Марк щеше да я изхвърли със съобщение по мобилния и за да смекчи удара, с една сребърна чанта „Кели“ от „Ермес“.

Итън беше зает: не можеше да си пилее времето с хора, които винаги щяха да губят. Други звезди имаха делови интереси: притежаваха ресторанти, отглеждаха расови коне. Интересът на Итън бяха хората. Той се занимаваше с благотворителност, но не вдигаше шум около това, за разлика от Анджелина Джоли. (Тази жена щеше ли да млъкне някога?) Беше спасил човешки животи, когато в онзи парижки хотел избухна бомба. Дискретно бе платил за рехабилитацията на някои от пострадалите, но обществеността не го знаеше и Итън предпочиташе да си остане така.

Марк почувства прилив на топлина, когато си помисли колко предвидлив е Итън. Влагаше интелигентност във всяко свое действие и разбираше хората. Това щеше да е тайната на суперзвездния му статус по цял свят и на грандиозния му успех. Итън бе извънредно могъщ; можеше да постигне всичко, но звездата му все още изгряваше — нещо, което се струваше на Марк най-вълнуващата част от всичко. Сега топлината се бе превърнала в горещина, а бръмченето в ушите му бе заради Итън.

Когато си банка, когато си прочута марка, когато си Том Ханкс, диетичната кола, ресторантите „КФС“, тогава всичко започва да се забавя и да става отегчително. Тогава човек престава да върши добра работа и започва да прави глупости — защото е стигнал до целта си. След като бе стигнал до нея, нямаше къде да отиде.

Марк обичаше да си мисли, че по някакъв малък, но важен начин успехът на Итън отчасти се дължи на самия него.

ЕМИЛИ

Норт Кресънт Драйв, Бевърли Хилс, юни 2005

А, Платиненото трио! Но човек можеше да прости на другите, че имат тонове пари, когато нямат вкус. Емили бе успяла да надникне в огромната кухня и видя, че всички плотове са кафяви, а подът е покрит с линолеум. Какво си въобразяват? Но местоположението беше страхотно, близо до хотел „Розовия дворец“ и недалеч от ресторанта „Поло Лондж“. Самата къща представляваше огромна величествена сграда, тосканска вила в калифорнийски стил; жалко, че интериорът отразяваше личността на собственика. Вътре беше пълно с бежов мрамор, картини на дървета и обемни меки дивани, а килимът на стълбището бе покрит с устойчив найлон. Изобщо не беше хубаво. Какво би направила тя с къща като тази, ако разполагаше с двайсет и осем милиона долара.

Поне фасадата бе страхотна. Докато се изкачваше по широките каменни стъпала към огромната входна врата, човек минаваше покрай голямо езеро, пълно с риби кой. Когато Емили докосна с пръст водата, една от рибите излезе на повърхността, за да я погали, също като котка.

Плувният басейн бе син и прозрачен, обграден от палми, и се простираше до безкрай. От другата му страна, на леко полегатата морава, бяха подредени маси и столове. Тук, над Ел Ей, беше похладно и Емили остана доволна, че си купи наметка. Човек се чувстваше омагьосан тук, високо над останалия свят, с филмови звезди и големи бизнесмени, които печелеха милиарди долари и бяха събрани в толкова малко пространство — няколко акра, които бяха тесни за егото на тези хора. Беше лесно да се почувстваш привилегирован, макар и за малко. За всички тук Емили бе една от тях, или поне почти.

Успяваше да поддържа фасадата. Поне в Ел Ей никой не подозираше, че от лудостта я дели само тънка нишка. Финансовото ѝ положение бе застрашително и всеки път, когато помислеше за това — тоест всяка минута, — сърцето ѝ се свиваше. От развода насам не бе успяла да изпълни обещанията — или заплахите, — които бе

отправила към Тим. Не бе намерила любов, нито бе спечелила пари. Парфюмът не се бе продал: никоя жена не искаше да мирише на провал. Беше дала интервю на тези, които ѝ предложиха най-висока цена — един таблоид с десни убеждения — и онази жалка драскачка я бе описала като истерична и озлобена.

Изведнъж сякаш се бе разболяла от проказа.

Най-лошото бе, че имаше две деца. Не, не искаше да каже това. Имаше две прекрасни деца и искаше толкова много за тях. Нямаше проблем да се провалиш, когато отговаряш само за себе си, но да се провалиш, когато имаш деца... Беше ѝ трудно да се поглежда в огледалото всеки ден. Беше ужасена, че Джордж вече е травмиран от развода. Както и да го извъртаха, всички деца искаха мама и татко да живеят заедно и да се обичат; нищо друго не можеше да оправи нещата. Емили с ужас си мислеше как веднага щом порасне, синът ѝ ще разбере всички гадни подробности. Достатъчно бе само да напише в гугъл „Фортлин Емили Тим педерастка афера“, и пред очите му щяха да се появят стотици хиляди думи, които ще му причинят болка.

Малката Моли не я тревожеше толкова. Тя бе само на шестнайсет месеца и засега мама и бавачката ѝ бяха достатъчни. Но това, че не можеше да поддържа начина на живот, с който бе свикнала, я изтощаваше. Не можеше да понесе мисълта, че на децата може да им липсва нещо, каквото и да е то. Все още не искаше да повярва, че родителите ѝ, всеки от които можеше да купи това великолепно имение на върха на хълма само с лихвите, натрупани в една от многобройните им офшорни сметки, бяха отказали да ѝ помогнат. Тя бе прекалено горда, за да ги моли, а те не обърнаха внимание на нито един от намеците ѝ.

Майка ѝ с удоволствие отрупваше децата с дизайнерски дрехи и скъпи играчки и плащаше училищните такси на Джордж. Макар че се бе възползвала от гостоприемството на Нейно величество, Иносънс нямаше представа какво означава да живееш в лишения. Последният ѝ подарък за децата беше викторианска къщичка за игра за деветнайсет хиляди долара от „Пош Тойс“: веранда, която заобикаляше сградата, прозорци с цветни стъкла, подове от изкуствено дърво, кутии за цветя на прозорците. Емили едва се съдържа да не се нанесе вътре. Всъщност така и не я беше сглобила. За глупавата викторианска къщичка нямаше място, тъй като Емили нямаше градина. Беше я продала (по

инструкции на бавачката) по интернет и бе похарчила печалбата, за да се сдобие с тен в курорта „Портофино Сан Спа“ в Бевърли Хилс, устройство блекбъри, цял куп дрехи от „Китсън“, бебешко боди „Хелюу, Кити“ от „Китсън Кидс“ и екипировка на Спайдърмен.

Като изключим тъпите, фриволни и безполезни боклуци, портфейлът на Иносънс бе затворен здраво като мида. Майка ѝ смяташе, че дъщеря ѝ трябва да се справи „със собствени сили“, както бе направила тя. Това вбесяваше Емили, защото всеки с поне капка мозък в главата знаеше, че Иносънс бе станала приказно богата с измами, кражби, чукане, лъжи и тъпчене на хората. Това не беше нещо, което нормален човек би искал да предаде на дъщеря си.

Емили нямаше спестявания. Спестявания — самата дума вонеше на бедност.

Беше наела тристаен апартамент в Парк Ла Бри за четири хиляди и двеста долара на месец. Жилището разполагаше с вътрешен двор, дървени подове, кепенци в плантаторски стил и гранитни плотове. Освен това имаше портиер, охрана и фитнес зала. Но Емили не обичаше да взема под наем и не ѝ харесваше да живее в апартамент.

А най-лошото беше, че когато доведе малкия Джордж в сградата, той влезе във фойето и захвърли якето си на пода.

— Не — каза тя и грабна якето, като се сви от притеснение. — Не притежаваме цялата сграда, просто... част от нея.

Един апартамент си беше точно това — апартамент. Емили не издържаше в толкова тясно пространство, заобиколена от непознати от всички страни. Беше ужасно да се свива в тази мизерна кутийка — само сто шейсет и седем квадратни метра. Имаше нужда от акри земя. На това беше свикнала. Беше се превърнала в беднячка и събуждането всяка сутрин на това място беше като шамар в лицето ѝ. Освен това се намираще точно срещу „Гроув“: всички тези разкошни магазини с прекрасни неща! Боже, каква ирония!

Грабна чаша шампанско от подноса на един минаващ сервитьор и се опита да не я обръща на един дъх. Ако на такова място те видеха да пиеш повече от една чаша, значи имаш проблем и преди да се усетиш, щяха да те закарат при „Анонимни алкохолици“. Беше видяла как един „сух“ актьор небрежно изпива чаша червено вино в „Пане е Вино“ и трима души от съседната маса веднага извадиха мобилните си

телефони. Единственият плюс беше, че спонсорът ти навярно е някоя прочута личност.

Затова пиеше основно вкъщи, след като децата си легнеха. Имаше дни, в които ѝ бе трудно да бъде с тях. Психическото ѝ състояние не беше добро, а не можеше постоянно да ги заблуждава. Джордж бе достатъчно голям, за да вижда отвъд замръзналата ѝ усмивка, и това го притесняваше. Когато постави малката си пухкава ръчичка върху нейната и с треперееща устничка попита: „Мамо, аз ли съм виновен?“, ѝ прилоша от срам и самоотвращение.

Все едно, вината бе на баща ѝ. Джак — комата не бе допринесла с нищо за облагородяването на характера му — ѝ бе дал работа. Сега Емили беше президент на отдела за връзки с пресата в хотел „Бел Епок“ в Бел Еър. Вицепрезидент.

Ама че копеле беше Джак! Никой не умееше да прецаква децата си като него. Никой не знаеше как да ти размъти главата по-добре от него. Плащаше ѝ точно колкото да може да си позволи бавачката и Исабела, макар че нея може би щеше да се наложи да освободи. Онзи ден бе видяла обувките ѝ (свалени на входната врата) и едва не припадна. „Маноло“, големи колкото лодки! Проклетата ѝ чистачка носеше „Маноло“! Разбира се: Исабела чистеше и у Род Стюарт, а жена му бе направила пролетно почистване. Все едно, от това Емили не се почувства добре. Или по-точно, не се почувства по-добре.

Имаше спешна нужда да се почувства по-добре.

Докосна с пръсти кредитната карта, издадена от компанията. Имаше я само от три дни; преди това, ако искаше да заведе някой клиент на обяд, трябваше да го плати от собствения си джоб и после да поиска от хотела възстановяване на разходите. Навярно щеше да се чувства по-добре, ако бе станала продавачка в „Уолмарт“. Поне самочувствието ѝ нямаше да бъде толкова накърнено.

Шефката ѝ Агата, жена с прекалено дълъг врат и британски акцент, слязла право от страниците на „Мери Попинс“ (тъпачка), никога не се бе омъжвала, нямаше деца, нито пък връзка, която да е влизала в конфликт с работата ѝ, и Емили бе сигурна, че тя я презира на всяко възможно ниво. Емили беше млада, сексапилна, имаше деца, но нямаше пари и бе получила работата чрез роднински връзки. Емили бе сигурна, че баща ѝ, ѝ даде работа, защото знаеше, че тя ще се справи идеално.

Когато ѝ подаде картата, Агата заяви със студения си глас:

— В случай, че мислите другояче, трябва да ви осведомя, че вече не даваме големи обеда в този град. Хората често се въздържат от ордьоври. Освен това имаме хубава трапезария на името на хотела в „Ла Кузин“, затова не прекалявайте.

Днес, тази вечер, Емили щеше да изпробва картата за пръв път. Агата също трябваше да дойде, несъмнено за да я надзирава, но тази сутрин майка ѝ егоистично бе получила сърдечен пристъп, така че в този момент Агата крачеше по коридорите на „Сийдърс Синай“ и съжеляваше, че не е била клонирана.

Емили отпи от шампанското и се усмихна с наведена глава. Тук беше страхотният Джордж: малко слаб, с наченки на двойна брадичка; може би не чак толкова страхотен. Мат Деймън: Божичко, ако това момче искаше да прилича на филмова звезда, не биваше да стои до Брад и все пак... Мат беше чаровник — приятно момче, мило. А Итън Самърс — боже мой, в сравнение с него Джони Деп изглеждаше грозен. Всички големи звезди си бяха сложили най-блестящите усмивки, запазени за публиката, макар че, като се имаше предвид от коя прослойка са гостите, звездите можеха да са сигурни, че никой няма да скочи отгоре им или пък да избухне в сълзи и да се впусне да целува краката им. Но пък имаше телевизионни камери.

Емили се опита да не поглежда към Итън, но това се оказва трудно. Единственото, което имаше срещу него, беше, че се бе проявил като истински герой: бе спасил Тим след избухването на бомбата в Париж. Трябваше да го остави да изгори.

Зачуди се дали Итън знае коя е.

Сигурно знаеше. В „Ентъртейнмънт Уийкли“ веднъж я бяха нарекли „Парис Хилтън за мислещите мъже“. Мамка им! Тя изглеждаше сто пъти по-добре. Но може би са искали да кажат само, че е дъщеря на хотелиер милиардер и е прочута? Това не беше лошо. Итън сигурно беше чувал за нея. В края на краищата тя още бе член на клуба... нали?

Ненавиждаше това съмнение в самата себе си, някога бе толкова сигурна.

Когато си известен, ставаш член на някой труднодостъпен клуб и членовете му те приветстват с „добре дошъл“. Логиката беше: аз съм известен, ти също си известен, значи всичко трябва да ти е наред и

трябва да движим заедно. Известността обаче имаше своите особени степени. Всички участници в развлекателния бизнес попадаха в определен ранг и не биваше да си внушават идеи, които превишават положението им. Например ако някоя актриса попаднеше на корицата на списание, преди да са решили, че го е заслужила, хората от индустрията можеше да ѝ обърнат гръб, за да ѝ напомнят къде ѝ е мястото. Е, добре, ако Итън не знаеше коя е Емили, скоро щеше да разбере. Всички тези хора, които си изкарваха хляба с разкрасения си вид, можеха да се разкарат, защото тази вечер тя щеше да бъде звездата на шоуто. „Можете да похарчите най-много две хиляди долара — бе заявила твърдо шефката ѝ, — дори за благотворителност от името на «Бел Епок».“ Трябваше да наддава за нещо солидно, „скромна творба на изкуството, нищо странно, противно или сексуално, от известен художник, по възможност местен“.

Две хиляди долара! Джак вече бе добавил към славата си на „опозорен милиардер“ и тази на „убиец на знаменитости“. Наистина ли искаше да го разнасят и като скъперник? В името на широката публичност Емили щеше да купи нещо подходящо, нещо голямо и щедро. Щеше да доплати разликата от собствения си джоб.

Тя започна да прелиства брошурата. Екскурзия с частна яхта покрай гръцките острови? Полети до Вегас с частен самолет и една нощ в „Уин“? „Бентли Континентал Флайнг Спър“? Скука!

Спомни си, че от месеци не е правила секс, и въпреки бедняшкото ѝ съществуване не можеше да я заплени нито пътуване с яхта, нито частен самолет, нито лъскав хотел. Искаше мъж, с когото да си поиграе, а в брошурата просто не предлагаха такъв.

Беше забравила. За какво щяха да събират пари тази вечер? За Румъния? За здравна превенция? О, да. За осиротелите бебета в Третия свят.

Сирачетата късметлии, докоснати от свещената ръка на Холивуд! Дали тези неблагодарни бебета знаеха какви щастливци са, задето всички тези красиви, прочути, приказни, могъщи, богоподобни същества са отделили два часа от своя понеделник, за да им помогнат? Тези хора щяха да им дадат пари от собствените си джобове, а бебетата не бяха направили нищо, за да ги заслужат, освен че бяха осиротели. Какъв късмет, колко щастливи бяха тези деца. Само ако някой можеше

да помогне на Емили, както помагаха на тези деца — нейното положение бе отчаяно почти колкото тяхното.

Знаеше, че трябва да говори с хората, и някога щеше да го направи: щеше да целуне въздуха до нечия буза и да води незначителни разговори с лекота и грация. Сега обаче не ѝ се искаше да полага това усилие. Беше страшно уморително да разбереш кой какво е направил, за да знаеш с кого си заслужава да говориш. А освен това ѝ се искаше да се направи на хладнокръвна. Имаше репортери от „Фокс Нюз“ и тя не вярваше на ъгъла, под който снимаха камерите им.

Затова продължи да седи, да пуши, да отпива от чашата си, да се крие зад слънчевите си очила и да се възхищава на гледката (звезди по земята — тези в небето човек можеше да види по всяко време). Можеше да изяде сама целия поднос със скариди в темпура, да не говорим за уонтона с омари и говеждото „Кобе“, но махна с ръка да дръпнат подноса. Парис може и да се беше снимала, докато прави секс, но никога досега не бе изпитвала унижението да я снимат, докато яде.

Водеща на търга беше една от най-нелюбимите актриси на Емили. Отблъскваше я стоманеният блясък на неприкритата ѝ амбиция. В личния си живот жената бе студена и безмилостна женомразка; странно, че бе станала известна с изпълнение на сладки шантави роли в романтични комедии — навик, който бе продължила да поддържа, навярно неохотно, и след като прехвърли четирийсетака. Често, когато се запознаеше с някой по-незначителен актьор, човек осъзнаваше, че той почти не играе, че през цялата си кариера просто е изпълнявал различни версии на самия себе си.

Емили са запита дали бавачката ще се сети да даде на Моли авокадо заедно с макароните и дали ще накара Джордж да хапне малко краставица. Бавачката бе австралийка от Пърт, солидна, нетърпяща глупости и щастлива да зърне, която и да било знаменитост, все едно колко откачена, незначителна или дръпната е тя. Всяка неделя гледаше със страхопочитание Ег Бигли-младши, който купуваше своя „Спрей за всякакви цели“ от Фермерския пазар; а ако зърнеше Джеф Голдблум с розовите му очила в магазина „Холфуудс“, това бе цяло събитие. И все пак Емили знаеше — странно, но нямаше представа откъде, — че за бавачката това е само развлечение, че тези хора не означават нищо за нея, докато за всички други в Лос Анджелис те бяха всичко. Емили

подозираше, че за жителите на града прочутите непознати са по-важни от членовете на семейството им.

Обичаше този град, но приоритетите му бяха сбъркани. Имаше нужда от бавачката, за да не забравя кои са истинските неща в живота.

Тя мина покрай поднос с шоколадчета във форма на черепи и се опита да обърне внимание на водещата. Жената имаше проблем — не можеше да пробута пътуването с яхта. Нима повечето от присъстващите нямаха свои собствени яхти? Емили потисна прозявката си и погледна към гърба на една от близначките Олсен — не знаеше коя от двете. Стойката ѝ беше ужасна.

— За тези от вас, които не го разбират, към това пътуване ще има няколко екстри. Ще добавя една целувка е — не възразявай, скъпи, знаеш, че го правим за благородна кауза — господин Итън Самърс! И няма да приема по-малко от десет хиляди долара: този мъж не е от евтините!

О, боже! Ама че беше нахална! Да се опитва да се подмаже на най-актуалната звезда в момента само за да се представи в добра светлина! „Не си губи времето, скъпа, и без това не ти е останало много. Но — разкарай се, близначке Олсен, в слюнката има калории — това наддаване си струва.“ Ръката на Емили здраво стисна кредитната карта на компанията. Изведнъж разбра с абсолютна убеденост, че никоя друга не бива да спечели целувката с Итън Самърс.

И ако нещата се получеха така, както искаше, щеше да спечели нещо повече от една целувка.

ИТЪН

Норт Кресънт Драйв, Бевърли Хилс, юни 2005

Итън се засмя. Беше страхотно да е Итън.

Не разбираше звездите, които изпадаха в депресия. Кое можеше да те кара да се чувстваш нещастен, щом всички те обичат?

Предполагаше, че просто се поболяват от страх — страх, че някой, когото познават, се справя по-добре от тях, а някой, когото не познават, ще направи пробив. Страх, че някой друг ще получи големия сценарий; страх, че чекът с нечий хонорар е с един милион долара повече от техния, че някой друг има по-хубаво тяло, по-сексапилно гадже, по-ловък агент, повече покани; че утре всичко ще свърши и ще им останат само милиони долари и никакви приятели, само няколко ленти.

Итън не се тревожеше за такива глупости. Знаеше, че животът му е хубав, и го обичаше.

Луда работа беше да си известен, но в крайна сметка човек свикваше. Егото му нарастваше, за да запълни новообразуваното пространство, което той заемаше. Приятно му беше, че хората правят изключение за него. Приятно му беше да се държат с него така, сякаш е специален. Приятно му беше, че деветдесет и девет процента от хората, които срещаше, бяха готови по-скоро да пълзят по стъкла, отколкото да изразят несъгласие с него. Приятно му беше, че други хора работят, за да направят всеки момент от всеки негов ден свършен. Харесваше му не защото беше жалък тип, а защото това го правеше по-добър човек.

Кой обичаше хората да не са съгласни с него? Кой обичаше да му кажат да се разкара? Кой обичаше да се отнасят с него като с боклук? Ето, тогава имаше причина да бъде нещастно копеле.

Но холивудските звезди имаха възможност да изживеят мечтите си. Да изживеят приказката. Тяхното желание бе заповед за другите. Досуц като разглезени деца, те винаги получаваха това, което искат. Нямаха извинение да бъдат нещо друго, освен възхитителни.

Трябваше да признае, че и самият той понякога настръхваше с безмълвното „Не знаете ли кой съм?“, когато не му опънеха червения килим — както вчера, когато бе вкарал новия изработен по поръчка кадилак в грешната посока на еднопосочна улица и се озова пред една полицейска кола. Определено имаше момент на мълчалива ярост от страна на ченгето — но после, разбира се, той свали бейзболната си шапка, усмихна се смутено и полицаят извика:

— Ооо! Господин Самърс! Пожелавам ви да просперирате и да бъдете все така преуспяващ!

По-късно Итън се засмя сам на себе си, че е толкова докачлив. Имаше отговор за хората, които критикуваха звездите, че се вземат прекалено насериозно: те бяха звезди, защото се вземаха насериозно. В този град трябваше да го правят, иначе нямаше да успеят да пробият. Но все още можеше да се смее на себе си, задето чувството му за хумор го бе предало. Сега, когато всичко бе наред.

Тази вечер, както всяка друга, се чувстваше добре. Интервюто със списание „Лос Анджелис“ бе излязло днес и беше екстра. Бяха отишли в Националния исторически музей и журналистката остана очарована, когато той ѝ плати билета с думите:

— Само да посмея да направя нещо друго, ѝ майка ми би ме цапардосала по главата!

Човек винаги можеше да се наслади на учудването и благодарността, когато за кратко се е снижил до нивото на дребните хорица.

По време на интервюто старателно избягваше да говори за себе си в трето лице и с убедителен смях опроверга „мита“, че мие зъбите си с вода „Фиджи“. Лашкаха се по целия обратен път до Холивуд Хилс и шофьорът ги остави пред ресторанта „Мистър Чоу“. Макар че трябваше да отпрати прекалено усърдния сервитьор с менюто (риба тон със сос тартар, лимон и допълнителни картопки), Итън не си позволи да се наслади прекалено открито на суетенето и вниманието, които го обгръщаха. Поздрави прислужника си по име, прегърна прес агента си, кимна с благодарност за уединената маса: изобщо, доказа, че е свестен човек.

Сега отново щеше да го докаже.

Той се изправи неохотно, усмихна се широко, щастлив и в същото време притеснен, че се е превърнал в център на вниманието,

когато истинските герои на вечерта бяха осиротелите бебета в Третия свят. И докато събралите се орди ръкопляскаха и аплодираха, той почувства как го облива онова познато златисто сияние, море от усмихнати лица, от които струеше любов. Съвсем точно помнеше последния път, когато бе видял гримаса, защото се случваше толкова рядко.

— Давай, момиче! — окуражи го Клуни. Беше такъв шегаджия! Итън устоя на изкушението да го стисне за ръката така, че да изтръпне.

Когато бе навън, носеше очила; когато бе на закрито, бе усвоил изкуството да не среща ничий поглед, за да не му досаждат. Алтернативата бе да ходи навсякъде с бодигардове, което можеше да разнесе славата му още повече, но щеше да е досадно, като да живее сред стадо маймуни. Сега обаче свали очилата си „Том Форд“ и срещна погледа на няколко подбрани жени от аудиторията. Ето я Кейти — о, недостижимата, милостивата госпожа Круз, любителка на шоколадите. Изгледа я с изражението на изгубено момченце и тя му отвърна с майчинска усмивка. А ето я и отскоро свободната Емили Кент. Горката Емили — бляскав продукт на лоши родителски грижи, но, боже, това момиче не можеше ли да различи плода, когато го видеше?

Той ѝ намигна. „Ела, зарадвай ме.“

После застана до водещата и с усмивка изтърпя целувката ѝ по устните си, като се зачуди дали прес агентът ѝ е пропуснал да ѝ предложи вода за уста нарочно, защото бе такава кучка. Обикновено тя не показваше, че забелязва другите жени, а това беше грубо. Не че Итън имаше нещо против, но тя го правеше със собствените си служителки, включително със сестра си!

— И така, мой скъпи Итън — о, боже, погледнете само мускулите му, — знаеш ли, изведнъж осъзнах, че десет хиляди изобщо не върви. Мисля, че сме морално задължени да започнем наддаването от двайсет хиляди долара. А сега, дами — и господо! — помислете за тези клетки осиротели бебета. Нещо повече, помислете си как ще целунете Итън Самърс по устата! Какво ще кажете?

Итън се ухили и обяви:

— Боже, страшно ще се ядосам, ако Клуни не се включи в наддаването!

Тази реплика предизвика бурен смях, защото прочутите хора бяха малко по-забавни от другите.

— Петдесет хиляди, но настоявам за целувка с език! — изкрещя Деймън.

Итън се засмя. Имаше ли избор? Изкрещя в отговор:

— Това е изнудване! Ще удвоя парите ти в замяна на здраво ръкостискане!

Водещата, която не желаше да загуби светлината на прожекторите, се намеси:

— Ако не се лъжа, в момента облогът е за сто хиляди, и честно казано, не съм впечатлена. Не се справяме особено добре. Този мъж не става от леглото си за повече от... имам предвид, за по-малко от петнайсет милиона долара на филм. Хайде, народе!

Как смееше да споменава заплащането му — освен това го подценяваше! Изкарваше го по-евтин! Не можеше да я понася.

Включи я в списъка си с ужасно неприятни хора, редом с онова парвеню Джордж Идс от „От местопрестъплението“, който едва не го прегази със сребристо порше на „Мълхоланд“ миналата седмица. Разказа за случилото се на Марк и на лицето му се изписа странен израз. Итън разбра, че макар сега да мразеше Джордж Идс от негово име, Марк беше раздвоен. Да те сгази знаменитост си имаше и положителна страна. Ако си сериозно наранен, той щеше да е задължен да те посети в болницата (вместо да изпрати агента си). Щяхте да станете приятели... да получиш достъп до подобрения им кръг... уютни вечери в дома на Джордж... Тоест, ако човек има медицинска осигуровка, от какво можеше да се оплаква?

Реакцията на Марк едновременно го раздразни и зарадва. Джордж Идс беше само телевизионен актьор. Той, Итън, бе изпълнявал главната роля в четири от най-големите филми през последните три години. Точно в този момент бе по-могъщ от Бог. Светът беше негов.

Примигна чаровно и се усмихна с белозъбата си усмивка.

— Двеста хиляди долара за скъпия ми приятел Итън — макар че ще е по-добре да се задоволя само с въздушна целувка, иначе хората ще започнат да говорят!

А, прекрасната Патриша Аркет. Тази жена беше богиня. Итън я обожаваше. Навремето работи с нея, когато тъкмо започваше кариерата си, когато беше никой и работеше като сервитьор. Тя беше толкова топла, толкова мила и окуражаваща. Итън никога не забравяше как са

се отнасяли хората с него, преди да стане господин Итън Самърс. Както каза на „Ъксес Холивуд“ години по-късно, „Чувствах се обгърнат от такава топлина.“

Изпрати ѝ въздушна целувка.

Чу се някакво дрънчене, а после дрезгав английски глас изкрещя: — Петстотин хиляди — не, забравете, — един милион долара!

Възцари се стъписано мълчание, последвано от шепот, който се превърна в жужене от въодушевление, докато хората ръкопляскаха, подсвиркваха и се обръщаха на местата си.

— Мили боже! — извика водещата. — Най-големият хит на Холивуд, господин Итън Самърс, отива при дамата с тоалет от последния сезон на „Ерве“ за огромната сума от един милион долара. Възхитена съм от името на всички тези осиротели бебенца, които, кълна се в Бога, в този момент пляскат с пухкавите си ръчички! Станете, моля ви, скъпа, за да можем всички да ви видим хубаво! О, Емили Кент! Скъпа, прости ми, не те познах. От известно време не сме те виждали. Това е наистина сензационно завръщане. О, не е ли божествена? Итън, как се чувстваш сега?

„За разлика от вчера ли?“

Итън свали очилата си „Том Форд“ и погледна първо към краката си, а после към Емили. В очите му се четеше предизвикателство.

Тя се усмихваше с полуотворена уста, задъхана от тръпката на риска. После сложи ръка на елегантния си хълбок и се нацупи, загледана право в него. Не беше безжизнена като онова чисто, та чак скърцащо калифорнийско момиче. Макар че притежаваше крехка красота и загоряло, добре гледано тяло, Емили очевидно бе лошо момиче с голяма уста, която я забъркваше в какви ли не неприятности. У това маце имаше жилка на чиста развратност. Ако успееш да я вкараш в леглото, нямаше да ѝ пука дали ще си развали прическата — щеше да те язди, докато започнеш да молиш за милост.

Той отново се усмихна и без да откъсва поглед от Емили, отвърна:

— Как се чувствам ли? Възпламенен!

Водещата изписка от радост.

— О, скъпа, прахоснице такава, ела тук!

Емили бавно се отправи към Итън. Вървеше право към него, докато накрая той почувства топлината, която се излъчваше от тялото

й. Тази рокля — всеки момент щеше да изскочи от нея. Боже! Погледите им се срещнаха и двамата се разбраха безмълвно.

Възцари се мъртвешка тишина. Емили вдигна лице нагоре, а той се наведе към нея. Когато устните им се срещнаха, ръцете ѝ се стрелнаха нагоре и сграбчиха раменете му. Той я привлече към себе си и притисна тялото ѝ към своето. Цялата тълпа от гости сякаш се бе телепортирала в долината и бяха останали само те двамата. Той почувства как тя се отпуска до него и в този миг разбра, че е негова.

ЕМИЛИ

Норт Кресънт Драйв

Да, разбира се, че бе вълнуващо да целува най-сексапилната филмова звезда на земята. Но истинската тръпка бе, че го целуваше пред милион други хора. Емили открай време обичаше моментите, когато можеше се изсмее на света — най-вече на сестра си, на майка си, на съученичките си, на всичките си бивши гаджета, на съпруга си, на баща си и на всички, които някога си бяха мислили лоши неща за нея.

Това изключваше само десетина души.

Колкото до самата филмова звезда, Итън Самърс беше убийствено привлекателен, чаровен, богат и преуспяващ. Единствената му слабост беше историята на интимния му живот: чудовищен списък от супермодели и холивудски богини. Тъй като Емили беше по-интелигентна от всички тях заедно, щеше да е обидно да се представи по-лошо в сексуално отношение. Трябваше да изпъкне като нещо специално.

Когато устните им се срещнаха и защракаха сто камери, ръката на Емили се прокрадна надолу към ципа на дънките му, отвори го и стисна това, което се намираше под него.

Почувства как стегнатото му мускулесто тяло се напруга от желание и започва да трепери. Ах, силата на страстта!

Един момент!

От страст ли се тресеше Итън, или се... смееше?

Тя отвори очи и видя, че е второто. Отдръпна се побесняла.

Ухилен, Итън си оправи ципа, а после прошепна в ухото ѝ:

— Не съм толкова евтин.

Ама че нахален беше! Тя бе платила един милион долара за това!

Или по-скоро фирмата на баща ѝ беше платила един милион долара за това.

Сега секретарката му ѝ звънеше на мобилния. Тези камери сигурно предаваха на живо. Е, нямаше начин Джак да възрази. Нали ставаше въпрос за благотворителност! Все едно, тя имаше по-

неотложни задачи, с които трябваше да се занимае в момента. Публиката започваше да ръкопляска, очевидно не съвсем сигурна дали целувката е свършила. Планът изобщо не беше такъв!

Тя вдигна вежда.

— Само толкова ли можеш?

Усмивката му изчезна, той стисна ръцете ѝ и грубо я придърпа към себе си, след което я целуна продължително и силно.

Емили почувства как главата ѝ се замайва, а тялото ѝ омеква от копнеж. Когато той най-после се отдръпна, тя тихо изохка. Това бе съдба; орисани бяха да бъдат заедно. Залогът ѝ се бе оказал успешен. Това беше краят на всичките ѝ проблеми, началото на една приказка от дваисет и първи век.

Итън я погали по косата и зашепна нещо в ухото ѝ. Ето! Сега ще я покани на среща.

— Хей, скъпа, не чух името ти.

— Колко прекрасно! — изгука водещата, която въпреки многобройните пластични операции изглеждаше най-малко на четирийсет и сега можеше да се явява на кастинги само за роли на баби и социопатки. — Колко романтично да дадеш толкова много пари за тези нещастни осиротели бебета от Третия свят. Благодаря ти, Итън, скъпи. Сигурна съм, че не ти е било леко. Благодаря и на теб, госпожице Емили Кент, за огромната сума, която предложи.

Събралите се холивудски звезди се изправиха на крака и започнаха да ръкопляскаат. Емили изгледа унищожително Итън и каза:

— Не съм ги дала на теб.

После му обърна гръб. Беше толкова арогантен, че трябваше да си получи поглед отвисоко в типично британски стил.

Мобилният ѝ телефон отново иззвъня.

— Да.

— Добър ден, Емили. Свързвам ви с баща ви.

„Проклятие!“

— Татко! Моят любимец. Здравсти!

— Емили, отегчаваш ме. Уволнена си. Бюрото ти в хотела е опразнено. Вече си на дваисет и три години и имаш деца: сама финансирай грешките си. Писна ми да те гледам във вестниците как компрометиращ името на семейството. Следващият ни разговор ще се състои, когато постигнеш нещо. Дотогава!

— Татко, чакай!

Само че той бе затворил.

Тя нахлузи очилата „Гучи“, отдалечи се от тълпата и се отправи към тишината на пагодата.

Ако нямаше доход, можеше да загуби апартамента. Тим щеше да вземе децата. Прилоша ѝ. Загледа се надолу към великолепия изглед на Западен Холивуд и яркосиньото му небе. В далечината блещукаше линията на океана, но в този момент Емили виждаше само черна пропаст.

— Участваш ли и в други благотворителни начинания?

Боже! Невъзможно бе да не се усмихне на Итън Самърс, когато се държеше толкова мило, но нямаше да свали очилата си.

Той направи пауза.

— Джак май не остана много впечатлен.

Емили се почувства унижена от това, че той знаеше за положението, в което бе изпаднала. Разбира се, знаеше коя е. Целувката беше грешка. Показваше, че е отчаяна. Не искаше той да я съжалява, а може би — да се влюби в нея.

— Той никога не е впечатлен — каза тя.

Итън вдигна ръка. За миг тя си помисли, че ще я удари, но той внимателно свали очилата ѝ.

— Ето, така може да се говори.

Емили въздъхна.

— Вече нямам работа и няма как да плащам наема. — Усмихна се. — Мисля, че дори „Ъксес Холивуд“ няма да искат да им дам пето интервю.

Итън наведе глава. Всяко негово движение, всеки поглед, всяка дума я изпълваха с желание да разкъса дрехите му.

— Винаги можеш да дойдеш при мен, докато уредиш нещата. Обещавам, че няма... — махна с ръка към деколтето ѝ — ... да се забърквам с теб.

„Да, да, да. Тази ръка под ципа — знаех си! — е неустоима!“

Тя се постара той да забележи колебанието ѝ. Итън сякаш потисна усмивката си.

— Много мило от твоя страна, че ми го предлагаш — каза тя. — Наистина ще се радвам. Но имам един въпрос.

— Давай.

Емили го погледна в очите.

— Никога ли... не нарушаваш обещание?

ЕМИЛИ

Лос Анджелис, една седмица по-късно

И така, какво от това, че баща ѝ бе видял над даването по новините и я бе уволнил на мига? Само той губеше. Беше се сбогувал с най-големия гений на рекламата, който би могъл да намери. И представа си нямаше. Според него Емили бе пропиляла един милион от парите на компанията за нищо. Какъв идиот! Не разбираше ли, че публичността е свързана единствено с това как ще те възприемат хората? Благодарение на нея и на тази целувка милиони хора от Ню Йорк до Ел Ей, от Лондон до Париж, виждаха дъщерята на опозорената акула в хотелиерския бизнес да се целува със страхотно нашумяла филмова звезда за един милион долара в помощ на благотворителността.

Няколко програми бяха споменали „Бел Епок“ по име. Скоро резервациите щяха да завалят. Хората бяха глупави. От тук нататък неандерталските им мозъци щяха да свързват изключителността и привлекателността на Итън Самърс с хотелите на баща ѝ: сребристият блясък на холивудската му слава, младостта му, сексапилът му щяха да се полепят по пострадалата империя на Джак като вълшебен прашец само срещу един милион долара, когато японските фирми за газирани напитки плащаха десет пъти повече, защото знаеха, че името на Итън може да пренапише нечия репутация и да донесе големите доходи.

Емили ненавиждаше баща си с дълбок, тъмен, горещ гняв. Мразеше го заради това последно престъпление, както и заради всички други: че Клаудия е избраницата; че Клаудия, макар да не му беше кръвна роднина, щеше да наследи милиардите му, а за Емили нямаше да остане дори пени. Обвиняваше майка си: тя, Емили, биваше наказвана за греховете на Иносънс. Мария бе обожаваната съпруга гейша, затова Клаудия, нейната дъщеря, бе възнаградена. Освен това Джак беше отвратителен като дядо — непохватен, раздражителен, сърдит. Дразнеше го шумът, който децата вдигаха; смяташе ги за груби и невъзпитани. Очакваше от тях маниери като на принц Чарлс, когато те бяха просто деца. Наистина счупиха вазата му от епохата Мин —

разбира се, че ще я счупят, тя беше поставена върху една колона! Бяха нарисували морав извънземен върху неговия Ван Гог. Укорите му относно възпитанието им освен това намекваха, че тя е лоша майка. Присмял се хърбел на щърбел!

В известен смисъл всичко се бе получило, но не благодарение на него. Джак наистина я разстрои. Прецака целия ѝ живот. Без пари Емили не можеше да си позволи наема за апартамента; не можеше да задържи бавачката.

Това беше най-лошото — да загуби бавачката. Когато майка ѝ влезе в затвора, не беше и наполовина толкова разстроена. Разликата се състоеше в това, че бавачката беше полезна. Беше ѝ помогнала да не загуби контрол. Беше изпълнявала ролята на буфер между Емили и децата. Самата Емили бе още дете — чувстваше се на около десет — и сериозната задача да бъде майка я ужасяваше до смърт. Страхуваше се от Джордж и бебето Моли, тези емоционални, могъщи малки хора. Бавачката настояваше, че за тях тя, Емили, е всичко на света, а истината бе, че не се чувстваше достойна за това.

Бавачката беше компетентна; тя разбираше децата. Тя беше умиротворителят, който предотвратяваше войните.

Сега, когато беше единствената, която се грижеше за Джордж и Моли, Емили изпитваше ужас за тях. Иносънс бе отпрашила нанякъде — може би към остров Спайглас? Не беше отговорила на обажданията ѝ, което означаваше, че не иска да я чува. С други думи, кранчето бе затворено. Емили дори не можеше да се приюти в къщата на майка си в Ел Ей, защото там вече се бе нанесло едно момиче от „Спайс Гърлс“ (Емили не знаеше кое точно, а и не я интересуваше). Работела тук и Иносънс, като голям фен на „Zigazig На“^[1], ѝ бе предложила дома си, докато си намери нещо по-постоянно. Или поне, както се надяваше и молеше Емили, докато американските власти откажат да подновят визата ѝ.

Винаги можеше да се обърне към Клаудия. Но докато Джак бе прекъснал връзката си с нея, Клаудия се бе пречупила. Всъщност бе такава мъченица, че пръстите на Емили се свиваха с желание да одере нещо всеки път, когато си помислеше за сестра си. Сега, след като Алфи се бе оженил за онази абсолютна кучка, Клаудия живееше добродетелен живот на себеотрицание. Общо взето, цупеше се. Само Клаудия можеше да пише за „Венити Феър“ и да го направи да

изглежда лишен от блясък. Когато беше в Щатите, отсядаше в други хотели, а през останалата част от времето се криеше в апартамента в Хайгейт. Очевидно в онази сграда имаше пет апартамента и постоянно се организираха партита. „Моля някой да ме гръмне.“ Клаудия с готовност би ѝ дала пари назаем, но Емили бе готова по-скоро да се отпрати на автостоп към Вегас и да продава тялото си на булевард „Стрийп“^[2]. Но хората на Итън ѝ помагаха.

О, боже, Итън!

Той се бе престорил, че е забравил името ѝ. Онази целувка беше толкова страстна, че и самата Емили почти го бе забравила. Всички бяха полудели от възторг. Бе засенчила всички тези знаменитости. Това бе един от най-удовлетворителните моменти в живота ѝ. Водещата, застанала там като напопан с ботокс лимон, отбеляза, че парите на Емили определено са си стрували, а Емили промърмори: „Не съвсем.“

После прие обаждането на баща си чрез госпожица Грийн и настроението ѝ тотално се скапа. Баща ѝ на драго сърце щеше да я остави да гладува на улиците на Ел Ей и да храни бебето в „Тако Бел“. Беше просто изумително, че Итън бе подслушал разговора им и я покани да отседне в къщата му. Заедно с децата. Беше толкова сладък. Емили напълно разбираше защо е такава голяма звезда. Притежаваше онази дива харизматичност, онази животинска топлина, която хората искаха да чувстват близо до себе си, защото беше като енергиен източник. Емили отчаяно искаше да го изучука. Бе обсебена от тази мисъл.

Единственият проблем беше, че онзи подлизурко Марк постоянно се въртеше наоколо. Буца. Тя усещаше, че Буцата не одобрява. „Много жалко, Буца, защото задникът му е мой.“ В известен смисъл бе добре, че Буцата е тук, за да изпълнява ролята на жив девствен пояс. С Итън Емили не можеше да се преструва на невъзмутима, макар да знаеше, че трябва. Трябваше да бъде от онези момичета, които не пълзят и не се молят, но толкова го искаше. Открай време бе кралицата на кучките — забравяше да отговаря на телефонните обаждания, отлагаше срещите, показваше на мъжете колко ниско стъпало заемат в приказния ѝ живот.

С Итън Самърс такива неща не се правеха. Емили усещаше, че той не обича игричките. Така беше по-добре.

Бе изпълнена с надежда. Всичко беше като в приказка: тя бе в беда, а той бе геройт, който я заплени. Той я спаси, точно както бе спасил Тим, когато избухна бомбата в Париж. Тя не бе споменала името му — съмняваше се, че Итън изобщо знае кой е Тим. Той просто бе действал инстинктивно, за да помогне на друго човешко същество. Тим нямаше значение. Сега важни бяха тя и Итън и нищо нямаше да отвлече вниманието ѝ от това.

Тя и Итън.

В интернет навярно имаше поне двайсет уебсайта, посветени на него, на дрехите, които носеше, и къде могат да ги намерят. В „Риъл Клоутс“ тениската в цвят каки, която бе носил в „Параскачач“, се продаваше за осемстотин и петдесет долара. Днешното водещо заглавие на „Пийпъл“, изображението, на което потребителите цъкаха най-често, беше „сгорещеният Итън без риза на плажа“. Цитатът на деня в списание „И Ти“ беше на Итън, за папараците: „Това, което правят, е незаконно. Десетима от тях ме преследват по улицата със сто километра в час. Не се опитват да ме хванат, докато върша нещо щуро; опитват се да ме накарат да направя нещо щуро.“

Кратка забележка, която бе изрекъл пред „Варайъти“ за предстоящия си филм, „Герой“, бе разнищена и преповторена във всеки таблоид в Щатите: „Да, наистина имам герой. Дъщерята на агента ми, Анджи, е бавноразвиваща се. Тя е моят ролеви модел. Това момиченце е преодоляло повече пречки — да се научи да си връзва обувките, да произнася името си буква по буква, — отколкото аз някога изобщо ще срещна.“

Домът му беше ненормален, по-ненормален от всички холивудски домове, които бе виждала. Емили бе свикнала с пространство, при което на човек му трябваха три минути, за да пресече една стая. Но неговата къща изглеждаше по-голяма дори от домовете на родителите ѝ, навярно защото Иносънс беше като сврака — не можеше да спре да задръства къщите си с боклуци. А Джак... е, добре, не можеше да си спомни; от много време не бе влизала в някоя от къщите на баща си. Джак не беше приятна компания.

След смъртта на Мария бе изпаднал в депресия, а освен това се депресираше и от факта, че нараняванията и комата го бяха състарили. Все още изглеждаше добре за старец на неговите години: косата му не

беше окапала. Емили не можеше да понася плешивците. Приличаха ѝ на клоуни.

Главната къща на Итън беше хладна, бяла и изискана. Всяка мебел бе произведение на изкуството; приличаше ѝ на мебелна къща, чието предназначение е да те остави с отворена уста от завист и страхопочитание. Емили наистина му завиждаше за всичко, което притежаваше — земята, къщата и персонала в нея; но преди всичко тези неща означаваха сигурност.

Завиждаше му, защото обожаваше всичко тук: полираните подове от твърда дървесина, белите стени, произведенията на изкуството („Кървава глава“ на Марк Куин) — щуро! Джордж обичаше кръвта и беше заплепен — прозрачна отливка на главата на скулптура, пълна с истинската му замразена кръв! Великолепните модерни полилеи (особено харесваше онзи, който бе изработен от стотици черни и прозрачни групички ръчно издухани стъклени мехури, като доброто и злото, които бълбукат едно до друго). Харесваха ѝ и луксозните двойни фотьойли от жълто-зеленикав набук, където можеше да се сгуши заедно с Моли и Джордж.

Харесваше ѝ черно-белият постер от „Отпуск по болест“ със сексапилния и грубоват Итън, праметнал ловджийска пушка през рамо. Харесваше ѝ огромната елегантна кухня, издържана в стъкло и стомана — самият Итън никога не готвеше, но главният му готвач бе невероятен. Харесваше ѝ картината на ангела на стената на спалнята му; харесваха ѝ рацитеният манекен в нейната стая и малките каменни водоливници на покрива; харесваше ѝ скринът с огледални стени на чекмеджетата... квадратната баня с черни плочки... моделът на робота от „Доктор Кой“ в коридора... часовника с кръгло изпъкнало лице... и сребристорсивата кожена покривка на огромното ѝ легло с балдахин. Нямаше нужда дори да говори за градината, басейна, пагодата, фитнес залата, сауната, както и за подземния гараж. В тази къща се бяха излели милиони долари, за да я превърнат в идеалното убежище, и Емили искаше да заплаче от облекчение.

Тайно копнееше да се омъжи за него и да бъде спасена завинаги, не само за няколко седмици. Разбира се, каза му, че ще остане само докато си намери работа. Ако трябваше да бъде пиар агент, предполагаше, че ще трябва да изпрати автобиография на собствената си майка. А дотогава имаше възможност да спечели сто хиляди долара,

и то без бавене. „Хийт“ — сто пъти по-добро списание от „Хелой!“ — искаше да чуе разказа ѝ за приятеля ѝ звезда. Но Итън държеше личният му живот да си остане личен и тя не искаше да го предаде... или да го загуби.

Беше ѝ поверил управлението на имението и бе дал на персонала си инструкции да бъде на нейно разположение, но самият той работеше по шестнайсет часа на ден на снимачната площадка на „Трансмисия“. Емили почти не го виждаше.

Той обаче беше казал, че този уикенд няма да има снимки и ще е изцяло на нейно разположение.

— Целият съм твой — увери я и тя почувства едновременно нервност и въодушевление. Може би щеше да я заведе в къщата на плажа в Малибу, където да прекарат романтична вечер. О, боже, но в този план имаше малка засечка. Всъщност две малки засечки. Приспиването на бебето можеше да ѝ отнеме половината нощ. Емили не можеше да устои на изкушението на двучасовата следобедна дрямка. Когато обаче дрямката приключеше, бебето Моли смяташе, че е изкарало половината си нощен сън и че ще го забавляват енергично чак до полунощ. Отглеждането на бебе и на шестгодишно дете беше робски труд. Лицето на Емили беше станало пепеляво от умора, не можеше да проумее как бавачката бе избрала подобна професия. Дори работата на петролните сонди в Северно море не беше толкова уморителна!

А персоналът на Итън се състоеше от абсолютни тъпаци. Те бяха програмирани да се грижат за нуждите на необвързан бог от мъжки пол. Ако Моли беше кученце, щяха да се суетят около нея, да се карат кой да се занимава с нея, да задоволяват всичките ѝ изисквания, но по тези ширини буквално никой не беше чувал за нуждите на човешките бебета, възприемани като противни, непредсказуеми и невъзможни за разгадаване вредители.

Когато по предложение на Итън Емили помоли готвачката да приготви обяд за бебето, тя донесе супа от омари, последвана от пържола алангле. Помощничката ѝ, отново по предложение на Итън, купи за бебето няколко играчки, една от които бе компютърна игра, а друга — велосипед с три колела. Емили се огледа и видя шестнайсетмесечното си дете да пази равновесие на велосипеда в

настлания с гранит вътрешен двор, докато помощник-готвачката проверяваше косата си за нацъфтели кичури.

Постоянно оставяха вратите и прозорците отворени; басейните и горещата вана бяха открити, за да не се разваля изгледът. Емили беше свикнала да дава заповеди и да ѝ се подчиняват. Усещането да не е привилегирована, да не може да се довери на някого, беше отвратително. Някога това нямаше да я интересува, нямаше дори да го забележи — с изключение на Куинтин, винаги бе считала прислужниците за работи. Сега беше унижена, параноична, с разклатена самоувереност; навъсените погледи, лекото издуване на ноздрите — не пропускаше да забележи нито една обида. Затова ставаше в шест и половина сутринта, за да приготви закуска за децата, да не би готвачката да реши, че няма нищо лошо да забърка в овесената им каша малко бренди. После шофьорът караше Джордж до училището му с черната кола. Емили и Моли седяха на задната седалка, Моли завързана в детското си столче. Шофьорът бе реагирал на появата на детското столче (да не говорим за тази на самото дете) така, сякаш го бяха накарали да приюти в колата някоя коза. Персоналът на Итън переше дрехите им, оправяше леглата им, чистеше стаите им, водеше Емили там, където искаше да отиде, хранеше я, пазаруваше ѝ, осигуряваше ѝ кърпи за басейна. Следваше точно заповедите на Итън. Но в очите на прислужниците се четеше високомерно презрение, неизреченият въпрос: „Коя си ти?“. Емили не обичаше да изпуска бебето Моли от поглед — съвсем безкористно действие от нейна страна, защото дори не беше сигурна, че малката я харесва. Подозираше, че е раздразнена, защото внезапно се е озовала в ръцете на аматьор.

Дори и Итън да беше „изцяло неин“ за уикенда, практически бе невъзможно тя да бъде негова. Вниманието на Джордж можеше да бъде отвлечено с малка купичка „М&М“ и филмчето „Ел Сид“. Но случаят с Моли беше по-тежък. Двучасовата следобедна дрямка изобщо не беше сигурна. По усмотрение на спящата, тя можеше без предупреждение да се превърне в десетминутна.

Освен това Емили имаше нужда от един ден, за да се превърне в богиня. Итън имаше страховит каталог от бивши приятелки: всяка от тях бе оглавявала класацията на списание „Фор Хим“ за „Стоте най-сексапилни жени в света“. Точно сега Емили не приличаше на нищо,

дори по стандартите на Кучешкия остров^[3], камо ли по тези на „Най-сексапилните жени в света“. Това, от което имаше нужда, беше някой да изведе децата от къщата за двайсет и четири часа. Не искаше уикендът ѝ с Итън да си остане само бързо чукане. Искаше да започне връзка с него. Искаше да осигури на Джордж и Моли стабилност и баща.

Внезапно, след шест години дистанционно родителство, Емили се бе озовала на огневата линия и остана стъписана. Кой би предположил, че раждането на деца ще превърне вълшебния, удобен привилегирован живот на човека в хаос, който не подлежи на контрол?

Е, добре.

Не трябваше да се паникьосва. Щеше да се получи. Трябваше само да измисли как.

[1] Нищо незначеща фраза от песента „Искам да съм“ на „Спайс Гърлс“. — Б.пр. ↑

[2] Централен булевард с дължина шест километра, на който се намират най-големите хотели в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

[3] Малък полуостров на един завой на река Темза в Лондон, Великобритания. — Б.пр. ↑

ДЖОРДЖ

Малибу, през уикенда

В Ел Ей човек можеше да носи шорти. Тук наричаха панталоните „гащи“! Сега вече можеше да плува под водата и да изважда обръчи от дъното на басейна, при което учителят му винаги извикваше „Добре!“ и плесваше дланта му.

Джордж харесваше басейна на Итън, но не харесваше къщата му. Често се губеше, а освен това тук имаше прекалено много хора. Похубаво му беше в апартамента, когато бяха само той, Моли, мама и бавачката. Когато бяха в къщата на Итън, мама постоянно крещеше: „Не пипай това!“

Но харесваше Итън. Итън беше готин. Супергерой. Даваха го по телевизията. Беше прочут. Често говореше по мобилния си телефон и тогава всички трябваше да замълчат. Тази сутрин отидоха в зоологическата градина и Итън трябваше да се дегизира. С него беше войникът му, онзи, който беше служил в Специалните военновъздушни сили, но когато Джордж го попита: „Убивал ли си?“, той разроши косата му и не отговори.

Въпреки това хората не спираха да зяпат Итън. Няколко души се приближиха и казаха: „Бяхте страхотен в «Точката на удара».“ Той отговаряше „Благодаря“, а приятелят му Марк също казваше „Благодаря“ и кимваше. Войникът от Специалните части също кимваше и хората се отдалечаваха.

В зоологическата градина вървяха много дълго, но тигрите му харесаха. А най-отвратителното нещо, което видяха, беше маймуната — ядеше ако!

Итън го качи на раменете си, а Моли се взеше в бебешката количка. Днес мама изглеждаше много красива, като принцеса. Сега Моли му харесваше. Беше хубаво пухкаво бебе, а той беше големият ѝ батко. Беше много добър батко. Биваше го с бебетата. Винаги забелязваше, когато Моли пъхне нещо в устата си. Тя слагаше всичко в устата си, например монети, но това беше опасно, защото можеше да се задави. Не му беше позволено да я вдига.

— Децата не могат да вдигат деца.

Така казваше мама.

Сега бяха в другата къща на Итън, на плажа, и там имаше басейн с пързалка. Итън каза, че сутрин се вижда как играят делфините. Джордж обичаше делфините, но повече харесваше акулите.

Докато се връщаха от зоологическата градина, Марк му купи сандвич от „Фетбургер“. Марк беше прислужник на Итън. Не като мама, а истински прислужник. Моли беше прекалено малка за сандвич, затова мама ѝ приготви макарони със сирене (гадно), а Итън ѝ помогна. Мама не беше добра готвачка, а Итън не знаеше как се готви, затова им отне цяла вечност да направят макароните и Моли започна да крещи. Ушите го заболяха.

Но сега Моли ядеше макароните. Не можеше да я гледа, защото му се повдигаше, а веднъж наистина повърна. Мама много се ядоса.

Мама беше добричка като ангелче. Смееше се, а Итън я размиваше. И двамата бяха доволни, че Моли хареса макароните със сирене. Джордж обичаше мама да е щастлива. Това беше най-прекрасният ден в живота му. Мама беше обещала, че след обяда всички ще отидат на плажа, където Джордж ще кара сърф заедно с Итън, а тя ще помогне на Моли да плува кучешката. После всички можеха да строят пясъчни замъци. Много беше готино, че Итън си има собствен плаж. Джордж се зачуди дали е купил и морето, или само плажа.

— Мамо — каза той. — Може ли вече да си облечеш банския? Мисля, че Моли се нахрани. Сега хвърля всичко по пода.

Мама се засмя, въпреки че друг ден това щеше да я разсърди. Целуваше Итън и двамата се прегръщаха. Лицето ѝ беше станало розово. Джордж нямаше нищо против. Мама вече не целуваше татко — не му беше приятелка. Татко беше глупав шибаняк, макар че така не се говореше, казваше се „проблем“. Татко беше шибан проблем. Той изобщо не му липсваше, но сега мама беше по-забавна.

— Добре — каза тя, — стига Итън да иска. Ако не е зает с друго.

Итън се усмихна.

— Да го направим, приятелче.

Джордж обичаше мама. Тя беше най-добрата мама в целия свят.

— Мамо, много ти благодаря. Обичам те от тук до звездите!

— И аз те обичам, скъпи. По-късно, когато се върнем от плажа, можеш да гледаш филм, докато Моли спи. Какво ще кажеш?

— О, страхотно! Може ли да е „Спайдърмен“? Ти участваш ли в „Спайдърмен“, Итън?

— Пропуснах го, приятелче.

— Скъпи, хайде да те намажем с плажно масло. А Моли трябва да я намажем много обилно. Тъъ, Итън, съжалявам. Може да ми отнеме малко време да се приготвя.

— Не се притеснявай. Марк може ли да помогне с нещо?

— Ами...

— Марк!

— Тук съм.

— Марк, може ли да подържиш бебето, докато Емили се приготви? Отиваме на плажа.

— О! Сигурен ли си, че знаеш как да... Много е силна. Много се извива, така че ще трябва да я държиш здраво. Подрусай я малко. Не много силно. Добре. Сигурен ли си, че я държиш здраво? Добре. Няма да се бавя. Благодаря!

Марк изглеждаше кисел. Не беше добър прислужник. Мама излезе от стаята да приготви нещата им за плажа, а Итън се смееше, докато гледаше как Марк държи бебето. Не го биваше с бебетата.

— Не обичаш ли бебета, Марк?

— Разбира се, че ги обичам, Джордж! Просто нося много скъпа риза и не искам тя да... мамка му!

— Това е повръщано. Бавачката казва, че може да излезе с бебешка мокра кърпичка. Да ти донеса ли?

— Да.

Джордж му намери кърпичка.

— Заповядай. Какво трябва да кажеш?

Марк каза „благодаря“, но толкова троснато, че не се броеше.

Джордж се усмихна на Итън.

— Бях ли добър?

— Много добър, Джордж.

— Може ли да ми дадеш сладкиш?

— Ще караш сърф заедно с мен, приятелче. Това е най-големият сладкиш на света!

— Имам предвид шоколадов сладкиш.

— По-късно, приятел, става ли? Ето я и майка ти.

Пясъкът беше ужасно горещ, човек не можеше да стъпва по него бос. Плажът в Малибу беше по-хубав от този в Санта Моника. И беше по-близо до къщата. Не се налагаше да се стискаш, когато ти се пишка. Марк дойде с тях, за да донесе багажа, но после се върна в къщата. Джордж се зарадва. Марк не го харесваше. Усещаше, когато големите не го харесват. Но това не беше проблем. Марк не беше готин. Живееше у Итън, в къщата за гости.

Джордж беше много въодушевен, когато влезе във водата. Моли постоянно си сваляше шапката. Той носеше бейзболна шапка. На „Грийн Бей Пакърс“. Обичаше да си я слага. Мама свали малките си шорти и горнището. Отдолу носеше бикини. Водата не беше много топла, но все пак беше приятна. Не му трябваша водолазните очила. Той скочи на дъската, легна отгоре ѝ като Итън и влезе навътре. Погледна назад към плажа и помахна на мама, но тя даваше бутилката на Моли и не го видя. Сега вече беше на дълбоко, но Итън беше до него.

Той му намигна и каза:

— Не се тревожи, голямо момче. Аз ще се грижа за теб. Да хванем ли някоя вълна?

Джордж се ухили.

— Да хванем вълната!

— Добре!

Беше добър в карането на сърф, но не колкото Харисън и Джес от техния клас. Те имаха повече опит. Итън беше ненадминат. „Всички притежаваме различни таланти“ — казваше госпожица Гилмор, но Итън беше добър във всичко.

Нямаше по-хубаво усещане от това да яхнеш вълната, но Джордж мразеше да губи равновесие и да гълта морска вода. Носът му пламна, но не можеше да се разплаче.

— Сложи десния си крак ей там, приятел. Трябва да балансираш, да го почувстваш, все едно караш колело.

Страхотно!

— Мамо! Мамо, видя ли ме? — Той хукна по плажа към нея.

— Скъпи, беше невероятен! И ти не беше лош.

— Мамо! Не бъди груба! Итън е ненадминат сърфист!

— Шегувах се, скъпи. Просто се закачах с него. — Мама сбърчи нос. — Трябва да се върна за малко в къщата. Трябва да й сменя пелената, а забравих кърпичките.

— Скъпа, не се безпокой. Ще повикам Марк по радиото. Той ще го направи.

— Марк не може да смени пелената на Моли! — избухна в смях мама. — Ще умре от ужас!

Итън също се разсмя.

— Понякога — каза той — Ел Ей му влияе прекалено силно. Няма да е зле да му напомня, че и той е човешко същество като нас, останалите.

— Добре — съгласи се мама. — Също като нас, но не и като теб.

Сега и двамата се засмяха. Големите винаги се смееха на шеги, които не бяха смешни.

— Хайде — каза Итън. — Предизвиквам те. Помоли Марк да заведе Моли в къщата и да й смени пелената.

— Не мога! Няма да е честно.

— Давай.

Мама не изглеждаше доволна, но после каза:

— Добре.

Каза го по същия начин, както когато Джордж искаше за десерт и сладолед, и бисквита, и близалка — всичко наведнъж.

Марк дотича на плажа веднага щом Итън го повика по уокитокито. Не изглеждаше доволен, но кимаше, докато слушаше всички инструкции на мама. Итън му намигна. Джордж можеше да намига само ако държи другото си око отворено с пръст.

— Трябва да почистиш във всички гънки — каза Джордж. — И внимавай да не се изцапаш с ако.

Много беше услужлив.

А после мама и Итън седнаха на пясъка и мама предложи на Джордж да изкопае дупка.

Той предпочиташе да кара още сърф, но обичаше и да копае дупки, затова не възрази.

Мама не спираше да поглежда назад към къщата. А после Итън я целуна и тя спря да гледа. Те бяха гаджета. Джордж си имаше две нови гаджета: Амбър и Лорън Розенхайм.

Копането на дупката се оказа трудна работа, дори и с лопатката му. Пясъкът беше много горещ, а Джордж все ожадняваше, макар че постоянно пиеше вода. Слънцето му светеше в очите, освен ако не придърпаше шапката си надолу като Итън. Не обичаше да носи слънчеви очила — пречкаха му се.

— Скъпи! — повика го мама, а Итън се усмихна раздражено. — Скъпи, защо не отидеш да провериш дали всичко с Моли и Марк е наред? Моля те.

— Добре — въздъхна Джордж. — Сякаш съм ти слуга!

— Благодаря — каза мама.

Джордж хукна към къщата. Разстоянието не изглеждаше голямо, но беше. Той мина по тайния път, за който никой не знаеше, през градината. Беше някак злоещо да е тук без мама. Не чуваше никакъв шум. А после чу бебешкото писукане на Моли от горния етаж. Хукна по стълбите, някъде течеше вода.

— Марк?

— Да, какво? Ръцете ми са покрити с гадост. Дезинфекцирам ги.

— Къде е Моли?

— Затворих я в стаята.

— Спи ли?

— Ще ми се да спеше.

— Тя не обича да остава сама. Винаги плаче и после трябва да я развеселяваш, като се правиш на маймуна.

— Аз не чувам нищо. Сигурен съм, че нищо няма да й стане само за една минута.

— В коя стая е? Мама каза, че трябва да проверя.

— Боже господи! Четвъртата врата отдясно.

Джордж хукна по коридора. Беше уплашен, страхуваше се повече, отколкото докато гледаше „Междузвездни войни“.

Отвори вратата бавно, в случай че Моли е зад нея.

Но не беше.

— Моли! Моли!

— Га! — винаги отговаряше тя, което бе нейният начин да каже: „Джордж!“.

Но сега не каза „Га“ и Джордж видя как завесите се издуват от вятъра. Тичешком прекоси стаята. Балконската врата беше отворена, както и комарникът.

— Моли? — изкрещя Джордж. — Моли?

А после видя как дебелилото ѝ, увито в пелена дупе се провира между пречките на терасата и изкрещя. Тя изчезна и остана само въздух. Той спря да крещи и ушите му се изпълниха с ужасен шум. Искаше да хукне надолу по стълбите, но краката му бяха омекнали и можеше да слиза само бавно, да взема стъпалата едно по едно.

— Мамо! — изкрещя той и тя се появи. И тя крещеше.

— Къде е тя? Къде е?

— Падна — каза той. — Опитваше се да е птица.

Беше му лошо, гадеше му се. Моли беше умряла и никога вече нямаше да види мама.

— О, боже мой, чувам я!

Мама побягна навън.

Итън беше там и крещеше:

— Марк! Марк!

Джордж хукна след мама. Нямаше кой да го гушне. Тя плачеше и се давеше, сякаш не можеше да си поеме дъх. Моли беше в ръцете ѝ, цялата окървавена, и крещеше по някакъв страшен начин. Мама също беше изцапана с кръв.

И Марк беше там. Този глупав, тъп Марк, той беше виновен!

— О, боже, не знаех, че е отворено. Тя добре ли е? Слава богу, че е паднала на тревата. Да донеса ли арника^[1]?

— Повикай шибана линейка, шибаняк такъв, може да е получила мозъчна травма! О, боже, ами ако... о, бебче, о, бебче, мама е тук, всичко е наред, наред е... о, боже, защо му позволих... махни се от мен, Итън! Недей да стърчиш там, копеле такова, повикай линейка!

Джордж беше голямо и смело момче, но понякога и на големите смели момчета им бе позволено да плачат и той го направи.

[1] Тревисто растение, чиито лечебни свойства са използвани в много страни. — Б.пр. ↑

ЕМИЛИ

Лос Анджелис

Беше вцепенена. Сценарият продължаваше да се върти отново и отново в главата ѝ, сякаш хилядното повторение можеше да завърши по различен начин. Тя не беше способна да бъде майка. Най-ужасните ѝ страхове се бяха сбъднали. Не бе успяла да опази бебчетата си. Беше отказала да приеме каквито и да било лекарства, но ѝ се струваше, че е обгърната от някаква мъгла. Не можеше да се върне в действителността, сякаш бе прекалено болезнена за съзнанието ѝ и то отказваше да я приеме. Итън се оказа абсолютно безполезен, за разлика от героя си в „Отпуск по болест“, и това я стъписа. Очакваше да се втурне да спасява Моли, да е героят на деня, да действа в типичния си стил, но той изглеждаше странно спокоен. Или може би тя бе така обезумяла от тревога, че нормалните човешки действия ѝ се струваха прекалено бавни. Искаше лекарите да прегледат Моли още в тази секунда; искаше да я телепортират до болницата.

Тя се обади на 911, макар че не можа да си поеме дъх, за да проговори. Най-после успя да го изрече: „Бебето ми падна през прозореца“. Не можеше да повярва, че го казва, че това не е само ужасен кошмар. Съобщи им адреса.

Линейката беше бавна като охлюв или поне на нея така ѝ се струваше. Полицейските коли бяха по-бързи. Когато осъзна, че няма да ѝ позволят да пътува до болницата с Моли, тя се строполи на земята.

Беше толкова наивна. Случилото се беше злополука, но властите отцепиха къщата така, сякаш беше местопрестъпление. Имението се напълни с полицаи, които се обръщаха към шефа си с „детектив“.

Папараците се струпаха като лешояди над труп.

Когато бяха в шок, хората казваха ужасни неща, но Буцата наистина ли ѝ бе казал: „Това е ужасно за Итън. Надявам се, че го разбирате?“

Не беше подготвена за въпросите, за безкрайния разпит. Човекът срещу нея се държеше дружелюбно, но не я оставяше на мира. Къде е била? Защо не е била при пострадалата? Кой е оставил балконската

врата отворена? Имала ли е брачни проблеми? Мисли ли, че е било злополука? Познава ли някого, който би искал да нарани пострадалата? „Моли! — искаше й се да изкрещи. — Моли!“

През цялото време отчаяно искаше да стигне до болницата.

— Искам да видя Моли! — изкрещя тя. — Искам да я видя веднага, тя се нуждае от мен, моля ви!

В Англия щяха да й предложат чаша чай, за да й помогне да преодолее шока. Тук сложиха пред нея кутия кока-кола, сякаш бе дете. Тя трепереше неконтролируемо. Не можеше да я докосне.

Джордж, който си бе изкарал акъла от страх, бе отведен в другата стая от някаква полицайка.

— Мамо! — изскимтя той, докато го отвеждаха. Тя не можеше да повярва, че ще подложат на разпит шестгодишно дете.

Стори й се, че наистина ще повърне, когато си помисли за изражението на Джордж. Миналата година бавачката се разболя и Джордж бе дошъл в стаята й в пет часа сутринта — след като Моли заспива и се събужда цялата нощ с настинка.

— Връщай се в леглото! — изсъска Емили.

Той поклати глава.

— Ще накарам някой от прислужниците да дойде и да те изнесе.

Той се върна обратно в леглото си и Емили се почувства едновременно засрамена и облекчена: беше ужасна майка, но поне щеше да поспи.

Сега бе готова да остане будна до края на живота си, ако това означаваше, че Джордж и Моли ще се върнат живи и здрави при нея.

А после ситуацията се влоши още повече. Бе готова да се обзаложи, че е заради нещо, което онзи идиот Буцата е изтърсил в показанията си. Каквато и да бе причината, внезапно решиха да уведомят ОСУДС — които и, по дяволите, да бяха те. Оказа се, че са Отделът за социални услуги за деца и семейства.

Жената от ОСУДС се държа студено и официално. Също като детективите, и нейният разпит бе прекъсван от дълги мълчаливи паузи. Не спираше да се взира в Емили и я караше да се чувства така, сякаш е казала нещо, което я уличава. Емили усещаше сетивата си притъпени, а себе си — скована и празна, обзета от агония. Отговорите й бяха кратки и враждебни. Какво общо имаха отношенията й с Тими, с родителите й и сестра й с тази гадост?

Може би ако изглеждаше по-възрастна и не толкова загоряла, ако не носеше къси тесни шорти над бикини, ако ридаеше и виеше, вместо да е скована от скръб, нещата щяха да се развият другояче.

Някакъв мъж с отпечатано на якето „ОСР“^[1] взе отпечатъците ѝ. Друг я снима. През ума ѝ мина мисълта, че може да продаде тези снимки на „Инкуайърър“ за един милион кинта. В гърдите ѝ се надигна огромна ярост.

— Защо ми причинявате това? Марк е този, с когото трябва да говорите. Той я остави сама. По това време той се грижеше за нея.

Прозвуча като извинение. Марк бе сгрешил, но вината беше нейна. Тя беше майката. А после някой изрече думите „Отдела за малтретирани деца“ и те се стовариха отгоре ѝ като удар с чук по главата. Тези хора подозираха, че нарочно е наранила Моли; имаше вероятност да ѝ отнемат децата.

Трябваше да се бори, но умът ѝ бе толкова замъглен. Паниката ѝ пречеше да намери думите. Бяха я попитали за номера на британската ѝ социална осигуровка и тя осъзна, че ще поискат сводка от Мет, за да разберат дали и преди е имало такива „злополуки“.

Емили беше отчаяна. Тя беше приятелка на Итън Самърс и това трябваше да означава нещо, нали? Това бе Страната на приказките и на езика на знаменитостите Итън бе перлата в короната. Неговата дума беше свещена, дори и нейната да не беше.

— Попитайте Итън — изграчи в отчаяние тя. — Той ще ви каже, че съм добра майка.

Не очакваше да чуе отговора, който получи.

Двамата полицаи се спогледаха и единият хладно отговори:

— Господин Самърс даде показания. Господин Самърс беше извънредно услужлив. Господин Самърс направи всичко възможно, за да ни помогне.

Значи им беше разказал, че е приготвила на Моли макарони със сирене, че я е намазала с плажно масло, че ѝ е дала бутилка, докато са били на сянка на плажа, че е играла на „Напред-назад из градината“, че е целунала мекичката кожа отзад на дебелото ѝ вратле. Родителите, които не обичаха децата си, не правеха тези неща. Можеше дори да им е дал безплатни чаши с щампован надпис „Отпуск по болест“.

Защо тогава не я оставяха на мира?

Най-последно я заведоха в болницата. Служителката от ОСУДС седеше като надзирател до нея в полицейската кола.

Емили загуби представа за времето, докато чакаха. Остана замаяна, докато най-накрая в стаята влезе един лекар и с напрегнато изражение зашепна нещо в ухото на жената от ОСУДС. Тя кимна, а после съобщи на Емили, че Моли има счупен крак и счупена ръка, както и натъртване, но първоначалният преглед на скенер не е показал увреждане на мозъка или на гръбнака. Нямаше и вътрешно кървене. Моли тежеше само единайсет килограма и бе паднала на тревата, по корем. Тези три обстоятелства я бяха спасили от по-сериозно нараняване.

Емили пребледня от облекчение. Почувства как кръвта се оттича от лицето ѝ, а краката ѝ омекват. Кимна мълчаливо, неспособна да продума.

Те изтълкуваха всичко погрешно.

Тя не осъзнаваше какво се случва. Те ѝ говореха нещо, но тя се взираше в студените им лица и думите им просто минаваха покрай нея, без да проникнат в мозъка ѝ.

— Децата ви ще бъдат поверени на социалните служби, докато приключи допълнителното разследване.

Работник по случая... приеман дом... областният прокурор... съдът... съдията... експерти... Не можеше да осмисли нищо от това, защото се притесняваше, че дават на Моли грешното мляко. Тя ненавиждаше американското мляко на прах. Поръчваше британско мляко направо от Обединеното кралство. Дали щяха да ѝ дадат храна от бурканче? Моли никога не бе опитвала храна от бурканче. Ами Джордж? Той беше толкова чувствителен. Нямаше да го каже, но щеше да се поболее от тревога. Имаше нужда от майка си. Може би щеше да е прекалено срамежлив, за да попита дали може да използва банята.

Позволиха ѝ за кратко да види Моли. Беше толкова болезнено да зърне ръчичката и крачето ѝ в гипс, маркуча в малкото ѝ носле и да знае, че вината е нейна, че не можа да понесе да я погледне и се извърна настрана. Видя как докторът и оная кучка от ОСУДС се споглеждат и разбра съобщението, което си разменяха: „Сърцето на тази жена е от камък.“

Беше толкова съсредоточена върху дребните подробности, че пренебрегна — или може би не искаше да приеме — ужасната

действителност: един мъж идваше да отведе Джордж.

А когато Моли се оправеше достатъчно, за да напусне болницата, и тя щеше да бъде отведена от някой непознат, за да живее с непознати.

Сега Емили се изтръгна от транс и изпадна в истерия. Започна да крещи, да драска, да хапе, да ридеа. Сложиха ѝ белезници. Казаха ѝ, че има право да обжалва решението, ако съдията го допусне. Щеше да зависи от доказателствата. Какви доказателства?

— Какви доказателства? — изпищя пронизително тя. — Какви шибани доказателства?

Те не обърнаха внимание на въпроса — така постъпваха, когато не искаха да отговорят.

— Искам адвокат — изграчи тя. — Искам адвоката си, веднага!

Беше изпаднала в такъв шок, че дори и тук, в Страната на правото, не бе помислила да повика адвоката си. Сега искаше да повика всички: адвоката си, майка си. Искаше Иносънс, защото майка ѝ беше корава като стара кожа и нямаше да позволи това да се случи. Баща ѝ... о, баща ѝ беше абсолютно безполезен.

Искаше Итън. Искаше да почувства как силните му ръце я прегръщат, успокояват я, карат я да се почувства по-добре, премахват всичко. Той щеше да оправи нещата. Щеше да ѝ върне бебчетата. Поне не беше арестувана... все още.

Замаяна, тя се обади на Буцата по мобилния телефон.

— Ще изпратя шофьора — каза той.

Тя почувства как стомахът ѝ се свива от омраза само при звука на гласа му. Той беше отрова. Той беше оставил Моли да падне, а дори не се беше извинил. Сигурно си мълчеше, защото се боеше да не го съди. Ако кажеше „съжалявам“, все едно признаваше отговорността си. Той беше боклук. Щеше да накара Итън да го уволни, а след интервюто, което щеше да даде на „Пийпъл“ (безплатно), никой никога нямаше да го вземе на работа.

В болницата трябваше да изключи мобилния си телефон. Имаше пропуснати обаждания от Иносънс и Клаудия. Вече се бе разчуло. Клаудия щеше да долети утре. Иносънс вече беше на път към Ел Ей с частния си самолет. „Не е достатъчно. А и е прекалено късно“ — това бе първата мисъл на Емили. Установи, че презира шока в гласа на майка си.

„Можеше да ми помогнеш преди, майко, а виж какво стана.“ Колкото до Клаудия, която почти ридаше по телефона... Емили почувства как долната ѝ устна се свива. „Как смееш да си присвояваш моята скръб!“

Докато излизаше на ярката слънчева светлина (обикновено се наслаждаваше на жегата, но сега горещината я задушаваше и потискаше), към нея се понесе огромна тълпа от фотографи и телевизионни камери. „Емили, Емили!“ — с онази ужасяваща фамилиарност, сякаш ѝ бяха приятели. Тя си проправи път през тях, като се опитваше да не заплаче от страх, докато те я буташа, присмиваха се, подиграваха ѝ се, с надеждата да предизвикат съвършения заядлив отговор, да заснемат корицата за петстотин хиляди долара. Тя поклати глава и закри ушите си с ръце. Шофьорът на Итън я чакаше с безстрастно лице до бентлиото. Не се опита да ѝ помогне. Когато тя стигна до колата, задъхана и разтреперана, той отвори вратата и я задържа пред нея, сякаш не се бе случило нищо.

После пусна радиото и докато музиката свиреше, Емили се сви на топка на задната седалка и започна да се полюшва напред-назад. Устата ѝ остана отворена в безмълвен вой през целия път до Холивуд Хилс.

— Итън! — изкрещя тя, докато минаваше тичешком покрай икономката. — Итън! Итън!

Той се появи на върха на стълбището, току-що избръснат, безупречно облечен — с черна тениска и шорти в цвят каки.

— Итън, о, боже, трябва да ми помогнеш! Отведоха бебчетата ми, те така ще се уплашат, нуждаят се от мен, трябва да ги върнем още днес, веднага, моля те, знам, че теб ще те послушат...

И тя се свлече на пода и закри лицето си с ръце.

Очакваше той да възкликне ужасено, да се втурне надолу по стълбите, да я погали по косата. Но не се случи нищо. Той не продумваше. Тя вдигна поглед към него и видя, че не е помръднал.

— Качи се горе, Емили — каза той.

Тя бавно се изправи и все така бавно се изкачи по стълбите. Краката ѝ бяха натезали като олово. Сърцето ѝ биеше силно. Той изглеждаше толкова сериозен. О, господи! Да не би вече да се бе опитал да помогне? Да не би да имаше лоши новини?

Той кимна, когато тя стигна до него, но когато посегна да го прегърне, потръпна.

Тя отскочи назад.

— Моля те, заповядай в кабинета ми.

Тя остана потресена, объркана. „Това е ужасно за Итън“, така беше казал Буцата.

— Съжалявам, Итън — изтърси тя. Защо му се извиняваше, когато нейното бебе беше паднало от неговия прозорец? — Надявам се, че пресата ще те остави на мира. Ще... ще им кажа, че не си виновен.

Очакваше да ѝ каже да не става смешна, но той мълчеше. Просто ѝ направи знак да седне на червения стол с права облегалка. Беше толкова странно. Тя седна и сега сълзите потекоха по лицето ѝ.

Итън седна зад бюрото си и качи краката си отгоре. Кимна към една кутия хартиени кърпички.

— Емили — каза той. — Поздравления. Избърши си носа.

Тя почувства как гърлото ѝ се свива. Това сарказъм ли беше?

— Поздравления? Социалните ми взеха децата!

Не посмя да добави „заради теб“, но това неизречено продължение увисна във въздуха.

Той се усмихна.

— Заради мен?

Тя погледна към краката си. Дъхът ѝ беше отишъл в гърлото и се бе свил на корава буца.

Итън се засмя и през тялото ѝ премина ледена тръпка. Кожата на ръцете ѝ настръхна.

— Кажи го, Емили. Аз съм виновен, че твоите малки Моли и Джордж са при социалните, в ръцете на бог знае кого, който им причинява бог знае какво, а ти, тяхната майка, си безсилна да ги защитиш или да ги спасиш. Какъв ужас! Семейството ти наистина си получи заслужената доза нещастия. Казвам „заслужената“, защото, скъпа, наистина е заслужена.

Тя преглътна. Какво беше това? Беше... гнусно. За роля ли репетираше?

— Защо говориш тези... отвратителни неща? Какво искаш да кажеш? — прошепна тя.

Той се ухили.

— Емили, казах „поздравления“, защото ти си първата, която ще разбере. О, толкова е вълнуващо! Изтърпи ме само още секунда! — Вдигна пръст и натисна бутона на интеркома. — Госпожо Клоут? Чай за двама, ако обичате, и тъй като поводът е специален, донесете и две блокчета „Кит-Кат“. Страхотно!

Тя се втренчи в него. Кой беше този човек? Това не беше Итън. Струваше й се, че е някой ужасен мъж, който само се преструва на него. Същата тази сутрин, в четири часа сутринта, Итън се бе промъкнал в стаята й и тя му бе направила свирка. Беше почти влюбена в него. Но... трябваше да се махне от тук.

Тя подскочи, когато Итън стовари юмрук на бюрото.

— Слушай ме, когато ти говоря, кучко! Благодаря.

Усмихна й се. Той беше луд. Съвсем умопобъркан.

Този психопат навярно бе отвлякъл истинския Итън и си бе направил серия пластични операции или нещо подобно. Тук беше Ел Ей!

— Какво... — изграчи тя — ... какво си направил с Итън?

Той се втренчи в нея и избухна в смях.

— О, това беше много мило! Толкова сладко! Скъпа, аз съм Итън. Итън, това съм аз. Проумей го, аз съм актьор! Но не, ти ми зададе правилен въпрос. Добре, ето как стоят нещата: Итън Самърс е името, написано на членската ми карта в профсъюза на актьорите. Преди бях Нейтън Уилямс, а Нейтън Алегзандър е името, с което се представих на скъпата си майка, бог да упокои душата й, но първоначалното ми име — може би това ще накара едно звънче да зазвъни в главата ти? — беше Нейтън Кент.

Кент?

— Но това е...

— Да, Емили. Точно така. Това е името на твоя баща. Зън! Загръ ли? Ама наистина бавно схващаш. А, благодаря, госпожо Клоут. „Роял Уорчестър“ и сребърният чайник. Великолепно. И памучните ми ръкавици — чудесно. Не обичам да оставям отпечатьци по среброто, Емили, защото потъмнява след по-малко от час. Идеално. Това наистина е единственият начин да се пие чай. О, и портокаловите ви сладки без мазнина и глютен — наистина ще ме разглезите.

А сега, Емили, слушай. Ще ти разкажа една история. Някога, много отдавна, баща ти осиновил едно малко момиченце. Скъпата

съвършена Клаудия, о, какво прекрасно дете. Но Фелиша, жена му, тъпата кучка, прекалено тъпа, за да остане жива — захар, Емили? — искала и момченце, за да направи семейството завършено. Et voicі!^[2]

Тя гледаше този луд и не можеше да повярва на ушите си.

— Мен, проклета тъпачко! Мен! А после, когато онази глупава Фелиша взела, че умряла, Джак не могъл да го понесе! Очевидно ме ненавиждал. Ненавиждал мен! Как е възможно? Само ме погледни! Но не, не съм бил достатъчно добър за Джак. Върнал ме в шибания магазин! И си поискал парите обратно! И знаеш ли какво се случило на това нещастно момче?

Емили поклати глава. Прехапа долната си устна, за да потисне хлипането си. Истината беше, че напълно бе забравила за съществуването на Нейтън. Той бе дошъл и си бе отишъл още преди тя да се роди. Беше само далечен спомен, частица от случайно подслушани клюки.

Итън се засмя — ужасяващ звук.

— О, всичко! Секс, насилие, каквото се сетиш! Общо взето, всичко, което ще се случи на твоите две дечица. Този Джордж е сладко дете — ще се превърне в нечия кучка, преди да е навършил седем.

Тя скочи.

— Стига. Млъкни! Съжалявам... Съжалявам за това, което е направил баща ми. Виж, той е ужасен баща за всички нас, не само за теб.

— Не — изръмжа той. — Ти млъкни. Не съм свършил. Реших, че не е честно Джак Кент да съсипе живота ми. Винаги съм притежавал изострено чувство за справедливост, Емили. Реших аз да съсипя неговия живот. Разбира се — усмихна се той, — трябва да благодаря на Марк. Беше свръхуслужлив. Някога ми беше психологически съветник. Той беше този, който остави документите по случая при мен, за да ги прочета; позволи ми да разбера кой е виновен, че животът ми е толкова скапан. Марк ме накара да проумея, че не е необходимо да страдам, че мога да направя нещо от себе си — че заслужавам да съм щастлив. А сега — ооо, трябва да опиташ от тези сладки — сега съм съвсем близо до постигането на целта си: да унищожа династията Кент, да накарам всички ви да страдате така, както страдах аз. Наистина съм щастлив.

Емили се опита да преглътне парченце бисквита, но то сякаш изсмука цялата влага от устата ѝ.

— Ти си луд.

— Тази банална реплика! Не, Емили. Не съм луд, просто си го връщам. Връщам си го. А най-страхотното в цялата история е, че можеше да го направи всеки. Семейството ти много улесни нещата. Сами си го навлякохте. Трябваше само малко да усуча нишките.

Щеше ли да я убие? Трябваше да се измъкне. Дали госпожа Клоут щеше да ѝ помогне? Трябваше да го накара да продължи да говори.

— Как... какво имаш предвид?

— Радвам се, че попита! Най-трудната част от плана беше, че не можех да го разкажа на никого. Знаеш ли какво е чувството, когато човек направи нещо толкова свършено, че гори от желание да го сподели с някого? Ооо, просто нямам търпение да ти разкажа! И така, ето какво се случи. Джак сам си копае гроба, като се жени за златотърсачка и обира скъпите си приятели и колеги. Какъв *mensh*^[3]! Междувременно Марк е така любезен да открие оная тъпа кучка, истинската ми майка, а тя е така любезна да ми осигури добро образование и нелошо наследство.

— Значи е... умряла?

— Аз я убих. Направих го да изглежда като нещастен случай. Останах в траур, докато си получих наследството, след което отпратих към Страната на свободата. Един момент. Тук някъде пазя очните ѝ ябълки. Мариновани са. Маааарк!

Боже!

— Добре. Аз... вярвам ти. Моля те... продължавай.

— И така, майка ми плати, за да посещавам едно от онези елитни училища с добри театрални кръжоци — моят крал Лир предизвика сензация, търсачите на таланти просто отказваха да ме оставят на мира. Дойдох тук. Две години обслужвах маси, преди агентът ми да ми уреди прослушване. Това беше всичко. Трябваше да спя само с един човек — автора. Ха! Шегувам се. Професионална шега, скъпа, не се тревожи. Марк дойде с мен, милото агънце. И така, имах малко пари, а сега вече повече. Имах и власт. Но истината, Емили, е, че не съм Лекс Лутър. Виж, не твърдя, че съм гениален. Всяка горила можеше да го направи.

А вие трябва да благодарите само на себе си. Ето, например Клаудия. Писах ѝ, представих се като момиче, с което се е запознала на парти. Бедната жалка Клаудия така копнееше за приятел, че ми повярва. Марк събра малко информация за нея и нае частен детектив, за да открие родителите ѝ. Трябваша му само три дни. Тя си търсеше работа, а аз я насочих към журналистиката, към вестника, в който работеше истинският ѝ баща. Останалото тя направи сама. Знаех, че ще си падне по него — направих необходимите проучвания, Емили, защото, както вече знаеш, човек никога не бива да се доверява на случайността!

Доказано е, че кръвно свързаните хора, разделени от осиновяване, често биват сексуално привлечени един от друг, когато се съберат отново. Моята собствена майка... адски гнусно. Но знаех, че скъпата Клаудия ще е различна. Благодарение на това, че Джак беше толкова дяволски безполезен, тя копнееше за бащинска фигура. Беше отчаяна! Трябваше само да ги накарам да се запознаят. Не съм ги карал да се влюбват.

Трябваше да избяга. Но... трябваше да разбере.

— Какво друго?

— Бомбата — да, виновен по обвиненията! Ако майка ти беше малко по-мила към клетия си брат Джери, той щеше да откаже да ми помогне. Щеше да отсече: „Как смееш да ми предлагаш три милиона и да заплашваш децата ми? И всичките пари на света да ми предложиш, пак няма да навредя на сестра си.“ Но знаеш ли какво? Дъртият подлец направо подскочи от радост. Защото тя го беше изритала, точно както Джак постъпи с мен. Семейството! Хора като вас не могат да осъзнаят колко важно е семейството! Семейството е всичко, любовта е всичко, но за вас тези неща не означават нищо. Обсебени сте от парите, всички до един. Отвратително!

— Ами...?

— Тими! Момиче, наистина трябва да се научиш да разпознаваш гейовете. — Но — поклати глава Итън — пари, пари, пари! Просто трябваше да получиш онзи замък, нали така? Ако не се беше омъжила за Тим, нямаше да мога да го отклоня от правия път. Е, не лично аз. Предпочитам сам да върша тези работи, но Марк има връзки в тази общност. И винаги ще се намери някой, готов да го направи, ако парите си заслужават. Аз платих за луксозния му престой на Барбуда

— о, страхотно място, толкова романтично! Наистина ли си мислеше, че онзи граф с ръжен в задника ще се бръкне, след като синът му се ожени точно за теб? Отново трябва да отбележа, Емили, че никой от вас не обръща внимание на въпросите, свързани със сърцето. Хората имат чувства, емоции; рядко действат по начин, който не е типичен за характера им. Къде е състраданието ти, Емили? „Великият стар дук на Йорк“, нали така го наричат вестниците? „Ненаситен е за пишки.“

Много бавно Емили се огледа из кабинета за оръжие.

— А влизането на майка ми в затвора? — подкани го тя. Колкото повече говореше, толкова по-малко внимание щеше да обръща на това, което прави тя.

— Ха! Чист късмет. Но нека признаем — тя е такава мошеничка, че трябваше да са я прибрали на топло много преди това. И все пак отново опираме до щастливата случайност! Ако двамата с Джек не се мразеха и в червата, нямаше да мога да ѝ го прикача. Но все пак успя да излезе. За това може да благодари на брат си. Прекалено много дрънкаше. Трябваше да си отиде.

Емили издаде всички подходящи звуци: „Мм... О, да... Ха-ха... Определено...“ Може би тук някъде имаше преспапие. Не. Само Тими и малките деца използваша хартия. Златният Буда? Оскарът? Ето това наистина щеше да е щастлива случайност: да го халоса със собствения му „Оскар“. Статуетката изглеждаше тежка, но златният Буда сякаш тежеше повече. Зачуди се дали има шанс да го надвие. Той тренираше бразилско жиу-жицу или както го наричаше, БЖЖ. „О! — бе отвърнала тя. — Изглежда, много прилича на това, което тренирам аз!“ Потръпна. Самата мисъл, че се бе натискала с този... умопобъркан... преобръщаше стомаха ѝ.

— Емили, надявам се, че ме слушаш. Това те засяга лично.

— Да — каза тя и се застави да се взре в очите му. Бяха красиви.

— Няма да си получиш децата обратно.

С вик на първична ярост тя скочи към него през бюрото и започна да дере лицето му. Той я удари веднъж, по носа. Болката бе като от изтезание; не можеше да вижда; топлата кръв потече в устата ѝ; имаше метален вкус. Тя се опита да го хване за косата и оголи зъби да го ухапе. Този път той я запрати на пода. Главата ѝ се удари в камъка, пукна се шумно и през тялото ѝ премина нажежена до бяло болка. Опита се да проговори, да протегне ръка, но не успя. Всичко

пред очите ѝ се размиваше. Видя красивото му, сега замъглено лице в далечината, видя го как сваля белите си памучни ръкавици със зъби и ги изплюва на пода. Чу шепота му:

— Лека нощ, сладка Емили, и нека песента на ангелите те приспи.

А после, колкото и да се мъчеше да не се предава, тъмнината я обгърна.

[1] Отдел „Специални разследвания“ — Б.пр. ↑

[2] И ето (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Човек, който притежава достойни за възхищение черти на характера, като сила на духа и целеустременост (ивр.). — Б.пр. ↑

КЛАУДИЯ

Лос Анджелис, неделя

— Клаудия? Клаудия? Клаудия ли се обажда?

Гласът звучеше паникьосано, почти истерично и смътно познато.

— Да, тук е Клаудия. С кого говоря?

— Клаудия, не ме познавате. Аз съм приятел на сестра ви. Казвам се Итън. Много съжалявам. Имам лоши новини.

Итън Самърс. Онзи, който винаги пълнеше касите и не бе обезопасил крайбрежната си вила за деца.

— Знам за децата — каза тя с надеждата, че гласът ѝ звучи рязко. — На летището съм. Чакам си реда на опашката. Кажете на Емили, че ще хвана такси до Хълмовете. Ще ѝ се обадя от стационарен телефон веднага щом стигна там. Дочуване, Итън.

Прекъсна връзката. Тя беше журналистка; нямаше да се прехласва по него само защото беше голяма звезда в развлекателната индустрия. Постоянно интервюираше известни хора, някои от които бяха симпатични, а други — не. Някои имаха талант, други бяха извадили късмет. Повечето си бяха нормални хора, като се изключат парите им и по-голямото им его. Не се съмняваше, че егото на Итън е колкото тиква.

Новините, че социалните са отвели Джордж и Моли, се бяха появили съвсем изневиделица. Отначало Клаудия си помисли, че е станала ужасна грешка, но от „Скай Нюз“ не спираха да говорят за това. Разбира се, в тази история имаше всички необходими съставки: любов, трагедия, насилие, знаменитост, красива млада майка — истинско злато за рейтинга. Клаудия веднага си запази място в самолета — най-ранният полет беше в неделя сутрин. И през ум не ѝ мина да се обади на баща си. Иносънс обаче ѝ позвъни — беше на делово пътуване и полетът ѝ бе отложен от тропически бури. „Кажете на Емили, че ще пристигна в мига, в който времето позволи.“ Клаудия позвъни на Емили, но тя така и не вдигна. Клаудия потръпна. Мисълта за тези две прекрасни деца, изтръгнати от майка си... това беше нечовешко. Искеше да се разплаче.

Ако не ги върнеха на Емили в следващите двайсет и четири часа — не, в следващите дванайсет часа — Клаудия щеше да поеме международна публична кампания за завръщането им. „Венити Феър“, „Сънди Таймс Стайл“, британският „Вог“ — всички те щяха да ѝ позволят да напише първото си експозе за живота си като дъщеря на Джак Кент и госпожица Иносънс Ашфорд. Щеше да е брутално откровена каква е била Емили в миналото, но също така и каква е сега и как се е променила, след като е станала майка. Наистина, тези две деца бяха най-големите дарове на съществуването ѝ. Те бяха нейната гордост, нейната радост.

Трябваше да признае, че отначало Емили здраво беше оплела конците, но после бе заобичала децата и увереността ѝ в собствените ѝ родителски качества също бе нараснала. Когато я видеше с малките, Клаудия често трябваше да изтича на горния етаж, за да се нареве хубаво. Беше красиво и странно болезнено да бъде свидетел на нежността помежду им. Емили нямаше представа, че е родена за майка, а сега, заради едно-единствено ужасно подхлъзване щеше да бъде наказана завинаги и заклеймена като негоден родител.

Емили беше от малкото прочути хора в света, чиято репутация беше много по-лоша от действителността. Клаудия щеше да промени общественото мнение и социалните служби щяха да бъдат принудени да преразгледат случая. Не защото им пукаше за децата или за майка им, а защото никой не обича да го мразят.

И, разбира се, главният фокус на статията ѝ — или по-точно на статиите ѝ, защото щеше да пише за всяко издание и всеки собственик — щеше да е любопитният факт, че Итън се бе измъкнал, без никой да му прикачи и най-лекото обвинение. Нито един вестник или телевизия не бе допуснал, че може той да е виновен. Клаудия забеляза, че макар репортерите да споменаваха, че злополуката се е случила в имот на суперзвездата, винаги подчертаваха, че „Итън Самърс не е присъствал“. А според източниците на Клаудия той се бе намирал само на няколко метра от къщата. Освен това журналистите се изразяваха много неопределено, когато станеше въпрос за това кой всъщност е оставил бебето само.

„Майката на детето, Емили Кент, дъщеря на опозорения милиардер, се припичала на плажа, когато станала злополуката“, според една говорителка с късо подстригана коса и вдигнати вежди. „Госпожица Кент помолила един от служителите във вилата, който не бил квалифициран да се грижи за деца, да занесе бебето в къщата и да смени пелената му. Била наясно, че той не е получил никакво обучение.“

Клаудия почувства как лицето ѝ пламва от ярост. Това представяне на фактите беше отвратително. Емили никога не би рискувала безопасността на Моли — странно, че изобщо бе позволила на този човек да вземе бебето. Клаудия искаше този служител да бъде разпитан — от полицията или от нея самата. Итън несъмнено разполагаше със страховити адвокати.

Долната ѝ устна се изви презрително. Ако баща ѝ бе осигурил на по-малката си дъщеря пълната подкрепа на собствения си юридически екип, сега може би медиите щяха да споменават името на Емили със същата предпазливост и благоговение, с които се отнасяха към господин Самърс.

Не се съмняваше, че той е отговорен по някакъв начин. Дори бе говорила с адвокатите на майка си. В Калифорния имаше случай, при който собственикът на имота бе признат за отговорен за нараняванията на бебе, получени след падане от прозорец, защото „традиционните юридически принципи вменяват на собственика задължението да полага необходимите грижи за безопасността на обитателите в тези части от имота, които са под контрола на собственика.“

Но, о, боже, той беше новият най-добър приятел на Емили. Прочутият нов най-добър приятел на Емили. Емили не би искала да го даде под съд. Дори да дадеше Итън Самърс под съд (със същия успех можеше да се опита да осъди господ), това нямаше да ѝ върне децата.

Ако искаше да ѝ помогне, Клаудия трябваше да се съсредоточи върху самата нея. При сегашното положение на нещата медиите не се страхуваха от Емили. Тя беше млада и наивна: лесна плячка. Наистина беше бедното малко богато момиченце. Целият свят щеше да види, че

родителите ѝ са прекалено погълнати от собствения си живот, за да я подкрепят.

Е, добре, сестра ѝ не беше. Клаудия знаеше, че Емили не я харесва. Но също така не бе забравила онзи път, когато Емили осъзна, че годеникът ѝ Мартин е истинският ѝ баща. Тогава Емили се държа като светица. Помогна ѝ да се задържи изправена. Клаудия знаеше, че Емили я обича, дори и тя самата да не го знаеше. Тя също я обичаше. Чувстваше се като малка трепкаща восъчна свецица редом до яркия, пращящ, искрящ, съскащ фойерверк, който представляваше сестра ѝ. Обичаше страстта ѝ, високия ѝ дух, остроумието ѝ. Щеше да бъде изумително, ако тя, Клаудия, наистина успееше да направи нещо за Емили. Ако можеше да спаси тези обични деца, да ги върне на майка им, щеше да умре щастлива с мисълта, че е постигнала нещо, което наистина си струва.

Мобилният ѝ телефон отново иззвъня.

— Ало?

— Клаудия, пак е Итън. Съжалявам, че ви безпокоя, но... не става дума за децата. А за Емили.

Клаудия почувства как ледена ръка сграбчва сърцето ѝ.

— Какво за Емили?

Дочу в слушалката сподавено ридание, а после Итън изтърси:

— Мъртва е. Тя... самоуби се. Хвърлила се е през парапета. Икономката ми я е намерила. Тя беше просто... О, господи! Толкова съжалявам. Предполагам, че... скръбта... тези клетки дечица... клетите дечица...

Хората на опашката започнаха да се обръщат и да гледат към Клаудия.

— Добре ли сте?

Клаудия не беше осъзнала, че е издала звук, но сега се вкопчи в някакъв непознат.

— Сестра ми — изстена тя. — Сестра ми... тя е на двајсет и три.

Един служител я прекара преди останалите на опашката; някаква жена пхна мобилния ѝ телефон в ръката ѝ. Трети човек взе ръчния ѝ багаж.

— Имате ли нужда от медицинска помощ?

Поднесоха към устните ѝ бутилка студена вода. Като в някаква мъгла, тя подаде на чиновника паспорта си.

— Сигурна ли сте, че сте добре, госпожо?

Сега Клаудия плачеше, виеше наред международното летище на Лос Анджелис. Това беше грешка... Итън трябваше да се е объркал... цялата тази жизненост... не можеше просто да изчезне. Слепешком затърси бутончетата на мобилния си. Последният номер беше запазен. Когато телефонът отново иззвъня, тя го вдигна към ухото си с трепереща ръка.

— Грешите, грешите — изкрещя тя. — Не е възможно. Това е някаква грешка, тя не може да е... Тя не би изоставила децата... не би го направила. Моля ви, проверете пак, тя просто е в безсъзнание.

— Смъртта ѝ беше удостоверена от лекар — прошепна Итън и гласът му се пречупи. — И аз не мога да повярвам. Тя ми беше голяма приятелка.

— Вие я познавахте едва от няколко седмици! — изкрещя Клаудия. — А на мен ми беше сестра! О, боже, Емили! Моля те, не си отивай, моля те!

— Клаудия, изпратих кола да ви вземе.

— Майка ми... тя още не знае. Родителите ми. Трябва да отида в къщата на Хълмовете.

— Шофьорът ми ще ви закара, където пожелаете.

— Къ... къде е тя! Искам да я видя.

— В медицинския център на „Сийдърс Синай“. Вече говорих с управителя. Клаудия, безкрайно съжалявам.

— О, Господи, ами децата ѝ? Джордж... за него тя беше целият свят. Ами бебето Моли... о, боже!

— Клаудия, моля ви. Всичко ще се оправи. Ще ви помогна. Ще направя всичко, за да ви помогна.

— Благодаря — изпелтечи тя.

Замаяна и със зачервени очи, тя намери куфара си и се запрепъва към мястото, където хиляди усмихнати хора очакваха близките си, крещяха и се смееха, защото не знаеха, че Емили Кент е мъртва и малкият Джордж и бебето Моли никога вече няма да видят майка си. Изкрещя, когато колелото на един куфар се заби в глезена ѝ.

— Мърдайте, госпожо! — извика някакъв мъж.

Едва тогава тя осъзна, че стои неподвижно. Не можеше да помръдне. Светът трябваше да спре. Как смееше да се върти толкова безгрижно и весело, толкова син и зелен! Трябваше да бъде черен —

студена, неподвижна черна сфера, защото Емили беше мъртва и това беше краят на света.

— Клаудия Мейър? — Една ръка докосна рамото ѝ за миг. — Аз съм Кристиан. Господин Игън Самърс ме изпрати да ви закарам, където решите. Много съжалявам за загубата ви. Моля, позволете да взема багажа ви. Това ли е всичко, което носите?

Тя погледна към него, кимна и се остави да я поведат към черния автомобил със затъмнени прозорци.

ИНОСЪНС

Лос Анджелис, понеделник

„Имат пари, но нямат нищо друго.“

Иносънс седеше в моргата и трепереше в черните си кожи.

След всички тези години още чуваше презрението в гласа му. Тогава го беше съжалила. Те имаха пари. Какво друго им трябваше? Но сега разбираше. Когато нямаш любов, когато децата ти не са на сигурно място, топли, щастливи и живи до теб, тогава нямаш нищо. Тя и Джак искаха Емили да страда, за да стане силна, а това, което не те убива, те прави по-силен. Хората грешаха, като наблягаха на частта „прави те по-силен“ от тази поговорка.

Искаха да страда, защото ги бе разгневила, защото беше лоша дъщеря, изключена от училище, бременна, разведена, защото позореше семейството още повече... и защото влияеше зле на бизнеса.

Парите бяха коренът на всичко.

Не можеше да повярва.

Приятелят на Емили, филмовата звезда, се бе заел да уреди нещата. Заобиколен от бодигардове, той застана пред огромната си къща със стена и порта и се опита да прогони онези подлизурковци репортерите.

— Умолявам ви, оставете близките на Емили на спокойствие.

Дори се обади на Джак. Беше чаровен и мил; при обикновени обстоятелства Иносънс би убила човек за шанса да завърже приятелство с него, но сега беше скована, онемяла от скръб. Осъзна, че иска този човек да се махне. Той не беше от семейството.

Смъртта на Емили — смъртта на бебчето ѝ — беше по вина на системата. Полицията, социалните служби, съдилищата бяха използвали Емили за назидание, защото в известен смисъл тя беше „обществена фигура“. Бяха ѝ отнели децата. Бяха ѝ отнели причината да живее. Ръцете им бяха окървавени.

Иносънс се разрида, мълчаливо и за кратко, в дланите си. После нежно погали челото на Емили и потръпна пред гледката на потъмнялото натъртване на студеното бледо лице. Наведе глава, докато

челото ѝ докосна ръката на дъщеря ѝ. Емили беше толкова студена в тази тънка памучна роба, легнала на твърдия студен метал. На Иносънс ѝ се прииска някой да донесе одеяло.

— Прости ми — прошепна тя. — Предадох те. Предадох те като майка. — Сподави едно ридание и добави през стиснати зъби: — Но се кълна, Емили, че няма да те предам като баба.

ДЖАК

Лос Анджелис, една седмица по-късно

Какво се случваше с трупите, когато времето беше толкова горещо?

„Млъквай!“

Но противният малък гласец в главата му продължи да бърби, да го предизвиква, да мушка пръст в агонията, да се забива в скръбта като нож, завъртян в корема му, докато накрая му се прииска да падне върху лъскавия бял ковчег, да го пробие с нокти, да издърпа дъщеря си отвътре и да я разтърсва, докато оживее.

Не можеше да повярва, че това е сбогуване. Мястото на Емили не беше в студената твърда земя, мястото ѝ беше тук, с децата ѝ. Очакваше я блестящо бъдеще, десетилетия любов и щастие; трябваше веднага да излезе от ковчега, за да накара света отново да заблести.

— О, тук страхотно ще ѝ хареса — бе казала провлечено някаква жена на средна възраст със слънчеви очила и грозно опънато лице. — Ще бъде в страхотна компания — Мерилин Монро е погребана тук — и на такова великолепно място! В средата на най-разкошния парцел на Ел Ей, на две крачки от булевард „Уилшър“.

Прииска му се да удуши тъпата стара вещица. Искаше да изкрещи в чудовищното ѝ, съсипано от хирургия лице: „Защо ти не умря, дърта кучко? Тя е млада, красива и мъртва, а ти си жива и грозна и дишаш нейния въздух! На Емили изобщо не ѝ пука къде е. Мерилин Монро трябва да се радва, че е в нейната компания! Какво означава за мен Мерилин Монро, тъпа краво? Аз погребвам дъщеря си!“

Иносънс се бе върнала към отдавна забравената си католическа вяра и службата се състоя в Църквата на добрия пастир. Всички шестстотин места бяха заети, а правостоящите бяха още повече. Смъртта на млад човек винаги привличаше голяма тълпа. Болката на Джак бе толкова силна, че той почти не можеше да помръдне. Смъртта на Емили бе постигнала това, което комата не успя: пълен физически блокаж.

И все пак трябваше да стиска ръце, да отговаря членоразделно на съболезнованията, да се усмихва на обърканата им нетактичност. По природа беше талантлив оратор — всъщност му бе по-лесно да се обърне към хиляда души, вместо към един, — но днес не можеше да се справи. Да бъде жив, когато бебчето му беше мъртво — това бе толкова, толкова грешно. Буквално не можеше да го преглътне и повърна точно преди службата. Госпожица Грийн, бавачка до мозъка на костите си, му подаде ментов бонбон за оправяне на дъха.

Ненавиждаше църквата. Беше прекалено ведро, твърде светла, слънчевите лъчи се пречупваха красиво през прозорците със стъклописи и хвърляха розово и червено сияние върху онези, които седяха най-близо. Това бе по-подходящо за сватба.

Копнееше за английска църква: хладна, старинна, тиха в убитата светлина на ранната пролет, мрачна по онзи готически начин, който внушава страхопочитание. Или за ортодоксална синагога: онази в Марбъл Арч беше красива. Емили трябваше да бъде погребана под проливен дъжд, под сълзите на самите небеса. Вместо това тук, с тази слънчева светлина, която се подиграваше на болката му, тук, в земята на фриволността, най-важният акцент на погребението не беше, че той скърби за двацет и три годишното си момиченце, а че възпоменателното слово се държи от филмова звезда.

Имаше толкова много частни охранители, толкова много бивши военни, все едно погребваха генерал.

Джак се бе сражавал с Иносънс, за да придаде на този ден поне малко достойнство.

Категорично отхвърли яркия надпис „ЕМИЛИ“, оформен от цветя в типичния за Ист Енд стил. Отвратително! Отхвърли също така и лилиите „Казабланка“ — мириса на смъртта. Иносънс искаше камери със специални екипи и Джак побесня — докато не видя сълзите в очите ѝ и как се бори да накара думите да излязат от устата ѝ.

— Джак — каза тя през стиснати зъби, — искам светът да го види.

И така, телевизията беше свидетелят на света. В замяна Иносънс се съгласи да няма никакви гирлянди с имена.

— Благодаря — промърмори той.

Тя кимна — едва доловим жест на агония.

Прегърнаха се и се разплакаха. Тя простена в ръцете му:

— Защо, Джак, защо? Тя беше нашето бебче!

Църквата бе изпълнена с купища малки бели пролетни цветя, символ на чистотата, защото не бе необходимо човек да е чист телесно, за да е чист душевно. Емили беше добър човек и Джак се мразеше и презираше заради начина, по който се бе държал с нея. Беше му трудно да се сближи с нея, затова бе останал настрана... но тогава защо болеше толкова?

Остана отдалечен, за да се предпази, така че, когато я загуби, както бе загубил Фелиша и Мария, да не страда толкова. Но беше невъзможно да страда повече от това. Знаеше, че той е отговорен за смъртта ѝ. През целия ѝ живот я беше пренебрегвал, защото не искаше да се нуждае от него.

Искаше да стои сама на краката си. Едва сега започваше да разбира, че едно дете може да стои стабилно на собствените си крака само ако е обгрижвано, защитавано, ако му е вдъхвана увереност още от раждането му. Способността да оцеляваш беше придобито умение, което трябва да се усъвършенства с годините. Сега, разбира се, Джак виждаше всичките си грешки с ослепителна яснота и се чудеше за какво е кьтал парите си и любовта си.

Сега внуците му бяха загубили майка си. Бяха им позволили да дойдат от социалния дом специално за „случая“, придружени от социална работничка. Той не можеше да погледне Джордж в очите, но се насили да го направи. Джордж беше потиснат, действаше автоматично, като малко роботче, докато не зърна Клаудия. Тогава изпадна в истерия, започна да удря, да рита, да драска, да хапе и Да крещи: „Искам мама! Искам мама!“ Джак не можеше да го овладее. В крайна сметка го укроти с дълга прегръдка. Застави се да бъде любезен с придружителката му. За пръв път бе поставил собствените си чувства на заден план заради нуждите на някой друг, по-важен.

— Искам да остана при леля Клаудия — прошепна Джордж. — Моля те. На Моли не ѝ харесва там. Страхува се от тъмното. Храната е отвратителна. Карат я да яде плужеци. Никой не я гушка. Моля те, дядо, умолявам те. Ще бъда добър като ангелче — не, като две.

Джак не можеше да понесе да чуе повече — сърцето му щеше да се пръсне. През ума му премина мисълта да открадне децата — не можеше да повярва, че трябва да се подчинят на решението на някакъв

слабоумен общински съдия, — но насреща си имаше американската юридическа система и такава битка можеше да се спечели само през правилните бюрократични канали.

— Ще останеш при леля Клаудия — обеща пламенно той. — Ще направя така, че да се случи, Джордж. — Замълча. — Може да не стане веднага, защото има правила. Но ще се случи скоро. Обещавам. Ти и Моли ще останете при леля Клаудия, много скоро.

После детето седна в църквата, слабичко, мълчаливо и объркано, вкопчено в ръката на Клаудия. Изглеждаше трогателно с тъмносиньото си костюмче. Джак никога не бе одобрявал децата да носят тъмни цветове и причината бе точно тази. Децата не биваше да бъдат принудени да се изправят лице в лице със смъртта.

Когато застана на амвона, Джак почувства, че едва може да състави цяло изречение. Сграбчи късчето хартия, което му бе дала госпожица Грийн.

— Днес откривам, че сърцето ми е изпълнено с любов към Емили — каза той. — Но тази любов така и не стигна до нея. Тя никога не разбра за съществуването ѝ. Емили беше човек, когото е лесно да обичаш, и все пак на мен ми беше много трудно — толкова много се страхувах от силата на любовта и от способността ѝ да ни причинява болка. Затова я разпилявах. Аз съм най-бедният, най-смиреният и най-глупавият човек в това помещение. Беше ми даден дарът на любовта, най-безценната благословия в живота — дете, — а аз пропилях този дар. Моля се никой от вас никога да не допусне тази колосална грешка.

Емили беше моето бебче — все още е и винаги ще бъде моето бебче — и е много трудно да повярвам, че се е върнала там, откъдето е дошла. Не мога да прогоня мисълта, че ако я бях ценил повече, тя нямаше да ми бъде отнета. Затова искам да прочета едно стихотворение, кратко стихотворение, в нейна чест. Написано е от един шотландски поет, Джордж Макдоналд.

Той вдигна поглед. Размазано море от лица отвърна на погледа му. Тими, този безполезен мерзавец, беше тук с кърпичка в ръка заедно с баща си. Графът изглеждаше потиснат и сериозен. Какъв лицемер! Джак го презираше заради неохотното затопляне на отношението му към Емили след разкритията на вестниците за Тим. Тук беше Елтън с този свой сладък приятел, във виолетово, както подобаваше за погребение. Кой беше този на третия ред? Изглеждаше съкрушен и му

беше познат. Някой актьор? Куинтин? Куинтин, един от хората на Емили. Малката Моли бе заспала в ръцете на придружителката си след продължил цяла вечност плач, който ту спираше, ту отново почваше. Джак не можеше да понесе мисълта, че вече е опустошена от загубата.

Той се прокашля. Гърлото му сякаш бе натъпкано със стоманена вълна.

— „Песен“:

*„Скъпо дете, откъде при нас идеш?
Идвам отвсякъде, за да ви видя.
Как са очите ти толкова сини?
Взех синевата небесна и минах.
Как светлината им буйно танцува?
Лъч от звездите във тях все лудува.
Тази сълзица? А тя откъде е?
Тук я заварих, тя чакаше мене.
Как е челото ти толкова гладко?
Нежна ръка го помилва за кратко.
Бузката? Как е като топло цвете?
Тайна видях и ми стопли сърцето.“*

На всеки няколко думи трябваше да спира. Когато най-последно свърши, прошепна:

— Надявам се, че Емили е... на по-добро място.

Иносънс, величествена, вместо смешна, с черния си воал, му помогна да се върне на мястото си.

— Знам, че Емили е на по-добро място — каза тя на събралите се. — Защото всяко място, където е тя, става по-добро.

Всичко изглеждаше неприлично: да пътува, заобиколен от охрана, с блестяща черна кола с шофьор и мека като масло тапицерия... да изпълняват всяка негова абсурдна, суетна прищявка... да му позволяват всяка фриволност... когато Емили лежеше мъртва в ковчег. Сега разбираше защо в Библията се споменава за власеница. Когато сакото му се закачи на вратата, в пристъп на ярост той го дръпна толкова силно, че го разкъса, и се зарадва.

Когато пристигнаха на гробищата, цяла минута не можа да събере сила да слезе и да се изправи пред хората. Знаеше, че ако срещне погледа им, очите им ще стигнат чак до душата му и ще открият дълбокия му срам. В известен смисъл беше благодарен за армията от знаменитости — присъствието на Итън Самърс бе привлякло и други, както ставаше с мравките и меда.

Това отклоняваше вниманието от него самия.

Черните слънчеви очила му носеха облекчение. Само заради тях не бе проклет горещия ден. Това, че в Лос Анджелис винаги е горещо, беше само мит. Тукашните зими го смразяваха до кости. Във Великобритания никога не му беше толкова студено, може би защото очакваше да е. Само един допълнителен зимен ден за малкото му момиченце — толкова много ли искаше?

Речта на Итън просълзи хората. Беше директна и проста: разхищение на добър живот, човек красив и външно, и вътрешно, майка, която имаше да даде толкова много, сестра, дъщеря, приятелка. В думите му може би нямаше кой знае каква дълбочина и оригиналност, но изречено с неговия ясен, дълбок, проникновен глас, посланието му стигаше до сърцата на хората. Итън Самърс бе като божи човек — не, самият той беше бог, — проповядващ от амвона. Джак гледаше как гражданите на Ел Ей се взират в него с удивление. „Спомнете си — помисли си той, — спомнете си коя е звездата днес.“ Една дреболия го жегна, но днес имаше право да е раздразнителен. Итън каза:

— Не можем да се борим със съдбата.

Какво имаше предвид? Сякаш намекваше, че на Емили ѝ е било писано да умре, че смъртта ѝ е била неизбежна. Тъй като това би било неуместно и много обидно, Джак трябваше да предположи, че този млад мъж, изтласкан към огромната слава и свикнал всички да се съгласяват с него, просто не е успял да се издигне до репутацията си. Като всички тях, навярно и той бе изтощен и не можеше да мисли ясно от шока. Заслужаваше уважение. Както сам бе признал, поглеждайки право към публиката, той се разкъсваше от чувство за вина, задето Емили бе сложила край на живота си в неговия дом, който би трябвало да бъде нейно убежище.

Джак въздъхна.

Беше се провело полицейско разследване, но не откриха нищо подозрително. Бяха любезни, искаха да успокоят Джак, че е било злополука, че Емили се е препънала. Но налице беше друга, по-ужасна и правдоподобна възможност: че предвид обстоятелствата и душевното си състояние Емили е почувствала, че вече няма надежда, и нарочно се е хвърлила към смъртта си.

След това се състоя прием в „Бел Епок“ в Бел Еър. От двете страни на широката елегантна алея се издигаха дървета от „Вълшебната гора“. Имаха посребрени дънери и класическа форма на дървета. Джак бе видял, че Родео Драйв е заобиколен от огромни редове такива дървета, и бе казал: „Искам от тези.“ Все още нямаше представа какви са, но бяха съвършени, като излезли от приказките. Сега съвършенството им сякаш му се присмиваше. Този свят бе червив с красотата, която Емили никога нямаше да види.

Искаше да се прибере у дома, в лондонската си резиденция, да пропълзи в леглото и да изпразни в гърлото си шишенце хапчета. Отвратително беше да гледа как всички тези хора се тъпчат с бейгъли със съомга, докато Емили бе още топла в гроба си. Как можеха да ядат? Неговият стомах отхвърляше дори водата. Беше чувал, че хората в Ел Ей не ядат. Това беше абсолютна лъжа. Те бяха прасета.

Зачуди се дали ще може да се измъкне и да си легне в апартамента на последния етаж, където беше тихо и безкрайното глупаво бърбене на хората нямаше да си пробива път в главата му и да го изпълва с желание да я отреже. Искаше да вие, да стене, да се хвърли на пода и да разкъса дрехите си, а навсякъде около него хората ядяха торта.

Не можеше да го понесе. Хора с трохи от шоколад около устата, наклонили глава назад, за да погълнат и последната капка от безплатното вино — те дори не говореха за Емили, не, те си разменяха визитки, клюкарстваха за другите гости. Той дочу: „... последното му участие беше в «Гийнейджърът вълк...», «... не можа да получи място в Антураж».“

Едно от момичетата на нейната възраст — „Защо тя, а не ти?“ — гледаше с обожание някакъв тип, който сто на сто беше актьор (заобиколен от четирима шутове с мрачен вид и слънчеви очила) и бе отпуснало тежестта си върху единия си крак. Другото коляно бе свито, сякаш демонстрираше бански костюм. Тази поза привличаше

вниманието към стройните ѝ глезени и секси черни лачени обувки с малък отвор отпред. Джак почувства прилив на омраза. В този град, където младежите бяха готови да продадат душата и тялото си, за да пробият, и все пак не искаха да личи, че се стараят прекалено, където всички кандидати се носеха напред-назад с анцузи на „Джуси Котюр“ с постелки за йога под мишница, хората се възползваха от всяко извинение да се издокарат и да покажат скъпите си дрешки.

Погребението на дъщеря му не беше нищо повече от модно ревю. Събиране на случайни познати.

Той вдигна ръка — знакът за „стой“ беше един и същ за бодигардовете и за кучетата, — отпрати се към банята и се заключи в една кабинка. Затвори капака на тоалетната с крак — проклетата Иносънс с нейния страх от бацили, — седна и отпусна глава на ръцете си. О, господи, о, господи, не можеше да продължи, това бе прекалено. Мърмореше на глас, затова не можа да разбере веднага, че някой е влязъл в банята. Застина и затаи дъх. Глупав страх, останал от детството му: ненавиждаше да чува стъпки, докато седи на тоалетната чиния. Можеше да е някой педофил. Това беше класическата сцена на мъжка уязвимост във всички филми на света: да те хванат със смъкнати гащи. Това бе една от причините, поради които от трийсет години не бе използвал обществена тоалетна.

Човекът отвърн си миеше ръцете и си подсвиркваше. А после гласът му се превърна в тихо тананикане, като приспивна песен:

— О, как се чувстваш да загубиш всички, които обичаш? А дори не съм свършил с теб.

И тогава Джак почувства полъх, докато вратата на тоалетната се затваряше. Измина известно време, преди парализираният му от шока мозък да реагира. Той скочи, отключи със замах кабинката, излетя задъхан навън и диво се огледа. Гласът беше непознат — чуждестранен? Джак знаеше: това беше неговата Немезида^[1].

Сега ридаеше от страх, паника и въодушевление. Това бе архитектът на цялата му скръб; това бе източникът на злото, което го преследваше от толкова време. Не си го бе въобразявал. Знаеше, без никакво съмнение, че това е мъжът, който бе убил съпругата му, който бе властвал над света му със силата на проклятието си и сега ликуваше заради смъртта на Емили — ликуваше! Как бе възможно да е тук? Как бе минал през охраната? Врагът му сякаш притежаваше някаква

мистична власт. Никой не можеше да го спре... но не, ужасът превръщаше Джек в суеверна старица. „Овладей се!“ Трябваше да има някаква логика. Сега имаше пред себе си враг, с когото трябваше да се бори. Най-последно страхът му имаше фокус. Сега имаше възможност да сложи край на това, което бе започнало, стига само да разбере какво е то. „Джек, мисли!“

Стисна главата си с ръце. Струваше му се, че умът му се разпада на късчета като преварен карфиол. Мигрените, от които бе започнал да страда след комата, бяха ужасни.

Той се облегна на стената, затвори очи, стисна ги здраво срещу светлината, която пронизваше клепачите му като шишове, и бавно се плъзна надолу, докато накрая остана свит на пода в пламтяща топка от пулсираща болка. Притисна ръце към слепоочията си, сякаш се боеше, че главата му ще се разцепи. „Намери го, убий го... Можеш... Стани... Защити децата...“ — обади се глас от черепа му. Но веднага се надигна друг: „Жалък нещастник... Той спечели... неуязвим е... Те са обречени... Всички вие сте обречени... Свършено е.“

[1] Древногръцка богиня на отмъщението. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЕТА

КЛАУДИЯ

Лос Анджелис, една година по-късно, 2006

Чувстваше се странно да е обсипана с диаманти за двайсет милиона лири, когато обичайните ѝ украшения бяха сребърни обеци с клипс и розов часовник „Касио“. Клаудия нагласи тиарата, докосна огърлицата, която блестеше на шията ѝ, и се взря в отражението си.

Утре по това време щеше да бъде реално.

— Аз съм булката.

Инстинктивно си помисли за Алфи, какво ли си мислеше той за утрешния ден. Новината за развода му я бе ударила като ковашки чук. Странно как се развиха нещата.

Дали в този момент годеникът ѝ се взираше в огледалото и се чудеше защо е избрал точно нея?

Не казваше, че би могла да си избере по-добър съпруг, но би могла да избере друг.

Наистина ли човек опознаваше напълно другия до себе си? Изобщо имаше ли значение? Той не знаеше всичко за нея — не знаеше, например, че през ума ѝ минават тези глупави мисли. Но точно затова го наричаха „предсватбена треска“. Трябва да си луд, за да се обвържеш за цял живот, без да изпиташ поне някакви съмнения. Е, никой не беше идеален. А и тя не казваше, че той не е идеален. Беше убийствено привлекателно, невероятно мило човешко същество.

Наистина мислеше за нея.

Отначало тя му устояваше. Но той беше едновременно нежен и настоятелен. Просто я остави да се умори.

Тя му говореше за детството си и той слушаше и разбираше. Разказа му за нападението на остров Спайглас, когато беше малка, и той бе изразил чувствата ѝ по-добре, отколкото тя би могла! Това я... изумяваше.

— Такова преживяване превръща човешкото тяло в нещо отвратително — бе казал той.

Да, да, точно така!

— За да прави секс, човек трябва да излезе от самия себе си.

Именно, а тя не можеше. Не можеше. Дори и да се появеше такава възможност, тя бе прикована в отвратителното си тяло и правеше отвратителни неща с друго отвратително тяло... нищо чудно, че историята на преживяванията ѝ по гръб беше толкова къса и ужасна.

Той я убеди да си легнат. Неговото тяло не беше отвратително — беше божествено. А в характера му имаше точно толкова порочност, колкото да я възбуди. Като се добави и фактът, че напълно разбираше сърцето и душата ѝ и въпреки това я обичаше, когато нормалното последствие от това саморазбулване бе всеки разумен мъж да изпита към нея презрение и съжаление: нищо чудно, че сексът бе абсурден.

Тя го обичаше заради всички тези неща, но най-вече заради това, че ако не беше той, децата още можеха да са в системата на социалните грижи. Той знаеше какво прави. Джак и Иносънс можеха само да приказват, без да действат. Неговите адвокати я направляваха с мъдрост и предпазливост. Докато родителите ѝ мислеха, че в случая важат законите на детската площадка, той разбираше колко е важно да работят съвместно с бюрократите, вместо да им се противопоставят. Като резултат, сега Клаудия бе законна настойница на племенниците си.

Емили можеше да почива в мир.

Хората правеха изненадващи неща по време на криза: рядко действаха така, както човек очакваше. Парите или нещастията изваждаха наяве истинския им характер.

За нея бе шок да наблюдава рухването на Иносънс.

Бе очаквала мащехата ѝ да е силна и неудържима, но при всяка изникнала спънка Иносънс откачаше. Ден след като съдията отхвърли първото им обжалване, Клаудия седеше в малката кабинка до басейна в къщата на Хълмовете и се взираше в пространството, когато чу далечен шум от трошене.

Цели три минути се лута напред-назад, преди да разбере откъде идва. Куинтин, потръпвайки, посочи с пръст вярната посока. Най-после тя откри Иносънс в дневната на приземния етаж, където чупеше порцелановите украшения. Розовата ѝ коса се сипеше диво около главата ѝ като гневен ореол, а тя бе заровена до коленете в купища разбити порцеланови фавни, кученца, котенца, ангелчета и феи; тъкмо

се канеше да запрати едно голямо синьо синигерче от порцелановото му гнездо към смъртта.

— Спри веднага! — изкрещя Клаудия, изненадвайки самата себе си.

Изненадана на свой ред, Иносънс спря.

Клаудия грабна синята птичка.

— Това не ни помага.

— На мен ми помага! — кресна Иносънс. — А ти защо си толкова спокойна?!

— Защото с гняв няма да постигнем нищо. Освен това те предупредиха да не говориш пред „Си Ен Ен“. В момента преразглеждат случая. Социалните няма да останат зарадвани от подобно поведение, а трябва да ги спечелим на своя страна, да им покажем, че сме отговорни хора. Не трябва да говорим пред пресата.

— Ти си пресата!

— Иносънс, вече ти казаха, че в наш интерес е да не коментираме. Затова, когато се хвърляш с главата напред и пренебрегваш този съвет, защо се изненадваш, че това ни вреди?

— Не мога да се спра! Толкова съм разстроена! Имам толкова голямо... влияние... а не мога да направя дори едно шибано нещо, за да помогна на внуците си. Това е непоносимо, непоносимо е, не издържам!

— Това, че децата не са при нас, е ужасно, но работим, за да ги върнем. Ако ти обаче се държиш като луда, това няма да ни помогне. Ако нещо такова стигне до „Инкуайърър“, ще...

— Нали каза, че съдиите трябвало да са безпристрастни и да не обръщат внимание на нищо, писано в пресата!

Иносънс се държеше невъзможно, като разглезено хлапе. И наистина беше разглезено хлапе. Беше свикнала да хвърля пари при всеки проблем и откритието, че в този случай парите не разрешават нищо, ѝ дойде като шок. Парите не можеха да върнат Емили от мъртвите, нито пък можеха да освободят децата ѝ от социалните грижи. Иносънс беше оглупяла от скръб. Беше толкова разстроена, че едва успяваше да функционира. Това не беше проблем, защото персоналът ѝ правеше всичко вместо нея. Не можеха обаче да я спрат да беснее по телевизията, което хората намираха едновременно за

завладяващо и отблъскващо. От смъртта на Емили насам акциите на „Елит Ритрийтс“ бяха загубили една трета от стойността си.

Джак се справяше по-добре, може би защото успя да остави чувствата си настрана от проблема. Той всъщност нямаше чувства! Ето къде бе ключът. Джак не можеше да предложи на семейството си никаква утеха. На погребението Клаудия бе видяла Иносънс да утешава него! Той никога не правеше нищо за никого. Беше я стиснал за рамото и беше присвил устни със съжаление. Толкова му беше бащинското състрадание. Това бе реакцията му, задето Клаудия бе загубила единствената си сестра. Не можеше да я утеши, а тя смяташе, че трябва. Предполагаше, че се дължи на страха. Джак се страхуваше от загубата. Боеше се, че ако потопа пръст в реката на скръбта, ще падне и ще се удави. Да го вземат дяволите — всички на този свят се бояха от загубата! Но неговият страх управляваше — разрушаваше — живота му и отношенията му с хората. Това бе странност, чието начало, както в повечето подобни случаи, се коренеше в детството му. Собственият му баща ги бе напуснал, когато Джак е бил на седем, и тогава Рут му бе казала: „Баща ти си тръгна. Прав му път. Не искам да говоря за това.“

Рут ѝ го бе разказала неочаквано, когато Клаудия беше осемгодишна и свиреше на пианото в къщата на Примроуз Хил, а Джей Ар хрускаше бисквити „Рич Тий“ на персийския килим. Освен това Рут бе повторила и житейската мъдрост на собствената си майка: „Само някой гърбушко ще се ожени за теб, ако не си девствена.“

Този разговор съдържаше също така и безценния съвет: „Никога не яж луковици на лалета, от тях се получава диария.“ Като се замисли за това сега, Клаудия реши, че лекарят на Рут навярно е експериментирал с лекарството ѝ.

Радваше се, че Рут не доживя да види кашата, в която синът ѝ бе превърнал живота си, но същевременно беше и малко ядосана — на Рут, на Фелиша; тези силни жени, които я бяха обичали и напуснали. В известен смисъл всичко, което ставаше сега, бе по тяхна вина. „Вие умряхте и вижте сега!“

Ако бяха живи, много от лошите неща нямаше да случат.

Но Клаудия трябваше да гледа напред. Знаеше, че не трябва да се връща към миналото и съжаленията, защото никой не може да направи нищо за миналото, освен да се чувства нещастен заради него. И все

пак изкушението бе непреодолимо. Миналото я привличаше по онзи начин, по който хората намаляваха скоростта, когато минаваха покрай автомобилна катастрофа.

— Лельо Клаудия? Добре ли си? Какво гледаш?

Клаудия подскочи и се усмихна.

— Скъпи, добре съм. Просто си мисля за сватбата. Предполагам, че е малко като рожден ден, на който каниш всичките си приятели. Искаш да се забавляват. Надявам се, че ще е забавно. Сигурна съм, че ще бъде. А ти очакваш ли я с нетърпение, Джордж?

Тя се усмихна с надежда. Всички възрастни отчаяно се опитваха да се преструват, че всичко с Джордж е наред. Той се държеше добре, за да не ги огорчава. Но тя виждаше ужасната му нервност. Той не спираше да я наблюдава внимателно, забелязваше и най-малката промяна в настроението ѝ и ако проявеше раздражение, той го прихващаше, поглъщаше негативната енергия, а после избухваше в свирепа и неконтролируема ярост. Беше ужасно и често се случваше по най-незначителни поводи — ако не успееше да си обуе чорапа достатъчно бързо или ако сгрешеше, докато рисуваше картинка. Майка му му липсваше. Искаше я, беше тъжен и сърдит, защото беше мъртва, и което бе още по-лошо, защото го бяха наказали — бяха го изпратили да живее с непознати. Имаше право да е ядосан, но беше толкова трудно да го изтърпяват. Непоносимо беше да гледаш как дете, което обичаш, проявява гняв. Първата инстинктивна мисъл на човек бе: „Това означава, че аз съм лош родител или настойник.“ Това бе съвсем ново за нея. Единственото, което можеше да направи за Джордж, беше да е постоянна, търпелива, и любяща, но бог ѝ бе свидетел, че беше трудно.

Той беше нервен; беше залепен за нея. Поведението му в училище беше безупречно. Поведението му у дома беше променливо, непостоянно и през повечето време отвратително. Когато се втурнеше към нея и започнеше да я удря, рита и хапе, тя оставаше удивена и уплашена. Едва седемгодишен, той бе силен колкото нея. Държеше се по-добре в присъствието на годеника ѝ — да не би него да уважаваше повече?

Терапевтът ѝ — Клаудия смяташе, че ще е по-полезно терапевтът да е неин, а не на Джордж; той нямаше нужда от всички тези допълнителни гадости — бе изразил предположението, че с нея

Джордж се чувства по-сигурен, по-способен да я подлага на изпитание. Това тълкуване ѝ хареса. Така че колкото и силно да я удряше момчето, Клаудия се бе заклела пред себе си, че никога няма да го отблъсне, никога. За случаите, когато изпитваше желание да го разтърси така, че зъбите му да затракат, си имаше резервен план: да включи „Картуун Нетуърк“, да излезе от стаята и да се върне след десет минути. Тогава Джордж се втурваше към нея за прегръдка, за уверение, че му е простила и все още го обича. Дотогава гневът ѝ вече бе намалал и тя можеше да отвърне на прегръдката с всичка сила.

— Не очаквам с нетърпение заминаването ти, но предполагам, че ще ни е хубаво с Ла-Ла. Каза, че ще ни заведе за няколко дни във Флорида и ще плуваме заедно с делфините. Но не мисля, че ще влезе във водата. Мисля, че Ла-Ла всъщност не обича делфините. Може би пишкат във водата. Дядо каза, че може и той да дойде.

— Джордж, това ще е страхотно, а аз ще се върна само след пет дни. И ще говорим по телефона всеки ден.

— Благодаря, лельо Клаудия.

Тя направи пауза и въздъхна внимателно, тихо, малко по малко, за да не я чуе.

Лавирането между Джордж, Моли, работата и организирането на сватбата я бе съсипало от изтощение. Сега Моли беше двегодишна и изпитваше „страх от раздялата“. Гърбът на Клаудия я болеше от постоянното разнасяне на Моли напред-назад. Клаудия се навеждаше да я остави на пода, Моли се вкопчваше в нея като коала и тя неохотно трябваше да я вдигне от пода на постоянното ѝ място на хълбока си. Това вбесяваше физиотерапевта ѝ. Поне бе успяла да намери бавачката и отново да я наеме. Иносънс плащаше заплатата ѝ.

Когато я нае, Иносънс каза — Клаудия не можеше да понесе да се върне към този миг дори в мислите си:

— Сега ти ще получиш всичко. Ти направи за Емили повече от мен — заслужаваш го. Така че, когато плащам на бавачката, все едно ѝ плащаш ти — това са твоите пари.

Каза го по един студен, брутално откровен и напрегнат начин, на който Клаудия не знаеше как да отговори.

Всъщност, когато мащехата ти оповести, че възнамерява да ти остави състоянието си — приблизително петстотин и петдесет милиона лири стерлинги, — беше трудно да изразиш благодарността

си по начин, съответстващ на жеста. Така че в крайна сметка се получава непохватно омаловажаване. Клаудия промърмори:

— О, добре, благодаря.

Цялата сцена изглеждаше толкова сюрреалистична.

За децата щеше да е добре бъдещето им да е осигурено — това бе най-важното. Освен това мисълта, че никога няма да се тревожи за пари, ѝ вдъхваше огромно спокойствие. Но тази новина нямаше да промени начина ѝ на живот. Клаудия обичаше работата си, имаше нужда от цел, имаше нужда и от нещо свое. За нея писането бе начин да изрази себе си, статиите ѝ бяха нейно творение. Нейно постижение, нещо, което не ѝ бе поднесено наготово. Освен това имаше апартамента си в Лондон и този на „Удроу Уилсън“; не изпитваше лудо желание да притежава нещо, което няма. Веднъж Емили я бе попитала: „Как можеш да си щастлива, когато водиш такъв незначителен живот?“

Но тя беше щастлива. Благодарение на Джак и Иносънс можеше да направи всичко, ако поиска: да плува в огромен басейн в Холивудските хълмове, да отлети до Вегас с частен самолет, да отседне в замък в планините на Мексико, да отиде на почивка във вила край дъждовната гора в Малайзия, да се припича на луксозна яхта край Кап Фера. Може би в това се състоеше разликата — че никой не казваше „Не можеш да получиш това.“

Пък и — макар че ненавиждаше подобни мисли — щеше да се омъжи за богат мъж. Преди Иносънс хладно да я осведоми, че тя ще наследи всичко, Клаудия бе доста притеснена от разликата във финансовото им състояние.

Дори бе попитала годеника си дали иска да подпишат предбрачен договор.

— Категорично не — отговори той. — Не ставай смешна.

А после се ухили и добави:

— Прекалено съм суетен, за да си помисля, че се омъжваш за мен заради парите ми. Аз съм толкова божествен!

А сега, когато тя бе по-богата от него, не можеше да го помоли той да подпише такъв договор — би било прекалено грубо.

Разбира се, Джак повдигна въпроса.

— Ще ти оставя всичко, така че предбрачният договор е в мой интерес — заяви навъсено той.

— Джак — отвърна тя, защото наистина ѝ дойде прекалено. За бога, от колко пари можеше да има нужда един човек? — Защо просто не ги оставиш във фонд за Джордж и Моли? Моля те. Наистина бих предпочела този вариант. А и ще спестим данъци, нали така?

Морковът се залюля пред носа на магарето.

Той се поколеба.

— Ще говоря с адвокатите си — отвърна и добави: — Ти си добро момиче, Клаудия. Гордея се с теб.

Тя кимна и се извърна, за да скрие сълзите си. Това бе прекалено болезнено. Когато Джак беше добър, тя се чувстваше объркана.

Сега се усмихна на Джордж.

— Е, добре, вече е почти време да ви заведе с Моли у Ла-Ла, за да мога да се приготвя.

Вътрешно потръпна, когато видя изражението на Джордж.

— Но, лельо Клаудия, ти няма какво да правиш! Нали ми каза, че другите вече са свършили всичко вместо теб!

— Добре, Джордж, прав си.

Наистина беше прав. Клаудия се чувстваше по-скоро като наблюдател, отколкото като централна фигура. В известен смисъл бе като да се омъжва за аристократ. Сравняваше го (само наум, разбира се) с венчавката на лейди Даяна и принц Чарлз. Даяна не бе имала представа в какво се забърква, а Клаудия едва започваше да осъзнава какъв живот се е съгласила да води. Светът имаше съвсем конкретни очаквания за сватбата. Нейната единствена роля беше да седи и да кима, докато най-авторитетните сватбени консултанти в Лос Анджелис ѝ показваха безкрайния списък варианти и твърдо я подбутваха в най-подходящата посока. Тя искаше шоколадова сватбена торта с глазура от бял шоколад, но получи торта с моркови — без мляко, защото много от гостите сигурно имаха алергия. Клаудия тайно предполагаше, че същите тези гости ще получат и алергия от калориите, така че не виждаше причина да се притеснява за тях, но не искаше да създава проблеми. Поканите, гостите, подаръците, разположението на местата, сервизите, снимките, мястото, обетите, видеото, церемонията, колата, музиката, менюто, напитките, украсата, цветята, букетът, пръстените — дори роклята си не избра сама. Роберто Кавали бе попитал дали ще му позволят да се заеме с ушиването ѝ; Клаудия не можеше да се оплаче.

Имаше неща, които би предпочела да направи сама — например грима си. Беше ходила на професионален гримьор само веднъж и онази жена я направи да прилича на клоун. Но това бе стилистка (с дълга впечатляваща автобиография и цял списък прочути клиентки, които бяха толкова красиви, че нямаха нужда от грим). И не се занимаваше с вежди — как! Все едно да попиташ електротехника дали може да ти оправи тоалетната! За това си имаше една... — не, единствена! — веждарка, която попита с приглушен глас:

— Вие изобщо скубите ли се?

Стилистът по прическите (който караше бентли), поклати плешивата си глава, вдигна един кичур от косата ѝ и го остави да падне.

— Кой ви причини това? — прошепна той, сякаш ставаше дума за военно престъпление.

През останалото време всички се държаха почтително, но ужасът им, че жена с нейното положение се „самоизтезава“, очевидно бе прекалено голям, за да го скрият. Дойде и една козметичка, която изскуба всяко косъмче от тялото ѝ — от носа, кокалчетата на пръстите ѝ и пръстите на краката ѝ; дойде специалистка по дълбоки масажи; акупунктуристка; специалистка по козметична терапия (процедура с диаманти на лицето, скраб на цялото тяло); един специалист по тена; маникюристка („Сънувам ли, или наистина си гризете ноктите?“); педикюристка (която остана видимо шокирана, когато зърна белещата се кожа на петите ѝ и бе принудена да отпие голяма глътка вода „Фиджи“, за да възвърне самообладанието си). Всички те трябваше да я накарат да се почувства красива, но когато приключиха с нея, тя се чувстваше като най-грозното момиче на земята.

— Прав си — каза отново Клаудия. — Няма нужда да правя нищо. Но тази нощ, нощта преди сватбата ми, ще се радвам, ако мога да остана за малко на спокойствие — да почета и просто да остана сама. Разбираш ли това, Джордж?

Момчето я погледна.

— Мисля, че да. Защото, когато се омъжиш за Итън, той няма да те остави сама, затова ли?

Клаудия се засмя. Само дете — не знаеше защо — не беше чак толкова смешно.

ИТЪН

Марина Дел Рей, Лос Анджелис, късният следобед на другия ден

Итън застана в Розовата градина на хотел „Риц-Карлтън“ пред триста големи холивудски звезди — както и пред бога — и целуна булката. Особено му допаднаше фактът, че Клаудия е никоя.

Само глупак би се оженил за супермодел. Ако си толкова отчаян, можеш да си наемеш такъв.

И само умопобъркан би се оженил за актриса. Итън не можеше да се сети за по-ужасно изтезание. Нещастникът, който събереше смелост да го направи, трябваше да наеме втори съпруг, който да поема щафетата. Един мъж не би могъл да се справи сам с всички успокоения и комплименти, които жена му щеше да изисква от него от зори до здрач, а после по цяла нощ — успокоения за изпълненията ѝ — сцена по сцена, миг по миг, реплика по реплика, дума по дума; за лицето ѝ — съвършено, камерата го обожава, приличаш на тийнейджърка, тайната е в кожата; за тялото ѝ — гъвкаво, стегнато, но се дължи на гените, никой не може да се съревновава с даденото от Бога; за интерпретацията ѝ — гениална; за партньорката на сцената — клетото създание не може да надява на нищо, щом ти си до нея, все едно да доближиш свещичка до блясъка на слънцето; държа се много мило с нея; с отхвърлянето на страховете — тлъстина? Какво! Къде? Не, няма бръчка, не, нищо не се тресе; потвърждението на таланта ѝ — абсолютно убедителна, спираща дъха, достойна за „Оскар“; очерняне на конкуренцията — остарява толкова зле, играе лошо, по-добре изглеждаше с истинския си нос, няма талия, целулитът ѝ се вижда отдалеч, няма никакъв чар; оплюване на конкурентните сериали — второкласен, смуцаващ, телевизията е на път да го свали... Винаги, когато си помислеше за онзи Аркет, Итън изпитваше желание да се смее, докато го заболи коремът.

Клаудия не плашеше почитателките му. Беше хубава, но не красива; не представляваше заплаха. Не можеха да си представят, че е страхотна в леглото.

По една случайност всъщност не беше лоша. Сексът ѝ харесваше, но се ненавиждаше, задето ѝ харесва, а това беше великолепна комбинация за чукане.

Нямаше търпение да дойде брачната нощ. Клаудия я очакваше страхотна изненада.

Всъщност новата му булка здравата го бе вбесила. Не спираше да говори за децата. Буквално не спираше и той осъзна, че няма да спре да хленчи, докато не ги види във от ръцете на социалните. Наистина потискащо.

Той искаше проклетите хлапета да изгният в системата. Искаше да страдат. Имаше поетична справедливост във факта, че самата мисъл за нещастieto им оказва опустошителен ефект върху цялото семейство. Всички се бяха променили.

Но той запази спокойствие. Беше гъвкав. Човек трябва да се приспособява. Хората бяха толкова дразнещи, себични и глупави — дори не им хрумваше, че някой друг може да иска нещо различно! Но нямаше значение! Всичко се получи идеално. Помощта му в прибирането на децата му помогна да убеди Клаудия, че е влюбена в него. Това се оказа малко по-трудно, отколкото очакваше — придирчива крава!

Той беше героят. Хората винаги оставаха изумени, когато действителността се окажеше отражение на изкуството. Светът бе устроен толкова просто — всички обожаваха симетрията. Итън се бе погрижил да оглави юридическата кампания, която върна Джордж и Моли у дома.

Винаги имаше друг начин.

През последните три месеца той беше като баща за противните хлапета. Всичко беше идеално. Когато някоя тъпа кучка като Клаудия усложнява нещата, човек просто трябва да измисли друг начин. А после осъзна, че тя му предлага безценна възможност. Едно беше да изпиташ агония, причинена от непознат. Но в известен смисъл по-късно, като възрастен, човек разбира, че не е било нищо лично, не е било свързано с някоя негова слабост, можело, е да се случи на всекиго.

Сега, благодарение на магарешкия инат на Клаудия и на факта, че не бе спряла да говори за това, децата бяха нейни — и понеже той я прелъстяваше, прекарваха време и с него, сближаваха се. Обичаха го.

А раната беше далеч по-дълбока, когато я нанесе някой, когото обичаш.

— Женени сме, Итън — изхихика тя в ухото му. — Женени сме!

Беше изпълнена с толкова много любов — любов към Емили, любов към децата, любов към него. Това го вбесяваше до лудост. Странно, защото преди се беше дразнил, че това семейство не изпитва никакво уважение към любовта. Както бе заявил великият Никълъс Кейдж пред някакъв парцал (Марк четеше всичко): „Не подценявайте любовта.“

Е, добре! Клаудия просто не можеше да спечели.

Той тържествено се наведе и целуна ръката ѝ. Ако се наложеше да я целуне по устните още веднъж, щеше да се гръмне. Тя му напомняше за майка му — качество, което не бе препоръчително за една съпруга.

После той се усмихна и публиката се изправи на крака, заръкопляска, започна да аплодира и ги обсипа с розови цветчета. Малката Моли се вкопчи в панталоните му, разтревожена от шума, и той изпита желание да я изрита и запрати нанякъде. Палецът ѝ блестеше от слюнка, а носът ѝ течеше. Боже господи, тези деца! Температурата беше трийсет градуса! Винаги имаше някакъв теч от някакво шибано отворстие!

Пое си дъх и се успокои, съсредоточи се върху великолепната обстановка: върху палмовите дървета, които се врязваха високи и тържествени, в ясното синьо небе; върху пагодата в гръцки стил; върху розовите цветчета, застлани пред краката им; върху хотела — един тих реванш за Джак. Но това не беше никаква шибана пиар кампания, така че бащата на булката спокойно можеше да се изръси за хубава церемония в някой подходящ хотел, не в мижавата си къща за гости, посветена на отминалите времена.

Чувстваше се неудобно, не искаше да срещне погледа на Джак. Мигът, в който Джак осъзнаеше кой е той, щеше да е мигът, в който Итън ще оповести истинската си самоличност, докато го пронизва в сърцето с ножа, с който бе разрязал сватбената торта. Сладко, но не прекалено — Итън нямаше желание да влезе в историята като сладниково-сантиментален тип.

Но нямаше съмнение, че наистина става сантиментален. Бе избрал точно тази дата за сватбата. Не можа да устои. Не беше

машина. Имаше чувства. Искаше да изпробва Джак. Просто да види дали паметта му ще се размърда, дали тази дата означава нещо за него. Беше направо жалко. Държеше се като пренебрегвана домакиня, която не напомня на съпруга си за годишнината им, а после му подарява зашеметяващ подарък: лукаво се опитваше да застави един виновен мъж да признае любовното си престъпление.

Но не получи нищо. Не видя проблясък. Клаудия събщи на баща си датата по видеовръзка от стаята за комуникации на Итън. Итън следеше с жаден поглед реакцията на Джак. Очакваше погледът му да трепне при спомена, нещо да се размърда в мозъка му.

Нищо.

Итън искаше да вдигне залога. Просто не беше забавно да подмамва една пасивна жертва; искаше плячката му да се бори, да се съпротивлява. Никакво удоволствие не беше да измъчваш човек, който е в мозъчна смърт. Присмехът му над Джак в банята в деня на погребението на Емили бе увеличил напрежението.

Джак беше подозрителен, неспокоен, но Итън не съжаляваше. Джак беше отишъл в полицията; беше увеличил охраната си; беше говорил пред медиите. В „Тайм“ бяха пуснали история за това: описваха любопитната поредица от бедствия, сполетяла семейство Кент, а заглавието гласеше: „Преследвани или прокълнати?“

Исключено бе Джак да подозира него. Това беше добре, но и вбесяващо. Итън искаше съжаление. Искаше разкаяние. Джак обаче се държеше така, сякаш той е жертвата!

Самата мисъл, че Джак изобщо не се смуцава от престъплението си и дори го е забравил, убиваше Итън. Джак дотолкова си нямаше представа, че и през ум не му минаваше да погледне към миналото си, към личното си минало, и да се изправи пред старите си грехове.

Умопомрачителната истина беше, че Джак не смяташе, че е извършил такива!

Нямаше представа, че Итън е нещо повече от най-обикновен човек. И въпреки това не беше приятелски настроен. Всъщност последното, което му каза преди венчавката, беше: „Често си променяш гласа.“

Мамка му! Итън беше чужденец тук; беше най-добрият актьор от своето поколение; беше Вечният феникс, който винаги оцелява. Негов прерогатив беше да заема като сврака онези късчета от езика, които му

допадаха, навсякъде, където ги намереше. Нямахте предци, семейство, идентичност, беше никой. Душата му представляваше закърпени късчета от имитации на други хора.

Приятно му беше, че никой не може да разбере какъв е по говора му.

Но може би чувствата на Джак бяха просто онова типично недоверие, което един баща показва към всеки млад мъж, който чука дъщеря му и е достатъчно дързък да го застави да отпразнува това оскърбление. Итън не можеше да го понася. Безумната истина бе, че след повече от двайсет и осем години чакане търпението му се бе изчерпало по-малко от ден преди края. Затова бе казал нещо. Не много. След церемонията Джак се бе приближил заедно с онази остроноса секретарка и го беше поздравил сърдито:

— Прекрасно време за специалния ти ден.

Пфу!

А Итън отвърна без прекалено много злоба:

— Този ден винаги е бил специален за мен, но е специален и за теб, нали, Джак?

— Разбира се — съгласи се Джак. — Денят на сватбата на дъщеря му е специален за всеки баща.

Беше прекалено тъп, за да схване, и Итън трябваше да спре да си блъска главата в стената. Той беше необичаната домакиня, която напразно се къпе, обувва дебелия си задник в дантелени гащички, щипе отпуснатата плът на талията си и се заблуждава, че не е отвратителна. Почувства как лицето му пламва от унижение. „Виж какво, измет такава — прииска му се да процеди през зъби. — Преди двайсет и седем години точно на този ден ти се отказа от мен като баща, затръшна вратата в малкото ми ангелско личице и ме запрата в ада. Но сега се върнах и ти отново си ми баща. Здравей, татко. И този път аз ще те запрата в ада!“

Извърна се и съсредоточи енергията си в това да въвлече в разговор Иносънс. Имаше нужда от успокоение. Тя бе заслепена от блясъка, от суетнята, от статуса, от ненормалното внимание, което светът отделяше на двама възрастни, подписващи съгласие да се обичат един друг, и от невероятната тръпка, че семейството ѝ се сродява с толкова прочут човек.

Това боготворене на знаменитостите беше отвратително. Половината от звездите, които познаваше, бяха пълни скапаняци. Клуни. Боже, как презираше Клуни! Клуни и шибано идеалната му кариера, отличните му избори, бившите му сервитьорки, които още го обожаваха, зашеметяващата му личност, почитеността му, палацото му на брега на шибаното езеро Комо, начинът, по който му стояха всички костюми, остроумието му, онова негово качество на „звезда от старата школа“. Ненавиждаше го.

— Клаудия, изглеждаш невероятно. Mazel tov^[1]. Нищо, че се хвърли на врата на този Самърс!

— Благодаря, Джордж! Много мило, че дойде. Много съжалявам за злополуката с мотора. Как е рамото ти?

— Само драскотина. Тревожи се само за себе си, млада лейди.

Е, добре. Клуни никога не бе казвал нещо по-вярно. Тъпак!

Итън прие чаша шампанско и се остави да бъде заобиколен от доброжелатели. Тези хора, със състраданието си към бедните, онеправданите, неразбраните: те презираха всичко, което Итън бе някога, и всичко, което беше сега, без дори да го знаят. Дълбоко в себе си се страхуваха от това, което беше той — и това му причиняваше болка.

Дори докато търпеше горещите им целувки, прегръдките на потните им тела, бактериите от пръстите им по лицето си и белозъбите им усмихнати усти, които крещяха благопожелания в ухото му, се чувстваше отблъснат и презрян. Огледа се за своя Марк, единствения човек на този свят, способен на истинско съпричастие. Марк го разбираше. Марк се бе оказал толкова възхитително подкупен. Итън бе любовта на живота му и Марк бе готов да направи за него всичко, да му прости всичко.

Марк щеше да му липсва.

Трябваше да влезе вътре. Бръмченето на хеликоптерите на папараците над главата му се забиваше право в мозъка му и предизвикваше сърбеж в ушите му. За да улесни деня си, бе решил, че просто ще изпълнява роля в романтична комедия. Обичаше романтичните комедии — не да участва в тях, а да ги гледа. Но дори и така му беше трудно. Искаше най-после да се стъмни.

Позира за снимки. Бяха се съгласили да направят една сесия за медиите, в замяна на което те щяха да ги оставят на мира. Разбира се

(той погледна към небето), те не бяха изпълнили своята част от сделката и редакторите им имаха късмет, че Итън беше такъв професионалист. Клаудия — тя настояваше да задържи онази смешна кутийка, на „Удроу Уилсън“ — бе изненадана от папарак тази сутрин, докато вземаше вестника от края на алеята си.

— Защо бягате? — попита я подигравателно той, докато тя бързаше към сградата. — Страхувате ли се?

На Итън не му пукаше дали се държат неуважително към нея, но се вбесяваше, че не уважават собствеността му. На негово някой помалодушен щеше да наеме професионални убийци, които да ги гръмнат на пресечката. Но Итън не беше такъв. Той притежаваше спортменски дух. Нищо не можеше да го отклони от набелязаната цел.

Прегърна Джак, просто за да провери как ще се почувства. Наложил се да призове цялата си воля, за да задържи ръката си на гърба му. Всичките му инстинкти крещяха да я отдръпне с кръсърци, сякаш бе докоснал повърхността на слънцето. Джак се скова и Итън осъзна, че търсенето на физически контакт е било грешка. Хората бяха животни, макар и първични, глупави, нисши, и бяха запазили остатък от някакъв инстинкт, който ги предупреждаваше за опасност. Щеше ли Джак да разбере?

За щастие Моли отвлече вниманието му. На сватбите имаше много неща, които отвличаха вниманието. Речта му щеше да изглади нещата до довечера. Освен това имаше подаръци за семейството. Марк бе намерил гривна от осемнайсеткаратово бяло злато с хиляда шестстотин и четири диаманта от „Х. Стърн“ в Ню Йорк за над половин милион като сватбен подарък за булката. Итън с обич си помисли, че Клаудия ще я носи в гроба. За тъща му Марк бе поръчал металическо сребриста рокля с гол гръб от „Версаче“ — безвкусна, къса и отвратителна. Иносънс щеше да се влюби в нея. Освен това подаръкът щеше да подразни Джак, тъй като в него имаше нещо не съвсем kosher. Мъжете не спираха да изпитват собственическо чувство към жените, с които бяха спали, а поднасянето на този подарък беше почти същото като да поднесеш на майката на булката вибратор.

Иносънс изглеждаше страхотно секси.

Марк имаше радар за модата. Стигаше му само да огледа някого от горе до долу, и в ума му оставаше лазерен отпечатък как е облечен и

колко му е струвало. Сега бе определил очилата ѝ като „Маск“, за хиляда долара, от „Оливър Голдсмит Котюр“, доставяни в Града на ангелите само по поръчка. Единственият проблем с копирането на чужд стил беше, че след това не можеш да оставиш хората, които си копирали, да живеят. Итън не искаше да носи същата дреха или аксесоар като на друг човек. Това се отразяваше зле на егото му. Никой не разбираше, че това е проблем за осиновените.

Речта му бе шедьовър.

— Винаги съм знаел кое е важно: любовта и семейството. Някои хора вярват, че добрите родителски грижи са основното, което прави един мъж добър съпруг. Не съм съгласен. Както може би знаете, през първите дванайсет години от живота си бях отгледан от баба си... — Марк бе измислил тази история; беше гениална, защото нямаше никой жив, който да я потвърди — ... тъй като собствената ми майка ме е родила много млада и не е могла да се справи. Няколко безценни години се наслаждавах на изпълнена с любов връзка с майка си, преди бог да упокои душата ѝ, тя да почине. Но винаги ще съжалявам за това, което не можах да преживея — и това, което не можа да преживее тя — и мисля, че когато не успееш да преживееш нещо, започваш да го цениш още повече. Никой не цени любовта и семейството повече от мен и възнамерявам да обичам Клаудия и да се грижа за нея до края на живота ѝ.

Клаудия му се усмихна и стисна ръката му. Той също стисна нейната, а после си погледна часовника. Това означаваше осем пълни часа любов и грижи — или по-дълго. От нея зависеше. Разнесоха се одобрителни подсвирквания, гостите станаха и заръкопляскаха.

Единственото предимство да си младоженец беше, че обожанието ставаше трескаво пламенно. И все пак всички тези хора бяха тук, стояха и го гледаха и това му напомни на онзи ангажимент в Бродуей. Не си падаше особено по театъра. Майната им на скапаните пиеси! Предпочиташе да го боготворят отдалеч, лицето му да е на екрана, обожавано от милиони, докато той е някъде другаде, сам и ненаблюдаван.

Но на този свят имаше и по-лоши неща. А и медените му думи бяха умиротворили Джак: той сви устни, кимна и запали цигара. Гнусно!

Булката също бе обсипана с внимание, но това бе неизбежно с тази адска снежна вихрушка, която представляваше роклята й. Иносънс също бе великолепна в бяло и това му се стори неуместно. Наистина беше себична кучка. Изобщо ли не й бе хрумнало, че това е денят на Клаудия и тази, която трябва да блести, е тя? Клаудия бе смекчила обстановката, като бе поканила приятелите си незначителности от Великобритания.

Както бе казал Марк, когато зърна чифт обувки от магазин за средната класа: „Животът ми току-що стана пет процента по-малко блестящ.“

Но най-ужасното престъпление на Клаудия беше, че го запозна с онзи елегантен тъпак Алфи Канадайн. Това бе човекът, който я бе спасил от педофила, когато е била дете. Клаудия не каза нито дума (много беше потайна), но той веднага разбра, че помежду им има нещо. Алфи я гледаше с изражението на влюбен мъж и на Итън му се догади. Колкото до Клаудия, тя се изчерви, докато казваше името му. Итън потисна желанието си да я удари така, че да я запрати чак в другия край на стаята.

Няколко минути учтив разговор изясниха, че новодошлият е разведен — млад, свободен и в момента без връзка. Итън осъзна какъв късмет е извадил. Този тъпанар не се бе обадил на любовта на живота си, защото бе прочел в „Харпърс Базар“ или в „Пош Туотс Уикли“^[2], че тя има връзка с младия герой на Холивуд. Боже, защо просто не седне да погледа как расте някой камък! Този кретен нямаше представа за това, което Итън виждаше на собствената си проклета сватба: че Клаудия бе готова веднага да захвърли великия Итън Самърс заради този непохватен играч на голф!

Щеше да е истинско удоволствие да го нареже на цял куп малки парченца. „Извинете! Използвах ножа за пържоли. Простете. След като ви обеля мозъка, ще взема ножа за зеленчуци. Ау, много извинявайте, не ви държа както трябва!“ Но не, нямаше да нарани Алфи. Щеше да го остави да изживее безполезния си живот. Беше му много трудно да контролира нуждите си, да се въздържа от удоволствието, което би му донесло убийството, но това бе въпрос на интелигентност. Това бе разликата между провала и успеха.

Долната устна на Итън се изви презрително, докато си мислеше за неорганизираните серийни убийци. „Неорганизирани“. Това казваше

всичко. Не можеха да се контролират. Шибани бебета! Оплескваха я и ги хващаха.

Итън беше по-висш от тях, изпълнител, който нямаше равен на себе си, защото притежаваше търпение и прецизност. Разбираше колко е важно да се придържаш към плана, вместо глупашки да позволяваш да те отклонят от него.

Сега беше вбесен.

Селин Дион пооправи нещата, макар че услугите ѝ му излязоха през носа. Но си струваше. Итън едва не се разплака, когато го целуна за „здравей“. Тя беше неговият тип жена. Предпочиташе публичния ѝ образ — в реалния живот тя беше сладка, — където погледът ѝ можеше да убие мъж от десет крачки. Предполагаше, че е повлиян от песента от „Титаник“. Беше го гледал толкова пъти, че го беше срам да си признае. Позорната тайна на Итън Самърс беше, че не можеше да гледа филми, подходящи за възрастни — което изключваше „Отпуск по болест“. Трябваше да прибегне до спешна хипноза преди предварителния преглед.

Речта на Джак беше кратка — това грубост ли беше, предвидливост или просто следствие от мозъчното увреждане? Той обяви Клаудия за „прекрасна дъщеря“ — сякаш беше компетентен по въпроса. Спомена Емили — предизвиквайки почтително мълчание; и децата — „ох“ и „ах“; след което обяви, че винаги се бил наслаждавал на работата на Итън и че било чудесно най-после „в семейството да влезе малко талант“.

Всички се засмяха. По дяволите! Бяха ли се засмели на неговата реч? Тази на Джак по-смешна ли беше? Неговата беше по-трогателна!

Храната беше великолепна (Оливър беше сготвил), започвайки с хрупкавата салата от цвекло и круши. Не беше лоша. Персоналът на хотела не беше възхитен друг да командва в кухнята, но възможностите бяха или да оставят Оливър да готви, или да загубят резервацията. Итън бе покрил „загубите“ им — хората се интересуваха само от парите. Нямаха никакво усещане за значимостта на случая, никаква душа, никакво благоприличие. Опита се да не барабани с пръсти по масата, за да ускори времето.

— Не мога да ям — възкликна Клаудия. — Прекалено се вълнувам! Не мога да се съсредоточа. Всичко минава край мен като в мъгла. Не мога да повярвам, че сме женени, Итън!

— Нито пък аз — отговори той, като вложи в гласа си огромен ентузиазъм. — Нямам търпение да останем сами.

Тя се разхихика.

— Кога най-рано мислиш, че можем да тръгнем?

— След първия танц?

Щяха да отседнат в къщата в Малибу, преди, на теория, да се отправят със самолет към бреговете на Коста Карейес в Мексико.

Той усещаше топлината, която се излъчваше от тялото ѝ; носът го сърбеше от парфюма ѝ. Изпитваше желание да се втурне към океана, за да си поеме чист въздух. Първият танц беше „Сателит на любовта“ — нищо повече от прегръдка и полюшване. Итън нямаше намерение да устройва за гостите голямо бляскаво представление. Това беше сватба, не „Танц със звездите“.

Човек трябва да знае кога е нужно да се придържа към действителността.

— Имам за вас изненада в къщата, госпожо Самърс — прошепна той.

— Ооо — прошепна тя. — Голяма изненада ли е?

— О, да, скъпа — увери я той и нежно целуна косата ѝ за пред тълпата и камерата. — Огромна. Това ще бъде изненадата на живота ти.

[1] Поздравления (ивр.) — Б.пр. ↑

[2] „Еlegantните тъпаци — седмичник“. — Б.пр. ↑

КЛАУДИЯ

Холивудските хълмове, 11 часа вечерта

Ужасно беше да си мисли „само ако“, докато бялата лимузина хамър я откарваше към първата ѝ брачна нощ.

Обичаше Итън. Наистина. Но решението да се омъжи за него беше рационално, а не повик на сърцето. Направи го, защото децата го обичаха и той ги обичаше, защото бе скъп приятел на Емили и беше толкова мил, и защото ѝ предлагаше сигурност: беше тук, в Ел Ей, и беше важна част от него; нямаше да изчезне.

Защо Алфи не ѝ беше казал? Беше толкова глупаво, такава загуба. Едва сега разбра, че бракът му с Поли се е провалил отдавна — „брак, продиктуван от дълга“ според „Дейли Мейл“. Беше проверила в „Гугъл“ — Алфи бе свободен от шест месеца. Дори не ѝ бе намекнал за случилото се. А и никой друг не ѝ каза.

Не можеше да го понесе. Трябваше да каже нещо. Докато Итън говореше с агента си — човек, който ѝ напомняше на динозавър велосираптор, — тя притисна Алфи и го попита. Нямаше какво да губи.

Отговорът му я зашемети.

— Баща ти ме предупреди да стоя настрана. Каза, че сега си щастлива и да те оставя на мира.

Какво?

В гърдите ѝ се надига безмерен гняв.

Алфи добави:

— Опитваше се да те предпази, Клау. Да постъпи както трябва. Знаем за Мартин. Много съжалявам.

Тя пребледня.

— Баща ти просто не искаше някой да те нарани отново.

— Но... — започна тя и останалата част от изречението остана неизречена: „Но ти няма да ме нараниш, защото се обичаме.“

Двамата се загледаха безпомощно. Клаудия неочаквано се почувства смешна в голямата си глупава бяла рокля, с огромния пръстен, който тежеше на пръста. През ума ѝ премина безумната

мисъл да избяга. Вгледа се в очите му, а той много нежно поклати глава и я целуна. О, тази целувка бе толкова нежна, изпълнена с такова съжаление за пропуснатия шанс.

Тя се усмихна на себе си, а после осъзна, че съпругът ѝ я гали по врата.

— Пристигнахме — каза той. А после, сякаш малко остро, но нима повечето мъже не намираха сватбения ден за уморителна задача? — Няма да имаш нищо против, ако не те пренеса през прага. — Беше заявление, а не въпрос. — Не искам да напругам гърба си.

— Добре. Мога да вървя.

Всичко беше много странно. И двамата бяха необикновено сковани и това създаваше атмосфера на неловкост. Колко абсурдно! Клаудия почувства тръпка на страх. О, Господи! Нали не бе видял как се държа с Алфи? Обзе я срам. Постъпката ѝ беше наистина долна — емоционална изневяра. Щеше да положи голямо усилие по време на първата им брачна нощ... Боже, това не беше ли лошо — да мисли, че ще трябва да положи усилие? Истината бе, че макар да бе красив, изваян, мускулист и загорял, с пронизващи очи и правилни черти, Итън просто не беше нейният тип. Беше привлечена от него, но не го намираше привлекателен по онзи първичен начин, който я теглеше към Алфи. Алфи беше далеч по-грозен — голям нос, чупен няколко пъти в игра на ръग्би, коса като слама, — но тя предпочиташе нестандартното пред съвършеното.

Беше изтощена.

Беше си облякла дантелено кокетно бельо, но в действителност не ѝ пукаше. Искаше да навлече дебела памучна пижама, да се свие в леглото с някое долнопробно списание и да изпие чаша горещ шоколад. Климатичната инсталация на Итън поддържаше полярна температура, двамата бяха спорили за това и тя се дразнеше. Искаше да се опъне на едно огромно легло сама. Но това беше първата ѝ брачна нощ и се очакваше да се представи на ниво. Итън не понасяше провалите — тя вече го знаеше. Дори да беше полумъртъв от умора, знаеше, че ще иска секс, защото нямаше да живее спокойно с мисълта, че е участник в една от четирийсет и трите процента жалки, недостатъчно страстни двойки, които не се чукат през първата си брачна нощ.

Той я целуна кратко по устните.

— Иди се разкраси, ще съм тук след минутка.

Намигна ѝ и излезе. Държеше се странно тайнствено, но той бе обществена фигура и папараците постоянно си пъхаха носа в работите му, така че малко изолиране на личния живот навярно бе необходимо изискване, за да не полудее.

Тя забърза по стълбите — към неговата стая. Помещението бе смехотворно огромно; прекосяването му представляваше физическо упражнение. Клаудия си бе донесла чанта за през нощта; щеше да си вземе бърз душ. Итън обичаше жените да са „чисти“. Споменът я накара да се почувства странно, сякаш според Итън жените по природа бяха нечисти. От време на време си позволяваше да си фантазира за Алфи и във фантазиите ѝ двамата не губеха време за душеве — просто правеха онова. Е, добре. Ето я тук. Госпожа Самърс: жената, на която завиждаха и която милиони жени по целия свят ненавиждаха.

Само ако знаеха каква е прозаичната действителност! Клаудия не можеше да свикне изцяло с мисълта за мъж, който си избелва зъбите. Не че един мъж трябваше да има жълти зъби, но пък блестящо бели? Понякога ѝ се струваше прекалено. Разбираше, че Итън трябва да се разкрасява заради работата си, но по някакъв начин това неприкрито гиздене и глезене ѝ се струваха немъжествени. Това поведение бе типично повече за британците, отколкото за американците.

Вратите на шкафчетата в банята на Итън минаваха по цялата дължина на огромното помещение и представляваха мозайка с огледало в някакви безумни форми, вместо на спретнати квадрати. Ефектът бе красив и все пак тревожен: напомняше ѝ на Гауди^[1], на Снежната царица, на счупен прозорец. Всеки шкаф бе претъпкан със скъпа мъжка козметика. Клаудия подозираше, че Алфи използва само „Хед енд Шолдърс“ и сапун.

Това беше абсурдно. Щеше да се почувства по-добре, след като се наспи.

Но дългът я зовеше.

Тя съблече сватбената си рокля, като се бореше с копчетата на гърба — „Това трябваше да го направи той“ — и завъртя кранчетата на ваната.

Огледа се внимателно в един от огледалните късове. Ето я сама, несвързана с никого. Това чувство я бе преследвало през целия ѝ живот, но една жена не очакваше да се почувства сама часове след

венчилото. Тя внимателно свали тиарата и диамантената огърлица. Беше мило — и изненадващо — от страна на Иносънс да ѝ ги даде назаем. Сега отношенията им бяха добри, като се има предвид миналото.

О, боже мой, на брадичката ѝ имаше косъм! Как бе възможно да са го пропуснали? Приличаше на вещица. Поне съпругът ѝ щеше да си помисли така. Когато е омъжена за мъж, който се е снимал в любовни сцени с Анджелина Джоли, а фотографии на бившите му приятелки украсяват календар „Пирели“, една жена трябваше да полага изключителни усилия — имаше с кого да я сравняват.

Итън сигурно имаше пинцета. Тя отвори стъклената врата на едно от шкафчетата, после друго. Хиляда разбити на късчета Клаудии направиха същото. Почувства се неудобно, заобиколена от толкова много разбити отражения на самата себе си.

В шкафчетата имаше безкраен запас от лосиони и парфюми. Но нямаше пинцети. Може би по-нагоре? Електрически четки. Остри бръсначи. Щеше да изпробва онази врата най-отгоре. Ако стъпеше на ръба на ваната, можеше да я стигне. Трябваше да внимава. Фелиша бе умряла във ваната. Причината бе сърдечен удар, а и двете не бяха кръвни роднини, но понякога човек ставаше суеверен.

Нищо. Шкафчето беше празно.

Добре. Това и бездруго беше глупаво място някой да държи пинцети. Не беше ли логично да са някъде по-наблизо?

Тя внимателно стъпи на пода и забърза гола към нощното му шкафче. И неговата врата беше огледална. Отвори най-долното чекмедже. А, ето. Пинцети. Чекмеджето беше пълно със списания: притурка на „Венити Феър“ с Бил Мъри на корицата, облечен като абсурдно копие на Елвис. Някой бе надраскал през лицето му „шишко“ с химикалка. Имаше откъснато парче от вестникарска статия — цитат от Морган Фрийман, докато връчваше наградата на Итън Самърс: „Много рядко се случва, но се случва, да се появи кръстоска от велик актьор и велика филмова звезда.“

А какво беше това? Приличаше на два пухкави кръгли карамелизирани бонбона, плаващи в буркан. Спомени от някоя снимачна площадка? Гадост! А в ъгъла имаше малка кутийка от червено кадифе. Клаудия изпита смътното чувство, че я е виждала и

преди. Дежа вю. Взе я и бавно я отвори. Вътре имаше гривна — тънка златна верижка, на която висеше дебело златно сърчице.

Сега сърцето ѝ биеше бързо, а ръцете ѝ трепереха, докато обръщаше сърчицето и ето го, малък отпечатък в метала — белег от ухапка от времето, когато едно петгодишно момиченце си бе счупило зъбчето, опитвайки се да разбере дали в сърцето наистина има шоколад, както бе обещало лошото момче Алфи.

Защо верижката беше у Итън? Как бе възможно? Тя бе открадната, когато Клаудия беше на десет-единайсет години. Краката ѝ омекнаха като желе. Верижката бе подарък от Фелиша и беше открадната. Клаудия още си спомняше как плака под завивките онази вечер, как риданията ѝ удавяха звука на музиката, а после внезапно чу друг, много по-близък звук. И разлюляна от страх, осъзна, че в стаята има още някой. Натрапник. Искеше да отхвърли завивките и да избяга с писъци, но не смееше. Чакаше... трепереше... боеше се, че Ориноко е избягал от затвора и се е върнал да довърши започнатото. Щеше ли да я простреля през завивките, или преди това щеше да разкъса пижамата ѝ? Чу го как се приближава, как сърдито отваря чекмеджетата на нощното ѝ шкафче, а после — удивително, невероятно! — изчезна. Хванаха го и се оказа, че изобщо не е Ориноко. Беше някакъв малък крадец, дете. Изминаха месеци, преди Клаудия да осъзнае, че е откраднал гривната. Студената тръпка на страха се уви около нея, докато умът ѝ крещеше предупреждението: „Как Итън е намерил гривната ти?“

— Купих ти я като сватбен подарък.

Тя изписка и се обърна. Итън стоеше точно зад нея.

— Господи, уплаши ме! Аз... търсех пинцета. Извинявай. — Чувстваше се неудобно да стои гола, когато той бе напълно облечен. — Но... откъде знаеше, че е моя? Тя беше открадната. Как е възможно да знаеш?

На лицето му се изписа странно изражение. Защо наблизко нямаше нищо, с което да се покрие — одеяло, пеньоар?

— Ами, скъпа, когато са я откраднали, имаше снимка във вестниците и...

— Но, Итън, това никога не е излизало във вестниците. Аз така и не казах на никого. Боях се да не си навлека беля.

— О, мамка му! Щом толкова се страхуваш да не си навлечеш бея, Клаудия, защо постоянно я търсиш? Трябваше да ровиш неуморно, нали? Трябваше да откриеш истината. Е, добре, ето ти я истината, скъпа. Аз я откраднах. Аз. Да, аз. Аз бях крадецът, който се вмъкна в красивата ти розова стая и слушаше как подсмърчаш под завивките си. Още тогава си беше вбесяваща, вбесяваща си и сега. Знаеш ли, че едва не те наръгах, просто за да млъкнеш?

Тя се втренчи в него и ужасът се надигна в тялото ѝ като киста. И в този миг разбра — той бе убил Емили.

— Защо? — Гласът ѝ приличаше на грачене.

— Не мърдай.

Тя преглътна.

— Сега имаш всичко. Справил си се... толкова добре. Ти си се... подобрил.

— Подобрил съм се? Снизходителна крава!

— Не... не! Имам предвид... Съжалявам. Съжалявам, ако си влязъл в затвора... но не беше нищо лично. Ти си... — Имаше чувството, че трябва да замълчи. — Ти си проникнал с взлом нашата къща.

Той стоеше — прекалено близо — като самото въплъщение на учтивостта с бялото си вечерно сако.

— Не беше нищо лично — повтори той и се засмя. — Не беше нищо лично, каза тя.

Клаудия не можеше да го погледне в лицето. Любимата на цял свят филмова звезда беше убиец психопат. И по някакъв начин тя бе станала негова съпруга.

— Клаудия, много си права. Не беше нищо лично. Но трябваше да бъде. Погледни ме в лицето! Погледни го!

Като се опитваше да не потръпва, тя се подчини.

— Е?

Тя не можеше да му даде отговора, който той искаше от нея. Не знаеше отговора. Искаше да заплаче, но не искаше той да я наръга с нож.

— Не знам — прошепна тя. — Моля те, може ли да облека нещо?

— Клаудия! Това е първата ни брачна нощ. Не искаш ли да полудуваме?

Главата ѝ се отметна напред — едно-единствено леко движение.

Ръката му погали врата ѝ и тя потръпна. Другата му ръка бръкна в джоба. Пистолет? Нож?

Запалка. Щеше да подпали косата ѝ, да я гледа как гори. Тя сподави хлипането си.

Той запали цигара и тикна запалката в джоба си.

— Ти едва не изчука родния си баща, а сега се чукаш с брат си! Наистина обичаш да го караш по семейному, нали така, момиче?

— Какво...? — едва успя да продума Клаудия. Това бяха глупости. Тя бе зачената от еднократен секс. След онази нощ Мартин никога вече не бе видял майка ѝ. Итън, който и да беше той, не беше неин брат. — Итън, аз нямам... Аз нямам брат!

Той я удари силно. Тя ахна. Бузата ѝ пламна от болка.

— Не Итън, Нейтън! Аз съм Нейтън, коравосърдечна кучко! Аз бях твой брат! Аз съм ти брат! Ти си отвратителна! Отвращаваш ме! По-лоша си от Емили! Ти беше там! Тя още не беше родена, но ти беше там. Как смееш да ме забравиш! Как смееш? Как можа?

Сега я разтърсваше силно. Вратът ѝ всеки момент щеше да се прекърши.

— Спри! Иг... Нейтън! Нейтън... о, боже! Разбира се, че те помня, разбира се!

Той я пусна. Тя продължаваше да трепери.

— Значи си спомняш? — тихо попита той.

Бавно, сякаш се доближаваше до хищна котка, тя посегна към него и се застави да погали бузата му. Главата ѝ се въртеше. Залитна, но поне не падна по лице.

Той внезапно се обърна и прекоси стаята. Господи! Сега какво? Върна се усмихнат с бял пухкав халат.

— Ето.

Тя го облече разтреперана. Итън седна на леглото и го потупа. Тя седна до него и прочисти гърлото си.

— В главата си съм запазила този образ: аз съм малко момиченце, застанало в голяма зала с дървен под със зигзагообразни шарки и гледам как изнасят една чанта за бебе през входната врата. И се чувствам толкова, толкова болна и самотна.

Погледна към него. По бузите му се стичаха сълзи. Може би всичко щеше да се оправи. Той щеше да се разплаче в прегръдките ѝ.

После щеше да заспи. А тя щеше да се обади в полицията. Щяха да го отведат в... институция за душевноболни. С хубави условия.

— Продължавай.

— Това е.

— Само толкова?

— Никой повече не е говорил за това. Но често съм си мислила за онази чанта, която изнасят през вратата. Боях се да питам — не знаех дали е истински спомен, или сън. Много съжалявам, Нейтън. Беше ли... ужасно после?

Той кимна и се облегна на нея. Клаудия искаше да го отблъсне и да избяга, но стисна зъби и го привлече към себе си.

— Горкичкият ти. — Направи пауза. — Знам, че това не е утеха... — „О, подбирай думите си, Клаудия“ — ... но той не беше добър баща. Пренебрегваше ни... беше напълно безполезен. Не знаеше как да създаде връзка с едно дете. А Иносънс ме ненавиждаше... Детството ми беше ужасно, наистина. Не си пропуснал много, кълна се.

Той седна изправен. С всяка изминала секунда тя се страхуваше все повече за живота си. Но сега Итън се усмихваше.

— Клаудия, радвам се, че го казваш. Не защото това ме кара да се чувствам по-добре — само след пълното заличаване на семейство Кент от лицето на земята ще се почувствам така, — а защото ми вдъхваш надежда.

— Надежда ли? — прошепна тя.

— Да, госпожо. Един момент. — Натисна един бутон на интеркома. — Госпожо Клоут? Шампанското, моля. Почукайте веднъж и го оставете пред вратата. Благодаря.

Госпожа Клоут бе мълчалива и кисела. Нямаше да ѝ помогне.

Минути по-късно Клаудия се озова в абсурдното положение да лежи в леглото, сгушена до убиец, който случайно ѝ се падаше съпруг, и да отпива шампанско, а зъбите ѝ тракаха толкова силно, че се боеше да не отхапе късче стъкло.

— И така... Планът ми винаги е бил да унищожа семейство Кент по същия начин, по който ме унищожиха те. Защото, Клаудия, макар че външно може да изглеждам съвсем нормален и приятен млад мъж, истината е, че съм само една обвивка.

Тя се страхуваше да се съгласи; страхуваше се да не се съгласи.

— Аз съм празен. Изкарвам си хляба, като се плъзвам в телата на други.

О, боже, за актьорската игра ли говореше, или за някакъв фетиш, свързан с убийствата?

— Чувствам се тъжен, Клаудия, защото, макар че с рационалната част от мозъка си мога да разбера обстоятелствата, при които Джак ме е отблъснал, на емоционално ниво това е невъзможно и съм белязан до дъното на душата си от чувството, че съм безполезен. Това е толкова погрешно и е изцяло по вина на Джак. Искам да го накарам да си плати — и ще го накарам, а ти ще ми помогнеш, защото е наранил и теб. О, знам, че не би ми помогнала, ако беше наранил само мен — хората винаги мислят най-напред за себе си! Затова, разбира се, първото, което ще направим, е да вземем всичките им пари — очевидно, лесно, буквално. Когато Джак и Иносънс умрат, ти ще наследиш всичко. Така че ще ги убием. Самолетна катастрофа, катастрофа с хеликоптер. Нещо банално. Може да се уреди. Но не парите са най-важни. Ще взема парите им само защото това ще им причини болка. Мисля, че ти си същата като мен — не си хипнотизирана от парите, защото не ги боготвориш така, както ги боготворят те. Това е толкова... — Той сбърчи нос. — ... типично.

Ето една възможност. Съвсем импровизирана мисъл. Естествено, бих предпочел нещо лично: нож в сърцето скоро след като им обясня. Ще ме разбереш, нали си журналистка. Това е удоволствието да изпишат под колонката истинското ти име, а не псевдоним. Искаш хората да разберат за приноса ти! Ако го направим с хеликоптер, трябва да има запис. Но така ще е много тромаво. Предпочитам ножа. Единственият недостатък е, че всичко се оклепва. И — което е много жалко, защото наистина съм ужасно привързан към него, — ще трябва да убия Марк. Нали разбираш, да набедя него за кръвопролитие. Ти, разбира се, ще ме подкрепиш.

Клаудия остави чашата с шампанско.

— Нейтън — каза тя с твърд глас... или поне така се надяваше. — Нейтън, разбирам гнева ти, но... не мисля, че идеята е добра. Ще те хванат. Ще влезеш в затвора.

Той се втренчи в нея.

— Няма. Ти ще ме подкрепиш. — Ухили се. — А дори да вляза, ще си струва.

Тя пое дълбоко дъх — последния си дъх?

— Нейтън, аз презирам баща си. Ти си прав — наистина исках да го накажа, да накажа и двамата заради начина, по който се отнасяха с мен. Но... никой родител не е съвършен. Сега имам добър живот. Ти също. Водиш невероятен живот. Живееш добре. Това е най-хубавото отмъщение. Значи си продължил напред.

— Глупости! — изкрещя той. — Най-хубавото отмъщение е нож в сърцето! Знаех си, че така ще кажеш. Добре тогава. Джак чукаше истинската ти майка. Мария. Тя го издирила — издирила теб. А той така не събра смелост да ти каже. И през ум не му мина, че може да изпитваш нужда да се запознаеш с нея, че ако се събереш с жената, която ти е дала живот, това може да помогне на самочувствието ти, да събере късчетата от идентичността ти. Както винаги, той мислеше единствено за себе си, така че се ожени за истинската ти майка и истинската ти майка бе разкъсана от бомбата в Париж. Да, това беше моя работа, неумишлени щети, но Мария беше тази, която разбра за Мартин — малката ми приумица. Да, Клаудия, аз бях загадъчната приятелка, с която си пишеше, онази, която внезапно се премести в... Южна Африка, нали така? Боже, колко наивна беше! Изобщо не мислиш, Клаудия. Никой от вас не мисли. Прекарах целия си живот в мислене, в чертаене на планове, в измисляне на брилянтни и усукани начини да ви накарам да попаднете в същия невъобразим ад, в който попаднах аз, и най-вбесяващото в цялата история е, че всички вие сте така арогантни да си помислите, че е СЛУЧАЙНОСТ!

Тя се втренчи в него.

Той вдигна вежда.

— Да не би да промени мнението си?

Мария.

Мария.

Най-после Клаудия успя да проговори. Гласът ѝ бе тих, едва доловим, но решителен.

— Може да ненавиждам Джак. И... чух какво каза за... Мария. Но никога няма да убия. Греших за мен. Не разбираш, Нейтън. Не разбираш природата на любовта. Аз го мразя, но и го обичам. Ти също. Ето защо толкова много боли.

Тя замълча.

Той не каза нищо.

Тя вдигна рамене.

— Откажи се, Нейтън. Всичко свърши.

— Не, не е. Не е свършило. Не се опитвай да ми пробутваш тези психологически дрънканици, за да ме накараш да те послушам! Боже господи! Само от пет минути съм женен, и вече полудявам. Знаех, че ще е трудно с теб. Боже всемогъщи! Марк!

Сега крещеше по някакво радио.

— Марк! Доведи ги!

Тя почувства как сърцето ѝ се свива. Знаеше отговора, но трябваше да зададе въпроса.

— Кого да доведе?

Той ѝ се усмихна и на лицето му се изписа чисто зло.

— Е, госпожо Самърс, ти ще умреш, а аз все още си искам лудориите! Не можеш да очакваш от мен да се превърна във въздържател в първата си брачна нощ.

— Итън... Нейтън... Ще направя всичко... моля те! Сега ридаше, молеше го на колене.

— Марк! Доведи децата.

[1] Антони Гауди (1852–1926) — испански архитект, новатор в своята област, повлиян от каталанския модернизъм, сюрреализма и кубизма. — Б.пр. ↑

ДЖАК

Марина Дел Рей, 11:30 часа през нощта

Джак въздъхна в чашата си.

— Госпожице Грийн, Клаудия се омъжи за абсолютен шибаняк.

Секретарката му сви устни и сведе брадичка към гърдите си. Хората винаги говореха прекалено много в нейно присъствие, защото самата тя почти не говореше. Беше забележително добре информирана.

Джак бе почувствал враждебността на Итън — тя се излъчваше от него като фосфоресценция. Беше свикнал другите мъже да се наежват поради комплекс за малоценност, но Самърс беше голяма клечка, така че защо?

Защото Джак не го харесваше, ето защо. Хората с его като на Самърс бяха свикнали на ласкателства. Този тип наистина ли мислеше, че заслужава възхищението на Джак? Дъщерята на Джак бе умряла в къщата му. Внучката му едва не бе умряла. И по някакъв начин бяха изкарали Емили злодейката. Това го изпълваше с негодувание.

У този мъж нямаше никакво спокойствие, никаква скръб. От него всичко отскачаше. Детективите, които Джак бе наел, бяха ударили на камък... на много камъни.

Все още работеха по случая. Но не бяха достатъчно бързи.

А сега Самърс бе получил Клаудия.

Тъст и зет винаги ли бяха като два магнита, които се отблъскват?

Той запали цигара и кимна. Щастливата двойка бе потеглила; повечето гости още празнуваха. Иносънс стоеше в един ъгъл и притесняваше Джордж Клуни.

Джак имаше нужда да остане сам за малко.

Специалният му ден.

Ама че подигравка!

Този тип му се подиграваше за загубата на дъщеря му. Коя от двете?

Сякаш беше дошла едва вчера. Онова божествено прищракване, когато очите им се срещнаха — кой би помислил, че толкова малко

пълничко късче живот може да преобърне целия ти свят? Човек си спомняше само появата на първото си дете. След това всичко се размиваше. Първото бебе предназначаваше природата на любовта.

Как можа всичко да се обърка така?

— Госпожице Грийн?

— Сър.

— Припомнете ми. Кога взехме Клаудия?

С госпожица Грийн нямаше нужда да премисля думите си. Тромавият му изказ не отразяваше същността на чувствата му и тя го разбираше. Той не помнеше дати и за това бе виновна тя, защото помнеше всичко.

— Преди почти трийсет и две години, сър. На двацет и първи февруари. В петък.

Той се усмихна. Смешното бе, че госпожица Грийн дори не работеше за него, когато бе взел Клаудия. Тогава все още беше бавачка у семейство Канадайн. Джак потръпна вътрешно, както винаги, когато си помислеше за това. Открадването на бавачката им, превръщането ѝ в негова лична помощничка навярно бе събитието, отбелязало началото на моралното му падение. И все пак не съжаляваше. Имаше смекчаващи обстоятелства — току-що бе починала съпругата му. Хари му бе простил, макар че все още му имаше зъб.

— Откъде си спомняте, че е било петък?

— Онази детска песничка, сър. Думите ѝ се отнасят за всичките ви деца — и двете ви деца. Емили се роди в понеделник.

В главата му се надигна жужене.

— Каква песничка?

Тя прочисти гърлото си.

*„Роден в понеделник — с красиво лице,
във вторник роден — с милостиво сърце,
родените в сряда — злочести са те,
в четвъртък родени — тях пътят влече,
родените в петък докрай се раздават...“*

— Всичките ми деца? — попита той. Главата му бе натезжала.

Погледна към госпожица Грийн. Тя сведе поглед към спретнатите си кафяви обувки с връзки и каза съвсем тихо:
— Родените в сряда — злочести са те.

ИНОСЪНС

Марина Дел Рей, 11:30 часа вечерта

Това беше истинска дилема: първичната нужда да се похвалиш с внуците си пред... Джордж Клуни!

Обичаше да си мисли, че няма невъзможни неща, но възможността да се случи нещо бе съвсем малка. Сервитърката се бе лепнала за него като херпес на устната.

— Бавачке!

— Да, госпожице Ашфорд?

Австралийци!

— Бавачке, къде са малките? Нали не са си легнали, без да ми пожелаят „лека нощ“?

— Не, госпожице Ашфорд, с Клаудия са.

— Какво, за Бога, търсят при Клаудия?

— Посипват леглото с розови цветчета.

— Моля?

— Това е английска традиция, нали така? Когато някой се жени, децата украсяват спалнята за първата брачна нощ?

— Това въпрос ли е, или информация?

— Господин Самърс каза, че е изненада за Клаудия.

— Това е изненада за мен, защото не съм... Джордж, тръгваш ли си? Предполагам, че е късно, но се обади, ако... Да, довиждане, скъпи... остров Спайглас... Довиждане.

Сега наистина беше в лошо настроение.

— Бавачке, какво става? Никога не съм чувала за такава традиция и не ми харесва как звучи. Двегодишно дете — какво си въобразявате? И само погледнете кое време е! Почти полунощ, сигурно са капнали. Това е абсурдно. Как ще се върнат? Защо, за Бога, не ме попитахте за разрешение?

— Господин Самърс... помислих си, че... Марк каза, че после ще ги хвърли...

— ... от прозореца? Да не сте полудели?

— Госпожице Ашфорд, съжалявам, аз... нали господин Самърс ще им бъде баща, затова реших, че щом той казва, няма проблеми и вие сте се съгласили...

— Стига! Млъкнете. Дразните ме. Изчезвайте!

Главата ѝ бучеше. Всъщност вината не беше на бавачката. Итън умееше да бъде убедителен, а и беше важна личност — нищо чудно, че се бе съгласила. Това беше мил жест от негова страна: той знаеше, че Клаудия обожава малките. Марк вероятно нямаше да ги върне в хотела, така че спокойно можеха да останат да преспят в къщата в Малибу. На другия ден младоженците щяха да отлетят на сватбеното си пътешествие, така че бавачката щеше да прибере децата сутринта.

А, ето го Брад. Можеше да пийне още една чаша шампанско.

ДЖАК

В този миг на прозрение той видя живота си така, сякаш гледаше от небето към някоя глупава малка мравка.

Невероятно бе как човек може да се смята за интелигентен и все пак да вижда само това, което иска. Мисли си, че се съди по сурови стандарти, но всъщност е благосклонен критик. Това дете е било обсебено от него още от мига, в който Джак бе затръшнал вратата след него и бе забравил за съществуването му.

Но нямаше значение дали е създал чудовището, или то винаги си е било такова. Итън бе — о, боже! — Итън бе убил Емили и Мария, а сега държеше Клаудия. Нямаше време за размисъл, нито за самопрезрение и съжаление, трябваше да действа. Трябваше да направи нещо. Трябваше да спаси дъщеря си.

Той скочи и кръвта запулсира в тялото му, бурна и гореща.

— Иносънс! — изкрещя той. — Иносънс!

Хвана я за рамото, разливайки питието ѝ. Тя се обърна побесняла, но лицето ѝ се промени, когато видя изражението му.

— Знам, знам кой е — това е той! — изгърси Джак. — Това е момчето.

Тя поклати глава. Не разбираше.

— Нейтън — момчето, което върнах обратно. Итън е Нейтън, той е луд, той е виновният — той държи Клаудия.

Лицето ѝ пребледня.

— Той държи Моли и Джордж.

Краката му омекнаха. Той не беше единственият истински мъж в град от измислени герои; не можеше дори да се преструва, че е. Беше ужасен. Ужасен, че няма да успее да ги спаси. Защото той трябваше да го направи. Не полицията — не можеше да поеме този риск. Итън бе холивудски бог. Джак нямаше време да убеждава хора, които можеха да не поискат да му повярват.

Можеше да изпрати охраната си да го направи вместо него. Те имаха оръжия.

Джак беше влиятелен човек, който можеше да плати на всеки, за да направи всичко за него... или почти всичко.

Не.

Итън искаше него.

И, мамка му, той също искаше Итън. Искаше да гледа това копеле в очите, докато коленичи върху гърдите му, слага ръце на врата му и изстиска живота от тялото му.

Часът му беше дошъл.

Трябваше да излезе на сцената.

Иносънс го видя в очите му.

— Да вървим! — изсъска тя.

Той стисна зъби.

— Да вървим.

ИНОСЪНС

О, това беше лудост! Какво искаше той от тях? Можеше да получи всичко — бе готова да му даде всеки долар, всеки цент.

— Не става въпрос за пари — каза Джак. — Иска ми се да беше това.

Той изключи двигателя, забарабани с пръсти по волана и двамата погледнаха към къщата. Сградата бе потънала в тъмнина.

Иносънс мълчеше, не помръдваше. Нали всички хубави филми завършваха с целувка и купища пари, за да се чувстваш удобно?

В сърцето ѝ пропълзя студен гняв и се смеси със страха. Двамата седяха безпомощно в колата. Планът им „да проникнат“ в къщата изглеждаше глупав. Итън Самърс не би се стискал за сигурността си. Навярно на всеки изход имаше въоръжени пазачи с инструкции да гръмнат всеки, който се опита да влезе.

Джак беше карал като луд (Иносънс не беше сигурна дали от страх, или от липса на практика), но сега какво? Тя му бе забранила да казва на бодигарда си за ситуацията — той щеше да настоява за подкрепления. Итън щеше да реагира на пряка заплаха от насилие. Не можеха да поемат този риск.

Внезапно колата бе обяна от ослепителна светлина. Иносънс ахна. Камери, които щракаха отново и отново. Бяха обкръжени.

— Това са тъстът и тъщата! — изкрещя един от фотографите. — Идват да проверят дали още е девствена!

Сега фотографите се струпаха плътно около колата.

— Мамка му! — изкрещя Джак. — Млъкни!

За секунда Иносънс онемя от шок, че това е могло да се случи. Тези тъпанари бяха провалили всичко. Сега Итън знаеше, че са тук.

Разбира се, че знаеше!

Кого се опитваше да заблуди? Ако Итън не искаше да са тук, и той нямаше да е тук. Децата щяха да са в Мексико.

— Слез от колата — обърна се тя към Джак. — Ще влезем право входната врата!

Усмивната, Иносънс отвори вратата.

— Добър вечер! Да, виновни по обвиненията! Дойдохме да приберем внуците си, така че младоженците да останат на спокойствие, ако разбирате какво искам да кажа, а мисля, че разбирате. Здравсти, Чарли, здрасти, Макс — жена ти вече...? Момиче? Поздравления! Не, не бъдете прекалено сурови с клетия Джак. Той ужасно се бои от всички вас, едри мъжаги такива — не от теб, Къртис, трябва да се върнеш в училище и да довършиш образованието си. Няма да се бавим. Може да направите една хубава семейна снимка, а после всички ще се опитаме да поспим малко тази вечер, какво ще кажете?

Погледна към Джак и натисна бутона на портата.

Нищо.

Отново натисна.

Бавно, много бавно, портите се отвориха.

Иносънс се почувства като муха, която влиза право в паяжина. Ясно осъзнаваше, че това е най-щастливият час в живота на Итън. Това бе мигът, за който бе работил през целия си живот. Щеше да ги убие всички и бе готов да умре заедно с тях. Това безразличие към собствения му живот беше истинският източник на властта му.

Когато най-после стигнаха до входната врата, я завариха отворена.

— Идвате точно навреме — поздрави ги Итън с усмивка. Сърцето й подскочи, когато видя пистолета. — Отне ви само двайсет и осем години! Моля, събуйте си обувките, не искам да изцапате килима. И ако не ви притеснявам, моля, позволете на Марк да ви претърси! Скрито оръжие — о, Джак, нима Голямата Мери^[1] ти е заела пистолета си? Колко мило! Благодаря, Марк, макар че се изкушавам да му го върна. Предполагам, че не знае как да стреля с него. Както и да е, заповядайте в спалнята. Тъкмо се канех да обясня на Джордж за птичките и пчеличките. Искате ли да гледате?

Иносънс бе твърдо решена да не казва нищо, да не прави нищо, да не реагира на нищо, докато не види децата. До този момент всяко действие щеше да бъде безполезно. Тя преглътна гаденето, което се надигаше в гърлото й.

— Ти, злобно ко...

Нямаше време да спре Джак.

Той се хвърли с рев към Итън. Младият мъж направи плавна крачка назад, сви рамене и простреля Джак в крака.

Джак изкрещя и се срути, изпъшка. Затърчи се на пода в агония. Очите му бяха обезумели от ужас. „Не плачи — заповяда си Иносънс. — Не издавай звук.“ Искеше да започне да ломоти като шимпанзе, но нямаше да го направи. Прехапа долната си устна и разтреперана, бавно свали вратовръзката на Джак и я стегна на крака му, за да спре кръвотечението. Ръцете ѝ бяха покрити с алена кръв, а от тихите стенания на Джак ѝ се повръщаше повече, отколкото от вида на самата рана — чиста кръгла дупка на мястото, където бе влязъл куршумът. Изходната рана близо до глезена му беше по-голяма и изглеждаше по-страшна, кожата около нея бе разкъсана и кървяща.

— Ти ме накара да го направя! — изкрещя Итън. — Не исках, но ти ме накара! — На челото му бяха избили капки пот. — Трябваше да събуеш шибаните си обувки! — Изглежда злобно Марк. — Просто... го довлечи горе!

[1] Елиза Уолъс, известна като Голямата Мери — престъпница, действала в Ню Йорк през 60-те и 70-те години на XIX в. — Б.пр. ↑

КЛАУДИЯ

Това беше изстрел. Със сигурност беше изстрел. „Боже, нека Итън да е мъртъв!“

— Джордж — каза тя и засмука разранената си устна. — Итън просто играе на една игра.

— Не е игра — възрази Джордж. — Той е лош. Нарани те. Разплака Моли. Искам да те развърже. Какъв беше този шум?

Трябваше да бъде силна.

— Моли, скъпа, трябва да си направиш бърлога. Джордж, виждаш ли това одеяло на леглото? Искам да го сложиш в голямата ракитена кошница ей там, а ти, Моли, да се пъкнеш вътре. Това ще бъде пиратската ти бърлога. Бързо, Джордж! Помогни й. Те ей сега ще се върнат.

Планът не беше кой знае колко умен, но Моли беше изтощена и изплашена. Можеше да се получи.

— Не! Не! Не искам в кошницата! Страх ме е от кошници! Искам остана с теб!

Боже!

— Добре, Моли, ще останеш с леля Клаудия. Аз ще се погрижа за теб. Ела тук. Джордж, виждаш ли нещо остро, за да срежем това въже? Ох!

Беше се преместила на леглото — върху пинцетата. Пинцетите не можеха да режат въже.

— Какво има, лельо Клаудия — о, виждам...

Джордж измъкна пинцетата изпод нея.

Вратата се отвори със замах.

— Върнахме се! Вижте кой е дошъл за шоуто!

В гласа на Итън имаше налудничавата нотка, а цялата надежда умря в гърдите й, когато видя Марк да влачи Джак за косата. Кракът му беше увит в найлон... червен найлон... или това беше... кръв?

— Не гледай, Джордж. О, боже, моля те... достатъчно! Как можеш да им го причиняваш, те са деца!

— Не ме критикувай. Как смееш да казваш точно на мен как да се отнасям с деца? Твоето семейство не знае как да се отнася с деца... Ти знаеш ли, Джак? Знаеш ли, Джак?

— Ла-Ла! — проплака Джордж, втурна се към Иносънс и я прегърна.

— Моето голямо храбро момче — каза Иносънс. — Голямото ми храбро момче.

Тя погледна към Клаудия и кимна. Какво означаваше това? Че Джордж е направил каквото трябва? Клаудия можеше само да се надява да е така. Е, добре. Иносънс беше по-корава. Не се боеше да погледне смъртта в очите — макар че, както би казала Емили, тя беше по-стара.

— Така ли? — каза Итън. — Искаш ли да го видиш как пици като момиче? — Той хвана Джордж за ръката. — Свали си дрехите, Джордж.

— Не!

Джордж се опитваше да го ухапе по ръката и Итън го удари по главата.

— О, спри да хленчиш, това не беше нищо. Все още си в съзнание.

Клаудия се бореше с въжетото.

— Моля те, Итън! Моля те, можеш да ми направиш всичко, кълна се...

— Съпруго моя, наистина ще ти направя всичко. Имай търпение. Но ще го направя после, става ли? Марк, донеси няколко кърпи. Не искам кръв по килима.

Марк кимна.

— Връщам се веднага, така че никой да не опитва нищо.

— Млъквай, Марк, просто върви. Мисля, че аз и глокът ще удържим положението. И донеси още въже, за да завържем Шарън Маршал. — Ухили се на Иносънс. — Човек не бива да се срамува от произхода си.

Иносънс наведе глава.

Ако изобщо можеха да направят нещо, сега бе мигът. Но ръцете на Клаудия бяха вързани зад гърба ѝ толкова здраво, че Джордж не бе успял да разплете възлите. Изобщо не беше като във филмите, където похитителят бе небрежен и въжетото лесно се разхлабваше. Джак се бе

свлякъл на пода, побелял от болка. Веднъж, когато бяха малки, Емили бе изляла всичката вода от аквариума на златната рибка, защото не разбираше как рибката не се удавя. Тогава Клаудия влезе в стаята и видя как рибката се мята и задъхва на пода. Този спомен я заля като буен поток сега, докато гледаше Джак.

Не можеше да го гледа така. Дори Иносънс изглеждаше изплашена и ужасена, сякаш се бе отказала от всяка надежда. Итън държеше пистолета насочен към нея. В стаята цареше тишина, единствено малката Моли не спираше да плаче — звукът бе като дрелка, която се забива в мозъка ти и вибрира.

— Боже господи! — изкрещя Итън. — Млъквай! Главата ми ще се пръсне. Някой да направи нещо. Казвам ви, ако проклетото хлапе не млъкне до три секунди, ще го прострелям в устата. Едно... две...

ИНОСЪНС

— Ако ми я донесеш — каза тихо Иносънс, — ще я успокоя.

Итън я изгледа подозрително.

— Ще я сложа при Клаудия.

Вдигна Моли с една ръка и я хвърли на леглото. Хлипайки от страх, момиченцето запълзя към Клаудия и зарови лице в скута ѝ. Беше толкова малка, съвсем малко по-голяма от кукла. Иносънс почувства как я залива нажежена до бяло ярост. Джордж стоеше в ъгъла с наведена глава. Иносънс бе готова да умре, преди да допусне нещо да се случи на тези деца. Проблемът беше, че имаше голяма вероятност това наистина да стане, а смъртта ѝ нямаше да им е от никаква полза.

— Всичко е наред, скъпа — прошепна Клаудия на Моли. — Всичко е наред.

— Джак — промърмори Иносънс. — Джак.

Джак я погледна немошно, сънливо; клепачите му бяха притворени, очите — налети с кръв. Иносънс почувства нов прилив на гняв. Нямаха време да се правят на жертви. Ако в този момент имаше пистолет, щеше да го простреля в другия крак.

— Махни се от него! — изкрещя Итън. — Иди ей там.

Лицето на Иносънс се сгърчи.

— Изкълчих си глезена, когато ме събори на земята.

— Глупости! — озъби се Итън, отиде до нея и грубо я изправи на крака, като я сграбчи за предмишницата. — Мърдай!

— О! — възкликна Иносънс, препъна се и се вкопчи в него.

Наблюдаваше с интерес как устата му се отваря във вой на болка и се усмихна с оголени зъби, докато натискаше и въртеше пинцетата още по-силно и още по-навътре в основата на гръбнака му. Докато той се извиваше в агония, тя го препъна и той падна по гръб като бръмбар, дращейки отчаяно с нокти към мястото на болката. Тя се хвърли към пистолета, но Итън беше прекалено бърз. Иносънс инстинктивно потръпна, преди да осъзнае, че той не се цели в нея. Целта му беше Джордж.

— Не! — изкрещя тя, докато той дърпаше спусъка. — Джордж, залегни!

Джордж изкрещя, а Итън се разсмя. Тя започна да се боричка с него за пистолета. Не можеше да погледне, не смееше... поне смъртта бе настъпила бързо... бърза смърт за едно седемгодишно момче.

ДЖАК

Странно как работеше човешкият мозък: първо инстинктът, първичното; после анализът, цивилизованата част, която е длъжна да обмисли действията ти, да намери в тях смисъл, за да разбереш защо ги извършваш. Джак нямаше нужда рационалната част на мозъка му да му обяснява какво е направил току-що. Беше действал инстинктивно, за да защити внука си. Силата бе дошла сякаш отникъде, а топлината от удара в гърдите му, задъханото дишане, червената кръв, пулсираща по пръстите му, му подсказаха, че е успял. Бе поел куршума, предназначен за Джордж, и го изпълваше радост. Болката проникваше във всяка част от него, сливаше се с агонията на ранения му крак, достигаше до самата му сърцевина, докато той престана да бъде човек — само пулсираща топка от жарка бяла агония. Смешно беше с какво се занимаваше човешкият мозък в последните мигове от живота — една от малкото тайни на човечеството, която никога нямаше да бъде разкрита. Джак си спомни делфините, след които оставаше следа от фосфоресценция, в онази първа нощ, в която зърна жената, която стоеше пред него... Стегна се. Трябваше да стигне до нея, да се влачи по корем като ранена змия... Да, слава Богу — пистолетът беше у нея...

— Марк — каза дрезгаво той. Мъжът се беше промъкнал в стаята безшумно като котка.

Иносънс се обърна точно когато Марк се завтече към нея с кухненски нож в ръка. Тя го застреля в гърдите.

— Кучка! — изкрещя Итън, докато Марк падаше, странно безмълвен.

Итън залитна и се изправи на крака, сграбчи ножа от пода и придърпа Джордж към себе си. Повдигна бялата му риза и допря острието в меката извивка на корема му.

— Дай ми пистолета или ще го изкормя! — изкрещя той.

Иносънс бавно се наведе и плъзна пистолета по килима до него. На бузата ѝ заблестя сълза.

— Ти, малък педераст такъв — каза Джак, заставяйки дъха си да придаде звук на думите. Трябваша му огромни усилия на волята, за да проговори; силата бавно, но неотклонно се оттичаше от тялото му. — Ти, нещастен страхливец — толкова изпълнен с омраза, прекалено слаб, за да поемеш вината за собственото си зло. Всички имат лош късмет, ти не си специален. Искаш да бъдеш жертва, това е силата, която управлява изкривената ти душа; искаш да разпространяваш навсякъде страдание, защото не можеш да понесеш, че другите са обичани, за разлика от теб. Ти си толкова слаб, безполезен и сам... Почитателите ти не те обичат, не те познават, нищо чудно, че родната ти майка те е захвърлила. Навярно е почувствала злото, свито у теб като ларва. Това, че те отблъснах, беше най-доброто решение, което съм взел през живота си...

С крясък, изпълнен с ярост, Итън метна Джордж на земята, хвърли се към Джак и обезумял заби ножа в сърцето му, а после пак и пак.

Някъде от много далеч Джак чуваше виковете на Клаудия, писъците на Моли и риданията на Джордж.

Една болка върху друга; сега вече нито един от ударите не можеше да промени нищо. Сякаш наблюдаваше как убиват друг човек; започваше да се отделя от дрипата, която доскоро представляваше тялото му. Почувства как горещият дъх на Итън опърля кожата му.

— Мразя те, мразя те, мразя те.

Итън го повтаряше отново и отново, като дете, докато не отекна гръм; тогава лицето му се разцепи като смачкана тиква, късчета мозък, горещи и влажни, опръскаха Джак и Итън се свлече отгоре му.

— Джак! Джак, о, Господи... Джордж, скъпи, вече всичко е наред... Итън е мъртъв... не може да те нарани...

Виковете на неговите жени се сляха в един, сякаш в сън, разнесоха се вой на сирени и виковете на мъже: „Четири деветнайсет“. Джак смъртно видя Иносънс, която избърсваше челото си, все още с пистолет в ръка, усети как отместват тялото на Итън от него, а после нежен глас, лице, наведено над него.

— Джак, моля те, всичко ще се оправи...

И докато светлината залязваше за последен път, болката изчезна и го изпълни усещане за безкраен покой.

КЛАУДИЯ

*Плажът Санта Моника, Лос Анджелис, десет месеца по-късно,
2007*

— Виж, виж какво намерих!

Моли пъхна под носа ѝ деликатна розова раковина, като рог на еднорог.

— Много е красива, скъпа.

Моли внимателно забучи раковината в едната стена на пясъчния замък. Носеше светлочервен бански и когато се наведе, пухкавите ѝ крачета останаха съвсем прави. Клаудия си помисли, че прилича на Мечо Пух, заклещен в заешката дупка.

Алфи и Джордж вдигнаха поглед от работата си: дълбаеха рова на замъка. Джордж беше загорял, а краката му бяха покрити с фин пясък. Приятно ѝ беше да го вижда така: с разрошена коса и сериозно лице, съсредоточен върху задачите на детството. Когато го прегърнеше след ден, прекаран на плажа, сухата му коса беше твърда от сол, а от кожата му се излъчваше аромат на море и слънце.

Моли не разбираше и това се оказа предимство. Джордж се възстановяваше по-бавно. Картинките, които рисуваше — изпълнени с кръв, кинжали, от които калеше червена течност, и жълти изстрели — разкриваха вътрешната му борба. Но той беше издръжливо момче, а най-щастлив беше, когато бе заобиколен от семейството си и правеше обикновени неща, като да копае дупки на плажа. Двамата с Алфи отстъпиха назад, за да се възхитят на работата си, докато разпенената морска вода се въртеше и преливаше в рова им.

— Виж, Ла-Ла!

Иносънс, която мразеше да ходи на обществен плаж — всъщност мразеше да ходи на какъвто и да било плаж, — вдигна поглед, изтегната на големия подплатен плажен шезлонг. Клетият Куинтин го бе довялякъл от колата.

— Великолепно! — провикна се тя. — Продължавай!

Клаудия не беше убедена, че съществува живот след смъртта, но ѝ беше приятно да си мисли, че Джак и Емили ги гледат с одобрение.

Постъпи правилно, когато даде имението на Итън на благотворителна организация, която се занимаваше с младежи, оставени на грижите на социалната система. Там им беше мястото на тези пари. Тя нито ги искаше, нито се нуждаеше от тях. Не че особено държеше на наследството на Джак — но го беше получила. Беше подписала пълномощно на Иносънс да управлява бизнеса; децата можеха да го поемат, ако или когато пожелаеха.

Клаудия се надяваше, че Джак би оценил шегата. Иносънс бе запазила веригата „Бел Епок“ непокътната. Не беше заменила „всяка вълничка и корниз с остър ъгъл“, както бе заплашила някога; бе останала вярна на паметта му. Както сама бе казала — беше ѝ по-лесно да е вярна на спомен, отколкото на живия мъж.

Клаудия се усмихна на Алфи и той отвърна на усмивката ѝ. Цялото ѝ тяло потръпна от удоволствие. За нея тези малки изблици на щастие, като падащи звезди, бяха същинско чудо. Може би, когато е бил близо до смъртта, човек оценява още повече малките удоволствия. Странното бе, че единственият мъж за нея открай време беше Алфи. Тя бе поела по дълъг и криволичещ път, за да стигне дотук, но ето че вече си беше у дома.

— Господин Джордж — каза Алфи, — умирам от глад. Какво ще кажете да хапнем по един корндог?

— Да! — викна Джордж и захвърли лопатката.

— Клаудия?

— Да, моля!

— Иносънс? Увериха ме, че са приготвени с пилешко.

— Да, с пилешко и конско — промърмори Иносънс и вдигна слънчевите си очила. — О, добре. Ще ускоря липосукцията.

Клаудия се изкикоти и остави топлия сух пясък да изтече между пръстите ѝ. Винаги бе искала да обича Иносънс. А и в прошката имаше изкупление — и за двете.

— Ела, Моли — каза тя, — трябва да намажа раменете ти с още масло, а после може да влезем да пошляпаме. Ето така. Чудесно.

— Благодаря — усмихна ѝ се Моли.

— Пак заповядай — отвърна Клаудия и пое ръката на детето в своята. Докато вървяха към водата, устремът и ревът на морето звучаха като кресчендо в ушите ѝ, а бризът докосваше косата ѝ ласкаво като любовник. Чувстваше се странно сега, когато вече не се страхуваше от

бъдещето. Сега всичко бе различно и тя знаеше със сигурност, че всички хубави неща предстоят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.